

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*THE
EVOLUTION
OF A
KING*

THE FINISH LINE

KATE
STEWART

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

THE FINISH LINE

BOOK 3

KATE
STEWART

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Tüm hakları saklıdır. Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin ve bu kitabın yukarıdaki yayıncısının önceden yazılı izni olmaksızın, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) çoğaltılamaz, saklanamaz veya erişim sistemine sokulamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

1. Satır Editörü: Donna Cooksley
Sanderson 2. Satır Editörü: Grey
Ditto
Kapak: Okay Creations Format:
Champagne Book Design

[The Finish Line alma listesini dinleyin](#)

Table of Contents

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Okuyucuya](#)

[Not İthaf](#)

[Önsöz Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm](#)

[Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm](#)

[Sekizinci](#)

[Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm On](#)

[Birinci Bölüm](#)

[On İkinci](#)

[Bölüm](#)

[On Üçüncü Bölüm](#)

[On Dört Bölüm On](#)

[Beş Bölüm On Altı](#)

[Bölüm On Yedi](#)

[Bölüm On Sekiz](#)

[Bölüm On Dokuz](#)

[Bölüm Yirmi Bölüm](#)

[Yirmi Bir Bölüm](#)

Yirmi İki Bölüm
Yirmi Üç Bölüm
Yirmi Dört Bölüm

[Yirmi Beşinci Bölüm](#)

[Yirmi Altıncı Bölüm](#)

[Yirmi Yedi Bölüm](#)

[Yirmi Sekiz Bölüm](#)

[Yirmi Dokuzuncu](#)

[Bölüm Otuzuncu](#)

[Bölüm Otuz Birinci](#)

[Bölüm Otuz İkinci](#)

[Bölüm Otuz Üçüncü](#)

[Bölüm Otuz](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Otuz Beşinci Bölüm](#)

[Otuz Altıncı Bölüm](#)

[Otuz Yedi Bölüm](#)

[O t u z S e k i z B ö l ü m](#)

[O t u z D o k u z u n c u](#)

[Bölüm Kırkıncı](#)

[Bölüm Kırk Birinci](#)

[Bölüm Kırk İkinci](#)

[Bölüm Kırk Üçüncü](#)

[Bölüm Kırk](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Kırk Beşinci Bölüm](#)

[Kırk Altıncı Bölüm](#)

[Kırk Yedi Bölüm](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkürler](#)

[Yazar Hakkında](#)

Vay canına. Ne

yolculuktu ama!

Olabilecek küçük bonus epilog şimdi bugüne kadarki en uzun romanım haline geldi! Sosyal medyada 'bonus epilog'un ilerleyişini takip eden çoğunuz bunun asla bir üçleme olmaması gerektiğini biliyorsunuz. Bu kitabı bitirdikten sonra, bu son bölümün her zaman orada olduğunu ve onu ortaya çıkarmamı beklediğini düşünüyorum. Ve bunu yaptığım için çok mutluyum.

Uygun gördüğüm sonu düzgün bir şekilde kaleme alabilmek için önceki senaryolarda birkaç -çok az- değişiklik yapmak zorunda kaldım. Bunun sizi endişelendirmesine izin vermeyin. Bunlar küçük ayrıntılar, o kadar küçük ki muhtemelen çoğu kişi tarafından fark edilemeyecek. Bu küçük değişiklikler zaman akışını korumak için gerekiyordu ve eğer detaylara önem veriyorsanız, lütfen bunları elimizden geldiğince düzelttiğimizi bilin.

Bununla birlikte, bu küçük değişiklikler, son kitaptan aldığınız keyfi hiçbir şekilde değiştirmemelidir.

Kuzgunluk'u yazmak benim için bir onur ve kariyerimin en unutulmaz anlarından biri oldu.

Umarım The Finish Line'ı beğenirsiniz ve benimle bu yolculuğa çıktığınız için size çok teşekkür ederim.

Tüm sevgimle.

XO

Kate

Mon Trésor için, Maïwenn
Ve bu yolculuğa benimle birlikte çıktıkları için okuyucularıma. Mersi.

Yaş Kırk Üç
Saint-Jean-de-Luz, Fransa

"Viens ici, Ezekiel," Buraya gel, Ezekiel. Durduğu yere doğru yürüyorum, elini indirmiş, yuvarlak, kahverengi, düz dipli bir deniz kabuğu avucunun içinde duruyor. Onu almaya gittiğimde, ulaşamayacağım bir yere götürüyor.

"Qu'est-ce que c'est?" Nedir bu?

"Un clypéastre, un dollar de sable. Lorsque tu en trouveras un, garde-le. Ve hazır olduğunuzda, o zaman kasaya koyarsınız. Mais tu dois le faire bien au milieu pour pouvoir en récupérer son trésor." Bir dolar kum. Bunu bulduğunuzda, saklayın. Ve sadece hazır olduğunuzda, onu kırarsınız. Ama hazineyi almak için tam ortadan kırmalısın.

"Quand serai-je prêt?" Ne zaman hazır olacağım?

Saçımı karıştırıyor. "Tu le sauras." Bileceksin.

Kıyı şeridinde durmuş, ayaklarımın dibine kadar gelen köpüklü dalgalar boyunca kayaları sektiriyorum. Babamın beni buraya getirdiği o günkü konuşmanın tamamını hiç hatırlamıyorum; sadece denizin görüntüsü, bir anlık kum görüntüsü, arkasında beliren erken güneşin parıltısı ve avucundaki garip deniz kabuğu. Kuruma yaptığım son ziyarette, nadir ve berrak anlarından birinde konuşmamızı kelimesi kelimesine hatırladı. Bana oğlu Ezekiel'in hikayesini anlattı ve benden onu aramamı istemeden birkaç dakika önce o günkü konuşmamızı şaşırtıcı bir netlikle tekrarladı.

İster bir işaret, ister kader, ister başka bir faktör olsun, evin temelini attığım gün sahilde bozulmamış durumda bir kum tanesi buldum. Yıllar geçene kadar hafızamda yer etmemiş olsa da, onu bulduğumda beni onu saklamaya iten şeyin nedeni açıklığa kavuştu. Ayrıntıları bilmesem de bir şekilde onun önemini biliyordum.

Zihnin çalışma şekli ironik ve acımasız, özellikle de benimki. Bazı anıları düzenli olarak yeniden yaşarım ama unutmak için her şeyi yaparım, ayrıntılar o kadar canlı, o kadar yerleşiktir ki işkenceye dönüşebilir. Diğerleri, en değer verdiğim anılar ise zaman zaman benden kaçıyor. Ancak o gün bir tohum eken ve beni o kabuğu saklamaya iten içgüdünün kararsız hafızam olması onu daha da anlamlı kılıyor. Ve 'hazine'nin anlamını araştırana kadar onun o günkü ruh halini anlamamıştım, ki bu benim şu anki ruh halime çok benziyordu.

Öfkesi ve akıl hastalığı nedeniyle annem ondan kaçtığı için hiçbir zaman yakın olamadık. -Şizofren teşhisi kondu ama şimdi onunla bir bağ hissediyorum. Ancak, korkuyordum

Yıllar sonra onu kendi pisliğine bulanmış ve Paris'teki o sokakta yanından geçen herhangi bir yabancıya çılgınca Fransızca konuşurken bulduğum günden beri. Onu o halde görmek, bir gün benim de aynı kaderi paylaşacağımdan -bana değer verdiğini iddia eden herkesin akıl hastalığı ve kontrol eksikliği nedeniyle sonunda beni terk edeceğinden- korkmama yol açtı. Bu korku beni yıllarca sakat bıraktı ve insanlara tam anlamıyla inanmamı, yatırım yapmamı engelledi.

Benim için aşk her zaman koşulluydu, ta ki ona kadar.

Annem babamın hastalığının boyutlarını hiçbir zaman tam olarak anlayamadı. Benim inancıma göre babamın delirdiğini düşünmüş. Bu kısmen doğru olsa da, bilinçli bir karar değildi. Sanki karanlık bir tarafının onu ele geçirmesine izin vermiş gibi değildi, ki öldüğü güne kadar babamın ona karşı tutumunun bu olduğuna inanıyorum. Onu ele geçiren hastalıktı ve beni uzun zamandır rahatsız eden kalıtsal hastalık korkusuydu.

Ancak oyunun bu aşamasında, olasılıklar ve yaşım onun kaderini asla yaşamayacağımdan yana.

Güneşin soldurduğu taşı bir ömür önce sakladığım yerden geri alarak, bitiş çizgime giden uçurum kenarındaki dolambaçlı merdivene doğru ilerliyorum. Beklediğim evin asla o ev olmadığı her zamankinden daha açık. Beklediğim şey bugündü, bu berraklık anıydı; aklımla kalbimin artık çelişmediği bir gün.

Hayatımı, yolculuğumu tek kelimeyle özetlemem gerekseydi, bu bugün olurdu. Her şeyi bu an için yaptım. İronik olan şu ki, planlarım ve entrikalarım sayesinde böyle bir günün benim için var olabileceğini asla bilemezdim. Karma benimle hınzırca uğraşırken kader bana kartlarını dağıttı. Şans hiçbir zaman hesaba katılmadı, ancak bu fırsatçı için bazen var olduğunu, bazen de beni tamamen terk ettiğini bilecek kadar ortaya çıktı.

Not edildi, şans. Ve bunun için siktir git.

Ama hayatımı, her an lehimde ya da aleyhimde olabilecek kontrol edilemez güçlerle ölçmek zorunda kalırsam, hepsini bir kenara itmeme gerekecek. Hayatımı ölçmek için başka bir şey seçmem gerekecek, hep birlikte farklı bir varlık, diğerlerini gölgede bırakacak kozmik bir güç, o.

O olmasaydı, bugün olduğu gibi amacım da anlamsız olurdu.

Çünkü yanılmıyordu. Biz, sahip olduklarımız ve birbirimizde bulduklarımız, önemli olan tek şey. Buraya gelmek için kat ettiğim yol, üzerinde birlikte düşüneceğim biri olmadan hiçbir anlam ifade etmezdi. Ve yolculuğumu paylaşan ve en kötü anlarda yolumu bulmama yardımcı olan kadının gözlerinden daha iyi bir hikaye anlatıcısı, değerimin daha iyi bir yansıması olamaz.

O benim aynam, yargıcım ve tek amacım olarak kendini gösterdi. Yolumu kaybettiğimde ölü ruhuma yeniden yön verdi ve ne kadar uzaklaşırsam uzaklaşıyım, görmezden gelinemeyecek kadar parlak bir yıldız olarak bana geri dönmem için rehberlik etmeye devam ediyor.

Hayatta bir insanın amacından daha güçlü bir şey yoktur. Uzun yıllar boyunca benimkinin tamamen başka bir şey olduğunu düşündüm - ta ki o bana gerçeği gösterene kadar. O benim rakibim, sevgilim, öğretmenim, sırdaşım ve en iyi arkadaşım olarak yoluma çıkana kadar kendimi hep yalnız bir gezgin olarak gördüm.

Bu dünyada geçirdiğim her günün önemli bir toplamı her zaman ona denk gelecektir.

Amacımı bir kenara atmayı başarabilseydim, kendi kendimi sabote etmekte başarılı olsaydım, böyle eksiksiz bir duygunun varlığından haberim olmayacaktı. İçimde asla böyle bir huzur bulamazdım. Panik beni uzun zaman önce ele geçirir ve geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar beni hasta ederdi.

Evin kapısından içeri adımımı attığım anda, yolun acımasızlığına ya da tek başıma kaç adım attığıma dönüp bakmayacağım. Bunun yerine, yolculuğun her virajını takdir edeceğim, o kadar acımasız tek bir darbe dışında, onu asla silkeleyemeyeceğim. Hiçbir zaman. O kadar acı verici bir

kayıp ki, acıtmayacağı bir gün bile olmayacak.

Benim

kardeşim.

Onun

kurtarıcısı.

Asla tam olarak iyileşmeyecek geri dönüşü olmayan bir yara izi ve yorgun seyahatlerimin kanıtı. Telefonum cebimde çingirdarken uçurumun tepesini yarılamıştım.

Leydi Kuş yuvada.

Ancak, onun yakınlarda olduğunu çoktan hissetmiştim. Yukarıdan, evin içinde koştururken adımları haykırdığını duyuyorum; merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladığımda sesinde belirgin bir panik ve heyecan var, kalbim gümbür gümbür atıyor.

"Sizi duyuyorum, Mon Trésor," diye cevap veriyorum, adımlarımı hızlandırıyorum, göğsüm çarpıyor, narin teklif elimde güvende. *Sizi her zaman duyacağım.*

Duygularıma yenik düşüp arka kapıdan içeri girerken mülkün arka tarafında nöbet tutan iki kuzguna başımla selam veriyorum. Beau parmaklarımı kulaklarında gezdirmeme izin vermeden önce beni tipik horoz kontrolüyle karşılıyor. Zamanla ona tahammül etmeyi öğrendim, kadınımlarımız üzerinde hâlâ gülünç derecede bölgeci olmasına rağmen.

"Bonjour, seni açgözlü pislik."

Hayatım boyunca yaptığım tüm planlar arasında bu, gerçekleşmesi konusunda en çok takıntı yaptığım fikirdi. Ama Beau buradaysa, bu sadece mesajımı almakla kalmadı, aynı zamanda çift anlamlılığı da anladı demektir.

Benimle bitiş çizgisinde buluş.

Bu eve hiç adım atmamış olmama ve onsuz yaşamayı reddetmeme rağmen, onu nerede bulacağımı çok iyi bildiğim için ferforje merdiven korkuluklarının yanından geçerken pek dikkat etmiyorum. Bu rüyayı yıllar boyunca binlerce kez gördüm ve hem kalbim hem de aklım yolu biliyor.

Hafif bir esinti beni uzun, İspanyol çinili koridorda, kum dokulu karamel duvarların önünden geçiriyor. Ev bir malikaneden sadece birkaç oda eksik, ama bir kraliçe için yeterince uygun.

Geçerken içime çektiğim ayrıntılar çok az çünkü tek odak noktam çok daha çekici. Ona en son bir istekle geldiğimde olduğu kadar sert atan göğsümde ateş ve ihtiyaçtan başka bir şey yok. O zaman da çok korkmuştum. Beni geri almayı reddedeceğinden korkuyordum. Yalanlarıma inanmasından korktum. Onlara o kadar uzun süre inandım ki, kendimi doğru olduklarına ikna ettim.

On iki yıl önce, onu hayatımdan çıkmaya zorladım. Bunu yaparken kendimi, amacımı, anlamımı ve lanet olası aklımı kaybettim.

Onsuz geçirdiğim yılların yarısından fazlası korku, suçluluk ve kendimi kınama nedeniyle geçti.

Bugün ona, kaybettiğimiz yıllar ve bizi buraya getiren yıllar nedeniyle değişmiş bir adam olarak geliyor. O benim yalanlarıma inanmamış olabilir ama ben her zaman onun *doğrularına*, sevgisine ve kalbinin eminliğine inandım.

Çünkü o beni kurtardı.

Onu ve kalbini kazanmak benim en büyük başarımları oldu ve onu en değerli varlığım haline getirdi.

Her değerli hırsızın çalmaya çalışacağı bir hazine.

Birçok kişinin almaya çalışıp da başaramadığı bir hazine. Çünkü ben bundan emin oldum. Önceden, bedeli yüzünden onu kazanmak gibi bir başarıdan asla övünmezdim. Önceden, suçluluk duygusu böyle açıklamalar yapmayı imkânsız kılıyordu.

Öncesi... çok acı vericiydi.

O zaman da bencildim, şimdi ona karşı olduğum gibi, fazla özür dilemeden, çünkü ihtiyaç suçluluk duygusundan daha ağır basıyordu - çoğunlukla.

Kırk üç yıllık hayatımdan sonra, onsuz yaşayamayacağım tek şeyin o olduğuna

eminim. Ve önümüzdeki kırk üç yıl boyunca, *asla* başka birini sevmeyeceğim.

Birçok kişiyi sevdi. Bu onun doğasında var. Onu şekillendiren de bu, ama ben kalbime karşı ağgözlüydüm ve onun tek bir sahibi var. Hiçbir şey onun içimde uyandırdıklarıyla kıyaslanamaz.

Bencilliğim, hırslarım, kıskançlığım ve ağgözlülüğüm neredeyse bana geleceğime, ona mal oluyordu.

Beni geri kabul ettiğinden beri, birlikte geğirdiğimiz her dakikayı kefaret ödeyerek geçirdim ve bu gün için zamanımı bekledim.

Cezasını çekti.

Zamanım doldu ve resmen özgür bir adamım.

İşte tam da bu yüzden onu bulmalıyım. Doğru ya. Lanet olsun. şimdi.

Göğsümdeki ağrıyla birlikte napalm arzusu, Beau yanımda kasıla kasıla yürürken beni ona doğru koşturuyor, onun şefkatini arayan ilk kişi olmaya kararlı.

"Siktir git, it, gecenin geri kalanında o benim."

Beau emirlerime aldırmadan yanımda zıplamaya devam ediyor. Onu buraya göndermek bir aydan fazla sürdü ve eve getirmek için karantinada altı hafta daha geçti. Görünüşe göre şimdiden evin reisi olma iddiasını ortaya koymuş.

"Git. şimdi. Yoksa sana bir daha biftek pişirmem."

Kulakları, tehdidimin ne anlama geldiğinin farkındaymış gibi dikiliyor ve ben durduğumda durup ayaklarımın dibinde dönüyor. Parmaklarımı şıklattığında, bakışlarına karşılık veriyor, kasılmadan önce.

şerefsiz.

Hedefime ulaştığımda onu tam da düşündüğüm yerde, balkonda tünemiş, uzun, rüzgârda uçuşan saçları yüzüne dolanmış halde buluyorum. Pırıl pırıl denize bakarken ellerini kalın toprak çıkıntıya dayamıştı. Beyazlar giymiş, ipeksi kumaş sırtında V şeklinde aşağı doğru inerek omurgasının her santimini ortaya çıkarıyor. Teni güneşten altın sarısı, ama beni sertleştiren omuzlarındaki narin kanatları görmek. Susamış gözlerim onu arzu ve rahatlama karışımıyla içime çekiyor.

Onu buraya getirmek sayısız adımın sonuncusuydu.

Yakınımda olduğumu fark etmesini bekliyorum ve kapıda durmamdan bir saniye sonra farkındalık içinde gerildiğini görüyorum. Öfkeli, sulu, koyu mavi gözleri benimkilerle buluşuyor, onu içime çekerken duygularım boğazımı tıkıyor.

Virginia'daki otoparkta, sahip olduğum tek şeyin, kelimenin tam anlamıyla, sırtımdaki gömlek, asla yeterli olmayacak bir özür ve onu kazanmak, onu tutmak, yıllar önce çaldığım şeyi geri almak için içimde uyandırdığı savaş olduğu o günden bu yana çok yol kat ettik.

Ve çok yol kat ettik. Bu

yüzden. Lanet olsun.

Uzak.

O zamandan bu zamana sanki bir ömür geğmiş gibi.

Bir anlamda bekliyordum... ama şu andan itibaren bitti.

Birkaç saniye içinde, yapmak için yola çıktığım her şeyi yapmış olacağım. Ama kapı aralığından geçip ona doğru hücum ettiğimde aklıma cezamın ilk günü geliyor. Ona ulaşmak için geçen saniyeler içinde her şeyi yeniden yaşıyorum.

"Kalbime dokunulduğu durumlar dışında hiçbir zaman gerçekten deli olmadım."-Edgar Allan Poe

Chapter One

Tobias

Yaş Otuz Yedi

Lanet olsun, ilk gün.

Sıcak, kokuşmuş nefes yüzüme çarpmadan bir saniye önce göğsümdeki ani ağırlık beni sarsarak kendime getiriyor. Gözlerimi açtığımda, dört ayaklı lanet bir şeytanın kusursuz gölgesiyle karşılaşıyorum.

Kuduz köpek göğsümün üzerinde gururla dururken hırıltılı salyası çeneme çarpıyor ve balgamlı havlaması kulaklarımda çınlıyor.

"Psychopathe." *Psikopat*. Homurdanarak, uluması ben onu uyandırıp defetmeye çalıştıkça daha da artan çılgın Fransız buldogunu uzaklaştırıyorum. Fazla kilosu yok ama havlaması inanılmaz bir özgüvene sahip olduğunu gösteriyor.

Dün ön kapıdan girdiğimden beri bana hırlamayı kesmedi, Cecelia da bunu çok eğlenceli buldu. Ben yapmadım.

Kararmış odada oturmak için doğrulduğumda, yatakta yanımdaki boş alanı avuçluyorum. Bir köpeğe heba etmemesini dilediğim adaşı Beau, birkaç saat önce yanımda uyuduğu yerde çenesini şaklatıyor, ondan nefret ettiğimden emin olmak için kalçalarının üzerine oturup havlıyor.

Ve tanışmamızdan sadece birkaç saat sonra, bunu yapmaya karar verdim.

Kayboluşunun verdiği gerginlikle pencereden dışarı baktığımda havanın hâlâ karanlık, gece yarısı karanlığı olduğunu görüyorum. Elim yüzümde gezdiriyorum, korku gizlice içeri giriyor.

Sekiz ay sonra ortaya çıkmış, ona dünyaları, açıklamaları, kahvaltıyı vaat etmiş ve onu kazanmaya yemin etmiştim. Bunun yerine, duş alıp kendimden geçmeden önce evde kısa bir tur attım. Kapıdan çıkmanın verdiği rahatlama, sıcak buharın beni yıllardır ulaşamadığım bir noktaya kadar rahatlatmasıyla karıştıktan sonrasını pek hatırlamıyorum.

Ve verdiğim onca sözden sonra, yorgunluktan dolayı her birini söyledikten sadece bir saat sonra yerine getiremedim. Adrenalinin bitmesiyle birlikte yere çakıldım ve fena halde çakıldım.

Bu da ne, Tobias?

Yorganı üzerimden atarak, geldiğim kıyafetleri giydim ve botlarımı giydim.

Odada bir saat ararken, antika gibi görünen küçük bir saat buldum; üstünde çanlar olan som altın bir saat.

-Kitap raflarından birinde oturuyor ve saati anlamayı başarıyor.

Sabah dörtte.

Zaman damgası cehennemdeki ilk günümü işaret ediyor.

Sadece bu da değil, çıldırdığından da eminim.

Merde. Kahretsin.

Gece boyunca uyuyacağını ummuştum ama ben daha iyi biliyordum. Otuz altı saatlik bir yolculuğun yorgunluğuyla, gerçek bir konuşma yapamadan kendimden geçmiş, ona beni uzak tutan şeyin ne olduğuna dair tek bir açıklama yapamadan neredeyse komaya girmiştım. Kısaca, ben havluyla kurulanırken onun baştan aşağı flanel pijamalarını giydiğini hatırlıyorum. Bu ayrıntıyı hatırlıyorum çünkü geri döndüğüm için beni bedeniyle ödüllendirmeyeceğini bildiğimden emin olmak için bu kadar çaba sarf etmesini eğlenceli bulmuştum. Bakmadığımı sandığı anlarda beni gözleriyle becermesine hiç engel olmadı.

Kafesini açmak için genellikle erken kalktığından eminim ama yine de yeterince uyumuş olması için çok erken. Ama ben o saatlerde taş gibi uyudum, yıllardır uyumadığım kadar iyi uyudum çünkü onun yatağındaydım. Onun da aynı sebepten dinlenemediğini biliyorum.

Benim yüzümden ve hayatına tekrar girdiğim için.

Ayağımı kapıdan içeri sokmuş olabilirim, ama o hâlâ elini kapının tokmağına koymuş, işi berbat edersem diğer taraftan benimle birlikte kapıyı çarpmaya hazır. Ve ben harika bir başlangıç yaptım.

Beau, köpeklerin bölgesel savaş ilanını gibi görünen bir şekilde bana bağırmaya devam ederken hayal kırıklığı içinde inliyorum, sonunda ben de havlayarak karşılık veriyorum.

"Putain, tais-toi!" *Kapa şu lanet çeneni!* Beau hemen sustu, başını eğdi, boncuk gibi siyah gözleri ses tonumdaki otoriteyi sorguluyor.

"Couché." *Yere yat.* Beau sorun çıkarmadan itaat ediyor. Basit komutları çok iyi biliyor. Komutları açıkça anlıyor, *Fransızca*.

Gözlerim karanlığa alışırken sivri kulaklı köpek topuklarımın etrafında zıplıyor. Her nerede olursa olsun ona ulaşmak için sabırsızlansam da meraktan yatak odasına bakmaktan kendimi alamıyorum. Bu oda, tanıştığımız odadan çok farklı. Babasının evinde onu manipüle ettiğim, becerdiğim, ona tapmaya, onu sevmeye başlamadan önce ona zarar verdiğim oda.

Evinin çok büyük olmadığını, ancak mekanın her parçasına bir şekilde renk, ilham veya bir tür yaratık konforu ile dokunulduğunu söyledi.

Sanki bu evin her odasını hem sığınak hem de evriminin kanıtı olarak özenle tasarlamış. Bu evde, sanat eserlerinde, seçimlerinde ondan kalan tüm ince parçaları görebiliyorum.

Yeniden tasarlanmış masasının üzerindeki mozaik renkli Tiffany tarzı okuma lambasını açarak, henüz rafa kaldırmadığı birkaç ciltli kitabı karıştırıyorum ve bir yığın faturanın yanında el yazısıyla yazdığı birkaç nota, bir yapılacaklar listesine göz atıyorum.

Şükran Günü yiyecek kampanyası düzenleyin. (Meggie's'e bırakın) Ticaret Odası'na katılın.

Yemek kursuna mı

gidiyorsun? Sıcak

Yoga?

Marissa ile Kızlar Gecesi?

Kitap Kulübü?

Bay Yakışıklı'yı eğlendirmek mi?

Tehdit eden ateş dalgasını dizginliyorum ve sabah konuşmamıza 'Kim' diye başlamamaya karar veriyorum.

Bay Yakışıklı ne sikim?"

Köpek kulübesi çıkmazımla ilgili her şey, doğal hükmetme içgüdülerimi bir kenara atmama neden oluyor, böylece herhangi bir bölgesel savaş ilan etmeden önce onunla barışabilirim. Savaştan kastım, *sonuncusunun yıkıntıları* altında kaldığımızı geri almak için akla gelebilecek her şeyi yaptığımızdan emin olmak için tam teşekküllü bir savaş.

Keşfettiğim şeyden tedirgin olarak onu aramak için mutfağa doğru ilerliyorum. Mutfak boş bulduğumda tedirginliğim artıyor ama tezgahın üzerinde duran French press'i görünce gülümsememe engel olamıyorum. İşte o zaman içinde bulunduğum durumun iki ucu keskin kılıcı yüzünden göğsüm ağrımaya başlıyor.

Burada, onunla birlikte olabilirim ama istediğim şekilde değil.

Sabır onu geri kazanmak için çok önemli ama aynı zamanda benim Aşil topuğum.

Gerçekten birlikte olduğumuzdan beri çok uzun zaman geçti. En son Roman'ın arka bahçesinde aşkımızı itiraf ederken birbirimize sarıldığımız günden bu yana geçen acımasız yıllar, en kötü koşullar tarafından parçalanmadan önce. Bazılarını ben yarattım.

Yıllar önce o noktadan bu noktaya, son sekiz ayda karşılaştığım tüm engellerle birlikte, buraya gelmek için mücadele ettiğim tüm engeller, bu noktaya, kapısından içeri girdiğimde haklı olduğumu hissediyorum.

Ama o yakınımda olsa bile, *benimle* değil. Henüz değil.

Mutfak içinde not bırakılabilecek bir yer var mı diye baktığımda hiçbir şey bulamayınca şüpheye kapılıyorum. Sadece içgüdülerimle, onun evin içinde olmadığını biliyorum. Beau için arka kapıyı açarken soğuk bir rüzgar yüzüme çarpıyor ve panik başlıyor.

Gitti mi?

Napoléon kompleksli itine bakarken alnımda ter birikiyor, sabah ikilisini düşürüyor, bir yandan da bana hırlıyor. Sorunlarımız olacağı açık, ama daha büyük olanı şakaklarıma kan hücum etmesine neden oluyor.

Gitseydi onu suçlayabilir miydim?

Dün büyük bir adım atmıştım ama aniden ortaya çıkmamın etkisi geçip gerçekler ortaya çıkmaya başladığında, korunmak için kendisinden uzaklaştığını hissedebiliyordum.

Verandadan Beau'yu izlerken ellerimin içine üflüyorum. Hint yazı geçip giderken, soğuk hava dalgası bir gecede, tıpkı benim gibi, yeterli uyarıda bulunmadan gelmiş gibi görünüyor. Verandadan çıkıp bahçeye doğru ilerlerken sonbahar soğuğu iliklerime kadar işliyor ve onu gördüğümde rahatlıyorum. Bahçesine eğilmiş, üzerinde pazen pijaması ve siyah Uggs'larından başka bir şey olmadan çalıştığı yeri aydınlatan bir dükkan ışığı.

Ona dokunma, onu tatma, onu becerme, onu geri kazanma dürtüsü içimi titretiyor - her yerim ağrmasına rağmen eğlenmeyi reddettiğim alçak bir talep ve onun da aynı ihtiyacı hissettiğini biliyorum.

Biz buyuz.

Bizim için bakmak aşktır, dövüşmek aşktır, sevişmek aşktır ve şimdi bile, ortak ama belirgin şekilde farklı korkularımızla boğuşurken, bu aşktır.

İnkâr etmeme izin vermediği bir gerçek. Kucaklamaya geldiğim bir gerçek. İçinde bulunduğum savaş için ihtiyacım olan yakıt. *"Nasıl olursak olalım, biz birbirimizdik ve hâlâ öyleyiz. Kalbimi çaldın ve onunla seni sevmeme izin verdin ve evinin nerede olduğunu bilmemi sağladın."*

Buna inanmam gerek. İnanmak zorundayım. Onun sözleri benim itici gücüm. Sekiz ay geçmiş olabilir ama ona geri dönme yolculuğu bana sonsuzluk gibi geldi.

Aramızdaki her şey her zaman sevgiye dayanıyordu, ta ki ben gerçekle yüzleşip teslim olduktan

başka çarem kalmayana kadar onun da cesaretle işaret ettiği gibi.

Gerçek şu ki, onu o kadar çok seviyorum ki, bunun bir kez daha uzamasına izin verme fikrine dayanamıyorum.

Bir gün, bir saat daha. Ama yapacağım. Onun için sabırlı olacağım.

Ve taleplerim az olacak.

Eve dönerken, anlamaya çalıştığı bir yabancı gibi bana baktı, duruşu korunaklıydı. Şu anda küçük bir kürekle toprağı eşelerken de aynı sert duruşu sergiliyor. Saldırıya geçti.

Yaklaştığımda, beni yakınında hissetmesinin an meselesi olduğunu biliyorum. Benim onu hissettiğim gibi o da hep hissetti.

Beau, açgözlü piç, ona ilk ulaşan olur.

"Hey bebeğim," diye mırıldanıyor köpeğine, sesi çiğ, kirli bir bahçe eldivenini çıkarıp parmaklarını sırtında gezdirirken. Konuşurken bana doğru bakma zahmetine girmiyor. "Seni uyandırdı mı?"

"Fark etmez. Burası buz gibi. Sana bir palto getireyim."

"Ben iyiyim." Eldivenini tekrar takıyor ve işine devam ediyor, bir parça toprağı kenara fırlatıp bir kap dolusu karışık sakız alıyor.

"Bir rüya mı gördün?" Onu rahatsız eden şeyin bir kısmının bu olduğunu bildiğim için soruyorum. "Her zaman görmez miyim?" Isırgan bir ses tonuyla cevap veriyor.

O toprağı eşelemeye devam ederken ben de yanına diz çöküyorum. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Ben hallederim."

"Konuş benimle," diye ısrar ediyorum, sarı ışıktaki profilini inceleyerek.

Kazıyor ve bıçaklıyor - sessizliği gibi - ve ben onu durdurmak için hiçbir şey yapmıyorum. Gergin ya da acı çekiyor ya da ikisi birden ve bu istediğim son şey.

Birinci gün, Tobias.

"Konuş benimle, Cecelia."

"Belki de istemiyordumdur." Cevabı alçak sesle, o kadar alçak sesle ki duymamı isteyip istemediğinden emin değilim. Ama zırhlanmaya zahmet etmedim. O çoktan kazandı. Bugün kavga etme günü değil. Teslim olma günü. Onu çok özledim. Yıllar ve aylar geçtikçe, bazen ona olan ihtiyacımın, sevgimin bir kısmını hayal edip etmediğimi merak ettim. Bu teori, yıllar süren ayrılıktan sonra onunla yüzleşmek için toplantı odasına adım attığım anda yerle bir oldu. Onu gönderdikten sonraki günler ve aylarda kendime söylediğim bir başka yalandı. Aşkı ikna etmeye çalışmak çok anlamsız. Doğru ya da yanlış, nedenleriniz umurunda değildir. Aşkın ne koşullara ne de sizi ne duruma soktuğuna aldırmış eder. Kendinize yalan söylemenize asla izin vermeyen, acımasız ve affetmeyen bir duygudur.

Profiline sabitlenmiş, umutsuzca okyanus mavisinden bir vuruşa ihtiyaç duyarken, botlarımın topuklarına yaslanıyorum ve birçok savaşın ilki için yerleşiyorum.

"Neden şimdi?" Konteynırdan bir anneyi avuçlayıp onu bekleyen toprağı yerleştirerek soruyor. "Ben *yeni bir hayata* başlayana kadar bekle. Seni içermeyen yeni bir hayat. Bu sana hiç uymuyor. Neden?"

"Yapmak zorundaydım..." Bana yan gözle baktığında yorgun bir nefes veriyorum. "Şu anda sana ne söylersem söyleyeyim, bir bahane gibi gelecek, ama nedenlerim var, hem de bir sürü. Ve hepsini sana vereceğim."

Bitkinin etrafındaki toprağı bastıran parmaklarını kısa süreliğine durduruyor. "Dinliyorum." "Uyuyakaldığım için özür dilerim. Bu yapmak istediğim son şeydi. Jet-lag oldum."

Nerede olduğumu sorma zahmetine girmiyor. Haberler olmamaya çok alışmış. Ya da daha

kötüsü, umursamıyor.

"Exodus işi için Dubai'deydim. Yeni bir şirket satın almıştık. Shelly görevi devralmadan önce CEO vekili olarak son görevimdi. Günlerdir uyumadım. İşleri bağladıktan sonra doğruca sana geldim ve _."

"Doğrudan bana mı?" Alay ediyor. "Biliyor musun, haklısın Tobias, şu anda söyleyeceğin her şey bir bahane gibi görünecek. Muhtemelen uyumaya devam etmelisin."

"Açıklamama izin verin."

"Şu anda açıklama yapmanı isteyip istemediğimi bilmiyorum."

"Onları hak ediyorsun ve burası çok soğuk. Hadi içeri girip konuşalım." İsteğimi görmezden geliyor ve beni duymamış gibi işine devam ediyor.

"Gitmiyorum," diye fısıldıyorum usulca, hiçbir yere varamayacağımı bilerek. Beni duymak istemiyor, şimdi değil. Ayağa kalkıyorum ve bu açıklamanın tam tersini yaparak eve giriyorum ve yatak odasına geri dönüyorum. Çekmecelerinden kapüşonlu bir tişört alıp dışarı çıkıyorum, tam o sırada başka bir konteyneri boşaltıyor. Kalın gömleği ona doğru uzattığımda bana bakıyor.

"Ben iyiyim."

"Cecelia, hava buz gibi."

Ayağa kalktı, eldivenlerini çıkardı ve elimden kazağını çekiştirerek başının üzerinden indirdi, üniversite logosu dört yıllık üniversite hayatı, Fransa'da geçirdiği yazlar ve sonraki yıllar boyunca onu özlediğini hatırlatıyordu. Bensiz çok şey yaşadığını hatırlatan acı bir hatırlatma. Sağlığına dair günlük raporlar ve özel hayatına dair sindirebildiğim kadarıyla bile, mahrem ayrıntıların çoğunu bilmiyorum. Birden fazla kez aşırı meraklanıp kendimi aptal gibi içmeme ve ilerlememi geriye götürmeme rağmen bunları bilmeyi kaldıramadım. Şimdi önümde duruyor, gözleri temkinli ve yine de bu kadar yakın olmak damarlarımda şimşek çaktırıyor. Aramızdaki çekim somut, tanıştığımız günden beri aramızda sürekli bir nabız gibi atıyor. Bulanık sarı ışıktaki burnundaki belli belirsiz çilleri görebiliyorum. Yüzünün şeklinden çenesindeki küçük çukura kadar simetrik bir mükemmellik. Ona uzanmak için hamle yapıyorum ve o geri çekiliyor.

Şimdiden sertçe sallanıyor ve ben her darbeyi hissediyorum. Ellerimi kot pantolonumun içine sokarak, botumla bahçesinin kenarındaki gevşek bir kayaya basıyorum. "Rüya ne hakkındaydı?"

Dudağını ısıyor, konuşurken uzaklara dalan bakışlarını kaldırıyor. "Sanırım Freud'a göre yorumlamam gerekirse, seni *gerçekten* tanımadığımı söyleyebilirim." Dizlerinin üzerindeki yerine geri dönüyor. "Diş macununun markasını bilmiyorum."

"Bu kolay bir çözüm. Başka ne oldu?"

"Hatırlamıyorum."

"Yalan söylüyorsun. O rüya yüzünden burada olduğuna bahse girerim. Çünkü *seni tanıyorum*." Zorlu bir nefes verdi. "Bu işi halletmem gerek."

"Buna çoklu görev deniyor," diyerek tekrar diz çöküyorum ve çalışma alanını paylaşmak için onu yana itiyorum. Arkamızdaki taş kaldırımında duran eski moda ahşap alet kutusundan bir kürek daha alıyorum.

"Saat erken, yorgunsun ve yardımına ihtiyacım yok."

"Birlikte olacağız. Bugün, yarın ve ertesi gün, Cecelia."

"Sadece... geri çekil, Tobias." Ayağa kalkıp büyük bir saksı toprağı torbasına doğru yürüdükten sonra onu bana doğru sürüklerken sesindeki titreme bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Ona yardım etmiyorum çünkü yanına yaklaşmaya çalışırsam küçük küreğini bana saplayacağından oldukça eminim.

Kızgın. Bunu bekliyordum ama yine de acıttı. Dün onun alanına zorla girdim, tıpkı birlikte

olduğumuzda yaptığım gibi ve artık böyle olmasını istemiyorum, ama içimdeki dürtü çok güçlü.

Sanki içimdeki çatışmayı hissediyormuş gibi başını öne eğdi ama ben irkilmedim. "Kavga etmek istemiyorum, Tobias."

"Ne zamandan beri yüzleşmekten bu kadar korkuyorsun?"

"Korkmuyorum." Çok ama çok kızgın bir bahçıvan gibi kalın plastiği kolayca yırtıyor. "Sadece şu anda sana söyleyecek bir şeyim yok."

"Kaç yalanla başlayacağız?"

Koyu mavi gözleri buz tutuyor. "Burada bir *hayat kurdum*. Geçici de olsa, *senin için* bırakmayacağım. Bir daha olmaz."

"Nedenini anlayabiliyorum. *Heyecan verici* bir hayata doğru hızla ilerliyorsun. Sıcak yoga mı? Ticaret Odası?" Ellerimi iki yanımda yumruk yaptım. Bu başka bir zaman için bir tartışma.

"Tabii ki, gözetlemeye gittin. Senin gibi biri gelip mahremiyetimi ihlal etmedi mi? *yıl* arayla."

"Kime aşık olduğunu biliyordun." "Bu istediğim anlamına gelmez."

"Söz konusu biz olduğumuzda zaman ve ayrılık önemli değildir. Bu artık çok açık."

"Ama önemli. *Önemi* var. Benim için önemli. Denemeyi kabul ettiğimi biliyorum, ama tam olarak ne olacağını düşünüyorsun? Hiç soru sormadan, bacaklarımı açıp, kalbimi açarak yerime oturacağımı mı? Ben artık o kız değilim Tobias, artık o kadın da değilim."

"Bahsettiğimiz kişi sensin, bu yüzden daha iyi biliyorum. Eğer artık o kadın olma yeteneğine sahip olmasaydın, sadece senin yapabileceğin şekilde affeden ve seven kadın, dün gece senin yatağında uyumazdım. Planlara gelince, bilmiyorum çünkü henüz ihtiyacımız olan şekilde konuşmadık ya da *birlikte* tek bir plan yapmadık. Şu anda pazarlık halindeyiz. Ne.. Neydi. Neydi. Lanet. Rüya mı?"

"Başka ne olabilir ki?"

"Seni terk etmeyeceğim. Ne bugün, ne yarın, ne de ertesi gün. Cehennem donacak. Önce bir McRib yiyeceğim."

Yanlış bir şey söyledim.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Üstü başı toprak içinde, gözleri suçlama ve artık öfkeyle parlayarak bana bakıyor.

"Bence mizah duygusu bu işi daha az kanlı hale getirebilir, ama yüzünüzdeki ifadeden bu fikri paylaşmadığınızı anlaşıyor."

"Onunla birlikte yaşadın." İtiraf fısıltının biraz üzerinde.

"Alicia'yı rüyanda mı gördün?"

"O seni *tanıyordu*. Seni tanımasına *izin verdin*. Diş macununun markasını biliyordu. Muhtemelen sabahları kravatlarını *o* seçiyordu. Bilmesine *izin* verdiği şeyler."

"Yapma," diye başımı sallıyorum, bunun gidişatından nefret ederek, "bunu yapma."

"Beni bir kenara attın ama onunla birlikte *yaşadın*. Nerede yaşadığını bile göremedim."

"Evet, gördün. Evim olarak gördüğüm tek yeri gördün. Teyzemin kasabanın kenarındaki bok çukurunu. Triple Falls'ta bildiğim tek ev orasıydı. Diğerleri sadece iş seyahatleri arasında kafamı dinlediğim yerlerdi. Ailem öldüğünden beri gerçek bir evim olmadı ve onunla da *yaşamadım*."

"Sen yapmışsın gibi gösterdi."

"Ve ben de böyle düşünmene izin verdim."

"Tabii ki yaptın," diye bıkkın bir kahkaha attı.

Konuşmamın acı tarafına engel olamıyorum. "Camdan evler, Cecelia. Birlikte *yaşadığın* nişanlından ayrıldıktan sonra Triple'a dönerken üzerinde iki karatlık bir nişan taşı olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Yoksa o *hâlâ* sonradan mı eklenmiş?"

Sakin ol, Tobias. Hemen şimdi.

Gözlerimi kapatıyorum, bu kesici yorumun kanıtını görmekten korkuyorum.

"Bu ne cüret!" diye mırıldanıyor, sesi zar zor duyuluyor. "Yani bu benim hatam mı? Hayatıma devam etmek zorundaydım. Bana başka seçenek bırakmadın ki."

"Biliyorum," diye yutkunuyorum. "Özür dilerim. Kıskançlık konuşuyordu. Bana ne istersen sor." Gözlerini kaçırıyor ve sessizliği acımı daha da artırıyor.

"Bunu konuşmak zorundayız. Yeterince zaman kaybettik." "Biz mi?"

"Peki, *ben*. Merde!" Yumruklarımı sıkıyorum. "Eğer suçlama oyunu oynamak istiyorsan, hepsini üstleniyorum, hepsini, tamam mı? Yaşam düzenlemelerine gelince, benim... *bizim* Charlotte'ta bir apartman dairemiz, Paris'te bir şehir evimiz, İspanya'da bir apartman dairemiz ve Almanya'da bir saklanma yerimiz var."

"Sen ve Alicia mı?"

"Şu anda ciddi misin? Biz, yani *sen ve ben*. O asla benim geleceğim olmadı Cecelia."

Düşünüyor gibi görünüyor. "Peki ya bitiş çizgisi?"

Başımı salladım. "Hâlâ orada. Oraya hiç adım atmadım. Ve sen ve ben neredeyse Roman'ın evinde birlikte yaşadık."

"Aynı şey değil. Zaten hepsi bir illüzyondur, değil mi?"

"Hayır, değildi. Ama yaşadığım şey sadece bir rüyaydı. Sana gerçekmiş gibi geldiklerini biliyorum ama bu sadece bir rüyaydı."

"Ya da ciddiye almam gereken bir uyarı."

Bıçakla. Her yerde hissediyorum. Ama bu kavgayı ve daha binlercesini yapmasına izin vereceğim. "Uzun süredir birlikte değildik," diyorum ve bunun bir işe yaramadığını görünce yüzümü buruşturuyorum.

"Eğer skor tutuyorsak ve buna *flört* demek istiyorsan biz de değildik."

"Yaptığımız şey çıkmak değildi, bizi bu noktaya getiren şeyi küçümsemeyin. Aşık olduk ve bu bizi ve çevremizdeki herkesi, kendimizinki de dahil olmak üzere hayatları mahvettiğimiz noktaya kadar harap etti. Ve ben suçluyum. Ama işte buradayız ve birbirimizi hala seviyoruz, artık daha çok seviyoruz çünkü ne kaybettiğimizi bilecek kadar akıllıyız. Söylediğim ve yaptığım şeyleri, söylediğim yalanları ya da üstesinden gelmemiz gereken şeyleri atlatmak bir gün bile sürmeyecek. Ama ben üzerime düşeni yapıyorum, benden istediğin şekilde, bana ihtiyacın olduğu şekilde, *benim ihtiyacım olduğu* şekilde. Ve tek umudum, bana ihtiyacın olan şeyi sorman, böylece ben de bunu kabul edebilirim ve daha fazla zaman kaybetmeyiz."

Topuklarının üzerine geri oturur ve bakışlarını indirir. "Peki. O zaman söz verdiğin şeyle başla. Gerçeği söyle. Neden şimdi geri geldin?"

"Bunun büyük bir kısmı yirmi yıl önce uygulamaya koyduğum planları hayata geçirmekle ilgili, özellikle de Tyler'ın Beyaz Saray'daki pozisyonuyla. Bu kadar uzun süreceğini tahmin etmemiştim ve ne kadar uzun sürerse, bunu doğru yapmak için her şeyi üzerimden atmam gerektiğinden o kadar emin oldum. Sean'la birlikte görevi devralması için güvendiğim birkaç kişiyi sıkı bir incelemeden geçirmek zorunda kaldım, böylece sen ve ben..." Hayal kırıklığı içinde inliyorum. "Yapmak istediğim son şey senin peşinden gelmek ve biz kendimizi toparlarken arkamı dönüp gitmekti..." O gittikten sonra yaşadığım cehenneme karşı öfkem kabarıyor. "Ve ben seni bulana kadar tam yedi hafta ortadan kayboldun."

"Bunun için her türlü sebebim vardı."

"Yedi hafta boyunca iz bırakmadığın için raydan çıktım." Öfkemi yatıştırmak için yumruklarımı kalçalarımın altına sıkıyorum. "Bunu sen sağladın."

"Nakit," diye tedarik ediyor. "Senin de çok iyi bildiğin gibi nakit para çok işe yarar. Bu yüzden bu ev ve lokanta

yasal olarak anneme ait." Kazmayı bıraktı. "Belki de bulunmak istemedim."

"Endişeden aklımı kaçıırıyordum."

"Artık senin için endişelenecek biri değildim. Bundan emin oldun."

"Sen hep benimdin. Senin hakkında ne hissedersen hissedeyim, on bir yaşımdan beri gözüm üzerindeydi Cecelia. Belki o bilmediğim haftalarda cehennemi hak ettim ama hayatında benim korumam altında olmadığın bir zaman asla olmayacak. Seni bir kez hayal kırıklığına uğrattım ve bir daha uğratmamak için elimden gelen her şeyi yapacağım. İnan bana, dün geldiğimde, *benden* başka *kimsenin* senin için gelmediğinden emin olmak için her türlü çabayı gösterdim."

Tobias

Yüzündeki tüm renkler siliniyor. "Bu da ne demek şimdi?"

"Tam olarak düşündüğün anlama geliyor. Sana ulaşmamın bu kadar uzun sürmesinin bir başka nedeni de bu. Burada olabilmem için yüzlerce şeyi harekete geçirmenin yanı sıra, bulmam ve gömmem gereken cesetler vardı." Tek odağım Roman'ın eski iş ortağı, Miami'yi gönderen ve yüzleşmeyi kan gölüne çeviren orospu çocuğu.

Gözleri inanamayarak genişlerken ağzı açık kalıyor. "Jerry mi? Onun peşinden mi gittin?" Başımı sallıyorum ve onun irkilmesini kaçırmıyorum.

"Tobias, ne yaptın sen?"

"Sana bir daha asla tehdit oluşturmayacağından emin oldum." "Bana güvendiğini söylemiştin."

"Güveniyorum. Ona güvenmedim. Geldiği kadar yozlaşmış biri. Misilleme iş başındaydı. Kendim gördüm. Hem yazışmalarını hem de aramalarını yakından takip ediyordum. O her zaman senin için bir tehditti. Yapmam gereken zamanda işleri kontrol altına alsaydım..." Kendimi durdurmak için boğazımı temizliyorum, "Onun icabına çok daha önce bakardım."

Yalvaran gözlerini benimkilere çeviriyor. "Ne demek istiyorsun?"

Daha gelmedik. Henüz o noktaya gelmedik, Tobias. Her seferinde bir şey.

"Onu gömmeden önce bir itiraf aldım. Miami'yi gönderen oydu. Detayları öğrenmek ister misin?"

Yutkunuyor ve gözlerini kaçırıyor. "Hayır."

"Bir daha asla ortadan kaybolmayacaksın." Bakışları bana dönmeden önce milyonlarca kilometre ötedeydi, itiraflarımın ilkinin bedeli gözlerinde ağırdı.

Sesimi yükseltiyorum, öfkesine rağmen beni duymasını istiyorum. Böyle bir durumla karşılaşırса neyle karşılaşacağını bildiğinden eminim. "Seni tehdit eden herkesi öldüreceğim. Herhangi birini. Onların işini bitireceğim Cecelia. İkinci kez düşünmeyeceğim ve bunun için uykularım kaçmayacak."

Dudağını ısıırıyor, dikkatini çiçek tarhına geri vermeden önce bakışlarını bedenimde gezdiriyor. Rüzgâr omzundan dökülen saçlarını kaldırırken yanına çömeliyorum ve kalanını tarıyorum.

yüzünü uzaklaştırdı. "Bu seni korkutuyor mu?"

"Hayır."

"Çünkü benim kim olduğumu biliyorsun. Biz yabancı değiliz, Cecelia. Çok uzağız."

Bunu tartışmıyor. "Öyle olsa bile, şimdiye kadar bilmen gerekirdi. Emirlerle aram pek iyi değildir."

"Bu konuda, sikimde bile değil. Beni cezalandır ama asla bu şekilde değil. Benim korumamdan kaçma. Bir gün bana bunun için söz vermeni sağlayacağım ve bunu *er ya* da geç gerçekleştirecek farklı bir dövüğe saklayacağım. Riske atamam..." Onu yerden koparıp, aklını başına getirme ve bu sözü şimdi vermesini isteme dürtüsüne direniyorum ama daha iyisini biliyorum. Bunu talep eden benim bencil ihtiyacım, kendi duygularım. Bunun dışında, o asla evcilleştirilemeyecek. Bu beni çok korkutsa da ona olan çekiciliğimin bir parçası.

Bir süre sessizlik oldu. "Beni nasıl buldun?"

"Sean. Başından beri nerede olduğunu biliyordu. Tüm kaynakları tükettikten sonra, sonunda yardım istemek için ona gittim. Beni bekliyordu."

Bir araya getirdiği anda anladım.

"Camaro'da bir takip cihazı var."

"Onu sana hediye etmeden önce kurdu. Seni takip ettirdi ve buraya indiğin anda üzerine iki kalıcı kuş yerleştirdi. Kendimi kaybettiğimi biliyordu ama uyanmamı sağlamak istiyordu. Ondan yardım istediğimde saçmalıklarının kokusunu aldım ve planımı ona anlattığımda kendini beğenmiş piç kurusu sonunda beni acılarımdan kurtardı."

"Hangisiydi?"

"Sen."

Kapüşonunun içinde titriyor.

"Hadi içeri girip konuşalım. Dudakların morarıyor."

"Ben iyiyim." Eldivenlerindeki gevşek kiri silerek homurdanıyor. "Sizi piçler, emirlerinizi yerine getirip sırlarınızı sakladığım zamanlarda bile bir kez olsun kendi başımın çaresine bakabileceğime inanmadınız."

"Hediye konusunda çok samimiydi Cecelia. Dom hediyeyle sahip olmanı isterdi ama aramızdaki mesele nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, seni her zaman koruyacağız. Her zaman. Bu tartışmaya açık değil."

"Öyle mi? Peki, beni *senden* kim koruyacak?" Sağ kroşe.

Yutkunuyorum. "Ona ihtiyacın yok. Senin merhametine kaldım." "Ne zamana kadar?"

Hâlâ yanına çömelmişken başparmağımı çenesinin altına koyuyorum ve başını bana doğru çeviriyorum. "Ben de bu işin içindeyim Cecelia. Geri dönmek, yaptığım şeyleri değiştirmek için her şeyimi verirdim. Olmamı istediğin adam olmak için, ama bu hiçbir zaman sana karşı hissettiklerime boyun eğmek kadar basit olmadı. Ve şimdi de daha kolay değil. Olanlardan sonra, yaşadıklarından sonra, bundan kaçman için sana normal bir hayat şansı tanımak zorundaydım." Çenesini kaldırdığımda kaşları iyice çatıldı. "Ve yıllarca uzak kaldıktan sonra farklı bir hayata başladın. Uzakta kaldın. Bilerek, hatta babanın ölümünü bahane edip geri dönmek için Triple Falls'a dönmedin. Üniversiteye gittin, mezun oldun ve başka bir adamla evlenmek üzere nişanlandın. Parmağında bir yüzük vardı. Geri döndüğünde şirketi satıyordun. Triple Falls'la ve *benimle olan* tüm bağlarını koparıyordun. Kararına saygı duymak zorundaydım. Başarılıydın. En azından ilk

başta öyle düşünmüştüm."

"Peki ya sonra?"

"Bunu sana açıklamıştım. Sebeplerin bir sonucuydu, özellikle de bir tanesinin ve sana her şeyi anlatacağım ama," diye başımı sallıyorum, "bunun için zamana ihtiyacım var. Çok fazla değil ama yemin ederim anlatacağım."

"Bununla başa çıkamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Bence sen her şeyin üstesinden gelebilirsin," diyorum dürüstçe. "Sadece şu anda üstesinden gelemeyeceğin kadar çok şey var. Hiç uyumadın. Yemek yediğinden bile şüpheliyim."

Ayağa kalkıp pijamalarındaki kalıntıları temizliyor ve ben bir adım öne çıkıyorum ama o bir adım geri atıp başını sallıyor. "Yapma."

"Neden? Sana dokunmama izin verdiğinde bunun nasıl sonuçlanacağını bildiğin için mi?" "Aşk ve seks hiçbir şeyi çözmez, hatırladın mı?"

Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum, o da kollarını kavuşturuyor, gözlerinden memnuniyet okunuyor. Bir noktada pes etmemi bekliyor. Bu ilerlemenin tam tersi ve o da bunu dile getiriyor.

"Şimdiden pes mi ediyorsun?"

"Kes ş u n u , " diye çıkıştım. "Bu sadece bir rüyaydı. Dün sana itiraf ettiğim hiçbir şey bir fark yaratmadı mı?"

"Evet ve hayır, sen sadece..." elini kırmızı burnuna götürüyor, "buraya ait değilsin."

"Beni nerede hayal ediyorsun?"

"Lanet olası bir bavul bile getirmedin!" Ellerini kalçalarında yumruk yaptı. "Şimdi nerede yaşıyorsun? Eşyaların nerede, Tobias?"

"Bir kamyona yüklenmiş, şoför benim söylememi bekliyor. Gardırobumun yarısından fazlası yakın zamanda giymeyi düşünmediğim takım elbiselerden oluşuyor. Ben burada *yaşıyorum*. Bulunduğun yer evin. Dün bunu açıkça belirttim. Kaldığımız yerden devam edemeyeceğimizi biliyorum." Ben ileri adım atıyorum, o geri adım atıyor ve böylece tango başlıyor; yüzünde yaralı bir hayvan ifadesi var.

"Burada yalnızsın Cecelia. Bunu ben yaptım. Seni *yine* yalnızlaştırdım. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Sen benim için hayatından vazgeçtin, ben de aynısını yaptım. Yapabileceğim tek şeyi yaptım çünkü sırtımdaki kıyafetlerden başka hiçbir şeyim olmadan ortaya çıktığımda beni ciddiye almanı istedim."

Alt dudağını ısıyor, gözleri bedenimde bir aşağı bir yukarı geziniyor.

"Yirmi yılı aşkın süredir bildiğim tek hayattan ve onunla ilgili olan her şeyden vazgeçtim, buraya sadece seninle yeniden birlikte olma şansı için geldim."

"*Kıyafetlerden vazgeçtin.*"

"*Kontrolü* bıraktım," diye karşılık veriyorum. "Ki bu benim gibi bir erkek için yapması en zor şeydir." Bir adım öne çıkıyorum ve bu sefer o geri adım atmıyor. Yüzünü avuçluyorum, yanakları buz gibi. "Çünkü *bunu* her şeyden çok istiyorum. Bunu istiyorum, *seni, bizi.*"

"Sadece," ellerini bileklerime doğru kaldırıyor ve onları çekmeye niyetli bir şekilde kavıyor. "Yatağa geri dön. Düşünmem gerek."

"Hayır."

"Tobias-"

"Sikeyim hayır. Bana kin beslemen için daha fazla neden bulmana fırsat vermeyeceğim." Eğildim. "Seni inciten şey beni de incitir. Söyleyecek daha çok şey var."

"Bugün olmaz." Gözlerini indiriyor ve beni geçip eve doğru ilerlemeden önce başını sallıyor. İşte o zaman kendimi tutamayıp ona saldırdım ve

kollarıma aldım. "Beni yere bırak."

"Hayır," diye mırıldanıyorum, boynuna sokuluyorum, kokusunu içime çekiyorum, o kadar rahatlatıcı bir koku ki eve gelmişim gibi hissediyorum. Ama bu kısa sürüyor çünkü kollarımda gerildiğini hissediyorum.

Onu öpmek için eğiliyorum ve o başını

eviriyor. "Bana bak, lütfen," diye
yalvarıyorum.
"Senden çok nefret ediyorum,"
diye fısıldıyor. "Biliyorum."

Gözleri dudaklarıma düşmeden önce benimkilere dikiliyor. "Plus rien ne nous sépara. Jamais." *Aramıza hiçbir şey girmeyecek. Asla.*

Yorgun, şüphesiz benim yüzümden, onu içeri taşıırken başını omzuma yaslıyor, Beau yatak odasının kapısını yüzüne kapatana kadar peşimden ayrılmıyor.

Banyoya girip onu nazikçe duşun önüne yatırırken, "Sinirini yavru köpeğimden çıkarma," diye azarlıyor.

"Hiç uyudun mu?" Musluğu açarak soruyorum.

Gevşek duruyor ve cevap vermiyor.

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim." Saçındaki bağı nazikçe çekmeden önce kapüşonlu tişörtü pijamasının üstüyle birlikte yavaşça başının üzerine kaldırıyorum. Omuzlarına ağır bir şekilde düşüyor ve onu görünce sertleşiyorum.

Uykusuz, şoka girmiş ve yenilmiş görünüyor ve bundan nefret ediyorum. Onun savaştığını istiyorum, ama oyunu kapalı. Ve bu benim suçum.

"Sana hazırlıklı gelmeliydim, Cecelia. Gelmek zorundaydım. Çok fazla insan bana güveniyor. Dönen çok fazla tabağım vardı. Çıkış stratejimi planlamak ve kafamı toparlamak zorundaydım. Sana söz veriyorum, bir şekilde anlamı sağlayacağım."

"Bundan şüpheliyim."

"Sen bu kadar mücadele ederken sana söylediğim o yalanlar benim son yalanlarımdı," diye mırıldanıyorum, sütyenini açarken şakağına bir öpücük konduruyorum. Kendime engel olamayarak eğilip bir meme ucunu ağzıma alıyorum ve anında parmakları saçlarıma dolanıyor, dirençle dolu bir şekilde bana saldırırken nefesi kesiliyor.

Ona karşı koyarak diğer meme ucunu ağzıma alıp emiyorum, gözlerimi onunkilere dikmeden önce dilimi ipeksi etinin üzerinde gezdiriyorum. Beni izlerken göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyor, kendinden geçmiş ama öfkeli.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadıktan sonra göğsünün yarısını tekrar ağzıma alıyorum ve ondan yumuşak bir çığlık yükseliyor. Onu bıraktığımda göğsü parlıyor, ben onu sıkıca yerinde tutarken vücudu gevşiyor. "Sana ihtiyacım var Cecelia. Seni boşaltmaya ihtiyacım var. Sikişimin etrafında gerildiğini hissetmeye ihtiyacım var. Adımı dudaklarından duymaya ihtiyacım var. Ama *sana* daha çok ihtiyacım var."

Diz çöküp pijamasının altından çekiştirerek külotunu yavaşça yere indiriyorum. Amcığıyla göz hizasına geldiğimde dudaklarımı amcığının tepesine bastırıp kokusunu içime çekiyorum, sikim zonklıyor ve özgür kalmak için yalvarıyor.

Tat alma ihtiyacına dayanamayıp, tırnaklarını kafa derime geçirirken dilimi yarığında gezdiriyorum, kesik kesik bir inilti onu terk ediyor. Verdiği acının yakıcılığından zevk alıyorum, çünkü mücadele ediyor ama yeterince sert değil. Uzaklaşıyorum ve ona bakıyorum. Dönüşü mavi ateşle dolu bakışlar.

İkimiz de beraberliğimize karşı koyamıyoruz ve ne kadar zıt olursak olalım bunu hiçbir zaman başaramadık.

Ama harekete geçmek için onun vücudunun teslimiyetinden daha fazlasına ihtiyacım var.

Ayağa kalkıp, onu kısaca öpmeden önce başparmaklarımı çenesinde gezdiriyorum. Arzuyla titriyor. Gözleri yalvarırken dudakları kıpırdamayı, ihtiyacı olanı istemeyi reddediyor ve ondan uzaklaşmak tam bir ızdırap.

"Duş al. Ben kahvaltı hazırlayayım. Daha çok konuşuruz."

Başını sallıyor, bakışları odağını kaybediyor, başka bir zamana, şüphesiz onu incittiğim bir

zamana, çünkü Şimdiye kadar yaptığım tek Şey bu.

"Sana yaptıklarım için benden daha fazla nefret eden kimse yoktur," diye itiraf ediyorum onu tamamen serbest bırakıp buhar dolu bir odada bırakmadan önce.

Duştan çıktığından beri otomatik pilottaydı, Beau'ya pastırmasını yedirirken düşüncesizce kahvesini yudumluyordu. Yapacağımızı hayal ettiğim kahvaltı bu değildi. Ama umutlarımı yüksek tuttum.

Dört kişilik mini mutfağında oturduğum yerden, "Bana bir şey sor," diye ısrar ediyorum. Ben daha ilk lokmayı ağzıma atmadan o yumurtalı ekmeğini ısıırıyor ve kahvesini yudumluyor.

Ben öksürürken gözlerimiz buluşuyor ve dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirliyor.

"Putain," *Siktir*. Onun ve benim tabağımı alıp lavaboya doğru yürürken bir yandan da sürekli boğazımı temizlemeye çalışıyorum.

Ses tonunda hafif bir neşeyle arkamdan konuşuyor. "İyi bir çabaydı."

"Tarçınla hiç yemek yapmadım." Kızarmış ekmeği çöp öğütücüye atıp çalıştırıyorum. Sandalyesinin kayması, gelmekte olduğunu bildiğim şeyi bana haber veriyor. Lavaboyu kapattıktan sonra dönüp arkamdaki tezgâhı kavırıyorum. "Bir gün izin alamaz mısın?"

Yavaşça başını sallıyor ve ben de yalanı kabul

ediyorum. "Pekala, bana beş ver."

"Ne?" Kaşlarını çatıyor, dolgun dudakları hoşnutsuzlukla bükülüyor ve bu göğsüme saplanmış bir bıçak da olabilir.

"Ben de seninle

geliyorum." "Benim

kafeme mi?"

"Camaro'yu ödünç almam

lazım." "Nereye gidiyorsun?"

"Birkaç şeye ihtiyacım var."

Tezgâhın üzerindeki anahtarlara başıyla işaret ediyor ve çantasını topluyor. "Ben dışarıda olacağım. Kapıyı kilitle." Beau'yu sevmek için eğilip ona abartılı bir öpücük veriyor ve ben anında kıskanıyorum.

Tobias

On Bir Yaş

Ön kapı çarptığında saate bakıyorum ve bir saniye sonra Delphine müziği kesiyor. Mutfakta şişeyle bardağın şingirtısı bana birkaç saat içinde bizi okula bırakmayacağını söylüyor, bu da okula gittiğimizden emin olmanın bana bağlı olduğu anlamına geliyor. Okuldan kaçmak bizi mercek altına aldırarak ve evin bu haliyle sosyal hizmetlerin kapımıza dayanmasına ihtiyacımız yok. Ve bir kez daha, evi temizleyen ben olacağım. Ailemiz öleli sadece birkaç ay oldu, hayatımın en kötü aylarıydı. Dom'un durumu iyiye gitmiyor. Eskiden mutlu olan çocuk, teyzemizin ilgisizliği ve acımasızlığı yüzünden neredeyse yok oldu. Onda annelik geni yok ve bizim asla istemediği bir yükümlülük olduğumuzu her gün açıkça söylüyor. Ama dışarıdakiler tarafından bize ebeveynlik yapmaya uygun olmadığından şüphelenilirse -ki öyle- bizi elinden alacaklar ve ben buna izin vermeyeceğim. Kardeşimden ayrılmayacağım.

Biraz uyumaya karar verip pillerinin bitmemesini umarak ucuz alarmımı kuruyorum ve koridorun öbür ucundan kardeşimin boğuk hıçkırıklarını duyduğumda yatağıma geri yerleşiyorum. İnce, kaşıntılı çarşafımı atıp Dominic'in odasına girdiğimde onu yüzüstü yataken görüyorum. Ağlamalarını bastırmak için başını yastığına bastırmış, omuzları titriyor. Plastik lambasını açarak ikiz yatağının kenarına oturuyorum ve benim olduğumu görene kadar gözlerinde korkuyla donup kalıyor.

"Sorun yok, Dom. Gittiler. Parti sona erdi. Uyumaya devam et." Omzuna dokunuyorum ve ince pijamasının üstünden yanan tenini hissediyorum. Onu ters çevirip gömleğini kaldırıyorum ve su çiçeğiyle kaplı olduğunu fark ediyorum.

Korku içinde göğsüne ve karnına bakıyor. "Ben bir şey yapmadım." "Bu senin suçun değil. Su çiçeği olmuşsun."

"Annem ve babam gibi mi öleceğim?"

Göğsümdeki ağrıdan dişlerimi gıcırdatıyorum. "Hayır. Bir süre kaşınırlar ama sadece bir kez olur." "Sende de mi oldu?"

"Evet ve bu beni daha da güçlendirdi. Sabah sana kaşıntını geçirecek bir ilaç

getireceğim." Kapı pat diye açıldı ve Delphine ikimize de baktı.

"Siz ikiniz uyanık ne yapıyorsunuz?"

Gözlerimi deviriyorum. "Bu gürültüde nasıl uyuyabiliriz ki?"

"Bu yetişkin işi. Yatağına dön."

"Ateşi var ve su çiçeği geçiriyor." Görmesi için gömleğini kaldırdığımda Dominic'e endişeyle bakıyor. "Okula gidemez. Onu eve gönderecekler."

"İşten izin alamam," diye homurdanıyor, "bunu karşılayamayız."

"O zaman ben evde kalırım," diye karşılık veriyorum. "O hasta ve yalnız olmayacak." "Okulu kaçıramazsın."

"Onu burada bırakmayacağım. O kadar." Babam ciddi olduğunda bunu söylerdi ve umarım bu kadar etkili olur.

Dönüp kapıyı çarpmadan önce bize ters ters bakıyor.

"Ondan nefret ediyorum," diye fısıldıyor Dominic, onu duymasından korkarak. "Sonsuza dek burada yaşamayacağız."

"Arabalarımı çöpe attı çünkü birine bastı." "Sana onları almanı söyledim. Sana daha fazlasını getireceğim."

"Hiç paran yok."

"Bırak onu ben düşüneyim." Çantasından bir yirmilik daha çalacağım. Çoğu zaman cüzdanında ne olduğunu bilmiyor ve kaybolduğunda fark edemeyecek kadar sarhoş oluyor. Avucumu tekrar boynuna bastırıyorum ve ayağa kalkıyorum. Yanıyor.

"Nereye gidiyorsun?"

"Ateşini düşürecek bir ilaç bulmak için." "Geri mi dönüyorsun?"

"Hemen dönerim."

Koridoru geçip Delphine'in odasına doğru ilerlerken, tanıdık bir burun çekme sesiyle kapıda duruyorum. İçeri baktığımda yatağının üzerine serilmiş resimleri incelerken gözlerinin kızardığını görüyorum; annem ve babam ölmeden birkaç ay önce onu terk eden kocası ve kendisinin resimleri. Orada durduğumu fark etmeden önce parmaklarını resimlerin üzerinde gezdiriyor ve düşmanca gözlerini benimkilere dikeyyor. "Anne olmak istemiyorum."

"O zaman yapma. Onu ben beslerim. Onu ben yıkarım. Onu okula ben götürürüm. Ona dokunmayacaksın, bağırmayacaksın. Hepsini ben yaparım."

Homurdanıyor. "Sen daha çocuksun."

"Plus adulte que toi." *Senden daha yetişkinim zaten.*

"Surveille ton langage, petit con." *Konuşmana dikkat et, küçük bok kafalı.*

Başka bir faydasız tartışmadan vazgeçerek vites değiştiriyorum. "Ateşi için Tylenol'e ihtiyacım var."

Başucundaki çekmeceyi açıyor ve her sabah akşamdan kalmalığı için diline sürdüğü toz paketlerinden birini alıyor, ben de tedirgin bir şekilde ona bakıyorum.

"İçinde ne var?"

"Tylenol ile aynı. Daha hızlı etki eder. Biraz meyve suyuna koy."

"Hiç meyve suyumuz yok." İç geçiriyor ve yatağındaki fotoğrafları toplayıp sevgiyle komodinin üzerindeki eski bir puro kutusuna yerleştiriyor. Şifonyerine doğru yürüyüp çantasından cüzdanını alıyorum ve içinden bir yirmilik çıkarıyorum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"İhtiyacı olan ilaçları ve hastayken oynaması için yeni bir araba alacağım." Sesimin tonu ona

itiraz etme cesareti veriyor. Bu benim için bir savaş.

Tartışmak için ağzını açıyor ama onun yerine yatağına geri gömülüyor. "İyi, her neyse."

"Biz de seni anne olarak istemiyoruz." Parayı elimde buruşturup cüzdanını çantasına geri atıyorum. "Sadece ondan uzak dur. Ben onunla ilgilenirim."

"Her neyse evlat, kapıyı kapat." Gözlerini deviriyor ve lambasını kapatıyor, ikimizi de zifiri karanlıkta bırakıyor. Saniyeler içinde bayılacak. Yatak odasından el yordamıyla çıkarken, Dominic'in lambasının loş ışığını kullanarak koridorda mutfığa doğru ilerleyip biraz su alıyorum. Bana verdiği paketin yarısını bardağa boşaltıyorum ve pencerenin dışındaki dolunaya bakarken karıştırıyorum, tam o sırada bir hamam böceği camın üzerinden sıçıyor. Elimdeki ilacı, iç çamaşırlarından başka bir şey giymemiş olan ve öfkeyle kollarını kaşıyan Dominic'e götürüyorum.

"Kıyafetlerini geri giy, böylece kaşınamazsın."

"Giymek zorundayım."

"Yapamazsın. Daha da kötüleşecek ve iz bırakacak."

Pijamalarını tekrar giyerken parmaklarını kımıldatmıyor ve inliyor. Pijamaları artık ona çok küçük geliyor. Annemle birlikte ayak işlerini yaptıktan sonra onları eve getirdiğimiz günü hâlâ hatırlıyorum. Onları ben seçmişim. Çok uzun zaman önce burada, hayattaydılar.

Dominic bardağa kaşlarını çatıyor. "Bu beni daha güçlü mü yapacak?"

"Evet. Her hastalandığınızda, vücudunuz sizi nasıl daha güçlü hale getireceğini bulur, böylece bir dahaki sefere bu kadar hasta olmazsınız. Suçluyu hedef alacak ve onunla savaşmak için antikorlar yaratacaktır."

"Suçlu nedir?"

"Hasta olmanızın sebebi."

"Karıncı vücutları nedir?"

"*Antikorlar*. İçinizde yaşarlar. Hastalıkla savaşmak için bir ordu oluştururlar."

"Bunu nereden biliyorsun?" Babamın eskiden yaptığı gibi başını öne eğerek soruyor.

"Ben kitap okurum. Kitaplar insanı zeki yapar."

"O zaman kitap okuyacağım," diyor, "bir sürü kitap. Ve güçleneceğim. Zeki olacağım ve bir daha kimse bana kötü davranamayacak."

"Güzel. İç şunu."

Uzun bir yudum alır ve yüzünü buruşturur. "İstemiyorum."

"İçinde ilaç var. İhtiyacın var."

"Bleh."

"İç şunu Dom. Yarın marketten sana daha lezzetli bir ilaç alacağım."

İçkisini bitirdikten kısa bir süre sonra uykuya dalıyor ve ben de ateşinin düşüp düşmediğini kontrol ettikten sonra yanına uzanıyorum.

Birkaç saat sonra ön kapı çarptığında, duvarla yatağının arasına giriyorum ve Dom'u uyandırmak için hafifçe sallıyorum.

"Ben markete gidiyorum. Ben dönene kadar bu yataktan ayrılmama izin ver." "Uyuyorum," diye sızlanıyor.

"Eğer uyanırsan, çişini yap ve hemen yatağına geri dön. Aksi takdirde, ben dönene kadar bu odadan çıkma ve kimseye kapıyı açma."

"Uyuyorum." "Söz ver bana."

"Söz veriyorum, gah," diye homurdanıyor, çarşafı başının üzerine çekiyor.

Bağırsaklarım çalkalanırken kapıyı arkamdan kilitledim. Geri dönüp verandaya çıkmadan önce sokağa doğru ilerliyorum ve anahtarımı kilitli çeviriyorum. Bir, iki, üç.

Sayımdan memnun bir şekilde garaj yolundan eczaneye doğru koşmaya başladım. Evden çok uzaklaşmamıştım ki, evimizin karşısındaki sokağa park etmiş olan sedanın sürünerek yaklaştığını fark ettim.

yanımda. Adımlarımın ortasında duruyorum ve araba yavaşlayarak dururken dönüyorum. Her kimse onunla yüzleşmeye hazırken sürücü koltuğunda bir kadın görünce şaşırıyorum. Camını indirmeden önce bana bakıyor, gözleri şişmiş ve kızarmış. "Merhaba. Sizi korkuttuysam özür dilerim. Sizi bırakabilir miyim acaba?"

Dönüp koşuma devam etmeden önce tek söylediğim "Hayır," oluyor.

Konuşmadan önce birkaç saniye boyunca sözsüz bir şekilde takip ediyor. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Beni bırakmana ihtiyacım yok ama teşekkürler," derken gözlerimi ileri dikiyorum, ter görüşümü bulanıklaştırıyor. Ailemin öldüğü gece keşfettiğim yere gitmeye başladığımdan beri gece koşularım sayesinde dayanıklılık kazandım ama bugün hava cehennem gibi sıcak ve gömleğim şimdiden sırılsıklam oldu.

"Eğer gideceğiniz yer orasıysa ben de şehre gidiyorum ve bana eşlik etmeniz iyi olur."

Sinirlenerek koşmayı bıraktım ve ona doğru baktım. Çok güzel ve benden çok da yaşlı görünmüyor. Sonunda arabaya yaklaştığımda direksiyonun arkasındaki koca göbeğini görüyorum. Hamile, *gerçekten* hamile ve içimden bir ses onun zararsız olduğunu söylüyor.

"Etrafta tek başına dolaşmak için biraz genç değil misin?"

"Birkaç ay sonra on iki yaşına gireceğim ve *sen* ne diye çocukları takip edip gezdiriyorsun?"

Yüzünde zayıf bir gülümseme beliriyor. "Eminim seni korkutmuşumdur ama niyetim bu değildi. Seni gördüğümde buradan geçiyordum ve seni bırakabileceğimi düşündüm. Burası çok sıcak."

"Perkins'i tanıyor

musun?" "Perkins mi?"

"Park ettiğin ev." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Öyle mi? Hayır. Mahalleden döndüm. Nereye gidiyorsun?" "Kardeşim hasta. İlaça ihtiyacı var."

Konuşurken çenesi sallanıyor. "Ciddi bir şey mi?"

"Hayır. Sadece su çiçeği."

"Atla. Seni ben götüreceğim. Söz veriyorum senin için bir tehdit değilim."

Arabasının kolunu tutarken tereddüt ediyorum ve önümdeki uzun yola ve eve doğru bakıyorum. Üç kez kilitledim. Uyuyor ama ne kadar uyuyacak? Birkaç gece önce, gizli yerime doğru koşarken kapıyı kilitleyip kitlemediğimi hatırlayamadım. Eve kadar koştum, kalbim koşmaktan çok korkudan çarpıyordu çünkü emin değildim. Üç kilit tıklaması, üç kol çevirmesi. Ayrılmadan önce onu üç kez kontrol ettim. Emin olmanın tek yolu buydu. "Ona geri dönmeliyim."

"Çabucak halledeceğiz," diye söz veriyor.

Tekrar eve bakıyorum, ter şakaklarımdan aşağı süzülüyor. Bu kadının bana zarar vermeye çalıştığını hayal bile edemiyorum.

Siktir et.

Arabaya bindim ve emniyet kemerimi taktım. Arabası eski, biraz yıpranmış ama klima çalışıyor ve bunun için minnettarım. Havalandırmayı benim istediğim yöne çeviriyor ve ter tenimi serinletmeye başlıyor.

"Beni eczaneye bırakabilir misin lütfen?"

"Elbette."

O araba kullandıkça ben koltukta daha da rahat ediyorum. *İri bir* kadın ve göbeği ile direksiyon arasında neredeyse bir santim boşluk var.

"Şuradaki senin evin mi?"

"Burası teyzemin evi. Bir süre onunla kalacağız." "Orada"

yaşamayı seviyor musun?"

'Sorun değil' diye düşünmesini sağlamak için omuz silkiyorum ama gerçek şu ki, bundan nefret ediyorum ve neredeyse Delphine'den nefret etme noktasına geldim.

"O mu, sen mi..." diye konuşurken kadının sesi titriyor, bu da beni tedirgin ediyor. Bakıyorum

Yolcu tarafındaki dikiz aynasında.

Üç kez. Üç kez kilitledin.

"Yani, kardeşin..."

"Dominic."

"Dominic," diye yutkunuyor. "Çok ağrısı var mı?"

Ona doğru bakıyorum ve o da sanki *benden* korkuyormuş, ne söyleyeceğimden çekiniyormuş gibi arkasına bakıyor. "Ona bir şey olmaz. Onun yaşındayken bende de vardı. Herkeste var, değil mi?"

"Hayır, aslında almadım. Bebeğim doğduğunda alacağıma eminim. Gerçi küçükken almak daha iyi. Bebek kitaplarımdan birinde okumuştum."

"Ne içiyorsun?" Bu şimdiye kadar yaptığım en garip konuşma. Bu kadının kim olduğu ya da beni neden bıraktığı hakkında hiçbir fikrim yok, ama kliması umursamamı zorlaştırıyor.

"Bir kız. Adını Leann koymayı düşünüyordum."

Burnumu kırıştırıyorum ve o bunu kaçırmıyor. Hafif bir kahkaha atıyor.

"Bundan hoşlanmadın, ha? Bu benim annemin adı."

"Özür dilerim." Dominic'in uyumaması için dua ederek evin olduğu yöne bakıyorum. "Sorun değil. Gönlümde yatan bir isim değil. Belki göbek adı olarak kullanırım."

Birkaç dakika sonra eczanenin önüne geldiğinde, eli kapının kolundaydı, ona döndüm.

"Getirdiğin için teşekkür ederim."

"Benim de gelmemin bir sakıncası var mı? İhtiyacınız olan şeyi bulmanıza yardımcı olabilirim." Kaşlarımı çekiyorum.

"Yapacak işlerim arasında gidip geliyorum," diyor usulca. "Yani... sanırım, eğer istersen."

Başını sallıyor ve arabadan iniyor, ben kapıyı açtığımda paytak paytak yürüyor.

"Teşekkür ederim," diyor dalgınca. Yüzü, Delphine'in gece ağlamalarından birinden sonraki haline çok benziyor. Birlikte, aradığımız şeyi bulana kadar birkaç reyon boyunca yürüyoruz. Sekiz dolar değerinde bir şişe kaşıntı önleyici losyon alıyor ve işte o zaman boku yediğimi anlıyorum.

"Teşekkürler," diyorum bir şişe çocuk Tylenol'u alırken ve raftan aldığı şişenin fiyatını görüyorum.

On bir dolar.

Vergiden sonra yetmeyecek.

"Başka neye ihtiyacın var?"

"Yok bir şey." Dudağımı ısıırıyorum, eczanede satılan Tylenol markasına bakıyorum ve raftan kapıyorum. "Onun yerine bu."

Yüzü utançtan alev alev yanarken bir şişe daha Tylenol aldı ve içeri girdiğimizde kaptığı alışveriş arabasına attı. "Dur sana şunu getireyim."

"Ne?" Boylarımız neredeyse aynı. Onu bir santimle geçebilirim. "Neden yapasın ki?" "Eğer sorun olmazsa gerçekten istiyorum."

"Yani... Ben-"

"Bu bizim sırrımız olacak." Bana küçük bir gülümseme veriyor.

Başımı sallıyorum çünkü gerçekten başka seçeneğim yok. Eğer teklif etmeseydi, yeterince param olmayabilir ve çalmak zorunda kalabilirdim. Son zamanlarda bunu çok sık yapıyorum ve bu bana hiç iyi hissettirmiyor. Ama bunu yapmaya başlamamın tek nedeni, sırtımın duvara dayandığı bugünkü gibi günler. Ailemin ölüm anlaşıldığından gelen parayı almak için on altı yaşına kadar

beklemem gerektiğinden, parayı kazanana kadar almak zorundayım. Ve o zaman gelene kadar, bir yolunu bulmam gerekecek ve içimde beş parmak indiriminin bu yolun büyük bir kısmını oluşturacağına dair bir his var. Ama bu ince bir çizgi. Eğer yakalanırsam

Delphine ve Dom'un dikkatini çekeceğim. Her şeyi doğru yapmalıyım, basit bir hırsızdan iki kat daha hızlı, iki kat daha zeki olmalıyım. Benim hayatım, Dom'un hayatı buna bağlı. Tanıdık utanç beni boğuyor ve bir gün yeterince para kazanmaya yemin ediyorum, böylece bir daha asla böyle hissetmek zorunda kalmayacağım.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi konuşuyor. "Aklına ihtiyacı olan başka bir şey geliyor mu?" "Ona bir Matchbox araba ve bir kitap bulacağım."

"Oh?" Canlandı. "Yardım edeceğim." "Gerçekten-"

"Lütfen izin ver," diye soruyor, sesi yine titreyerek ve aceleyle. "Kötü bir gün geçiriyorum," diyor, "hiç böyle bir şey yaşadın mı?"

"Her zaman."

Bu onu kızdırmış gibi görünüyor ve benden uzaklaşıp eliyle yüzünü siliyor.

"Özür dilerim. Üzülme. Evet, yardım edebilirsin." Tek yapmak istediğim bu tuhaf kadını bırakıp kardeşimin yanına dönmek ama bana öyle bir bakıyor ki göğsüm ağrıyor.

"Benden özür dileme, asla. Özür dilerim. Hamilelik son zamanlarda beni çok duygusal yaptı. Seni rahatsız etmeye çalışmıyorum."

"Fen derslerimizden birinde Bay Belin'in sözlerini tekrarlıyorum: "Bu bir hormon bolluğu. "Şu anda tamamen başka bir insan yaratıyorsunuz. Bu beklenen bir şey."

Bana gülümsüyor. "Zeki birisin, ha?" Arabayı ileri itiyor, ben de peşinden gidiyorum.

"Gerçekten iyi bir hafızam var."

"Bu iyi bir şey. Keşke yapmasaydım," diyor hafif bir kahkaha atarak.

Oyuncak reyonuna geçiyoruz ve o raftan bir set kaldırdığında cebimdeki parayla birkaç arabanın fiyatını tartıyorum.

"Bu bir set. Bunların hepsine sahip olabilir."

"Yapamam..." Yüzüm yine yanıyor. Başka tarafa bakıyorum. "Set alacak param yok." "Ben ısmarlıyorum. Lütfen, bu beni mutlu edecek."

Gözlerimi şişkin karnına diktiğimde, ona izin vermenin yanlış olduğunu hissediyorum. Çok parası da olamaz. Kullandığı araba ve giydiği kıyafetlerle değil. Tişörtümün yakasını çekiştiriyorum, tenim ısınıyor. "Yapmak zorunda değilsin."

"İstiyorum, gerçekten. Lütfen izin verin."

"Tamam." Pes ediyorum çünkü yapabileceğim tek şey bu. Kardeşimin yanına dönmek zorundayım. İçimdeki aynı çalkantı parmaklarımı kalçama vurmama neden oluyor.

Üç kez kilitledin. Üç.

Sanki bir cevapmış gibi parmaklarını paketin üzerinde gezdiriyor ve hızla dolan arabanın içine arabalarla kaplı küçük bir battaniye ekliyor.

"Buna bayılacak. Arabaları *çok* sever."

Bu onu neşelendirmiş gibi görünüyor. "Başka neye ihtiyacı var?"

Her şeyi. Yeni kıyafetler ve ayakkabılar. *Ailesi*. Boğazım yanıyor, başka tarafa bakıyorum. "Sadece bir kitap. Okuması iyiye gidiyor." Bunu neden ona bildirme ihtiyacı duyduğumu bilmiyorum ama bilmek istediğini hissediyorum ve benim dışımda birinin, *herhangi birinin* bilmek istemesini istiyorum. Artık toplantılardan pek kimse gelmiyor. Öğrendiğim kadarıyla, ölümden en fazla birkaç ay sonra insanlar sağlığımız hakkında bilgi alabiliyorlar.

"Bir kitap, tamam," diye gülümsüyor, ancak gözleri yine sulanıyor ve ben onun bu kadar duygusal olmasından rahatsız olarak boğazımı temizliyorum. Bu kadın çok fazla hormondan muzdarip. Bana yardım etme nedenlerinden biri olmaması için ona ayak uyduruyorum ve arabaya

attığı her şeyi kendisinin karşılayıp karşılayamayacağını merak ediyorum. Kitap bölümüne geçtik ve ben iki tane seçtim. O da

Yedi tane daha eklemeyen önce onları ellerimden aldı. Sonra market reyonundayız, bir raf dolusu çorbayı temizliyor, Gatorade, şekerlemeler ve çikolatalarla birlikte arabaya atıyor.

"O çikolata yemez," diyorum ona.

"Sen yer misin?"

"Evet, bayıldım." "O

zaman bunlar senin

için."

"Bunu gerçekten yapmak zorunda değilsin," diyorum ona, dolup taşan arabayı endişeyle gözden geçirirken. "Gerçekten zorundayım."

"Triple Falls'da mı yaşıyorsun?" Aklımı saatten uzaklaştırmalıyım. O uyanık. Bunu hissedebiliyorum.

Üç kere. Kilitli, kilitli.

Elimde olmadan eczanenin hemen üzerinde asılı duran plastik saate bakıyorum. Yedi buçuk. Sean şu anda okula gitmek için yola çıkmış olmalı. Eğer uyuyorsa, onu uyandırması uzun sürmez. Ayıracak dakikalarım var.

"Hayır, eskiden burada yaşıyordum ama kısa süre önce taşındım. Bugün birini görmek için geri geldim... ama ben..." başını sallıyor. "Önemli değil."

Saate tekrar bakıyorum, kalbim hızla çarpmaya başladığında sadece yarı yarıya dinliyorum. Eğer açsa, yumurta pişirmek gibi aptalca bir şey deneyebilir.

Ama hiç yumurtamız yok. Ona döndüğümde avuçlarım kaşınmaya başladı. "Kardeşimin yanına dönmem gerek. Gitmem lazım. *Hemen şimdi.*"

Gözleri şişiyor. "Yalnız mı?"

Başımı salladım.

Bu durum onu yeniden sinirlendirmiş gibi görünüyor. "Ben ayrıldığımda uyuyordu. Bu sıcakta onu yanımda götürmek istemedim. Teyzem işi kaçıramazdı. Onunla evde kalacağım. Yeterince büyüdüm." Ses tonumda öfke var ve zaten çok fazla şey söyledim.

"Eğer düşündüğün buysa kimseye söylemem. Bu senin hatan değil," diye beni temin ediyor. "Sen iyi bir kardeşsin."

Bizi aceleyle çıkışa götürüyor ve ben de hepsini eve nasıl taşıyacağımı düşünerek çantalar denizine bakıyorum ama Dom'un çantaların içindekileri gördüğünde aydınlanacağı fikri beni heyecanlandırıyor.

"Hadi, arabayı yükleyelim ve seni eve götürelim." Rahatlamış bir şekilde ona baktım.

"Emin misin?"

"Elbette. Bunu üç mil taşımana izin vereceğimi düşünmedin, değil mi?"

Kasiyer ona toplam tutarı veriyor ve ben gözlerimi kocaman açarak ekrana bakıyorum. İki yüz on iki dolar. Üç yüz dolarlık banknotları ona uzatırken ve para üstünü çantalarımın birine koyarken gözünü bile kırpıyor. Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum.

"Daha fazla ilaca ihtiyacı olursa diye," diyor ama bunun acıma olduğunu biliyorum. Ve bundan nefret ediyorum.

Zorlukla yutkunarak başımı sallıyorum çünkü konuşmakta zorlanıyorum. Kadın kontağı çevirip klimayı açarken çantaları toplayıp arabaya taşıyorum. Arka koltuktaki çantalara ve sonra direksiyonu tutan, parmakları beyazlaşan kadına bakarken eve dönüş yolu sessiz. Onun için üzülüyorum, kendini daha iyi hissetmek için benimle alışveriş yapmaya ihtiyaç duyacak kadar yalnız olan bu üzgün hamile kadın için. Arabayı garaj yoluna çektiğinde, bana yardım etmesini

engelledim. Her ne kadar iyi davransa da, onu içeri davet etmeyeceğim. Yetişkinlerin Dominic'in yanına yaklaşmasına nadiren izin veririm. Onlara güvenmiyorum. Buradaki kimseye güvenmiyorum.

Çantaları verandaya taşıdıktan sonra arabaya geri dönüp arka kapısını kapatıyorum ve o da yolcu tarafındaki camını indiriyor. "Teşekkür ederim."

"Gerçekten, lütfen bana teşekkür etmeyin, benim için bir zevkti." Başını sallıyor ve yine ağlamak üzereymiş gibi görünüyor.

"Ben Tobias," diyorum ona sanki bir önemi varmış gibi. "Bana eşlik ettiğin için teşekkür ederim, Tobias." "Umarım daha iyi bir gün geçirirsin."

Konuşmadan önce patlayacakmış gibi alt dudağını ısırıyor. "Bunu çok daha iyi hale getirdin. Beni şımarttığınız için teşekkür ederim." Başını sallıyor. "Deli olduğumu düşünüyor olmalısın."

"Dediğin gibi, kötü bir gün geçiriyorsun. Ben de öyleydim. Sen benimkini çok daha iyi hale getirdin."

"Sen iyi bir çocuksun. Hak ediyorsun," gözleri eve kayıyor, "kötü günlerden çok daha iyisini hak ediyorsun."

Omuz silkiyorum. "Hepimizde var." "Teşekkür ederim, Tobias."

Son yarım saatin ve vedalaşmanın şaşkınlığıyla dönüp merdivenleri koşarak çıkıyorum ve çantaları içeri sürüklüyorum, kapıyı kapatıp üç kez kilitliyorum.

İçeri girdiğimde, eğilmiş jaluzilerin arasından bakıyorum ve onu hâlâ garaj yoluna park etmiş, başı direksiyona eğik, vücudu titrerken görüyorum.

Ağlıyor. Bir parçam ona gitmek istiyor. Annem her zaman bir kadının gözyaşlarını tek başına kurutmasına asla izin vermememi ve asla onların sebebi olmamamı söylerdi ama ona ne diyeceğimi bilemezdim. Tek yaptığım, yüzünü silip uzaklaşmadan önce birkaç dakika onu izlemek. Bavulları açarken göğsümdeki ağrıyan his benimle kalmaya devam ediyor. Kafamı yatak odasına soktuğumda Dom hâlâ uyuyordu. Boş ve dar kilerdeki konserveleri sıralarken, yiyecek miktarına bakınca rahatladığımı hissediyorum. Delphine yemek vakti geldiğine karar vermeden önce açlıktan ölmek yok artık. Nadiren yemek yediği için bu zula bizi birkaç hafta idare eder. Dominic'in arkamdan seslendiğini duyduğumda heyecanım daha da artıyor.

"Bunların hepsi benim mi?!"

Birkaç dakika sonra, ben ona pembe losyon sürmeye çalışırken, o da yeni arabalarını kalçama vururken, paketler yatak odasının zeminine dağılmıştı. Karnım tok, bana yardım eden kadını düşünüyorum ve keşke ona daha iyi teşekkür etseydim diyorum. Dominic'i losyona bulamak için yeterince mücadele ettikten sonra onu yatağına geri götürüyorum ve küçük televizyonu benim odamdan onun odasına çekiyorum. Uykuya dalmak üzereyken penceresi açıldı ve sarı saçlarıyla bir fare yuvası belirdi. Sean başını kaldırıyor ve Dom'un yatağında kamp kurduğumuzu görünce sırtlıyor. En sevdiği Batman tişörtü ve kot pantolonuyla pencereden tırmanıyor, mahalledeki ağaçların arasında yaptığı yürüyüşten dolayı zaten kir içinde.

"Okula gitmiyor musunuz?" İkimize birden sordu. "Hayır. Dominic hasta."

"Hasta görünmüyor." Sean tırnaklarını kollarında gezdirerek ikimize bakıyor ve işte o zaman kollarındaki, yüzündeki ve boynundaki kabarık noktaları fark ediyorum. Konuşmak için ağzımı açtığımda Dom yatağından fırlayıp onu işaret ediyor.

"Sean! *Suçlu* sensin!"

"*Efendim?*" Tanıdık olmayan ses beni durduğum yere geri çekiyor. "Yedi poşetiniz var." Kadının uzattığı elden para üstümü ve fişimi alırken çalan malların sesi beni yavaşça şimdiki zamana geri döndürüyor. Hatırladıkça göğsüm ağrıyor, poşetleri saplarından tutup dükkândan çıkıyorum ve Dom'un Camaro'suna doğru ilerliyorum. "*İkimiz de otuza kadar dayanamayacağımızı biliyoruz*"

kardeşim. Ona iyi bak."

Cecelia

Otoparkın büyük pencerelerinden birinden boş gözlerle dışarı bakarken, Camaro'dan herhangi bir iz aradığım fikrini reddediyorum - onun için. Saate bir kez daha baktığımda, kendime söylediğim yalanlar beni daha da sinirlendiriyor. Beni üç saat önce bıraktı. Fikrini değiştirmediyi biliyorum. Geri geleceğini biliyorum.

Benim için geri döndü.

Benim için hayatını terk

etti. *Yine benim için*

öldürdü.

"Bugün kafan nerede kadın?" Marissa tezgâhta yanıma yaklaşarak soruyor. "Sadece... dikkatim dağınık." Biliyorum, muhtemelen ona neyin, daha doğrusu *kimin*

Geliyor ama evimi ve yeni hayatımı ele geçirdiği gibi çalışma alanımı da ele geçirmeyi planlayıp planlamadığı konusunda hiçbir fikrim yok. Geçmişte olduğu gibi burada da gizli kalmaya niyetli olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Bunu şimdilik herkes tahmin edebilir, özellikle de ben.

Marissa burada kız arkadaşına en yakın olan kişi ve ona Tobias'tan yeterince bahsettim, şimdilik neden erkeklerle ilgilenmediğimi biliyor. Şu an için daha fazlasını açıklamaktan kaçınıyorum çünkü bu noktada herhangi bir şeye inanmak çok erken. Geldiği gibi çabucak ortadan kaybolabilir.

Ancak şüpheliğimi sürdürme ihtiyacına rağmen buna inanmıyorum.

Ona ve şimdiye kadar sözleri ve eylemleriyle gösterdiği samimiyete çoğunlukla inanmaktan nefret ediyorum. Ama ona inanırsam, sözlerini ciddiye alırsam, sonsuza kadar aptal mı kalacağım?

Şimdilik, olabilirim. Bunu yapmasına izin veremem. Kalbimdeki yeri ne olursa olsun, güvenimi tekrar kazanmak zorunda.

"Dikkatin mi dağıldı? On dakikadır o peçete dağıtıcısını parlatıyorsun."

"Ne var? Oh," Sabahın son telaşından sonra ölü olan kafenin etrafına bakıyorum. "Bana bir şey için mi ihtiyacın var?"

"Hayır, sadece endişeliyim. Dünkü Başkanlık Konuşması'ndan beri keyifsiz davranıyorsun.

Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır, ben iyiyim, yemin ederim." Ona dönüp gülümsemeye zorluyorum ve o da kaşlarını kaldırıyor.

"Beni işe aldığından beri birbirimize bağlıyız. Numara yaptığını anlayamayacağımı mı sanıyorsun?" "Üzgünüm, haklısın. Bir şeyler oluyor ve dürüst olmak gerekirse, hâlâ kafamı toparlamaya çalışıyorum.

etrafında. Daha sonra açıklayacağım."

"Evet, bekleyeceksin ve beklemek zorunda kalacaksın çünkü o geri döndü." Bana komplocu bir göz kırptı. "Ne?" Elimi sallayarak arkama bakıyorum ve onun bakışlarını takip ederek Bay Yakışıklı'nın içeri girdiğini görüyorum. İçeride

İkinci olarak, bahsettiği adamın o olduğunu anlayınca biraz rahatladım ama hemen ardından endişeye kapıldım.

"Hepsi senin, kızım. Merak ediyorsan söyleyeyim, omletlerimiz o kadar da harika değil."

Etkilemek için giyinmiş bir tabureye oturuyor, ben cezveyi kapıp tezgahın altından hazır bir fincan alıp çevirerek doldururken gözleri bana odaklanmış, onun meraklı bakışlarıyla karşılaşmayı reddediyor. "Günaydın. Batı usulü omlet, biber ve peynir yok, değil mi?"

"Çoğu insan bana Greg der," diye takılıyor, "ama evet, lütfen." Ona gülümseyerek cevap veriyorum, bir yandan da biletini yazıp mutfığa doğru kıcımlı kaldırarak sohbet etme şansını ortadan kaldırıyorum. Bugün şu ana kadar birkaç tuzluğu şekerle doldurdum, üç tabak düşürdüm ve aceleyle ofisimin kapısına çarptım.

Piç kurusu.

Yorgunluk nihayet uykusuzluktan ve çoğunlukla dün gece siyah boxer'dan başka bir şey giymeden kraliçe yatağımın yarısından fazlasını kaplayan lanet Fransız Adonis'e baktığım için başladı. Tehlikeli bir baştan çıkarıcı, profili ve yapısı -tüm sert çizgiler ve kalın kaslı kıvrımlar- yarı ışıktaki büyüleyici. Yapısı biz birlikteyken olduğu kadar inanılmaz, belki şimdi daha da inanılmaz. Gerçeküstü bakışları eskisi kadar dikkat dağıtıcı, kızgınlığımı arzuya değiştirmekle tehdit ediyor. Ve beni ham ve ağırlı bırakan bir rüyadan uyandığım anda, ilk içgüdüm onu kendime çekmek, kendimi onun içine sarmak ve asla bırakmamaktı. Dokunmayı ne kadar çok istiyordum. Öyle ki ondan uzaklaşmak için kendi yatağımı terk etmek zorunda kaldım. Narenciye ve baharat kokusundan. Beni rahatlatabilecek her türlü aşinalıktan.

Çünkü siktir et, onun işini kolaylaştırmayı reddediyorum.

Bir şans daha istiyor ama bana geri dönmek için yıllarca şansı oldu. Triple Falls'taki her fırsatta beni reddetti, gitmesine izin vermem için beni zorladı. Bilerek, ofisini ve hayatını terk etmeme izin verdi.

Ve o haklı. Gerekçeleri ne olursa olsun, ne kadar haklı olursa olsun, şu anda hepsi benim için birer bahane olacak.

Daha fazlasını hak ediyorum.

Ne kadar görkemli bir güzelliğe sahip olursa olsun, daha fazlası için direneceğim. Yıllar boyunca kaç kez onun bana geri dönmesini ve söylediği şeyleri söylemesini hayal etmiş olursam olayım. Çünkü sözleri aklımdan geçiyor.

"Başka tarafa bakamadım."

Kelimeler ne kadar anlamlı olursa olsun, ben artık güzel, tatlı dilli bir adam tarafından hediye edilen ilk akıllara durgunluk veren orgazmını yaşamış bir genç kız ya da yirmili yaşlarında bir kadın değilim. Oradaydım, bunu kanıtlamak için yırtık yastık kılıflarım ve kan lekeli kıyafetlerim var.

"Cecelia." Aşçım Travis mutfaktaki kesik çelik pencerenin arkasından gürleyerek beni olduğum yerde zıplattı.

Ona ters ters bakıyorum ve o da yüzünü buruşturuyor. "Özür dilerim, beni duymadın. Sipariş ver."

"Sakin ol," Marissa sıcak bardan tabağı alıyor ve Greg'e doğru götürüyor. Tabağı getirdikten sonra Greg gibi o da bana meraklı bir bakış atıyor. İncelemeden rahatsız oldu ve tekrar bakmayı reddetti

Otoparka doğru ilerlerken, mutfağın çift kapısından geçip mola vermek için ofisime doğru çekiliyorum ve aylardır ilk kez tütürecek bir cigaram olmasını diliyorum.

Dakikalar sonra güvenli bir şekilde masamın arkasındayken, Marissa ofis kapısından içeri dalıyor, yüzündeki şok ifadesi o kadar kolay kurtulamayacağımı anlamamı sağlıyor. Marissa panik içinde gözlerini ofiste gezdiriyor, çantasına atlamadan önce göğsü kabarıyor.

"Nehir kenarındaki İsa," diyor dudaklarına bir haftalık parlatıcısını sürerek, ofisimin kapısının eşiğinde dururken. "Lütfen bana az önce Camaro'nuzdan inen adamın evlatlık kardeşiniz olduğunu söyleyin." Hissettiğim rahatlama nefret ederek sandalyemi geriye kaydırıyorum, Travis onun arkasında anlaşılmas bir şeyler homurdanırken, o bana geniş gözlü bir umutla bakarken içimden ikinci bir kararlılık geçiyor.

"Karmaşık bir durum."

"Bu bana hiçbir şey anlatmıyor," omuzlarımı geriye atıp çift kapıyı ittiğimde hemen peşimden geliyor.

Tobias

İçeri girmeden önce dükkânı kurmak için ihtiyacım olan birkaç çantayı topluyorum. İçeri girdiğimde hiç de beklediğim gibi olmadığını görüyorum. Meggie's eski bir alışveriş merkezindeki köhne görünümlü bir binada oturuyor olsa da, boya ve mobilyalar da dahil olmak üzere iç mekan yeni ve her nasılsa, belirgin bir şekilde Cecelia. İçeride, çukurlarla dolu otoparktan ve binanın yontulmuş ve solmuş boyasından tamamen farklı bir his var. Rahat bir yer. Duvar renkleri yanık sienna ve masmavi karışımı. Siyah beyaz fotoğraflar yanlarında fiyat plaketleriyle birlikte asılı; hiç şüphesiz Cecelia'nın yerel sanatçıları destekleme çabası. Büyük kitap rafları uzak duvarlarda sıralanıyor ve büyük boy sandalyeler bir okuma köşesi oluşturmak için yerleştirilmiş. Tavandan tabana uzanan pencere sıraları boyunca bir internet bar ve tabureler yer alıyor. Kafenin ortasında yemek alanını belirleyen rahat kabinler ve masalar yer alıyor.

Dominic buraya bayılırdı.

Dün evine girdiğimde de aynı şeyi düşünmüştüm. Onu barın ortasında kahve doldururken gördüğümde vites değiştirmeye çalışırken suçluluk duygusu beni kısa süreliğine kör ediyor, tam o sırada gözleri benimkilere dikiliyor.

Doğrudan yanığa saplanmış bir ok ve delik küçük değil.

Kahretsin, onu özlemişim.

Bakışmamızı keserek tezgâhtaki içecekleri dolduruyor ve hemen yanındaki sandalyeye oturduğum adamın önünde duruyor. Yeni dizüstü bilgisayarımı kutusundan çıkarıp önüme bir fincan kahve ve ben açarken bir menü koyuyor.

"Tatilde olduğunu sanıyordum," diye mırıldandıktan sonra yanımdaki takım elbisenin önündeki tezgâha bir çek koydu.

"Bu benim tatil bilgisayarım," diye onu temin ediyorum ve menüyü açıp seçenekleri okuyorum.

"Doğru," diyor uzaklaşmadan önce kuru bir sesle. Ona odaklanmışken, bunu yaparken yalnız olmadığımı hissediyorum ve onun görüş hattını takip etmeden önce takım elbiseye baktığımda sertleşiyorum. İçimde beyaz bir ateş yanarken menünün üzerindeki plastik parmaklarımın arasında gıcırdayıyor. Dikkatimi çekti. İyi görünümlü, benim yaşıma yakın ve buraya kahve içmeye gelmemiş.

Bay Sikişken. Yakışıklı.

Hiç kimseyi soğukkanlılıkla ya da kıskançlık yüzünden öldürmedim. İçimden bir ses bugünün

listemden kontrol edebileceğim gün.

"Çok güzel, değil mi?" Dizüstü bilgisayarımı tezgahın altındaki hazır prizlerden birine takarak soruyorum.

"O kadar belli oluyor muyum? Bu hafta her gün buradaydım." "Öyle mi?"

Fincanını selamlamak için kaldırmadan önce başını sallıyor. "Greg." "Tobias."

"Bu Fransız aksanı mı? Evinizden çok uzaktasınız."

Cecelia bize doğru bakıyor, dikkati tekrar bana kaymadan önce değiş tokuşumuzu izliyor, oyalanıyor ve uzaklaşıyor.

"Aslında tam da olmam gereken yerdeyim. Buraya yeni taşındım." İndirim mağazasından aldığım kapüşonlu tişört ve kot pantolonla ona dönüyorum. Seçeneklerim az olduğu için ergenlik çağındaki bir çocuk gibi giyinmişim. Casanova takım elbise giyiyor.

"Onda bir şey var," gülümsemesi derinleşiyor, "Bu şekilde geri döndüğüm için kendimi sürungen gibi hissediyorum, ama o..." Sesindeki merakı duyabiliyorum. Ağzından çıkan her kelime, beni ıslattığı çakmak gazı gibi. "Ben gidiyorum." Cecelia o anı bize yaklaşmak için kullanıyor ve bana dönmeden önce o orospu çocuğuna içtenlikle gülümsüyor.

"Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Kahvaltı berbattı."

Birinci gün, Tobias. Birinci gün. İlk gün ceset yok.

Gördüğü ilgiden tamamen habersiz. Yoksa öyle mi? Yapılacaklar listesi bu teoriyi saçma kılıyor, ama Greg'i yapmayacak. Asla.

"Hazır olduğunuzda bana haber verin."

"Cecelia," diye hitap ediyor takım elbiseli herif, ayağa kalkıp hesabı kapatmak için bir yirmilik çıkarırken yüzünde aşırı özgüvenli bir gülümseme. Ucuz sikik. Ne olacağını bildiğimden, yüz hatlarını düzeltmeden bir milisaniye önce gözlerindeki paniği görüyorum. Blöf yapma konusunda çok daha iyi, ama ben saçmalıkları tespit etme konusunda ustayım. Greg'in ya da gelecek olan teklifin bir parçası olmak istemiyor, ama bu yeni aldığım Mac'in Apple logosunu kafatasına kazıma isteğimi azaltmıyor.

"Acaba seni yemeğe götürebilir miyim?"

Yeni bir e-posta hesabına girip, ses tonumu eşit tutarak yazmak için tıklıyorum. "Onu ilk gördüğümde on bir yaşındaydı." İkisi de bana dönüyor ama ben ikisine de bakmadan yazmaya devam ediyorum. "Küçük bir kızdan başka bir şey değildi ama bu boktan dünyadan korumak için benimdi. Benim gözetimim altındaydı. Bakmak benim görevimdi."

"Tobias," diye tıslıyor Cecelia uyararak.

"Daha sonra lanet bir yıkım topu gibi geldi ve hatırladığım küçük kız imajını yok etti. O zaman ona sahip olmak, dokunmak, sahip olmak için benim olduğunu iddia ettim, lanet olası *benim*."

Cecelia gözlerini kapatır, ellerini tezgâha vurur.

Gözlerimi, ipek boxer'ına sıçmak üzereymiş gibi görünen Greg'e kaldırıyorum.

"Bu yüzden, geleceğime sanki *senin* kızınmış gibi bakmayı bırakırsan çok memnun olurum. Cevabım hayır Greg, o seninle yemek yemeyecek."

Greg başını sallar. "Özür dilerim, gerçekten hiçbir fikrim yoktu. Yüzük takmıyor."

Yeni bir e-posta açmak için fare altlığına dokunuyorum. "Adresinizi bırakın, biz de size bir *"save the date"* gönderelim."

"Tobias, yeter," diye azarlar Cecelia. "Greg, özür dilerim."

"Sorun yok." Yanındaki tabureden tvit ceketini, *amcığını* kaldırıyor ve sesimi

şekilde. "Sen şanslı bir adamsın, Tobias. Görüşürüz, Cecelia."

"Geri dön Greg," diye ısrar ediyor, adam kapıdan çıkarken bakışları on saniye boyunca Greg'in üzerinde kalıyor ve deli gibi *ıslık çalıyor*.

Şiddetli koyu mavi sularla yüz yüze gelmeden önce dizüstü bilgisayarım çalışan ellerime çarptı.

Aynen öyle bebeğim, dövüş benimle.

"Mağara adamı gibi davranacaksan, *gidebilirsin*. Bu burada işe yaramaz."

"İki şey," diye mırıldanıyorum, e-postamın son kısmını yazmak için ekranı kaldırıyorum. "Bir sandviç, patates kızartması ve telefon numaranızı istiyorum."

"Sen tam bir piçsin."

"*Senin piçin*," diye hatırlatıyorum ona, telefonumun kilidini açıp tezgahın üzerine iterek. "Burada istediği kadar yumurta ve kahve sipariş edebilir ama sana öyle bakamaz."

Mutfağın çift kapısından çıkıp gitti. Saniyeler sonra, başı dağınık buklelerle dolu minyon bir sarışın bana doğru geliyor. O zaman Cecelia'nın orada saklandığını anladım.

"Cecelia seni yakaladı mı?" Hastalıklı ve tatlı bir sesle

soruyor. "Hayalarım," diye mırıldanıyorum, e-postayı gönderiyorum. "Pardon?"

"Sipariş verdim, teşekkür ederim. Ama," Eğilip ona yaklaşıyorum. "Lütfen arkasında bir kutu fare zehiri olmadığından emin ol." Sanki histerik bir şeymiş gibi gülüyor ve eğilip göğüs dekoltesini bana gösteriyor, ben de bundan vazgeçiyorum.

"Şimdi, neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Eski erkek arkadaş." Burnumu kırıştırıyorum. "Benim en büyük hayranım değil." Çenesi gevşiyor. "O piç *sen misin*?"

"Bedenen. Beni tanıyor musun?" Güzel.

Gözlerini kısar. Yeterince biliyor. İyi değil.

"Sana *çok iyi* bakacağımızdan emin olacağım." Ve artık burada yemek yemiyorum.

"Şehir dışından mı geliyorsun?"

Tabureye tünemiş, el değmemiş sopamın yanındaki Mac'imin klavyesini gagalıyorum. Soru, geldiğinden beri zamanının çoğunu beni inceleyerek geçiren yaşlı bir adam tarafından soruldu. Cecelia daha önceki görüşmemizden beri çoğunlukla benden uzak duruyordu. Gitmeyeceğimi anlayınca vardiyasına devam etmekten başka çaresi kalmadı. Tezgâhtaki on beşinci silme işlemini duraklattı, şüphesiz sadece benimle dalga geçmek için, cevabımı beklerken dairelerini üçe böldü.

"Buraya yeni taşındım," diye cevap veriyorum ekranımın üstünden. Benden çok daha yaşlı olmasına rağmen, mükemmele yakın bir duruşu, kalın gümüş yelesi var ve titizlikle bakımlı görünüyor. Eski asker.

"Nereden taşındı?"

"Çok uzak değil."

"Ne için?"

"Sanırım kariyerimi değiştirdiğimi söyleyebilirsiniz."

"Ne yapıyordun sen?" Adam sorar, sesi sosyal olarak uygun olandan biraz daha yüksektir, şüphesiz bir miktar işitme kaybından kaynaklanmaktadır.

"Bir sürü şey. Çoğunlukla hizmetteydim."

Cecelia homurdanıyor.

"Askeriye mi?" Barın öbür ucundan bağılıyor. "Ah, anladım seni. Vietnam'da görev yaptım. Sivil olarak ilk haftan mı?"

Cecelia beni izliyor ve ben de sırtıyorum. "Aynen öyle."

"Başlarda zor ama alışacaksın. Gazi olmanın faydaları var."

Gözleri çerçevesinden aşağı yuvarlanıyor, bunu kaçırıyor. "Umarım öyledir." Dudakları hafifçe aralanırken sikim canlanıyor, bu sabahki küçük tadı dilimde kalıyor. "Gerçek bir vatandaş olmaya alışmak zor olacak," diye araya giriyorum. Onu hem dinlemek hem de doğrularıma inandırmak yeni bir spor olacak. Parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyor, direniyorum ve birkaç ekrandan çıkıyorum.

"Sizi Virginia'nın bu bölgesine getiren nedir?"

"Onsuz yaşayamayacağım bir şey," diye kolayca itiraf ediyorum ve aşçı gelip almasını söylemeden hemen önce Cecelia'nın gerildiğini hissediyorum.

"Küçük bir kasabaya uygun bir tipe benzemiyorsun."

"Aslında ben de böyle bir kasabada büyüdüm, buradan yaklaşık on saat uzaklıkta." "Eğer biraz şehir hayatı için kaşınmaya ihtiyacın olursa DC çok uzak değil." "Uyarı için teşekkürler."

"Adım Billy."

"Memnun oldum Billy. Ben Tobias, Cecelia'nın erkek arkadaşıyım."

Cecelia öksürür ve Billy gülümser, dişleri yaşlılıktan lekelenmemiştir. Cecelia'nın müşterilerinin büyük çoğunluğu takma diş kullanıyor. Burası, nüfus artışından dolayı mikro bira fabrikalarının açıldığı yenilikçi bir kasaba değil. Aslında, muhtemelen ABD'nin geri kalanının unuttuğu son küçük Amerikan kasabalarından biri. Ve saklanmak için çok iyi bir yer.

Billy, Cecelia'ya "Erkek arkadaşından hiç bahsetmedin,"

diyor. "Ben en iyi saklanan sırlardan biriyim," diye araya girip ona göz kırpyorum.

Billy bir kürdanı dudaklarında gezdiriyor. "Kendini kandırma evlat, buraya gelen her erkek onun erkek arkadaşı olduğunu sanıyor." Sırtışı daha da artar. "Otuz yaş daha genç olsaydım-"

Cecelia sonunda gülümseyip bana doğru yürürken, "Kırk tane dene ve Billy, o cümleyi sakın bitirme," diye uyarıyorum. Sandviçimi kaldırıyor ve büyük bir ısırık alıyor. Ortaya çıktığımdan beri ender rastlanan bir nezaket örneği bu ve omuzlarım biraz gevşiyor.

Yavaşça çiğniyor ve gözlerimiz buluşup sarılıyor. O orada, saklanıyor, hem tanıştığım kız hem de sevdiğim kadın, dün olduğu gibi. Belki de rüya sisi öfkesi geçmiştir. "Bununla işin bitti mi?" diye soruyor, ben sandviçin diğer yarısına uzanırken tabağı kapıyor.

Belki de değildir.

"Bu doğru, Billy. O benim eski sevgilim," diyor Cecelia, belanın yaklaştığını ima eden bir tavırla. "Beni geri kazanmaya çalışmak için burada. Ama ben pas geçmeyi düşünüyorum."

Billy kaşlarını kaldırır. "Peki, giyim tarzı dışında nesi var onun?"

Billy-1, Tobias-0

Kollarını kavuşturuyor, dudakları kalkıyor. "Oldukça fazla."

"Her zaman böyle mi giyinir? Bu kıyafetle rap videolarından birinde oynayabilir."

"Bu sadece onun kılık değiştirmesinin bir parçası. O *profesyonel* bir yalancı."

Kahretsin, işte başlıyoruz. Ve hiç şüphe yok ki bunu herkesin önünde acı verici hale getirecek.

Getir onu, bebeğim.

Cecelia suçlarımı parmaklarıyla saymaya başlarken Billy beni ölçüp biçerek, "Bu hiç iyi değil," diyor. "O bir hırsız, bir yalancı ve beni ilk öptüğünde izin istemedi, yani kesinlikle bir centilmen *değil*."

"Utanç verici," diye kaşlarının arasındaki kırışıklıkla beni analiz ediyor Billy. "Bir kadından her zaman izin almalısın."

"Ve bana ihanet etti," diye ekliyor Cecelia ve ses tonunda mizahi bir şey yok. Bu darbeyi o kadar çok hissediyorum ki homurdanıyorum.

Sen incindin, ben incindim. Bana bak.

Ama yapmıyor ve tezgahın üzerinden atlamamak için elimden geleni

yapıyorum. "Bütün bunları sen mi yaptın?" Billy kaşlarını çatarak soruyor.

Başımı salladım. "Ben yaptım."

"Kendini savunmayacak mısın?"

"Hayır," diye cevap veriyorum gözlerini benimkilere kaldırdığında. "Hepsi doğru."

"Peki, o zaman, seni geri alması için bir nedenin var mı?" Marissa bir adım arkamda duruyor ve kafenin geri kalanının nefesini tutarak bana doğru eğildiğini hissedebiliyorum.

Küçük lanet kasabalar.

Sonunda boktan bir savunma yaptığımda Cecelia bir küvet dolusu kirli bulaşık topluyor. "Yalan söylemeyi dün bıraktım." O ift kapıdan geçmeden önce zar zor söyleyebildim.

Chapter Six

Tobias

Billy gittikten kısa bir süre sonra kendini tekrar temizliğe ve müşterileriyle sohbet etmeye verdi. Vardiyanın geri kalanının olaysız ya da başka bir halk sorgusu olmadan geçmesini umarak dikkat çekmemeye çalışıyorum. Exodus için yarım kalmış birkaç işi tamamlama görevine konsantre olmaya çalıştıkça, onun bir metre ötemdeki varlığı dikkatimi daha da dağıtıyor.

Onu istemenin acısı. Aradaki mesafeyi sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da silme ihtiyacı. Ama fiziksel açıdan, onun içine ilk girdiğim andan beri süregelen bir susuzluğu bastırıyorum.

Cecelia her zaman güzel olmuştur. Yüzü masumiyet ve eşsiz doğal güzelliğin bir karışımıdır. Bu açıdan ortalama bir kadından daha üstündür. Yine de, kendini güvenle taşıması, gülümsediğinde ışıldaması, ağzından çıkan ve sıcaklığını, empatisini ve zekasını ifade eden kelimeleri dikkatle aktarması da öyle. Görünüşünde hala gençliğinin bir kısmını, etrafındaki dünyaya duyduğu merakı görüyorum. Daima bir öğrenci ve ben bunu çekici buluyorum. Bazı kadınlar belli bir yaştan sonra her konuda uzman olduklarına ikna olmuş gibi görünürken, o her zaman etrafındaki dünyayı anlamanın, hem öğrenmenin hem de büyümenin yollarını arıyor.

Burada geçirdiği birkaç saat içinde çalışanlarının ve müdavim müşterilerinin saygı ve hayranlığını kazandığı açıkça görülüyor.

Onu sevmemek imkansız.

Ve olgunlaştıkça *o* kadın, her türlü hayranlığı hak eden, kaçınılmaz ve karşı konulmaz bir kadın haline geliyor.

Ben onunla tanışmadan çok önce erkekler ona aşık oluyordu.

Cinsel çekiciliğini hiçbir zaman bir silah olarak kullanmadı ya da gücünü tam olarak kullanmadı. Eğer bunu kullanabilseydi, karadul gibi ölümcül bir şey olurdu.

Ve ben ölü bir adam olurdum.

Kendimi bu kadar uzun süre inkâr ettikten sonra bugün gözlerimi ondan zar zor ayırabildim. Başka birinin bedenini hiç bu kadar yakından tanımamış, onunki kadar karmaşık bir şekilde haritalandırmamıştım.

İçgüdüsel olarak, hala biliyorum.

Ama kendini erkeklerin gördüğü gibi görmüyor, avcılarının gördüğü gibi. Özellikle de hayatının büyük bir bölümünde sevgiyi hak etmediğini düşündüğü için. En zayıf olduğum zamanlarda birbirimizi canlı canlı yememek için bu saçma düşünceyi besledim ama bunu yaparken de fena halde çuvalladım.

Kalbini geri almam, canlandırmam için yalvardığında onu reddettim.

Kıskançlık başa çıkmaya alışık olduğum bir şey değil. Kadınlar benimle gelip gittiler; görevim her zaman öncelikliydi. Yine de bu tek kadın, içimde sadece onun verebileceği şeylere ihtiyaç duyan bir kalbin gizlendiğini görmezden gelmeyi imkânsız hale getirdi.

Onu nasıl sevdiklerine, Sean ve Dom'un onu nasıl sevdiklerine tanık olduğum güne kadar, bu tür derin bir kıskançlıkla tanışmamıştım. Ve bunu hissederken kontrolümü kaybettim.

Kısa süreliğine gözlerimi kapadım ve dizüstü bilgisayarımı kapattım. Zor bir işe girdim.

Zor olana, imkânsızla yüzleşmeye ve başa çıkmaya hazır olarak geldim, ancak bunu en zor hale getiren suçluluk duygusu.

Şu anda beni öldüren şey gerginlik. Bana bakmakta bile tereddüt etmesi.

Otoparkta dünkü konuşmanın bir kısmını hatırlıyorum. Sonumuz ne olursa olsun kabullenmeyi siktir et. Bu yeterince iyi değil. Onun mutlu olmasını istiyorum. Sonumuzun mutlu olmasını istiyorum. Kafedeki insanlarla etkileşimini izlerken buna karar veriyorum. Bir yabancıyla selamlaşmadan önce *bizi düşünerek* gülümsemesini istiyorum.

Sonumuzun mutlu olması için her şeyi, her şeyi yapacağım.

Sadece birlikte olmak yeterli değil. Yerleşmiyoruz.

O yorgunken, ben ikimiz için de hırslı olacağım.

Babasının evinde geçirdiğimiz zamanlarda, içinde bulunduğumuz koşullara ve bu huzurlu duruma yönelik altta yatan tehditlere rağmen mutlu ve huzurluyduk. Saatli bomba olduğumuzu bilmeme rağmen. *Bana* rağmen.

Zevklerimiz kolay gelirdi. O zamanlar bana bakabilirdi. Şimdi bundan kaçınıyor.

Bacaklarımı esnetmek için aniden tezgâhtan kalkıyorum, huzursuz bir enerjiyle doluyum ve peçete atıştırarak eğleniyorum, yeni telefonumdan bir mesaj atıyorum.

Benim.

Ben kim?

Komik.

Sean: Numarayı ekibe göndereceğim.

Baloncuklar başlıyor ve duruyor. Mesajını okuduğumda duraksadım.

Nasıl gidiyor? Sikine takıyor musun?

Tabii ki umurumda. Rapor ver.

O iyi. O iyi. Gerçekten iyi. Bir kafe aldı. Güzel bir yer. Evi de öyle. Günlük işlerini yapıyor.

Bunu zaten biliyordum. Peki ya sen?

Metni tekrar okudum. Hiç beklemediğim bir soru. O, düzeltme, *Tessa* beni düğünlerine davet ettiğinde, belki o zaman aramızdaki kırılmayı onarmaya başlayabileceğimizi düşünmüştüm ama o zaman bile işler yolunda gitmemişti. Dom'u gömdüğümüz gün, bana benden nefret ediyormuş gibi baktı. Nefret ettiğini biliyorum. Uzattığı bu zeytin dalı, yeni hayatımdaki konumum kadar yabancı

hissettiriyor. İncittiğim insanların merhametine kalmış durumdayım.
Ve burada olmak *istiyorum*.

Ama berbat değilse ne olayım.

Onu bulmak için Sean'dan yardım istediğimde, işte o zaman onun tarafında biraz destek hissettim. Yıllar geçtikçe onun yokluğunu daha çok hissettim. Geçmişimize rağmen hâlâ birbirimizin hayatının bir parçası olmamızın tek sebebinin ortak davamız olduğuna kendimi ikna ettim. Ama içimde bir umut ışığı yanıyor. Belki de artık durum böyle değildir.

Gerçekten bilmek istiyor musun?

Ben olsam sormazdım, dostum. O kadar kötü mü? Cecelia'nın öncelikleri

**Köp
ek
Kafe**

•
•
•
•
•
•
•
•

BEN. Güldüğün için de siktir git, çünkü öyle olduğunu biliyorum.

Baloncuklar. Bezelyeden nefret ettiğim kadar baloncuklardan da nefret ettiğime karar verdim.

Kolay olacağını düşünmedin, değil mi? Kesinlikle hayır.

Seni şimdiden taşaklarından yakaladı, değil mi?

Ondan daha fazlası.

Eğer acıtmasaydı, buna değmezdi. İstedliğini elde etmeye çok alışmışsın. Bırak yansın. Buna değecek.

Bu kadar erken ve onun tarafından teselli edilmeye ihtiyacım olduğundan tiksinererek konuyu değiştiriyorum.

İyi şeyler mi?

Bir gün bile dayanamıyorsun, değil mi dostum? Bana bir kemik at. Burada işe yaramazım.

Daha yirmi dört saat bile olmadı. Biraz zaman ver.

Vereceğim. Veriyorum. Şikayet etmiyorum.

Telefonun iki ucundaki tereddütü hissedebiliyorum. Bir dakika geçmeden başka bir mesaj alıyorum.

Garip, değil mi? Hiçbir fikrin yok.

Bir fikrim var. Maverick'ten evli ve üç çocuklu olana kadar bekle. İki çocuk.

Üç. Bu sabah öğrendim. Tebrikler, dostum.

Sean: Sende var mı?

Sandviçimi zehirlemediğinden emin olmak için yarım gün aç kaldım. Sanırım bu konuşmayı sonraya bırakacağım.

Baloncuklar başlar ve durur.

Gülmeyi kes. Pislik.

Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi? Burada olmak istiyorum. Bunu biliyorum.

Sean: İçgüdülerinle hareket et. Tanıdık bir tavsiye.

Bu işe yarayacak. Birinci gün.

Birinci gün.

Kelime seçimim üzerinde düşündüm ve sadece gerçeği yazmaya karar verdim.

Sağ ol, dostum. Her zaman. Bunu mu demek istiyorsun?

Baloncuklar patlayıp kayboluyor ve bir dakika sonra cevap veriyor.

Evet.

Omuzlarımdaki gerginlik artarken beklenmedik bir duygu boğazımı tıkıyor. Kafamı kaldırdığımda Cecelia'nın elleri kirli tabaklarla dolu kapıdan içeri girmeden hemen önce beni dikkatle izlediğini görüyorum.

O geri döndüğünde yerimi geri alıyorum ve zil teslim almak için çalıyor. Bir saniye sonra önüme yeni bir tabak kondu.

"Soğumadan ye," diyor usulca. O uzaklaşmaya fırsat bulamadan elini kavriyorum ve arkasını ağzıma götürüyorum. Onu bırakmadan önce gözleri dudaklarımı tenine bastırdığım yere düşüyor.

"Teşekkür ederim."

Cecelia

Tobias eve dönmek için ısrar etti ve bunun için minnettarım - uykusuzluktan görüşüm bulanıklaştı, vücudum inişli çıkışlı duygularla dolu bir günden dolayı ağrıyor. Çok fazla sorum var ama henüz sormaya cesaret edemiyorum çünkü şu anda sorduğum her soru beni savunmasız ve hassas hale getiriyor.

Açıkçası, yalan söylemeyi bıraktığını söylediğini duydum ve bu yorum amaçlanan yere ulaştı. Ona inanmak bana kalmış. Sadece aylar önce, her türlü gerçeğe, vermeye istekli olduğu her türlü açıklamaya hazırdım ve ayrıldığımda, bazı cevaplarımı asla alamayacağım fikriyle barıştım. Şimdiye kadar, itiraf ettiği her şey benim rahat olmadığım bir şekilde mantıklı geliyor, bu da düşmanlığımı sürdürmemi zorlaştırıyor. Hâlâ hayatımı işgal etmesinin etkisindeyim ve bir başka düşmanca ele geçirme girişiminin yanına kâr kalmayacağının netleşmesini istiyorum.

"Bunu fazla düşünmeyi bırak," diyor usulca, eli direksiyonda zahmetsizce evime doğru ilerlerken, profili solmakta olan güneş tarafından aydınlatılıyor. Onu görmeye alışık olduğumdan çok farklı giyinmiş. Kapüşonlu sweatshirt, kot pantolon, ucuz spor ayakkabılar, saçları dağınık, ürünsüz ve doğal bir şekilde alnına dökülüyor. O aynı adam... ama ne olduğunu anlayamadığım bir şekilde farklı. Belki de açık sözlülüğünden, sırlarını ve hayatının saklı tuttuğu kısımlarını ifşa etme hevesinden kaynaklanıyor. Aynı zamanda, hala bir şeyleri, benim kaçırdığım bir şeyleri koruduğunu hissediyorum. Hâlâ Virginia'da, Dom'un Camaro'sunu sürerken, tekrar yatağымda yatma planları yaparken -daha da ötesi- hayatlarımızı birleştirirken şoktayım.

Tüm bunlar birkaç gün önce imkânsız olarak gördüğüm şeylerdi. Mutlu olmayı, onu burada kabullenmeyi ve bunun kalıcı olduğu fikrine kendimi kaptırmayı o kadar çok istiyorum ki, ama geçmişin anıları peşimi bırakmıyor. Tecrübelerime göre, aşkı kabul ettiğim, mutluluğu kabul ettiğim anda, hayatımı değiştirecek şekilde elimden alınıyor. Onu korkak olmakla suçladım ama şu anda korkuları her şeyi gölgede bırakan benim.

"Bana her şeyi sorabilirsin," diyor ve kısa bir süre bana doğru bakıyor.

Bunun yerine koltuğa yaslanıyorum, gözlerim kuru, kemiklerim ağrıyor. Şüphe içimi kemiriyor

Vicdan. Bugün yolunda gitmeyen bir şeyler vardı ve tam olarak ne olduğunu kestiremiyordum ama bunu şimdilik bir kenara bırakmaya karar verdim.

Hiç bu kadar yorgun olmamıştım ama ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Onun buradaki varlığı gerçeküstü. Onu bırakmaya çok niyetli olduğum için bir kez olsun kendime onu da içeren bir yaşam biçimi tanımadım. Bu sabahki açıklamaları bazı algılarımı değiştirdi ve belki de tereddütümün nedeni budur. Her şey ne kadar mantıklı olursa, o kadar az kızgın olacağım. Evin önünde durduğunda, arka koltuktan birkaç plastik poşet ve kafeden ayrılmadan hemen önce istediği ev yapımı sebze çorbasıyla dolu bir kese kâğıdını toplarken Camaro'nun ağır kapısını açmak için çaba sarf etmem gerekiyor.

Benimle kaputun önünde buluşuyor, ön kapıya yaklaşırken boştaki elini sırtımın küçük kısmına koyarak beni öne doğru itiyor. Anahtarlarımı karıştırıyor, doğru olanı buluyor ve kilide sokuyor. Sağında dururken, ağır bir nefes vermeden önce omuzlarının öne doğru çöktüğünü fark ediyorum. Çantaları yere bırakıp bana döndüğünde kafası karışıyor. Açık avucunu karnıma koyup gözlerinde tanıdık ve yırtıcı bir bakışla beni verandanın yan tarafındaki tuğlaya doğru yürüterek eve sabitliyor.

Parmaklarını saçlarımın arasına sokup yumruk yapmadan ve ağzını ağzıma çarpmadan önce bir anlığına dikkatle bana bakarken ona bakıyorum. Nefes nefese kaldığımda şaşkınlığımdan faydalanarak dudaklarımı daha da aralıyor, ardından diliyle ağzımı hararetle tarıyor, bedenlerimizi birbirine yapııştırıyor ve aramızdaki tüm boşluğu ortadan kaldırıyor. Öpücüğüyle beni baştan çıkarırken ereksiyonu karnıma sürtünüyor ve o anlarda kendimi unutuyorum, ona karşı olan şikayetlerimi unutuyorum ve onu geri öpüyorum. Omuzlarını kavrayarak, devasa gövdesinin içinde erimeye başlıyorum, etrafını sarıyorum. Zihnimin arkasında bir yerlerde, özgürce katıldığımı hatırlatan bir protesto sesi var. Ama bu bir güç alışverişi değil. Bu bir sevgilinın öpücüğü, bir hatırlatma.

Kalbim güm güm atıyor, külotum ıslanıyor, onu daha da yakınlaştırmak için kapüşonunun kumaşını kavriyorum. Beni şımartıyor, bacağımı kaldırıyor ve ikimiz de kaybolurken bana sürtünüyor, yeni bir anı yaratıyor, yakında unutamayacağım yakıcı bir öpücük. Geri çekilip bana baktığında acı dolu bir homurtu çıkıyor. İçinde ihtiyaç, istek, şehvet ve umut görüyorum.

"Bütün gün bunu yapmak istedim ve eğer bu eve adım attığımızda bunu yaparsam, kendimi durdurabilir miyim bilmiyorum. Bir centilmen olmamak benim için sorun değil çünkü ben öyle biri değilim ve senin sevdiğin kişi de öyle biri değil. Seni öpmek için izin istemek mi? Asla böyle bir şey olmayacak."

Kapıyı iterek açmadan önce uzaklaşıp çantalarını toplarken hareketlerini ve niyetini okuyorum. Deniyor. Koyduğum net sınırlara saygılı olmaya çalışıyor, sabırsız bir adam olmasına rağmen işleri benim hızımda götürmeye çalışıyor.

İçeri girdiğinde, sanki bana bakmak ona acı veriyormuş gibi bakışlarını kaçırıyor. "Git bir duş al. Ben Beau'yu gezdirip senin için çorbayı ısıtacağım."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

Oturma odasının eşliğinde duraklıyor, omuzları gergin, sırtı bana dönük. "Bu gece seninle ilgilenmeme izin ver. Yarın bana ters ters bakabilir, bağırabilir, haddimi bildirebilir ya da kapıdan içeri girmeme izin verdiğin için kendini daha iyi hissetmek için ne yapman gerektiğini düşünüyorsan onu yapabilirsin. Ancak buraya geldiğimden beri yemek yemedin ve uyumadın ve bu şekilde başlamasını istemiyorum." Yanıtımı beklemeden mutfığa doğru ilerliyor, ben de parmağımla şiş dudaklarımı yoklarken omuzları çökmüş bir halde geri çekilişini izliyorum. Her parçam onun peşinden gitmek, öpücüğünü tekrar aramak, ağırlığını üzerimde hissetmek, teslim

olmak istiyor ama aklım kazanıyor ve duşu doğru ilerliyorum.

Flanel pijamalarımı yeni giyindiğimde, mutfığa girdiğimde dumanı tüten bir kase çorba ve yanında bir not görüyorum.

Koşuya çıktım.

Onun yokluğu beni rahatlatmıyor. Bunca zaman sonra Tobias ile iletişim kurmanın bu kadar zor olacağını hiç düşünmezdim. Bu noktada, bir zamanlar ne kadar iyi kaynaşmış olursak olalım, kendimizi çok samimi yabancılar gibi hissediyoruz. Dinamiğimizle ilgili her şey değişti. İlk kez Roman'ın radarı altında yatak odama gizlice girmiyor ve daha önce bizi tehdit eden tepkiler olmadan birbirimize karşı açık olabilme, ilişkimiz hakkında alenen konuşabilme yeteneğine sahibiz. Aramıza koyduğum boşluktan dolayı kendimi tuhaf bir şekilde suçlu hissederek masaya oturuyorum çünkü bunun nasıl gideceğini ya da daha kötüsü, tekrar biteceği hissini kavrayamıyorum... Bu sadece ne zaman ve nasıl olacağı meselesi.

Kardeşlik ilk kez ciddi bir tehditle karşılaştığında kalkıp gidecek mi? Bu küçük kasaba -daha basit bir hayat- onu buraya gelmenin bir hata olduğunu düşünecek kadar sıkacak mı? Korkumun ona tekrar yatırım yapmaktan kaynaklanmasından nefret ediyorum, sadece gidişini izlemek için. Kalıcı olma fikrini benimsemekten bu kadar korkuyor olmaktan nefret ediyorum. Ama o beni bunu bırakmaya zorladı. Beni bu ihtimalin olmadığı bir hayatı hayal etmeye zorladı. Ama en çok, her şeyin bir kez daha onun zaman çizelgesinde olmasından nefret ediyorum. Uyuşuk, şu an için öyle olduğuma karar veriyorum. Uyuşuk. Ve bu benim kendi güvenliğim için.

Bir kase çorbanın yarısını içtikten sonra, onu ve benden ne bekliyor olabileceğini düşünerek kendi evimde biraz rahatsız olduğum gerçeğinden rahatsız olarak erken emekli olmaya karar verdim. Serseri düşüncelerim dağılmaya başlamadan ve yorgunluk uykusu beni ele geçirmeden önce yeni bir kitabın sadece bir bölümünü gözden geçirmeyi başarıyorum.

Chapter Eight

Tobias

On Altı Yaş

"Çık dışarı!" Havlumu alıp banyodan çıktığımda Dominic'in yatak odamın eşiğinde durduğunu ve çıplak kız arkadaşına baktığını görüyorum. Kızın itirazlarına sağırmış gibi davranıyor, dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Defol, seni küçük sapık!" diye bağıyor, boynuna kadar çektiği çarşafı sıkıca kavıyor.

"Dışarı, Dominic," diye bağıyorum. Kapı aralığında oyalanırken, omzunun üzerinden dikenli sarı saçlar belirliyor. Sean da onunla ziyafet çekiyor.

"Defolun gidin buradan." Havluyu belime dolayarak odayı geçiyorum ve kapıyı suratlarına çarpmadan önce onları sert bir itişle geri itiyorum. Victoria'ya dönüyorum. "Üzgünüm, onlar genç, meraklı *aptallar*."

"Kapına lanet olası bir kilit tak," diye çıkışıyor çarşafı bırakıp sütyenini yerden çekmeden önce.

"Gerek yok. Bir hafta içinde gidiyorum."

"Ne?" Bana bakıyor, gözleri kocaman. "Nereye gidiyorsun?"

Kapıya yaslanarak kendimi korktuğum bir konuşmaya hazırlıyorum. "Fransa. Hazırlık okulu. Sana başvurduğumu söylemiştim."

"Bir hafta içinde gidiyorsun ve bana şimdi mi söylüyorsun?" Başıma gelecekleri bildiğim için kendimi destekliyorum. Yaz boyunca bir kız arkadaş edinmemem gerektiğini çok iyi biliyordum.

"Fransa'nın uzak bir ihtimal olduğunu düşünmüştüm." Kesinlikle öyleydi, ancak Fransız köklerim kabul etmemde büyük ölçüde yardımcı oldu, Fransız köklerimin tam da ilk başta gözümü oraya dikmemin nedeni olduğu ironisi benim için kaybolmadı.

Ama şansım *olmadığına* dair bahse girmesinin nedeni bu değildi.

"Evet, sanırım benim gibi bir adam için böyle yaşamak zordu," ses tonum sertti. "Kastettiğim bu değildi."

"Evet, öyleydi."

"Özür dilerim," diye fısıldıyor.

Öfkenin üzerimden yuvarlanmasına izin verdim, kazmanın acıtması gerektiğini biliyordum çünkü o da kendini acıtılmış hissediyordu. "Seni incitmek için yola çıkmadım."

"Hiçbir iyi adam bunu yapmaz." "Beni bununla suçlama."

"Artık yapmayacağım. Beni uyarmışlardı."

"Bırak ben halledeyim." Yarı çökmüş çekmecemden birkaç eşofman çıkarıyorum. "Geri geleceğim."

"Sorun değil," diyerek güneş elbisesini giyiyor. "Dün gece seninle sokağa çıkma yasağını ihlal ettiğim için eve erken dönmem gerekiyor." Sesindeki titreme pek hoşuma gitmedi.

"Victoria." İlk gözyaşları dökülürken bana bakıyor. "Bir araya geldiğimizde bunun derinleşemeyeceğini söylemiştim çünkü gitme ihtimalim vardı."

"Biliyorum." Hayal kırıklığı, onun bir tür istisna olacağına dair umutlarından kaynaklanıyor. Ama ilişkimiz yüzeyseldi çünkü onunla hiçbir şey paylaşamıyordum. Bir yazı birlikte geçirmek için mükemmel bir kızdı. Oldukça ayrıcalıklı ve zaman zaman biraz talepkâr olsa da iyi bir kalbi var. Sandaletlerini bağlarken homurdanıyor. "Seninle birlikte olduğum için kendimi şanslı sayıyordum. Şimdi keşke nasıl bir şey olduğunu bilmeseydim diyorum."

"Seni sonra ararım."

Cevap vermiyor.

"Seni arayacağım."

"Ve ne diyeceksin? Ne anlamı var anlamıyorum." Başını sallıyor. "Fransa'da iyi şanslar."

Beni öpmek için parmak uçlarında yükseliyor, ben de onu öpüyorum, uzaklaşırken onu serbest bırakıyorum, kapımı açmadan önce tereddüt ediyor. "Buradan gidiyor olmana bayılıyorum. Bu yerden çok daha iyisin."

Koridorda geri çekilişini izledim. Kısa bir süre sonra ön kapının kapandığını duyuyorum. Suçluluk duygusu içimi kemiriyor ve giyinirken onu bastırıyorum. Bu noktadan sonra, bir ilişkiye benzeyen herhangi bir şey sadece ilerlememi engelleyecektir - planlarımı gerçekleştirmek istiyorsam vazgeçmem gereken başka bir şey. Victoria'yı şımarttım çünkü o öngörülebilir gelecek için benim sonuncumdu. Giyindikten sonra öfkeli adımlarla koridoru geçip Dom'un yatak odasının kapısını avucumla tokatlayarak açıyorum. Sean ikiz yatağında oturmuş, Delphine'in votkasından bir miktar şişeye doldurduktan sonra içkinin yerine su şişesini koyuyordu. Suçüstü yakalanınca bana muzip bir sırıtış atıyor ve omzunu kaldırıyor. "Ne? Bunu aylardır yapıyorum. Onu daha az sarhoş ve daha çok susuz tutuyor."

"O bittiğinde odamdan uzak durmanı söylemiştim."

"O *her zaman* biter," diyor Dom, büyük gelen bir pufun üzerinde oturduğu yerden uzaktan kumandasına dokunarak, oyuna dalmış. "Ama cazibesini görebiliyorum, güzel memeler."

Elindeki kumandaya bir tokat atıyorum ve gazabıma hazır bir şekilde çenesini kaldırıyor. "Senin derdin ne be? Sen daha iyi bilirsin," diye homurdanıyorum.

"Benim de bir sikim var kardeşim. Bir şeyleri fark ediyorum," diye alaycı bir şekilde karşılık verir, hepsi göstermeliktir ve çoğunlukla da kumandasını eline alan Sean içindir.

"Haftanın geri kalanını onunla birlikte odanda kilitli mi geçireceksin? Kapını çalmak için randevu mu almam gerekiyor?" Saldırganlaşıyor ve bunun nedeni bir sır değil.

"Bu gece ikinizi de kampa götürmeyi planlıyordum ama bu saçmalığa elveda diyebilirsiniz."

Dom neredeyse hiç irkilmiyor ama c a n ı n ı n yandığını biliyorum. Sean canlanıyor, kumandayı fırlatıyor ve oyunu bırakıyor. "Ben bittim."

"Bu şekilde davranmıyorsun, davranmıyorsun." Kardeşimle yüzleşiyorum. "Ve onun hakkında saygısızlık etme."

"Onu seviyor musun?" Dom her şeyden çok meraktan soruyor ama *bu* tartışmayı yapmamıza gerek yok. Çoğu konuda olduğu gibi bu konuda da çok ileride. Yine de hala masum olduğundan ve bu durumu değiştirmeye kararlı olduğundan eminim. Gördüğü ilgiye bakılırsa, bu uzun sürmeyecektir.

"Babam ne dedi sana?"

"Birini sevdiğinizde, bu asla kendinize sormanız gereken bir soru değildir."

Başımı salladım. "Ama yapmasan bile onlara iyi davran. Böyle düşünsen bile bir pislik gibi davranmana gerek yok."

"Akıllıca bir tavsiye, teşekkürler *kardeşim*. Bir hafta içinde derslerini bitirmiş olmaktan memnun olacağım." Sean'a tekrar bakar. "İkimiz de olacağız."

"*Yanlış bir erkeğin* bir kadına neler yapabileceğinin en iyi örneğini mi istiyorsun?" Çenemi Delphine'in yatak odasına doğru salladım. "Teyzene iyice bir bak."

Ben aralarında bakışırken bu ikisini de oldukça ayıltıyor.

Dominic gözlerini deviriyor. "Onun için *üzülmemi* mi istiyorsun?" "Hayır, onun neden böyle olduğunu anlamayı istiyorum." "Kendi seçimiyle."

"Tıpkı senin şu anda cahil bir hıyar olmayı seçtiğin gibi."

On bir yaşında, benden iki kat daha zeki ve başa çıkması üç kat daha zor. Kısmen suçluyum. Bildiğim her şeyi onunla paylaştım.

"Kadınlara saygısızlık etmeyin, *nokta*. Onlar çoğu erkeğin olabileceğinden iki kat daha fazla evrimleşmişlerdir. Onlardan da hıncınızı almayın. Bu bir zayıflık göstergesidir ve onlar kum torbası değildir. Onlar bir sığınaktır ve bunu hemen anlamanız gerekir."

"Son zamanlarda kaç tanesinden geçtin?" Sean patladı.

"Ne dediğimi dinle."

"Başka seçeneğimiz var mı?" Dom bağırıyor ve ben de onu itekleyerek büyük gelen şiltenin üzerine oturtuyorum. Son birkaç haftadır özellikle agresifti ve bunun nedeni açıktı.

"Gidiyorum kardeşim ve seni onunla bıraktığım için üzgünüm ama bizim için en iyisi bu. Bana güvenmek zorundasın."

"Binlerce mil uzakta, evet, *bizim* için en iyisi bu," diye kuru bir şekilde karşılık veriyor.

Göğsümde büyüyen ağrıyla enseme avuçluyorum. "Nedenini yakında anlayacaksın."

"Bir bok anlamak zorunda değilim." Onu yüzüme doğru kaldırıyorum ve Sean anında ayağa kalkıyor. Kardeşime nadiren vururum, ama Sean'ın tepkisi bu konuda nerede durduğumuzu bilmemi sağlıyor. Ve Sean eğilip onu hiç düşünmeden savunmaya hazır olunca rahatlıyorum. İçimi gururdan başka bir şey doldurmuyor ama Dominic'e bakarken ses tonumu agresif tutuyorum.

"Elimde olsa seni yanıma almayacağımı mı sanıyorsun?"

"Hayır, önümüzdeki altı-yedi yıl için gidiyorsun çünkü *bizim* için en iyisi bu." "Ben de seni görmeden *altı hafta* geçirmeyeceğim. Bunu açıklamıştım."

"Göreceğiz," diye mırıldanıyor Dom, gözlerinde açık bir acı parlıyor. Yaklaşan ayrılığımız konusunda o da en az benim kadar korkmuş durumda. Sean da en az benim kadar tedirgin, şakacı davranıyor ve ayrılışımı ilgili endişesini gizlemek için biraz daha rol yapıyor. Tek tesellim birbirlerine sahip olacak olmaları.

"Neden Paris? Neden bu kadar uzak?" Bakışlarımı aralarında bölüştürürken Sean soruyor. Belli ki son günlerimin tik takları beni can evimden vuruyor.

"Şişeleri yerine koyun ve hemen toparlanın, bilme zamanınız geldi." "Neyi bilmenin?" Dom soruyor.

"Yaptığım her şeyin *senin* için olduğunu."

"Mantiğını anlayamıyorum *kardeşim*."

"Ve bunu yaptığında, sana o lanet kelimeleri yedireceğim." Sean'a dönüyorum. "Tyler'ı ve eşyalarını al, yarım saat içinde burada ol."

Sean pencereyi açar. "Hallediyorum."

"Sean," diye seslendim, bir bacağını pencereden uzatarak durakladı, "neden ön kapıyı kullanmayı denemiyorsun?"

Bana o kendine has sırtışıyla bakıyor. "Bunun neresi eğlenceli?"

Başımı sallayarak dikkatimi beni merakla inceleyen kardeşime veriyorum. "Nereye gidiyoruz?"

"Benim yerim."

Bu onu susturur. Yıllardır onu yanımda götürmem için bana yalvarıyor ama bu geceye kadar hiç götürmedim. Bir keresinde beni takip etmişti ve onu yarı yolda yakalayıp doğruca eve geri götürmüştüm. Benim yerim her zaman biraz teselli bulduğum, kaotik düşüncelerimin ve paniğimin daha tanımlanabilir bir şeye dönüştüğü tek yer olmuştur. Sorguladığımdan daha fazlasını anlamlandırabildiğim yer. Ve şimdiye kadar hiç paylaşmak istemedim.

Onu bu bok çukurunda ve Delphine'in merhametine bırakmayı düşündüğümde içimi bir korku kaplıyor ama buna katlanabilecek kadar vurdumduymaz ve özgüveni diğer eksikliklerini fazlasıyla telafi ediyor, bundan eminim. Gösterdiği tavra bakılırsa bu konuda biraz aşırıya kaçmış olabilirim.

Koridorun karşısında, birkaç günlük giysilerimi çantama tıkıştırıyorum, tam o sırada Delphine vardiyasından geliyor, yatak odamı seçmeden önce koridordan ikimize de bakıyor.

"Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?"

"Kamp. Birkaç gün içinde döneceğiz. Neye ihtiyacın var?"

"Yok bir şey," diyerek kollarını kavuşturup kapımdan bavulumu toplamamı izliyor. "Elektrik faturasını ödediğin için teşekkür ederim." Ailemin ölüm tazminatıyla Fransa'da geçireceğim ilk yıl için onun birkaç faturasını ödemeyi ayarladım ama bunu ona söylemeyi reddediyorum. Delphine gibi biri için bu, alem yapma iznidir ve son zamanlarda en azından daha işlevsel ve daha az yıkıcı bir düzeyde kurumaya çalışıyor.

"Ayın geri kalanında iyi misin?" Gömleğimi üçüncü kez katlıyorum.

O iyi olacak. İyileşecek.

Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde tekrar açıyorum ve gözlerini üzerimde hissederek işlemi yeniden başlatıyorum. "Ne?"

"İyi olmasaydım bile, o bok parçasının parasının tek kuruşunu bile istemem. Önce açlıktan öleceğim."

"Evet, ama bu benim için gerekli. Senin önyargıların yüzünden kardeşimin acı çekmesine izin verme," diye uyarıyorum onu. "Yeterince acı çekti zaten."

"Neden kamp?"

"Konuşacak çok şeyimiz var."

Dudağını ısırtıyor, içeri giriyor ve kapıyı kapatıyor. "Yapmak istediğinin bu olduğuna emin misin?" "Bunu konuşmuştuk."

"Ve *onlara* şimdi mi söylüyorsun? Sence anlayacaklar mı?"

"Bazı toplantıları dinlediler. Bu almam gereken bir risk. Dikkat etmeye başlamaları gerekiyor. Bir noktada ya oyunda kalacaklar ya da öne çıkacaklar ama bahse girerim ikincisi olacak. O çok zeki ama hala bir çocuk."

Gülüyor. "Sen de öylesin."

Olduğu yerde kıpırdamadan duruyor ve ben aynı gömleği yeniden katlarken bu durum beni rahatsız ediyor.

bir seyirciyle doğru sayım. Şakaklarımda boncuk boncuk terler oluşuyor ve tanıdık nabız ve tedirginlik başlarken onun orada durup her hareketimi izlemesine çok içerliyorum.

"Ne?"

"Ailen seninle gurur duyardı." Başımı kaldırdığımda onu cam gibi gözlerle görüyorum. Yıllar geçtikçe daha da yumuşamış, kötü bir sarhoştan çok duygusal bir sarhoş olmuş. "Bunu ele alış şeklimle onları utandırdım." Ondan gelen nadir bir itiraf. Bir şeyler dönüyor.

Onun durduğu yere doğru yürüyorum. Teyzem gördüğüm en güzel kadınlardan biri ama içinde kalan iyi şeylerin çoğunu çalan bir hayat tarafından lekелendi. Duygusal olarak asla düz bir çizgide yürüyemeyecek ve kendine davranış biçimi yüzünden kardeşimle ilgili olarak ona asla tam anlamıyla güvenemeyeceğim. Bu yüzden her altı haftada bir evde olacağım ve her tatil tatilini ve yazı Triple Falls'ta geçireceğim. Kardeşimin geri kalanını şekillendirecek kişinin o olmasına izin vermeyi reddediyorum. "Bunu düzeltmek istiyor musun?"

"Kefaret noktasını çoktan geçtim, yeğenim," diye itiraf ediyor, bakışlarımı tam olarak karşılayamıyor. "Belki," diye kabul ediyorum, "ama eğer samimiysen." Sesimi alçaltıyorum. "Traite-le bien." *Ona iyi davran.*

"Onunla konuşmaya çalışıyordum." Sesinde umut var ve bu hissettiğim paniğin bir kısmını azaltmaya yardımcı oluyor.

"Başka bir arkadaşına ihtiyacı yok. Şu anda otoriteye her zamankinden daha fazla ihtiyacı var. Ama dinlemesi için ona saygı duymalısınız. Ona hikayelerini anlat. Bana anlattıklarını ona da anlat. Ona geçmişini anlat. Bu onu kazanmak için iyi bir yol. Sois ferme. Mais traite-le bien. Il te résiste maintenant. Les choses ne changeront pas du jour au lendemain, mais si you restes ferme, il s'y fera. Bunu yaparsan benim güvenimi kazanırsın." *Sert olun. Ama ona iyi davranın. Artık size karşı bağışıklığı var. İşler bir gecede değişmeyecek, ama siz aynı kalırsanız, o da hizaya gelecektir. Bunu yaparsan, güvenimi kazanmış olacaksın.*

"Fransızcanız çok daha iyi," diye yorum yapıyor.

"Biliyorum." Bir süre paslanmışım ve Dominic'in ana dilini tutma konusunda başarısız oldum.

"Kendini beğenmiş küçük piç kurusu," diye mırıldandıktan sonra endişeyle bana baktı. Onun boyunu yıllar önce aşmışım. "Bundan emin misin? Oraya vardığında kiminle irtibata geçeceğini biliyor musun?"

"Bende var. Uzun zamandır var."

"Tamam," diyerek gömleği elimden alıyor ve katlamak yerine yuvarlayarak çantama tıktırıyor.

"Bu şekilde kırışmaz. Önemli olduğundan değil ama..." diye omuz silkiyor.

Hepsini çıkarıp aynı şekilde sarmadan önce gömleğe ve sonra tekrar ona bakıyorum.

"Bay Her Şeyi Bilen henüz her şeyi bilmiyor," diye gülüyor. "Bu babanı onurlandıracak. O çok konuşurdu-"

"Konuş." Sinirli bir şekilde başımı sallıyorum. "Artık konuşmak yok. Konuşmaktan yoruldum ve eğer onlar da bunun bir parçası olurlarsa," Dominic'in odasına doğru başımı sallıyorum, "neler olduğunu bilmek zorundalar. Buradan, ondan uzaklaşmak için gittiğimi düşünüyor." Bu sözler bana acı veriyor.

"Benden uzaklaşmak için gittiğini sanıyordum," diye kendini küçümseyen kahkahası her şeyi anlatıyor. Özür dilemeye en çok yaklaştığım an bu.

"Bu kadar uzun süre hayatta kaldık." Bu konuda söyleyebileceğim en güzel şey bu. Aramızdaki patlayıcı bir kavgadan sonra yeterince sakinleşti ve toplantılara ev sahipliği yapmaya başladı. Bazı davranışlarından tiksindiğim kadar, inançlarında sarsılmaz, konuşmalarında sert, davranış biçimine de hayranlık duyuyorum.

"Diğerlerini de bu işe dahil etmeyecek misin?" Toplantılara gelen çekirdek üyelerden bahsediyor.

"Henüz değil."

"Bunun akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sanırım bu girişimde çuvallarsam, bunu *bilmelerinin* bana bir faydası olmayacak."

"Sadece dikkatli ol. Aradığın bu insanlara bulaşılmaz Ezeziel. Baban gibi-"

"Dikkatli olmazsan, Delphine, anne gibi konuşacaksın."

"Tanrı korusun," diye şaka yapıyor ama sesinde ve yüz ifadesinde gerçek bir endişe var.

Oyalanacak biri değil, özellikle de duygular üzerinde, ayrılıyor ama kapımı kapatmadan hemen önce kafasını tekrar içeri sokuyor. "Bunu gerçekten yapacaksın, Tobias. Bunu biliyorum."

"Evet, gerçekten öyleyim. Onlar da öyle olacak." Dominic'in odasına doğru başımı sallıyorum.

"Sözlerimi unutma.

Bunun için doğmuşlar."

Kükreyen ateşin önündeki yüksek arkalıklı sandalyede *otururken*, parmaklarım dizüstü bilgisayarımın klavyesinin üzerinde gezinirken, kamp ateşinin etrafındaki o gecenin, planlarımı ortaya çıkardığım gecenin anısında kayboluyorum. Bir haftadan kısa bir süre sonra, küçük kardeşime sıkıca sarılmışım ve o benim elimden kurtulmak için mücadele ederken gözyaşlarımla savaşıyordum. Duygularımla onu herkesin önünde utandırmışım. Bunu hatırladıkça sandalyenin kadife kollarını daha sıkı kavıyorum. Beau ayaklarımın dibinde canlandığında kendime geliyorum, çenesini patilerinin üzerine koymadan önce kulaklarını diyor. Tekrar ayağa kalktığında yatak odasından gelen hafif, acılı bir miyavlama duyuyorum. Göğsüm sıkışıyor, gözlerimi kapatıyorum ve lanet okuyorum, dizüstü bilgisayarımı kapatıp ayağa fırladığımda onun acı dolu iniltisi daha da yükseliyor. Yatak odasına doğru koşarken Beau da yanımda yürüyor. İçeri girdiğimde lambasını açıyorum ve yüzünün iki büklüm olduğunu, alnının ter içinde kaldığını ve kolunun yanında sallandığını görmek için aşağı bakıyorum. Bir rüya mı yoksa kâbus mu? Her iki durumda da, içinde bulunduğu duruma dayanamıyorum. Daha önce birlikte olduğumuzda, ince hareketleriyle ya da hafif kahkahalarıyla beni uyandırır ve ben de onu izler, rüyasında ne gördüğünü merak eder ve sabah bunu duymayı beklerdim. Şimdikinden çok daha farklı bir durumdu ve bu rüyalar da çok daha farklı.

Ondan bir hıçkırık koptuğunda yumruklarımı sıkıyorum, yükü üzerimden atmaya kararlıyım. Bunu ben yaptım. Bunu geri alacağım.

Yatağın kenarına yanaşıp eğilerek şakağına bir öpücük konduruyorum, zar zor kendine geliyor ve tekrar rüyasına dalıyor.

"Dis-moi contre qui me battre, et je me battraï jusqu'à ce qu'ils disparaissent." *Kiminle savaşaçağımı söyle. Hepsi gidene kadar savaşaçağım.* Gözyaşları yanaklarını kaplamaya başladığında onu nazikçe göğsüme kaldırıyorum, kolları iki yanında gevşek duruyor.

"Dis-moi comment réparer cela. Dis-moi, mon amour. "Je ferai n'importe quoi." *Bunu nasıl düzelteceğimi söyle. Söyle bana aşkım. Her şeyi yaparım.* Kendine geldiğinde bir hıçkırık daha kopuyor ve onu sıkı sıkıya kendime çekiyorum.

"Ce n'est qu'un un rêve, Trésor. Je suis là. Je suis là." *Sadece bir rüya, hazine. Ben buradayım. Ben buradayım.*

Göğsüm çökerken ismim dudaklarından gırtlaktan gelen bir çığlıkla dökülüyor ve hıçkırıklar dökülmeye başlıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken vücudu titriyor. Konuşmaya çalışsa da ağlamak yerine bana sarılarak gözyaşlarını teker teker öpüyorum.

"Sorun yok, Cecelia. Her şey yolunda." Sırtımı pençelerken sessiz çığlıklar vücudunu sarıyor ve ağzımı kulağına indirmeden önce yüzünü, dudaklarını, burnunu, şakağını öpüyorum.

"Ben buradayım." Ona kötü bir şey olmayacağına ya da gölgelerde canavarların gizlenmediğine

dair söz veremem çünkü var. Sadece onu onlardan ve içimdeki uyuyan canavarın ona verebileceği zarardan korumaya çalışabilirim. Sonunda kendine geliyor, geriliyor ve burnunu çekiyor, kendini topluyor ve onu serbest bırakıyorum, şişmiş gözleri benimkilere doğru kalkıyor.

"Anlat bana."

"Şimdi olmaz," diye mırıldanıyor, bakışları düşüyor. "Sanırım seni uyandırdım?" "Hayır, oturma odasındaydım, dizüstü bilgisayarımdaydım."

"Uyuyamıyor musun?"

"Hâlâ biraz jet lag yaşıyorum. Bana söylemek istemediğine emin misin?"

"Sadece bir rüyaydı." Bu ifade ve duruşu anın tüm samimiyetini ortadan kaldırır. Gardını tekrar aldı ve sıkıca yerine oturdu. Bir itiraf umuduyla onu kendime yakın tutmak için biraz sıkıştırmaya çalışıyorum ama uzaklaşıp etrafımda dönüp ayağa kalktığında onu serbest bırakıyorum. "Ben iyiyim."

Tamamen geri çekilmeden önce elini tutuyorum. "Bana yalan söyleme."

Omzunun üzerinden yatağın kenarında oturduğum yere bakmadan önce geriliyor.

Kızgınlık. O kadar net ki, konuşurken sesi buz gibi. "Bu cesur bir istek."

"Farkındayım."

"Dürüstlük mü istiyorsun?" Elini çekti. "Yıllardır bu rüyaları *sensiz* görüyorum."

Bu ifade, arkasından kapanan banyo kapısının sert yankısıyla birlikte tam olarak nerede durduğumu bilmemi sağlıyor.

Bana ihtiyacı yok, o kadarını biliyordum. Kendi başına bir kadın oldu, bağımsız, şiddetle öyle ve çok daha güçlü. Bana ihtiyacı yok ve bu gerçeğe yaşamak ve ona saygı duymak zorundayım.

Sadece *beni* tekrar *istemesini* sağlamalıyım.

Dakikalar sonra ortaya çıktığında yüzü net, gözlerini benimkilere diktiğinde duruşu sert.

Meydan okuma.

Benim dövüşçüm.

Ona baskı yapmam için bana meydan okuyor, ama bu gece yapmayacağım. Tişörtümü yumruklayarak başımdan geçiriyorum ve yere atıyorum. Eşofmanımı itip içinden çıktığımda bakışları yere düşüyor. Aylardır, aslında yıllardır yakınlaşmamıştık, çünkü son seferinde cin etkisindeki öfkemle onu götürme şeklim yüzünden, kendimi asla affetmeyeceğim bir şey. Ona son sahip olduğum anı silmek, o anıyı değiştirmek, onun acı dolu çılgınlıklarının yerini zevk iniltilerinin almasından daha çok istediğim bir şey yok. Ama o baştan ayağa lanet pazen pijamalardan kurtulmuş olsa bile, onu almazdım. Gözlerindeki temkinli tereddütle, korkuyla olmaz. Bu, ona ihtiyaç duymamı ya da onun güzelce yapılandırılmış eşitliğini görünce sertleşmemi engellemiyor. Kızgın, duygusal olarak kafası karışmış, değiştiremeyeceğim bir geçmiş ve silemeyeceğim hatalar yüzünden eziyet çekmiş bir halde durduğu yere doğru yürüdüğümde kıllarını kıpırdatıyor.

"Bunun nasıl olacağını ben de bilmiyorum," diye nefes alıyorum. "Ne kadar süreceğini, hangi kelimeleri söyleyeceğimi ya da hangi hamleleri yapacağımı bilmiyorum. Hiçbir planım yok Cecelia, hiçbir planım yok." Elini tutuyorum ve onu yatağa götürüyorum. Sırtını bana dönmüş, tek kelime etmeden yatıyor ve ben onu göğsüme çekiyorum, kollarım onu sarıyor.

Kokusu, güvende olduğunu bilmenin verdiği rahatlık, ağlamalarının etkisini biraz olsun hafifletiyor. Bekliyorum, açıklamasını umuyorum, gözyaşlarının sebebinin ben olmadığımı umuyorum, ama hiçbir şey gelmiyor.

Zaman. Lanet olası düşmanım, asla yenemediğim görünmez bir güç. Kardeşimi kurtarmak için saniyeler, şimdi sevdiğim kadınla aramda yıllar, hepsi benim yargıları, benim hatalarım yüzünden. Ve şimdi bana çirkin yüzünü gösteren, benimle alay eden, aramızdaki engelin ana nedeni olan zaman.

Bensiz o kadar çok hayat yaşadı ki.

İroni mi? Düşmanımla barışmak zorundayım çünkü bizi iyileştirebilecek tek şey bu.

"Ce rêve dans lequel nous sommes tous les deux. Emmène-moi avec toi." *Bu rüyaya giriyoruz*

Birlikte. Beni de yanında götür.

Karnını avuçlayan elimi tutuyor ve çok geçmeden beni de yanına alarak uzaklaşıyor.
Yalnız uyanıyorum.

Chapter Nine

Tobias

Onsekiz Yaş

Kapımın sertçe çalınması ve ardından gelen "Hadi King, içeride olduğunu biliyorum" cümlesi, inleyerek kitabımı kapatmama neden oldu. Yurttaki odamın adresini bilen sadece bir kişi var.

Kapıyı bir santim açtığımda mega-watt bir gülümsemeye karşılaştım. Her zamanki gibi kusursuz giyinmiş, sanki bir erkek dergisinden çıkıp gerçek dünyaya adım atmış gibi. Yine de onda gerçek dünyadan hiçbir şey yok ve bunu kıskanıyorum.

"Evet, tam düşündüğüm gibi, bu bizim son gecemiz ve sen bunu boşa harcamaya niyetlisin, tahmin edeyim, okuyor musun? Okuldaki her kız senden bir parça istemeseydi benim için değersiz olurdun. Bu gece ekürime ihtiyacım var." Bu bir yalan. Kız öğrenciler arasındaki üzü, kişiliği ve maskaralıklarıyla çektiği dikkatle nam salmış biri. Uzak durmak için elimden geleni yapmama rağmen ben bile ondan hemen hoşlandım. O benim tam tersim olan dikkat çekici biri. Pahalı görünen trençkotunun altından küçük bir cin şişesi çıkardı ve görüş alanıma doğru kaldırdı. "Bir kerecik olsun yüzündeki o çatık kaşları silmek isterdim. Giyin, ben de elimden geleni yapayım."

"Meşgulüm."

"Saçmalık, sen de en az benim kadar sıkılmışsın. Soprano olarak lanet Noel şarkıları söylemeye başlamadan önce bir dakikan var ve eğer bu işe yaramazsa, çok daha kötüsünü yapacağım."

Sinirlenerek ama tehdidinin arkasında duracağını bilerek kapıdan uzaklaşıyorum, arkasından kapatırken kendini beğenmiş zafer sırtışını görmezden geliyorum. Odanın ortasında duran askıya doğru ilerleyerek kıyafetlerimi karıştırıyorum ve en iyi düğmeli bluzumu çıkarıyorum. Tek kişilik bir oda tercih ettiğim için bütçem son derece kısıtlı olduğundan, şu anda neredeyse havadan geçiniyorum. Yeni kıyafetler öngörülebilir bir gelecekte karşılayamayacağım bir lüks ve en son istediğim tam fiyatlı kazağın etiketini değiştirdiğimde neredeyse yakalanıyordum. Paris uzman hırsızlarla dolu bir şehir ve o günden beri karşılaştıklarımın keskin bir gözlemcisi oldum. Yüksek öğrenimim, çalışmalarımın ötesine geçerek daha yetenekli bir el çabukluğuna dönüştü.

Preston önce odaya, sonra bana bakıyor ve bir gram bile göremeyince şükrediyorum.

Gözlerinde acıma duygusu. Bunun için onu hor görürdüm.

"Kasvetli." Dürüstlük. Bu onun en takdir ettiğim yönlerinden biri ve ben de ona katılıyorum. Odamda tek kişilik bir yatak, verilen ayaklı elbise askısı ve bir sokak satıcısından satın alıp on blok öteye taşıdığım gömme lambalı küçük bir masadan başka bir şey yok.

"Dar gelirli bir adam. Bu hoşuma gitti."

Gömleğimin düğmelerini ilikleyerek yatağın altından yıpranmış rugan ayakkabılarımı almak için hareket ediyorum, Preston cinleri masama koyuyor ve daha uygun bir şeyler bulmak için kıyafetlerimi karıştırıyor. Kaçınılmaz olarak boş çıktığında bana dönüyor, ayakkabılarımı bağlarken gözleriyle beni süzüyor. "Dışarısı buz gibi dostum. Ceketini al. Daha da iyisi, arabada yedek bir ceketim var. Benimkini al." Ceketinden sıyrıldı ve bana doğru yürüdü. Onunla tartışmak yerine, ki çoğu zaman boşunadır, bana uzatırken kollarımı içine sokuyorum. Tam oturdu.

"Kabul et. Beni özleyeceksin, Kral."

"Özlenecek ne var ki? Sen gürültücü, iğrenç, zorba, gülünç bir insansın." "Ah, dostum, ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum."

Sırtarak masamdaki cini alıyor, şişenin ağzını açıyor ve bana doğru itmeden önce bir yudum alıyor. Teklif edilen şeyi kabul ediyorum ve o korkunç soruyu sormadan önce buz gibi likörden bir yudum içiyorum.

"Nereye gidiyoruz?"

"Kasabayı boyamaya."

"Bu fikirden pek hoşlanmadım."

"Henüz bir şey hissetmiyorsun. Bir içki daha al."

Bir yudum daha içtikten sonra, onu odamdan çıkarmadan önce geri veriyorum.

"Kilidin falan mı kırıldı?" Bakışlarını hızla çalışan parmaklarımda tutuyor. O zaman üçüncü turda olduğumu fark ediyorum, sayımı yeniden başlatmak için içimden bir istek yükseliyor. Onun yerine anahtarlarımı çıkarıp ceketinin cebine koyuyorum. Elimde olmadan parmaklarımı pahalı astarın üzerinde gezdiriyorum. "Eski alışkanlık," diye omuz silkiyorum. "Eve döndüğümde kilidimde sorun vardı."

Mazeretimi kabul ederek hostelden çıkmak için koridordan aşağı inmeye başladık. Dışarı çıktıktan sonra, şoförü bizim için kapıyı açmak üzere atladığı sırada, beni girişin hemen ilerisinde, rölantide çalışan karartılmış bir limuzine götürüyor.

"Neden cin?" Deri koltuğa kayarak ona soruyorum.

"Kahverengi likör erkeklerin içindeki kötülüğü ortaya çıkarır," diyerek karşımdaki koltuğa oturdu. "Babam böyle derdi, yani eskiden böyle derdi."

Benim gibi Preston da bir yetim. Babası genç sayılabilecek bir yaşta kalp krizinden ölen bir kongre üyesiydi. Annesi de çifte mastektominin onu kurtaramamasından kısa bir süre sonra öldü. Aramızdaki fark, onun platin bir kaşıkla beslenmiş olması ve sadece ölen ebeveynlerinin değil, onlardan önceki nesillerin de servetine sahip olması. Bol miktarda eski para. Hayatında bir gün bile çalışmak zorunda kalmayacak, bu da onu amaçsız ve anladığım kadarıyla biraz da pervasız yapıyor. Yeni on dokuz yaşında, Amerikan rüyasının gerçekleşmesini temsil ediyor. Yine de böyle biri olduğu için ondan nefret edemiyorum. Bana yardıma muhtaç biriymişim gibi davranmıyor, ama küçük jestler ve paylaşılan hikayeler aracılığıyla empatisini hissedebiliyorum ve bu bazen beni rahatsız ediyor. Yoksulluğu maskeleyerek için elinizden geleni yapsanız bile, bu acı verici bir şekilde belli olabiliyor.

"Ufkumu genişletmek ve biraz dünya deneyimi kazanmak için öğretmenimin ve eğitim planlamacımin tavsiyesi üzerine Fransa'ya gönderildim. Dönemim bitti dostum. Yarın eve

döndüğümde ufkumun genişliğinden hiç memnun olmayacağım." Sırtışı, daha söze dökmeden niyetini belli ediyor. "Bu gece bunu değiştireceğiz."

"Ne yanlış gidebilir ki?"

Parmağını yanındaki deri koltuğa vuruyor, ben de kendi parmaklarımı oynatıyorum, o da bana kendini beğenmiş bir sırıtış daha atıyor.

"Siktir git," diye homurdandım.

"Hadi seni rahatlatalım." Yanındaki koltukta duran yedek trençkotu kapıyor, giydiğim trençkotu benim için getirdiğine şüphe bırakmıyor. İç ceplerinden birinden gümüş bir kutu çıkarıyor, açıyor ve içinden bir cigara çıkarıp ateşliyor.

"Akşam yemeği ile başlayacağız," diyor kaldırımdan uzaklaşırken nefes verirken, "en az beş çeşit yemek. Bir centilmenler gecesi yaşayacağız." Başka bir cebinden bir kravat çıkarıp kucağıma atıyor. "Kıyafet kuralı var."

İpeği elime alıp başımı sallıyorum ve boynumdaki sıcaklık artarken ona bakıyorum. "I-"

"Başka söze gerek yok, dostum." Preston saniyeler içinde emin elleriyle kravatı ayarlanabilir bir ilmik haline getirip bana geri fırlattı.

Boynuma dolayarak boğazımın altından sıkıca geçiriyorum ve ona bakıyorum. Bana keskin bir onay işareti veriyor. Ne kadar çok şey bildiğimi zannettiğim ve her gün ne kadar çok şey öğrenmem gerektiğinin bana hatırlatılması hem alçakgönüllü hem de aşağılayıcı. Preston gibi adamlarla vakit geçirmek benim için bunu yineliyor, ki bu bazen çileden çıkarıcı olabiliyor. Bilgi güç ve anahtardır, ama deneyim de öyle.

Preston bu avantaja sahip. On altı yaşına kadar babasından bir akıl hocası vardı. Ben o kadar şanslı değildim. Ben bir kravat için acı çekerken Roman Horner'ın ayrıcalıklı bir şekilde özgürce dolaştığı fikri kanımı kaynatıyor. Zamanı geldiğinde, onun hiçbir avantaja sahip olmasını istemiyorum. Şimdilik, kızgınlığım büyürken, bir gözlemciyim, ama bir gün, olmayacağım. İşte o gün beni uyanık tutan, öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmeye heveslendiren şey bu. Roman'ın bilgi, yaş ve deneyim avantajı var ve benim bir kitaptan kazanabileceğim çok şey var. Ama bundan da öte, Roman gibi Preston da kim olduğunu zaten biliyor gibi görünüyor.

"Kralım, bir kez olsun kontrolü bana bırakmanızı istiyorum. Gençliğimizin bir saniyesini daha boşa harcamana izin vermeyeceğim."

Bu ifadeyle saçmalıyor ve ikimiz de bunu biliyoruz. Preston kaçınılmaz kişiliğiyle bir gelgit dalgasıyla geldi, elimi tuttu ve hazırlıktaki bu döneminin çoğunda beni yanına aldı. Son birkaç aydır, çoğunlukla etekli kız arkadaşlarımızın ilgisi nedeniyle, hesaba katılması gereken bir güç olduk, bu da bizi sadece daha dikkat çekici hale getirdi ve bizi birkaç kavgaya soktu, çoğunlukla onun, çünkü meydan okumayı seviyor.

Bazı nedenlerden dolayı ona güveniyorum ve onun yanında *kendime* güveniyorum. Gözlerinde sinirli bir bakış yok, bu işe kendini yok etmek için değil, tamamen spor için giriyor ve bu da beni cezbediyor. Hiçbir şey beni yapabileceklerimin sınırlarını zorlamaktan daha fazla memnun edemez.

Davetlerini geri çevirdiğim birkaç zaman, not ortalamamı korumak için ders çalışmak ya da eve geri dönmek zorunda olduğum içindi. Ama kaybettiğimiz zamanı akşamdan kalma hallerimizle fazlasıyla telafi ettik. Onunki şimdiye kadar yaşadığım en kolay ve en az bakım gerektiren ilişki. Onunla birlikte kendime evde asla sahip olamayacağım bir özgürlük tanıdım. Ve biliyorum ki o gittiğinde, kendi münzevi yöntemlerime geri döneceğim.

"Dün gece, King," diyor, dolu bardan iki buzlu bardak alıp kalan cini aralarında paylaştırarak. "Hadi bunu değerlendirelim."

Bana bir bardak uzatıyor, ben de onunla tokuşturuyorum.

Son birkaç haftadır pek iyi değilim. Notlarım mükemmel olmasına rağmen, yüksek not

garanti ve önümüzdeki sonbaharda YÖK'e giriş sınavına hazır olmak için kendimi zorlamam gerekecek. Yardım ve rehberlik için ailemin eski bağlantılarını bulma çabalarım sonuçsuz kaldığı için bu noktada her şey havada kaldı. Öz babam geçmişteki davranışlarıyla şansımı mahvetmiş gibi görünüyor. Kimse Abijah Baran'ın oğluyla uğraşmak istemiyor. Listem bu noktada neredeyse tükendi. Yüzüme çarpılan her kapıyla birlikte, burada bulunmamın bir hata olduğunu daha fazla düşünmeye başlıyorum. Pahalı bir hata. Hiçbir yere varamıyorum ve kardeşim, onun güvenliği ve azalan mali durumumuz için endişelenmenin stresi arasında, burada hiçbir ilerleme kaydedemezken, alabileceğim her türlü kaçışa ihtiyacım var.

"Ben de varım."

Luniz "I Got 5 On It" şarkısını söylerken ağır bas ayaklarımın dibinde gürlüyor. Melek sarısı saçlar görüşümü engelliyor, kalp şeklinde bir popo görüş alanımın geri kalanını kaplamadan önce burnumu gıdıklıyor.

"Tu me vexes." *Duygularımı incitiyorsun.*

Dikkatimi tamamen istediğim yere çektiğimde, parlak pembe boyalı dolgun dudaklarının yukarı kalkmasıyla ödüllendiriliyorum. "Te voilà." *İşte buradasın.*

"Pardonne-moi." *Affet beni.* Hareketlerini takdirle izleyerek, banknotlardan birini tangasının ipine sıkıştırıyorum.

"On ne touche pas." *Dokunmak yok.*

"Pardon." Kabinimizin yanında nöbet tutan fedai uyarın bir bakışla öne çıkarken ellerimi kaldırıyorum. Kendimi savunmam gerekirse, direği ve yükseltilmiş sahnesi masamızdan sadece bir adım ötede duruyor, bu da onu birinci sınıf gayrimenkul haline getiriyor ve benim için daha yakından bakmak için iyi bir bahane.

"Est-ce ta première fois dans un endroit comme celui-ci?" *Böyle bir yere ilk kez mi geliyorsunuz?*

Boynum şeffaflıktan ısınırken yalan söylemenin bir anlamı olmadığına karar veriyorum. "Oui."

"Ah, mais un homme comme toi ne devrait pas avoir besoin d'être ici." *Ah, ama senin gibi görünen bir adamın böyle bir yerde olmasına gerek yok.*

Sesi saf seks, vücudu bir teklif, ama damarlarımda dolaşan çeyrek galonluk şarap ve cin karışımına rağmen aklımı başımda tutmak için elimden geleni yapıyorum. Ama değerlendirmesinde çok haklı. Daha önce hiç böyle bir yere gitmemiştim ve ben bile bu kulübün olabildiğince lüks ve seçkin olduğunu biliyorum. Ve gece yarısını biraz geç, karnımız en iyi Fransız mutfağı ve pahalı şaraplarla dolu olarak içeri girdiğimizden beri -ki hemen tadına bakmaya başladım- dansçıların çoğunun dikkatini çektik, özellikle de Preston'ın para sıkıntısı olmadığı ve bu konuda çok cömert davrandığı için. Konsantrasyonumu bozmaya niyetli kadın, ben bakışlarımı VIP'de oturan adama çevirirken kalçalarını kasıtlı bir alaycılıkla hafifçe sallıyor. İlk kez gelen bir müşteri olmadığı açık. Onun oturduğu bölüm bizim standımızın hemen karşısında, besin zincirindeki yerimizi bildiğimizden emin olmak için ana kattan sadece birkaç kısa basamak yukarıda.

Bizi ayıran şey kadife bir ip ve inanılmaz miktarda nüfuz ve para. Gerçi eminim Preston banka hesabını şişirse buradaki en yüksek bahisçi olmaya aday olurdu.

Paraya takıntılı değilim, onun kötülüklerini biliyorum ama bu gece birden fazla kez,

parasızlıktan dolayı içinde bulunduğum durumun gerçekliğiyle tokatlandım. Dom'u düşünüyorum, beş yaşından beri hala aynı lanet ikiz yatakta uyuyor, yatak odasının köşesindeki çatı sızıntısı ve bu yüzden dolabında büyüyen siyah küf. Benim pansiyondaki cılız odam onun yanında bir saray gibi kalıyor.

"Je pourrais te permettre de me toucher. Mais pas si tu continue à m'insulter en détournant ton regard." *Bana dokunmana izin verebilirim. Ama uzaklara bakarak beni aşağılamaya devam edersen olmaz.*

Açık kahverengi gözleri, ilgimi çekmek için sırtını direğe yaslarken beni azarlıyor. Cazip bir teklif ama dikkatim çok dağınık, Paris'te kalmak için nedenlerim her geçen saniye azalıyor. Şimdi bırakabilirdim, bazı isteklerimi gerçekleştirebilirdim. Memlekette bir Ivy League üniversitesine gidebilir ve parasını ödemenin bir yolunu bulabilirim. Bundan dört ya da beş yıl sonra, Dom'u Delphine'in bok çukurundan çıkarmaya ve geleceğini güvence altına almaya yetecek altı haneli maaşlı bir iş bulabilirim.

Ama içimden gelen bir his, ensemdeki tüylerin diken diken olmasıyla birleşince düşüncelerim yeniden değişti. Üç takım elbiseli adam yarım saat önce içeri girdiğinden beri elle tutulur bir gerilim oluşuyor. Personel sıçan gibi dağıldı. Gördüğüm kadarıyla korku ve saygının karışımından kaynaklanıyor, bu da beni önemli biri olduklarına ya da önemli biri için çalıştıklarına inandırıyor ve hangisinin olduğunu bulmaya kararlıyım.

"Dis-moi sur quelle chanson danser. Tu vas voir, ça en vaudra la peine." *Bana hangi şarkıda dans edeceğimi söyle. Göreceksin, buna değecek.*

En çok merak ettiğim köşedeki kulübede oturan adam. Dansçılara zerre kadar dikkat etmedi. Davranışlarıyla ilgili her şey organizasyon adamı olduğunu haykırıyor. En iyi dönemini en fazla on yıl geçmiş ve çok, çok, çok iyi para kazanıyor; bunu kıyafetinden, birkaç dakikada bir masasına getirilen yüksek dolarlık şişelerden ve çiğnediği purodan çıkarıyorum. Bu klişe gangster 101, çok açık ve iğrenç. Muhtemelen, boğazlarından aşağı attıkları içkiden çok, yarattıkları etkiden, topladıkları ilgiden sarhoşlar.

"Arrête de regarder, si tu ne veux pas qu'il te remarque." *Sizi fark etmesini istemiyorsanız bakmayı kesin.*

"Qui est-il?" *Kim o?*

"Un homme qui n'aime pas qu'on pose des questions à son sujet." *İnsanların kendisi hakkında soru sormasından hoşlanmayan bir adam.*

Elimdeki yüksek banknotlardan birini topuklarının dibine koyarak önce aşağıya, sonra da bana bakıyor ve başını hafifçe sallıyor.

"Je ne sais rien. Kimse bir şey bilmiyor. Ve kimse ne quoi que ce soit demez. Ama bildiğim tek şey, çok fazla soru sorarsanız, en ufak bir şüphe uyandırırsanız, dağılırsınız ya da daha fazlasını istersiniz." *Ben hiçbir şey bilmiyorum. Burada kimse bilmiyor. Ve kimse de size bir şey söylemeyecek. Ama bildiğim bir şey var ki, eğer sorarsanız, en ufak bir şüphe bile uyandırırsanız, ortadan kaybolursunuz ya da kaybolmuş olmayı dilersiniz.*

Preston'un biz gelmeden önce arabada elime sıkıştırdığı bir tomar paraya bakıyorum ve bir kısmını cebime atarsam hayatımın biraz daha kolaylaşacağını biliyorum. Bu düşünce beni hem öfkeliyor hem de utandırıyor, hepsini onun ayaklarının altına seriyorum.

"Quelqu'un sait quelque chose. Ve eğer bu kişi sizseniz, çok memnun olurum." *Birileri bir şeyler biliyor. Ve eğer o kişi sizseniz, minnettar olurum.*

Adamın gözleri benimkilere kilitlendiğinde, kadın onun beni görmesini engelliyor ve meme uçlarını dudaklarıma sürüyor. Hem onun cazibesi hem de cin beni ele geçiriyor ve sertleşmemek için elimden geleni yapıyorum. Burası yeri değil ve güzel olmasına rağmen şımartılacak bir kız değil.

Omuzlarımdan tutuyor ve beni kabinde oturan, iki şişesi açık ve ter içinde olan Preston'a doğru çeviriyor. Koyu esmer bir güzellik kucağında zıplıyor. Bu noktada sadece yarı bilinçli görünüyor,

tek yaşam belirtisi kız ona srtnrken yüzünde beliren sersem bir gülümseme. Dansım avuçlarını omuzlarımdan göğsüme doğru uzatarak beni arkadan sarıyor. Tırnaklarını kumaşa geçirmeden bir saniye önce nefesi kulağıma çarpıyor. İşte o zaman sikim hayır cevabını kabul edemiyor.

Cevap. Dişlerimin arasından tıslayarak ceketin kapağı için şükrediyorum.

"Bu akşam buraya gelmeden önce fantezilere inanmıyorsanız, bu bir önsezi. Bu kulübe bir ilgisi var. Bir dansöz. Elle ne parle à personne ici. Jamais. Gittiği her yere eşlik ediyor. Videocular dan biri bir kez izledi ve gitti. "Bu adamlardan hoşlanmıyorum." *Bu gece buraya gelmeden önce hayaletlere inanmıyorsanız, o bunun kanıtı. Bu kulüpte tek bir çıkarı var. Bir dansçı. Burada kimseyle konuşmaz. Hem de hiç. Gittiği her yerde ona eşlik ediliyor. Bir keresinde fedailerden biri onları takip etmiş ve ortadan kaybolmuş. Bunlar bulaşılacak adamlar değil.*

"Merci." *Teşekkür ederim.*

Karşılıklı konuşmamızdan hemen sonra içkiyi bıraktım ve dansçımın birkaç cazip önerisini kibarca reddettikten sonra Preston'ı esmerden ayırdım. Kolunu boynuma dolayarak onu kulüpten çıkarma görevine başlıyorum, o bana karşı mücadele ederken, bir metre ötede duran terk edilmiş dansçısına fısıldayarak beyanlarda bulunuyor.

"Je te retrouverai, mon amour." *Seni tekrar bulacağım, aşkım.* Avuçlarını göğsünde birleştirerek ona sırtıyor. "Sonunda, aşıklar için yaratılmış bu şehirde gerçek aşkı buldum. Ve şimdi ayrılmak zorundayım. Au revoir, ma chérie."

"Çabucak hayatına devam edeceğine bahse girerim," diye hayıflanıyorum, çünkü bana karşı mücadele ediyor ve duygusal vedasını geveliyor.

Yüzünü bana dönüyor, gecemizin bu kısmını kısa kestiğim için hiç memnun değil. "Sen aşk hakkında ne bilirsin ki, dostum?"

"Ayakların dikkatini dağıtıyor, bana bir iyilik yap ve ne işe yaradıklarını hatırlamaya çalış." "O sarışın senden hoşlanıyordu. Neden üzerine atlamadın?"

"Benim tipim değil."

"Senin tipin ne? Kırbaç ve ip seviyorsun, değil mi? Her zaman sessiz olanları. Söyle bana, Kral, haksız mıyım?"

"Ayaklarını kullan," diye homurdanıyorum onu odanın içinde sürüklerken.

"Bahse girerim kötü seviyorsundur," diyerek ikimizi kulübün ortasında durdurdu. "İşemem lazım."

Tuvaletin dışında sonsuza kadar bekledikten sonra, saatin geç olması ve hızla düşen sıcaklık sayesinde artık terk edilmiş olan girişe ulaşıyoruz.

"Araba nerede?"

"İşerken onu aradım. Uzakta değil."

Binanın yan tarafına yaslanmış, gözleri kapalı. "O son içkiyi içmemeliydim. Havanın yardımı oluyor. Bir dakika içinde iyi olacağım. Sadece ikinci rüzgârıma ihtiyacım var. Gece daha yeni başlıyor, Kral."

"İşin bitti."

"Öyleyim, değil mi?" Yavaşça gözlerini açıyor, ses tonunda en ufak bir mizah izi yok. "Birden fazla şekilde."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, ailem bir metre altında olsa bile, karşılamam gereken beklentilerim var. Eve döndüğümde etkilemem gereken aşırı başarılı bir aile var. O uçaktan indiğim anda, hayatımın geri kalanında omzumun üzerinden bana bakıyor olacaklar." Nefes veriyor, nefesi kulübün neon ışıklarıyla parlıyor ve görünür hale geliyor. "Senin için bu bir Cuma gecesi idi, ama benim için... şey, bu benim son hurrah'ım."

"Senin üniversiten var."

"Hayır, bilmiyorum." Omzunun üzerinden kulübe doğru başını sallıyor. "Çalışan kadınlar

alınmasın ama striptizcilerle ilgilenmiyorum dostum. Bu sadece listemden çıkarmam gereken bir şeydi. Yapabileceğim başka bir deneyim

kaçırmadığımı söyleyebilirim. Geleceğimde striptiz kulüpleri yok. Geleceğimde hiç eğlence yok."

"Geleceğinde ne var?"

"Can sıkıntısı. Bir ton can sıkıntısı, ardından daha fazla can sıkıntısı. Zengin çocuk sorunları, biliyorum." Başının arkasını avuçluyor. Kaygan kahverengi saçları dansçının parmakları tarafından iyice karıştırılmış. "Para benim, ama onunla birlikte baskı da geliyor. Şımarık bir vakıf fonu bebeği olmaktan daha fazlasını başarmak zorundayım. En kötüsü ne biliyor musun? Önümdeki yol benim için o kadar da cazip değil. Ben gösterişsiz bir adamım."

"Saçmalık demek zorundayım."

"Hayır, bu farklı. Dürüst olacağım dostum, bu dönem yaptığımız şeylerin yarısına bile katılmadım."

Kıkırdıyorum. "Aynen."

Sırıttırıyor. "Ben de bundan şüphelenmiştim. Ve bundan keyif aldığımı da itiraf etmeliyim. Sanırım benim sorunum sadece karar verme özgürlüğü istemem, ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Cevabım kesildi, tıpkı onu tuğlaya yapışmış halde gördüğüm gibi, aramızdaki adamın aniden ortaya çıkmasıyla gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Vide tes poches. Maintenant." *Ceplerinizi boşaltın. Şimdi.*

Onu görmedim. Hem de hiç. O arka plandaki bir gürültüden ibaretti, Paris'in tipik kalabalık caddelerinden birinde yürüyen bir yayaydı. Bize yaklaşan adam hakkında hiçbir şey düşünmedim çünkü tamamen konuşmamıza dalmıştım. Preston da adam aramıza bakıp hiç yoktan bir bıçak çıkarıp bana doğru savururken aynı şaşkınlıkla bakıyordu. Bıçağın ucundan zorlukla kurtuldum ve kaldırıma geri sıçradım.

Bu hareketin ona sağladığı alandan memnun, Preston'ı yakasından kavırıyor ve bıçağın ucunu boğazının dibine bastırıyor. En fazla bir metre uzaktayım ve biraz daha baskı uyguladığında ya da bileğini hızlıca oynattığında Preston'ın öleceğini biliyorum.

Preston'ın yüz ifadesiyle içimden bir şeyler kopuyor ve öne atılarak adamın kafasını saçlarından geriye doğru çekip yüzünü Preston'ın omzunun hemen yanındaki tuğlaya çarpıyorum. Adrenalin beni ele geçiriyor ve adam gevşeyip bıçak ayaklarımın dibindeki kaldırımda takırdayana kadar kafasının yan tarafına defalarca yumruk atıyorum. Yere düştüğünde, ayakkabımın sert kenarlı topuğuyla kolları artık savunmak için kalkmayana kadar tekmeliyorum.

Etrafa hızlı bir bakış attıktan sonra hâlâ yalnız olduğumuzu görüyorum ve Preston'a bakmadan önce onu kollarının altından kaldırıyorum. Hâlâ tuğlaya yapışmış, gözleri kocaman. Girişteki kameraya bakıyorum, görüş alanından çıktığımız için şükrediyorum.

"Bacaklarını tut," diye bağıriyorum, Dom'un yüzü aklımdan geçerken panik yükseliyor. Bu o olamaz. Beni dışarı çıkaran hata bu olamaz. "Preston, hapse giremem." Daha büyük korkumu, adamın ölüp ölmediğinden emin olmadığımı dile getirmiyorum. Hayatımda hiç kimseye bu kadar sert vurmamıştım.

Preston hemen harekete geçiyor ve baygın adamı yakındaki bir sokağa taşıyıp bir çöp konteynerinin arkasına bırakıyoruz. Eğilip nabzını kontrol etmek için parmaklarımı boynuna bastırıyorum.

"Yaşıyor mu?"

Başımı salladım ve ayağa kalktım. "Hadi gel."

Preston beni durdurdu, omzumdan tuttu. "Parasını al." "Ne?"

Çenesini bilinçsiz hırsıza doğru uzatıyor ve sertleşen bakışlarını tekrar benimkilere çeviriyor. "Bu çok adil. Parasını al."

Geriye dönerek adamın üzerine eğiliyor ve verdiği hasarı inceliyorum. Yüzü parçalanmış ve kulağından kan sızıyor.

"Yap, Kral."

Ceketini yırtıp açıyorum, ceplerini kontrol ediyorum ve bir tomar banknot çıkarıyorum, bazıları yıpranmış, bazıları daha yeni görünüyor ve onun olmadığını biliyorum. Tek kuruşunu bile kazanmamıştı.

"Bingo. Bütün gece bunu yaptı."

Parayı cebime koyup Preston'a katılıyorum, sözsüz bir şekilde sokaktan ayrılmadan önce durduğu yerde, kulübün girişinde bekleyen limuzini gördüğümüzde acele ediyoruz. Şoför bizi içeri soktuktan sonra direksiyonun arkasındaki yerini alıyor. "Nereye, Bay Monroe?"

O konuşmadan önce birbirimize bakıyoruz. "Ben acıktım. Sen aç mısın?" Başımı salladım.

"Bizi kahvaltı için bir yere götür. Sen seç." Şoför kaldırımdan hızla uzaklaştı. "Evet, efendim."

Preston çenesini bana doğru kaldırdı. "Ceketini çıkarmak zorunda kalacaksın."

Yoldan geçen sokak lambalarının arasından paltoyu incelerken, üzerinde bir kan lekesi görüyorum. Çok dikkat çekici. Paltoyu çıkarırken fısıldayarak eğildim. "Ben hiç böyle bir şey yapmadım."

"Nasıl hissettirdi?"

Bir omzumu kaldırıyorum. "Bunun için ağlamayacağım."

"Ben de öyle." Öne doğru eğildi, ellerini bacaklarının arasında kavuşturdu, sesi alçaktı. "Ve az önce yaptığın şeyi sakın ikinci kez düşünme. Cebimde ne olursa olsun o adam beni öldürecek. Bunu gözlerinde gördüm. Kafası iyiydi." Koltuğuna geri oturdu, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Babamın bakışlarının yanı sıra, onun muhakeme yeteneği de bana bahşedilmiş. İnsanlara ne zaman güvenip ne zaman güvenmeyeceğimi bilirim. Genellikle onlarla tanıştığım ilk dakika içinde." Cebinden çantasını çıkarıp saatler önce söndürdüğü yarım esrarı yakıyor ve konuşmadan önce dilinin ucuna biraz ot sıkıştırıyor. "Bana göre, kötü şeyler yapabilecek kötü adamlar vardır ve bir de iyi nedenlerle kötü şeyler yapabilecek iyi adamlar vardır." Bana dikkatle bakıyor. "Sen onlardan birisin."

"Sen hangisisin?"

"İkisi de olamayacak kadar aciz. Eninde sonunda, senin gibi adamlara ihtiyacı olan bir adam olacağım."

Preston beni tam da şafak vakti sokakları aydınlatmaya başlarken bıraktı. Birkaç saat uyuduktan sonra, elimde eve dönüş uçuşum için hazırladığım çantamla kapımı açtığımda altı büyük kutunun beni engellediğini gördüm. İlkinin üstünde bir not vardı.

*Beni paketleme yükünden kurtardığın için teşekkürler,
Wingman. P*

O gece aramızda bir değişim oldu. İkimiz de bunun farkındaydık. Sadece tam olarak ne olduğunu bilmiyorduk. O gecenin geleceğimde ne kadar etkili olacağını asla bilemezdim, ama şimdi geriye dönüp baktığımda, bunun gerçek bir başlangıç olduğunu biliyorum.

Beau ile uzun bir koşudan sonra Cecelia'nın dolabında duruyorum, ter sırtımdan aşağı süzülüyor. Merakla kıyafetlerini karıştırıyorum. O etiketsiz bir kız. Dolabında tek bir tasarımcı bile yok. Bazı açılardan birbirimize çok benziyoruz, bazı açılardan ise zıt kutuplarız. Milyoner olmasına rağmen sade bir zevki var. Parayı hiçbir zaman umursamadı, bunu bana miras kalan Fortune 500

şirketini ve anlaşmamızdan elde ettiği kârı Exodus'a *eksiksiz* olarak geri verdiğinde çok net bir şekilde gösterdi.

Babasının parasını hiç istemedi. Sadece onun sevgisini istedi.

Hayatındaki erkeklerden tek istediği buydu.

Parmaklarımı elbiselerinden birinin kumaşında gezdiriyorum. "Bunu telafi edeceğim, Mon Trésor."

Daha önce hiç bir kadınla ya da yetişkin olarak herhangi biriyle birlikte yaşamadım ve ilk birlikteliğimin son birlikteliğim olması bana garip bir şekilde tatmin edici geliyor. Tabii hayat ve zaman buna izin verirse. Zamanın kendisi de aşk gibi acımasızdır; sınırı ya da ateşkesi yoktur. O bir düşman. Ve döndüğümünden beri, hiçbir şeye devam etmedik.

Ama ihtiyacı olan şey zaman, zaman ve sınırlar ve benim ona vermem gereken şey de bu. Ama ona alan tanımak doğru bir hareket mi? Ona kırılğan mı davranıyorum?

Benden görmeye alışık olduğu şey bu değil. Biz böyle değiliz.

Kendi kıyafetlerimi alıp yatağın üzerine atıyorum ve kitaplığına doğru yürüyüp tanıdık bir kitap görene kadar karıştırıyorum. *The Thorn Birds*'ün yeni bir kütüphane kopyası, aylar önce restoranda yok edilene benziyor.

"Sanırım ben her zaman ay için ağlayan kız olacağım."

Küçük kitabı açıp birkaç sayfasını karıştırıyorum ve ana karakterin adını görünce başımı iki yana sallıyorum.

"Neden adını Meggie'nin Yeri

koydunuz?" "Bu uzun bir hikaye."

"Onu tanıyor muyum?"

"Yakından ve uzaktan."

"King, seni lanet olası aptal," diye mırıldandım. Merakımdan kitaba bir ya da iki kez göz attım ama karakter isimleri hiç aklımda kalmadı. Kitabın ne anlama geldiğini göremeyecek kadar Cecelia'ya kaptırmıştım kendimi ve bunca yıl sonra hâlâ o kadar bilgisizim.

Kafesine, kalbine en yakın hikaye olan *Dikenli Kuşlar*'ın baş karakterinin adını verdi. Bu kitabı Triple Falls Kütüphanesi'nden çalması bizim var olma sebeplerimizden biri. Belli ki kendini Meggie'yle, bizim hikâyemizi de sayfaların içindekiyle kıyaslıyor. Onun için bu kadar önemliyse o lanet şeyi ezberleyeceğim. Ama şimdilik nasıl devam edeceğimi bilmiyorum.

İlk kez bir stratejim olmadan yönetim kuruluna çıkıyorum ve şu anda, sanki etrafında dolaşması gereken bir engelmışim gibi hayatına devam ediyor. Bu sabah beni bilerek burada bıraktı, böylece daha fazla dikkat dağıtıcı olamazdım.

Sinirli bir şekilde banyosuna gidip ecza dolabını açıyorum ve doğum kontrol hapını görünce tatmin oluyorum.

Bu başka bir günün tartışması. Yanında duran losyon şişesini aldım, kapağını açtım ve içime çektim.

Hemen aşinalık ve ona olan bağımlılığımın tetikleyicilerinden biri olan kokusuyla vuruluyorum. Etiket okuyunca nedenini anladım.

Ardıç meyvesi.

Kokusuna bağımlı olmama şaşmamalı. Her gece onun kokusunu içiyorum. *Benim. Sikeyim. Cin.*

"İyi oynadın kraliçe," diye mırıldanıyorum, losyonunun kapağını kapatıp dolabı kapatıyorum.

Çekmecelerini karıştırırken, ne aradığım hakkında hiçbir fikrim olmadan tam teşekkürlü bir takipçi modunda olduğumu fark ediyorum. İçgörü mü? Onu geri kazanmama yardımcı olacak bir tür yardım mı? Hayal kırıklığına uğramış bir halde, ihtiyacım olan şeyi onun lanet olası kulak çubuklarını sayarak bulamayacağımı bildiğim için çekmeceleri kapattım. Telefonum cebimde bir mesajla gürlüyor ve dikkatimi dağıttığı için minnettarım.

Geliyor.

Bir dakika sonra elimdeki telefon çalıyor ve saniyesinde cevap veriyorum, "Tobias."

"İki zilden sonra telefonu açarak yerimi bildiğimden emin olmalıydım, ha?" "İyi günler Sayın Başkan. Büyük Beyaz Saray size nasıl davranıyor?"

"Yatak çok rahat Bay King," diye karşılık veriyor aynı neşeli tonda. "Tüm yardımlarınız ve kampanyaya katkılarınız için teşekkür etmek üzere sizi aramak istiyordum."

"Paranın iyi harcandığını düşünüyorum. Pek çok politika ve değişim konusunda hemfikir görünüyoruz."

"Aramamın bir diğer nedeni de bu. Yorulmadan çalışacağıma ve ülkenin çıkarlarını en iyi şekilde gözeteceğime dair sizi temin etmek istedim."

"Hiç şüphesiz öyle, *efendim*."

Saçmalamayı keser. "Hazırlık yapmayalı uzun zaman oldu, değil mi King?"

"Çok uzun. Beni hatırlamana şaşırdım. Sadece bir dönem oradaydın."

Bu bir yalan. Hazırlıktaki zamanı değil, sohbetimizin sadece tanıdık yönü. Birileri her zaman dinliyor ve biz de işimizi şansa bırakmıyoruz. Yirmi yıl önce o kahvaltı kafesine adım attığımız andan itibaren, her ikimiz de biraz akşamdan kalma ve karnımızın yağlanmasını istiyorduk, yeni oluşan bir güven ve saygı nedeniyle kişiselleştik.

İlk kez Roman'la ilgili planlarım konusunda dışarıdan birine güvendim ve o da kendi isteklerini paylaştı. Birlikte kendi gündemimizi belirledik ve bunu harfiyen yerine getirdik. Müttefiklerin en büyüğü olacağımızı çok az biliyordum. İsteklerini duyduktan sonra, onun mazlum bir Başkan için mükemmel bir aday olduğunu anladım. Yetimdi ama iyi bir soydan geliyordu, delicesine zengindi, yakışıklıydı ama aletini kontrol edebiliyor ve kapalı kapılar ardında bile kızlara saygılı davranabiliyordu. O benim ilk büyük işe alımlarımdan biriydi ve benim açımdan çok iyi bir karardı.

Benim

kampanyasına verdiği mali destek ironikti ve bizi tam bir döngüye soktu.

Mürekkebi orada - görünmez olsa da - ve şu anda dünyanın en güçlü koltuğunda oturan kardeşliğin kurucu babalarından biri.

"Molly akşam yemeğine davet etmemi istedi."

"Yakında bir gün bunu kabul edeceğim." Aramızdaki ilişkinin, işlerimizin büyük bir kısmını halledene kadar -ya da acil bir durum olmadıkça- resmi kalması gerektiği konusunda erkenden anlaştık. Kampanyasına yaptığım katkılar ve bir sömestr boyunca aynı hazırlık okulunda geçirdiğimiz aylar, aramızdaki tek görünür bağ. O, iktidardaki tek düzgün adamlardan biri ve önümüzdeki yedi yıl içinde başarmamız gereken çok şey var, birlikteliğimizin onu lekelemesine izin vermemeliyiz - eğer işlediğim suçlardan dolayı yargılanırsam.

Preston Monroe'nun mikro yönetime ihtiyacı yok ve Tyler da Deniz Kuvvetlerine katıldığından beri buna hazırlanıyor.

"Bugünlerde neler yapıyorsun, Tobias?"

"Son zamanlarda, efendim, Virginia'ya ilgi duymaya başladım."

"Buralarda olduğunuza sevindim. Tanıdığım biri var mı?" "Eninde sonunda onunla tanışacaksın."

"Merak ettim. Sanırım siyasetten emekli oluyorsunuz?" "Bu geçici bir durum," diye onu temin ederim. "Golf oynamıyorum."

"Sana iyi şanslar. İrtibatta olacağım."

"Aradığınız için teşekkür ederim, Sayın Başkan."

"Seni House'da görmek için

sabırsızlanıyorum." "Bunu hak ediyorsun,"

diyorum dürüstçe. "Bunu sensiz

yapamazdım, dostum."

Görüşmeyi sonlandırıp Cecelia'nın yatak odasının penceresinden dışarı bakıyorum ve ardından bir mesaj gönderiyorum.

ETA?

Russell: Küçük bir kuş Audi'yi garaj yoluna park etti, anahtarlar vizörde. Yumurtadan yeni çıkmış iki kuş geliyor. Daha fazla göndereyim mi?

Dört tane daha gönder. Mahalleyi tanımıyorum. Ve yaşlıları değiştir. Yorgun ve sıkılmışlar, bu da onları benim için işe yaramaz yapıyor. 20/20 görüş istiyorum. Anlaşıldı mı?

Russell: Tamamdır. Yarın orada olacaklar. Cee nasıl? İyi.

Russell: Bu ani bir cevaptı. Kin tutabiliyor, değil mi? Gülme emoji.

Cevap vermediğimde, telefon tekrar çalışıyor.

Russell: Sana cehennemi yaşıyor, değil mi? Tanrım, o kızı seviyorum. Ona iyi bak. İşinin başına dön.

Russell: Sen emekli değil misin? Tatildeyim. Büyük fark var.

Russell: 10/4 İyi dostum. Eminim ellerin doludur. Öpüşen yüz emoji.

Cecelia

Arabayı park ettiğim yerde Audi'mi görüyorum ve onu görmek beni sarsıyor. Geride bıraktıklarımın bir parçası. Bir yıl önce yaşadığım hayatla arama ne kadar mesafe koyarsam koyayım. Ondan asla kaçamayacağım.

Bugün fazla servis yaptım ve rutinime devam etme niyetiyle kafedeki her müşterinin kulağını çınlattım. İşler yavaşladığında, Marissa'dan ve onun sorularından kaçınmak için restoranımın her santimini temizlemekle meşgul oldum. Bu sabah, düşüncelerimi toparlayabilmek için onu arabasız ve kendi haline bırakıp kaçtım.

Camaro'dan inip Audi'mi inceledikten sonra cansız eve bakıyorum ve içeride ne yaptığını merak ediyorum.

"Bu konuda mutlu görünmüyorsun." Neredeyse yerimden sıçrayacaktım ve Tobias'ı benden bir metre ötede, siyah tişörtü devasa vücuduna yapışmış, şakaklarından ter damlarken görmek için döndüm.

"Belki de benim orada olduğumu düşündüğün için o eve girmek istemedin." Başını eğiyor, cazibesi beni içine çekiyor, bakışları şüpheli. "Hangisi, Cecelia?" Sesindeki çığlık göğsümdeki güçlendirilmiş yaraları açmakla tehdit ediyor. "Gözlerimi oyalamayı bırak da hangisi olduğunu söyle. Arabadan mı memnun değilsin yoksa o evde benimle yüzleşmek zorunda kalacağın gerçeğinden mi?"

"Ne?"

"Beni duydun." İki adımda önümdeydi, varlığı beni istila ediyordu. Ona karşı hiçbir zaman bağışıklığım olmadı ve bu noktada çekiciliğime kayıtsız kalmak saçma - sadece bu değil, o daha iyi biliyor.

"Bu benim bugünkü ikinci koşumdu. Hissettiklerinde yalnız değilsin." Arabaya bir göz atıyor. "Ondan kurtulabiliriz, ama onu senden alan bendim, bu yüzden geri verenin de ben olmam gerektiğini düşündüm."

"Sadece beni şaşırttı, hepsi bu. Onu bir daha göreceğimi sanmıyordum."

"Doğru," diye mırıldanıyor kederli bir ses tonuyla. Etrafımda dolanırken kolunu tutuyorum ve duruyor, kehribar rengi gözlerini benimkilere kaldırırken omuzları geriliyor.

"Arabayı *seviyorum*," diyorum dürüstçe, ama ikimiz de bahsettiğim arabanın o olmadığını biliyoruz. "Ben sadece..."

İçimde öfke kabarıyor ve o da içimdeki tedirginliği okuyor.

"*Konuşmaya* hazır mısın?" Dönüp içeri giriyor ve benim bir adım geri atmama neden oluyor. "*Kavga mı?*" Bir adım daha. Az önce kilometrelerce koşmuş olmasına rağmen tavırlarında yorgunluktan eser yok. Eğildiğinde saf bir kurt gibi, narenciye ve baharatın hafif ipuçları duyularımı istila ediyor. "*Sikeyim mi?*"

Ben sessiz kaldığımda omuzları çöküyor. Fısıldamak için eğilmeden önce şakağıma bir öpücük konduruyor. "Daha fazla zamanımız var o zaman. Elimizdeki tek şey bu Cecelia," diye hatırlatıyor bana eve girmeden önce.

Cecelia

Sahte ağdan biraz daha çekip pencerenin kenarına yapıştırırken Marissa arkamdan, "Harika görünüyor," diye sesleniyor. Geri adım atarak yaptığım işe hayranlıkla bakıyorum ve ilerlemeden memnun bir şekilde kafenin etrafına göz gezdiriyorum. Sabah telaşından sonra, Marissa ve ben restorani canavar motifiyle dönüştürmeyi başardık. Tatile haftalar kala biraz erken oldu ama dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım vardı.

"İyi görünüyor," diye katılıyorum. Hiçbir zaman bir dükkân sahibi olmayı hayal etmedim, ama böyle bir yere sahip olmanın pek çok açıdan tatmin edici olduğunu kabul ediyorum - kendim de bir müşteri olarak sık sık gideceğim bir yer. Okuma köşesindeki sıcacık ateşin etrafında toplanmış birkaç kişi var. Otoparkın karşısındaki asırlık meşelerin yaprakları hızla balkabağı, kırmızı ve sarının parlak tonlarına dönüşerek sonbaharın gelişini müjdelirken havada sabit bir gevreklik var. Hiç bitmesini istemediğim, hayatımı değiştiren birkaç yaz nedeniyle eskiden nefret ettiğim bir mevsim.

"Şimdi," diyor Marissa sertçe. "Ben bize latte hazırlayacağım, sen de bana neler döndüğünü anlatacaksın. Yeterince sabrettim."

Tam konuşurken bir okul servisi yanaşır ve birkaç düzine çocuk kafeye doğru ilerlemeye başlıyor.

"Kahretsin," diyor Marissa. "Geldiklerini biliyor muydun?"

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap veriyorum, Tobias otoparka yanaştığında aynı derecede şaşırılmış bir şekilde, dikkati benden restorana dolu çocuk otobüsüne kayıyor. Kapıya ulaştığında çoktan kollarını sıvamıştı. Eğilip dudaklarıma kısa bir öpücük kondurmadan önce selamlamak için Marissa'ya göz kırıyor.

"Sadece bana nerede ihtiyacın olduğunu söyle."

Kaos, tam ve eksiksiz kaos, sonraki bir saati tanımlama şeklim. Sıra sıra dizilmiş okul çocukları her masayı ve kabini doldurmuş, başlarında da ne yapacaklarını bilemez halde görünen bir avuç öğretmen vardı. Sabah yoğunluğundan sonra üçüncü garsonu görevden almış olsam da, Marissa ve ben, Tobias'ın beklenmedik yardımıyla birlikte, yiyecek ve içecek siparişlerini hızlandırmak için iyi bir iş çıkarmayı başardık - ama gürültü sağır edici. Tobias elinde bir çöp kutusuyla etrafta dolanıyor,

sanki işin doğasında varmış gibi tabakları topluyor, dökülenleri süpürüyor ve yemek için gelen birkaç kişinin siparişlerini alıyor.

"Lanet olası cahiller hepimizi kötü gösteriyor!" Billy televizyondaki bir şeye tepki olarak tezgâhtan gürledi ve ortaokul öğrencileriyle dolu otobüsü kafemden çıkarmak için biletleri saymaya başladığımda beni zıplattı.

"Billy," diye azarladım. "*Her yerde* küçük kulaklar. Lütfen konuşmana dikkat et."

"Özür dilerim," diyerek yan kabindeki mahcup kadına bakıyor. "Özür dilerim hanımefendi."

Kadın onun özrüyle alay eder ve adam hemen gücenir. "Hanımefendi, yetmiş yıl yaşıyorsunuz ve canınızın istediği her şeyi söyleyebilirsiniz."

Bana doğru bir bakış fırlatırken yüzündeki 'şey, ben asla' ifadesi Billy'nin davranışının benim üzerimde olduğunu anlamamı sağlıyor. "Hesabımı alayım."

Çantasını topluyor ve küçük oğlunu kabinde dışarı çıkarmaya başlıyor.

"Çok özür dilerim hanımefendi," diye araya girerek elindekini ona uzatıyorum. "Fazla bir şey yememişsiniz. Yemeğinizi tamamlamaktan mutluluk duyarım."

"Bir daha gelmeyeceğiz," diye tersledi kadın ve *beklenti içinde* hesabı bana geri uzattı.

Tobias masasında belirdiğinde, onu içine çekerken duruşundaki ani değişikliği görüyorum.

"Bunu senin için paketlememi ister misin?"

Konuşmadan önce utanmadan gözleriyle onu beceriyor. "Bu... çok hoş olurdu, teşekkür ederim..." "Tobias. Avec plaisir, salope." *Zevkle, kaltak.*

Gülmemi engellemek için elimden

geleni yapıyorum. "Oh, bu çok

güzel. Fransızca mı?"

"Evet, kusura bakmayın, bazen İngilizcemi unutuyorum," diyerek masum bir yabancıyı oynuyor. Birkaç saniye boyunca, kafemin ortasında duran yaya kıyafetleri içindeki görüntüsünde kayboluyorum. Travis arkamdaki zili çalarken çenesini çıkarıp dudaklarını bilerek yukarı kaldırarak omzumun üzerinden işaret ediyor. "Sipariş ver *patron*."

Gözlerimi kısıyorum. "Farkındayım, Fransız. Burada işiniz bittiğinde, üçüncü ve altıncı masaların da temizlenmesi gerekiyor."

"Nasıl isterseniz," diye kabul ediyor.

Siparişi almak için döndüğümde sesindeki sıcaklık beni durdurdu. "Oh, Cecelia?"

Etrafımızdan iğrenç kahkahalar ve kafeterya seviyesinde gürültüler gelirken omzumun üzerinden bakıp gözlerindeki yanmayı görüyorum. "Evet?"

"Je n'aime pas me réveilles sans toi. Je préférerais de loin me réveilles en toi." *Sensiz uyanmayı sevmiyorum. Senin içinde uyanmayı tercih ederim.*

"İşte yine o Fransız dili," diye azarlıyor kadın. "Başkalarının anlayamayacağı şeyler söylemenin kabalık olduğunu biliyorsun."

Kendini beğenmiş kaltağı görmezden gelerek bana odaklanmaya devam ediyor.

"Tu as l'air un peu stressée. Je peux t'aider à te détendre. Avec ma langue, et ta chatte." *Biraz stresli görünüyorsun. Rahatlamana yardım edebilirim. Dilimle ve amlnla.*

Dudaklarım aralanıyor, şaşkınlığımı gizlemek için elimden geleni yapıyorum. "As-tu perdu la tête?" *Aklını mı kaçırdın?*

"Pas ce que tu avais en tête? Après tu décideras où ira ma langue." *Aklındaki bu değil miydi?* O zaman dilimin nereye gideceğine sen karar vereceksin.

"Bunu evde tartışabiliriz-"

"Kadın sözünü kesti, onun şimşeklerini çaldığım için nefret ediyordu.

Yedi ya da sekiz yaşlarında olduğu anlaşılan küçük oğlu kulübeden dışarı tırmanıyor ve

aramızdaki konuşmayı ilgiyle izliyor. Tobias eğilip ona bir şeyler fısıldıyor ve o da Tobias'ı mükemmel bir şekilde taklit ederek konuşmadan önce kıkırdıyor. "Le pleck, le spit."

Başımı arkaya atıp gülüyorum. Çok uzun zaman önce havuz başında onu aynı şekilde taklit ediyor muydum?

Babamın evinde mi? Sonra aramız açıldı, çekiciliğimizle savaştık, kimyamızı inkar ettik, gerilim aynı derecede yoğunlu. Ayrı olduğumuz zamanlar sonsuzluk gibi geliyordu ama o bu kadar yakinken öyle hissettirmiyor.

"Tu m'as manqué, mon trésor." *Seni özledim, hazinem.* Ses tonundaki samimiyet gözlerindeki bakışla birleşince kalbim dört nala koşuyor ve ben kollarında olmadan ve dudaklarımız çarpışmadan önce babamın garajındaki Jaguar'ından zar zor çıktığı günler gözümün önünde canlanıyor. Zamanımızın çalındığı günlerin ve haftaların bir koleksiyonu, kelimeleri telaffuz etmeden birbirimizi açıkça sevmek için kendimizi özgür bıraktığımız bir zaman. Arkamda bir tabak kırıldı ve büyümüz bozuldu.

"Az önce oğluma bir tür Fransızca lanet mi öğrettin?"

Tobias cevap vermeden, sabrı tükenmiş bir halde masadaki dolu tabağı kapar. "Ben bununla ilgilenirim."

Adam yanımdan geçerken bana şüpheyle bakıyor. "O İngiliz çok rahat gelip gidiyor gibi görünüyor." "İşe yaraması ne kadar komik," diye katılıyorum ve Tobias'ı çift kapıdan geçerken takip ediyorum, kotunun üzerindeki etiketi fark ettiğimde kışına odaklanıyorum. "Wranglers mı?"
Gülmeme engel olamıyorum.

"Yakın zamanda boğalara binmeyi planlıyor musun?"

Mutfağa doğru ilerlerken, "Benim bedenimde sadece bu vardı," diye kendini savunuyor.

"Buralarda fazla seçenek yok."

"Bunu yapamazsın," diyerek konuyu değiştiriyorum.

"Öğrendiğin onca Fransızcanın boşa gitmesine neden izin verelim ki?" "Hiç komik değil."

"Katılmıyorum," diyor buz gibi bir sesle ve kadının tabağındakileri bir kutuya boşaltıyor. "Yardım etmek zorunda değildin, biliyorsun."

Başını eğiyor. "Yardım ettiğim için sinirlenmediğimi çok iyi biliyorsun. Yardım etmek istedim."

"Benimle konuşmak için edepsizlik yapmana gerek yok."

"Bundan emin misin? Çünkü buraya geldiğimden beri gerçek bir konuşma yapmadık."

"Ve şimdi zamanı değil."

"Ne zaman uygun olur?"

Sessizliğim onu daha da sinirlendiriyor ve plastik bir torba alıp kutuyu içine atıyor.

"Alışmaya çalışıyorum Tobias ve yardımın için minnettarım ama sana hatırlatmama gerek var mı, sen bir milyardersin, komi değil."

"Ve sen bir milyonersin, garson değil. Bunun ne önemi var ki? Ne olmamı istiyorsan oyum." Gözlerini kapatıp ellerini metal tezgâhın üzerine koymadan önce bir saniye beni inceliyor ve biraz sabır toplamaya çalışıyor gibi görünüyor. Sonunda konuştuğunda sesi alçak ve hayal kırıklığıyla dolu. "Masalarla işim bittiğinde yolunuzdan çekileceğim." Çantasını topluyor ve başka bir şey söylemeden çift kapıdan içeri giriyor.

"Prezervatif mi bıçak mı?" Marissa beni dürtüyor, tezgâhta yanıma sokuluyor, benim dikkatim okuma köşesinde küçük bir kızla resim yapan Tobias'ta, o da büyükannesiyile sohbet ediyor. Çocuklar gittikten sonra ikinci bir telaş yaşadık, bu nadir görülen bir şey. Konuşmamıza rağmen

Tobias bize yardım etmek için kaldı, Marissa ve benim etrafımda daireler çizerken tek kelime etmeden masaları topladı.

"Ne?"

"Prezervatif ya da bıçak. Eski ikilem. İlk geri geldiklerinde, onları becermek mi yoksa öldürmek mi gerektiğini bilemezsiniz, haksız mıyım?"

"Tam isabet," diye kıkırdıyorum, tezgâhtaki tabakları temizlerken. "Keşke bilseydin." Ki bilmiyor ve kesinlikle asla da bilmeyecek. Tobias gibi bir adamla ilişki içinde olmanın en can alıcı noktası da bu.

Huzursuz bir şekilde dün geceyi bahçemde bahar soğanları ekerek geçirdim, o ise verandadaki sandalyelerimden birinde klavyesinde bir şeyler yazıyordu. Arada sırada onu bana bakarken yakalıyordum ve ben de ona karşılık veriyordum. Duş alıp yatmak için giyindikten sonra onu orada beni beklerken buldum. Işığı kapattığımda beni sözsüz bir şekilde göğsüne çekti. Hayal gücümün yaratacağı her türlü rüyayla mücadele etmeme yardım etmek için orada olduğunu biliyordum. O geldiğinden beri hiç rüyasız uyumamıştım.

"Gerçek hayatta hiç bu kadar güzel bir adam görmemiştim. Sanki insan bile değil." "Güven bana, kanıyor." Yara izlerinin nerede olduğunu bilen nadir kişilerden biriyim. "Peki, döndüğüne memnun musun?"

"Olmak istiyorum, ama biz karmaşık bir ilişkinin ötesindeyiz." "Tekrar incinmekten mi korkuyorsun?"

Tobias incitmez. O acıyı öldürür, acıyı atlıkarıncada bir yolculuk gibi gösterir ve ben onun yolculuğuna sekiz ay önce çıktım.

Yeni doldurulmuş bir peçete dispenserini kapatırken, yaşlı kadınla hızlı hızlı konuşmaya devam ettiğini görmek için bakıyorum. "Neredeyse bir yıl önce ona ultimatom verdim ve şimdi aklını başına topluyor."

"Her zaman böyledir, değil mi?" Kasayı açıyor, bahşişlerinin bir kısmını daha büyük banknotlarla değiştiriyor ve parayı önlüğünün cebine koyuyor. Bu basit hareket beni farklı bir zamana ve mekâna götürüyor. Triple Falls, gülümseyen Selma ve tortillaları. Bir ömür öncesine.

"Her zaman ne gibi?"

"Sonunda onları unutacak kadar toparlanırsınız -onsuz yaşarsınız- ve *bam*, aynı şekilde hissetmenizi bekleyerek kapınıza gelirler. Annem hep şöyle derdi: 'Bir erkeğin senin duygusal zaman çizelğinde hatalarını fark edeceğine asla güvenme çünkü erkeklerin kendilerine gelmeleri ve duygularıyla başa çıkmaları her zaman çok daha uzun sürer. Duygusal olarak bodurdurlar.'"

"Hiç bu kadar doğru sözler söylenmemişti." Benim bodur Fransız'ımın kendine gelmesi affedilmez yıllar aldı. En çok zorlandığım şey de bu. Dahası, kalbimin onun atlıkarıncasında bir tur daha atmayı kaldırabileceğinden emin değilim.

"Geç olması *hiç* olmamasından iyidir, değil mi? Yemin ederim hayatımda hiç böyle gözler görmedim. Bununla nasıl başa çıkıyorsun bilmiyorum."

"Bakmayı kes, yoksa onun hakkında konuştuğumuzu anlar." Bir saniye bile geçmeden gözlerini kaldırdı ve sırttı.

Piç kurusu.

İkimiz de tekrar harekete geçtik, bu da bizi daha da gülünç hale getirdi. "Yani o aslanla fare mi oynuyorsun? Alınma ama seni bütün olarak yutabilirmiş gibi görünüyor."

Kaşlarımı çatıyorum.

"Üzgünüm ama gerçek bu. Aranızdaki gerilimi hissediyorum ve sen patlamak üzere olan bir gayzer gibi görünüyorsun ve o... şey, eğer bir erkek bana böyle baksaydı, muhtemelen farkında olmadan çırılçıplak soyunurdum."

O beni dürtüyor, ben de onu sertçe dürtüyorum.

"Oh, sinirli. Evet, kesinlikle ondan saklıyorsun. Yeni sikilmiş gibi görünmüyorsun. Sadece... sikilmiş görünüyorsun." Kıkırdıyor ve ben de ona ters ters bakıp bezimle vuruyorum.

"Ah!"

"Seni neden işe aldığımı söyler misin?"

"Pırl pırl, saçmalamayan kişiliğim için mi?"

"Evet, madem dürüstlük işindeyiz, açımızın ızdırabına ne zaman son vereceksiniz?"

Travis'e dönüp bakar ve burnunu kırıştırır. "Oraya gidemem. Lisedeyken kardeşiyle çıkmıştım." Yüzümü buruşturduğumda, yanlış yorumluyor. "Aynen öyle. Yani, nasıl olur da bir adamın *kardeşiyle* çıkarsın ve sonra-" "Marissa, sipariş ver," diye sesleniyor Travis ve araya girdiği için minnettar oluyorum.

Tobias'a bakıyorum ve o da yüz ifademi okuyor. Ofisime çekildiğimde, kapıyı kapatmaya fırsat bulamadan hemen arkamda bitiveriyor.

"Sorun nedir?"

"Yok bir şey. Bakın, bizim... dramamız personelin dikkatini dağıtıyor."

"Dramamız dikkatini dağıtıyor," diye düzeltiyor ve beni ofisimin kapısına sıkıştırıyor, böylece ona bakmak zorunda kalıyorum.

"Tobias, çalışmamı zorlaştırıyorsun." Ve uyumayı. Ve düşünmeyi.

Başını sallıyor. "Bunu tespit ettik. Ben de tam kalkmak üzereydim. Sadece haber vermek istedim." "Özür dilerim. Ben sadece... Şu anda ne olduğumu bilmiyorum."

"Kendini pusuya düşürülmüş hissediyorsun. Halletmemiz gereken çok şey var ama o zamana kadar ihtiyacın olursa ben buradayım. Ve," eğilip beni kollarının arasına alıyor, elleri sırtımdaki kanatları okşuyor, "dört gözle bekleyeceğimiz çok şey var." Dudaklarımı dudaklarıyla okşuyor. "Evde görüşürüz."

Home.

"Tamam. Bugün yardım ettiğiniz için tekrar teşekkürler."

Cevabı dudaklarıma kısa bir öpücük kondurmak oldu. Beni bıraktıktan sonra elini kot pantolonunun içine sokuyor ve cebinden bir tomar para çıkarıp elimi paranın etrafına doluyor.

"Marissa için."

O öğleden sonra eve döndüğümde Tobias'ın koşuya çıktığına dair bir not görüyorum. Haşlayıcı bir düşün ardından aynanın karşısına geçip nemi silerken Tobias arkamda belirdiğinde sırıyorum, gözleri çıplak bedenimde geziniyor ve sonra benimkine dönüyor. Saçları tamamen nemli ve dağınık, gömleği sırlıklam, eğilip omzuma bir öpücük kondurduktan sonra bir kolunu belime doluyor ve sırtımı ona doğru çekiyor. Çenesini omzuma yaslayarak parmaklarının ucuyla karnımda geziniyor. "Küçük konuşmalar aptalca, sence de öyle değil mi? Özellikle de büyük konuşmalar yapman gerektiğinde."

Dudaklarını açıkta kalan boynuma bastırmadan önce sırlıklam saçlarımdan büyük kısmını karşı omzuma doğru itiyor ve diliyle su damlacıklarını yalıyor. Bu hareketin görüntüsü beni geri çekiyor, o kadar tanıdık, o kadar samimi ki dizlerimin bağı çözülüyor.

Bunu ilk kez yaptığı, beni bu şekilde öptüğü anı yeniden yaşıyorum. Yakınlaştığımız ilk geceydi. Dudağımı ısııyorum, içime iterken sikişinin görüntüsünü, gerginliğini, uyumunu, o anın yoğunluğunu ve gözlerindeki tanımayı hatırlıyorum.

Ama bu sadece his değildi. Ona bağlı olan duygulardı, ikimizin de kabul etmek istemediği duygular.

"Ama neden konuşmadığımızı biliyorum Cecelia. Bekleyebilirim," diye mırıldanıyor gözlerimiz

yansımaya takılırken. "Çünkü burada dolaşıp lanet olası hava durumu ya da kafe hakkında sohbet etmeyeceğim.

-Gözlerin kapalı yürütebileceğin bir iş ya da bahçene ne ektiğin hakkında çünkü seni mutlu ettiği sürece gerçekten umurumda değil. Çok bekleyebilirim," diyerek ağzını benden çekiyor, "ama *burada olduğumu* daha fazla inkâr etmene izin vermeyeceğim." Ereksiyonu sırtıma baskı yapıyor, tekrar eğiliyor, dudakları ve diliyle yatıştırmadan önce enseme ısırıyor. İyice ıslanmış ve muhtaç bir halde, kalçalarımı birbirine sürtmemek için mücadele ediyorum. "Seninle ne istersen konuşurum, yeter ki sohbet edelim. Ama söylemediğin her şeyi de duyuyorum. Seni her zaman duyacağım." Beni inceliyor, yüz ifademi ve ona verdiğim tepkiyi izliyor, gözleri kapanmadan önce bedenim onun dokunuşuyla tamamen çiçek açıyor ve bir lanet onu terk ediyor. Yüz ifadesi, beni bırakıp kapıyı arkasından kapatmadan önce baş edemeyeceği bir şey görmüş gibi acı dolu.

Kalbim onun peşinden koşuyor ama zihnim hareket etmeme izin vermiyor. O geldiğinden beri ilk defa aklıma bir düşünce geliyor.

Ya onu affedemeyecek durumdaysam?

Tobias

Yaş Yirmi

Bir sigara dumanı bulutunun içinden geçerken sağ tarafımdaki kulüpten ağır bas sesleri yükseliyor. Binanın yan tarafına yapıştırdığı esmer bir kadını diliyle beceren ve eli eteğinin altında kaybolan bir adamı not ederken yanından geçip gidiyorum. Başını arkaya atıp onu yakalayanın omzunu ısırırken kıskançlık içimi kemiriyor. Gözlerini açtığında, bana odaklandığında dudakları aralanıyor. İçlerindeki cüretin görüntüsü, saf baştan çıkarıcılık.

Gel ve beni al.

Bu açık satışmayı görmezden gelerek kulübün önünden geçiyorum, kendimi şımartamadığım için sinirleniyorum. En son ne zaman bir kızla doyduğumu ya da normal sayılabilecek bir şey yaptığımı hatırlamıyorum. Bir kez olsun, bir Cumartesi gecesini kulüpte geçirmenin bir zararı olur muydu? Kendimi uzun, kapsamlı bir sevişmeyle ödüllendirip rahatlamak?

Tam o sırada sınıf arkadaşlarımdan birini tanıyorum. Beni durdurmaması için gözlerimi yere indiriyorum, durduracağından değil. HEC'e başladığımdan beri davranışlarımla kimsenin buna kalkışmaması gerektiğini açıkça belirttim. Yeni okulumda, maddi imkânsızlıklar nedeniyle yanıma almak zorunda kaldığım serseri oda arkadaşım Claude dışında hiç sosyalleşmedim. Sessiz iletişim ve beden diliyle Claude'un benden çekindiğinden emin oluyorum. Bir öğrencinin çalışma saatlerine uyuyor, genellikle hafta sonları dışarıda oluyor ve ben sürekli olarak iki ucundaki mumu yakarken bana mahremiyet sağlıyor.

Önümde mezuniyet yılları varken duruşumun herhangi bir kısmını değiştirmeyi düşünmüyorum. Kimse beni kişisel olarak tanıyamaz. Ancak küçük bir parçam, çoğu öğrenci gibi benim de üzerimdeki tek baskının geçer notlar ve hangi partiye katılacağıma ve hangi kediye yiyeceğime dair basit kararlar olmasını diliyor. Hazırlık sınıfından bu yana gizli kalmayı kendime görev edindim ve şimdiye kadar bu konuda bana meydan okuyacak kadar cesur olan sadece birkaç kız oldu. Onların ödülü de kaba bir uyandırma çağrısı oldu, ki bu da kimsenin ayrıntılarını hatırlayamayacağı meçhul bir öğrenci olarak kalmamı sağlamak için gerekliydi. Ama yurtdışında geçirdiğim yıllardan sonra, Paris gibi büyük bir şehirde bile dünya küçülüyor.

Dominic'in bir gecede bana gönderdiği yeni cep telefonunu karıştırırken, kaldırırma dizilmiş bir başka kalabalığın arasından geçerken hat titriyor. İkinci çalışta cevap veriyor.

"Uçakta olman gerekiyordu."

"Sınavlarım var," diye yalan söyledim.

"Yalan söylüyorsun," diye karşı çıkıyor Dominic. "Bana neler olduğunu anlatmazken sana nasıl yardım etmemi bekliyorsun?"

Aramızdaki neredeyse altı yıllık yaş farkı, kısa bir süre öncesine kadar olgunlukta asırlar gibi görünürdü. Gerçi Triple Falls'a yaptığım son ziyaretten sonra onları -özellikle de Dom'u- çok hafife aldığım açıktı ve bu yüzden onu aşmak neredeyse imkânsızdı. Altı hafta önce ateş ışıyla çevriliyken onun ne kadar hazır olduğunu anladım.

"Fransa'da neler oluyor?" Sean kamp sandalyesinden soruyor.

"Okul," diye cevap veriyorum.

"Bu tam olarak doğru değil, değil mi kardeşim?" Dom, Tyler ve Sean'ın arasına bakarak konuşur. "Yardım bulmak için gitti. Annemle babam öldürüldüğünde toplantıdaki herkes korktu ve şimdi yaptıkları tek şey sızlanmak." Koltuğunda arkasına yaslanıyor. "Ailem bir noktada devrimciydi, başka bir noktada aşırılık yanlısıydı ve kardeşim ne halt ettiğini bilen insanları askere almak istiyor." Bana doğru bakıyor. "Öyle değil mi kardeşim?"

Benim rahat olduğumdan çok daha fazlasını biliyor. B u k a d a r uzun süredir habersizmiş gibi davranıyor olmas ı fikri beni derinden sarsıyor. Aldatmada iyi, çok iyi. "Neden bunca zaman cahil numarası yaptın?"

Ateş gibi yanan yüzü hiç değişmiyor. "Kimsenin haberi olmadan bilgi sahibi olmanın işe yaradığını düşünüyorum."

Dahice bir aldatmaca. Beni bile kandırdığı, çoğu zaman ilgisiz, diğer zamanlarda da bilgisizmişim gibi davrandığı bir manipülasyon.

"Kayboldum," diyor Tyler, aramıza bakarak.

Sean konuşuyor, gözleri Dom ve benim aramda gidip geliyor. "Sanırım kısa versiyonu şu: Dominic aptalı oynamaktan bıktı."

Önce kardeşimi, sonra da Sean'ı inceledim. "Sır tutarsak bu iş yürümez." "Bunu en kara tencere söylüyor," diye ekliyor Dom acı acı.

Ben uzaktayken Dom parçaları birleştiriyormuş. Gizliliğim onun merakını artırdı ve peşimde olduğunu bilmeme izin vermeden bundan daha fazla kurtulmama izin vermeyeceğini açıkça belirtti.

"Şu anda söyleyecek bir şey yok. Ve bu bir gecede olacak bir şey değil."

"Ama bu artık sadece bir konuşma değil," diyor Dominic kesin bir ifadeyle, "Ve sen de bunu biliyorsun. Orada neler olup bittiğini bize anlatmazsan sana yardım edemeyiz."

"Ne yapabileceğini düşünüyorsun?"

Cevabım sessizlik.

"Aynen öyle, zamanı gelene kadar bu işin dışında kal."

"Fransa'da tek başına yaşıyorsun. Sence bu akıllıca mı?" "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Hiç tereddüt etmiyor. "Beni de yanında götür."

"Hiç şansın yok. Neden orada olduğumu biliyorsun, o yüzden bu konuda tartışmanın bir anlamı yok. Önemli olan şeye odaklanmalıyız ve şu anda bu para."

Dom bakışmamızı kesiyor, gözleri tekrar ateşe kayıyor. "Bir fikrim var ama hoşuna gitmeyecek."

Yapmadım ve hala da yapmıyorum, bu yüzden zamanından önce kendisini herhangi bir şekilde tehlikeye atmasına izin vermeyi reddettim. Onu burada, Fransa'da başarmaya çalıştığım şeyden mümkün olduğunca uzak tutmak istiyorum.

"Şu anda konuşmak istemediğim bir şeyle meşgulüm." Sırt çantamı sıkıca kavrayıp boynumu büküyorum, açılan bir kapıdan müzik sesi gelirken telefonumu kulağıma dayıyorum. "Bunu daha sonra tartışabilir miyiz? Gitmem gereken bir yer var. Sadece kontrol etmek istedim."

"Her neyse." Ses tonunda bir keder var ve bunun sadece uçağımı kaçırmamla ilgili olmadığını biliyorum. Şimdiye kadar altı haftada bir uçma sözümü tuttum ama işler istediğim yönde ilerlemeye başladı ve daha fazla zaman kaybetmeyi göze alamam. Yolculuklar giderek daha pahalı hale geliyor. "Neler oluyor?"

"Unut gitsin. Sanırım ne zaman istersen görüşürüz."

"Dom, bunu senden nazikçe koparacak sabrım yok, çıkar ağzındaki baklayı." "Beş parasızsınız."

Yürüyüşüme ara vererek elimi yüzümde gezdirdim. Triple Falls'a en son geldiğimde, onlara ihtiyaç duydukları şeyleri, daha az şanslı olanlarla oynayarak ve onlardan alarak itibar kazanmış olanlardan nasıl 'ödünç' alacaklarını öğretmiştim. Bu, geçen yıl bıçaklı hırsızla karşılaşmamdan kısa bir süre sonra icat ettiğim bir kuraldı. Onlar da bunu benimsemişlerdi ve Dom, Dom olduğu için, kazancımızı nasıl artırabileceğimiz konusunda kendi fikirlerini ortaya atmıştı.

"Bazı değişiklikler yapmanın zamanı geldi."

Değişiklik derken, yakalandığında geri dönüşü olmayacak bir şekilde kendini suçlama zamanının geldiğini kastediyor. Küçük hırsızlık dersim, küçük kardeşim tarafından hızlı para kazanmanın daha etkili yolları konusunda eğitilmeme dönüştü. On beş yaş sınırında ne kadar çok şey bildiğini öğrenmek hem şaşırtıcı hem de korkutucuydu.

"Bir yolunu bulurum," diye teklif ediyorum.

"Bunun için de zaman yok." Ses tonu ciddi, ama hâlâ genç ve gün geçtikçe daha da kibirli oluyor, özellikle de tüm teknolojik gelişmeler hakkındaki doğuştan gelen bilgisiyle.

"Eğer çuvallarsan-"

"Biraz inancın olsun kardeşim." Sesindeki heyecan her şeyden daha endişe verici. Ama benden yeşil ışık beklediği gerçeği yeterli olmalı. Ona güvenmek zorundayım. Burada yapmak istediğim şeyi başarana kadar tüm yükü taşıyacaklarına güvenmeliyim.

"Yap hadi. Ve Dom, eğer bir aptallık yaparsan oynucağı elinden almayacağımı sanma. o."

"Sanki yapabilirmişsin gibi. Seni aşıyorum."

"Belki öyle," diyorum gururla, "ama kuralları unutmayalım."

"Bittiğinde sana haber veririm."

"Bunu yap ve aksi takdirde lanet burnunu temiz tut." "Güven bana, kardeşim."

"İstiyorum."

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve köşeyi dönüp sokağın kenarında duran bir adama yer bırakıyorum. "Auriez-vous une cigarette?"

"Hayır," diye cevap veriyorum ona doğru bakma zahmetine girmeden. "Emin misin?"

"Özür dilerim."

"Amerikalı mısınız?"

"Hayır."

"Bu doğru değil, değil mi Ezekiel?"

Çoktan koşmaya başlamıştım ama artık çok geçti. Saniyeler içinde, kapüşon takılmış ve bir minibüsün arkasına binmiştim.

İngilizce ve dağınık Fransızca soru yağmuruna tutulduğumda tamamen sessiz kalıyorum.

Sırt çantam kolumdan sökölüp fermuarı açılırken her tarafım aranıyor ama orada güvende olduğumu biliyorum. Üniversite öğrencisinden başka bir şey olduğumu gösteren her şeyden kurtuldum ama bu adamlar daha iyi biliyor. Burnumu ait olmadığı bir yere soktum ve bu gece ya bunun için öleceğim ya da muhtemelen hoşlanmayacağım bir şekilde uyarılacağım.

"Amerika'da kalmalıydık," diye homurdanıyor içlerinden biri, ben saymaya devam ederken, parmağımın kalçama vuruyor.

"Amerikan amcığı nasıl?" İçlerinden biri solumdan ateş ediyor. Sessizliğim dudağımın patlamasına yol açıyor, ama kafamı onların dikkatini dağıtmaktan kurtararak saymaya devam ediyorum.

Anladığım kadarıyla şoför dışında iki kişiler. Gürültüyü duymazdan gelerek parmaklarımı arkamdaki deriye vuruyorum.

Tap. Tap. Dokun.

Bir süre sonra yavaşlıyoruz ve gecenin saatine rağmen sol tarafımızdaki inşaat gürültüsünü fark ediyorum. Biz geçmeden önce onlardan biri minibüsten indiğinde bir kapının belirgin çınlamasını duyuyorum. Sonraki bir dakika içinde dışarı fırlatılıyorum ve çakıllı bir otoparktan, bir kapıdan sürüklenerek geçiriliyorum ve dik merdivenlerden aşağı çekiliyorum. Arkamdan bir kapı kapandığında, kapüşon kafamdan sökölürken idrarın ezici kokusu çarpıyor. Işığa uyum sağlamak için göz kırparken, bir adım ötede bir adam beliriyor, daha yaşlı, ellili yaşların başında, biberden çok tuzlu saçları düzgünce kesilmiş, yüzü vurdumduymaz, gözleri donuk. Hemen arkasında Palo duruyor, geçen kış striptiz kulübünde sorduğum adam ve onun gözlerinde de beni tanıyan bir şey göremiyorum. Beni dikkatle incelerken dikkatim tekrar önümdeki adama kayıyor.

"Babandan daha yakışıklısın."

Sadece Abijah'tan bahsettiğini varsayabilirim. Beau çok daha az radikaldi ve onu önümde duran adama bağlı olarak hayal edemiyorum.

"Konuş."

"Abijah'ı hatırlamıyorum."

"O iyi bir askerdi. Aklının ona ihanet etmesi çok yazık."

"Annem ondan nefret ederdi. Ben ona sadığım."

"Celine'in vefatını duyduğumda çok üzıldüm. Trajikti. Çok güzeldi."

"Öldürüldü."

Yüzü kayıtsız kalıyor ama gözlerinde bir değişim görüyorum.

Keskin giyiniyor, zevki pahalı. Hiç takım elbisem olmadı ama her şey yolunda giderse -ki bu hayattaki son gecem değil- kendime bir tane almaya kararlıyım. Düşüncelerim kısa bir süreliğine Dominic'e ve bu görüşmenin son konuşmamız olabileceği fikrine kayıyor. İşaret parmağımın başparmağımı birbirine dokunduruyorum.

Tap. Tap. Dokun.

"Pourquoi es-tu en France?"

"Okul için buradayım. Sadece bir öğrenciyim."

"Söyleyin bana, bir öğrencinin adamlarını toplamak için neye ihtiyacı var?" Tap. Tap. Tap.

"Onların senin adamların olduğunu bilmiyordum." "Cehalet bir mazeret değildir."

"Je ne fais pas la même erreur deux fois." Aynı hatayı iki kez yapmam.

Sanki bifteğinin nasıl pişirilmesini istediğine karar veriyormuş gibi düşünüp taşıyor ama söz konusu olan benim hayatım. Ama bu gibi özellikler, vücut dili, sadece varlığıyla güç yayma yeteneği, konuşmadan önce kelimelerini düşünmesi ve onları konuşurkenki eşit tonu beni tamamen meşgul ediyor. Bu ve çift düğmeli, kusursuz bir şekilde dikilmiş takım elbisesi.

Ailemin bir tanıdığı olması dışında bana neredeyse hiçbir şey vermedi ve bahse girerim tehdit olsun ya da olmasın her durumda bu kadar kontrollüdür.

"Hayır. Sadece bir öğrenci değil. Ve bana söylendiğine göre, bu planlarınız-"

"Seni dahil etmiyorum." Silahın kaba kuvvetiyle şakağımda oluşan yanık, onu durdurmanın ikinci kez yapmam gereken bir hata olmadığını anlamamı sağlıyor. Beni esir alan kişiye bakarken şakağımdan serbestçe kan akıyor ve arkamdaki orospu çocuğuna olan öfkemi daha sonraki bir tarihe saklıyorum.

"Yani, hepimiz için yer olduğuna inanıyorsun, öyle mi?" "Ben o kadar hırslı değilim."

"Sanırım ikimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz."

"La France n'est pas le pays où my projets se réaliseront." *Fransa planlarımın gerçekleştirileceği ülke değil. Bir sonraki açıklamamı düşünüyorum ve gerçekle kaybedecek bir şeyim olmadığına karar veriyorum. "Onları öldüren adam kasabanın ve polislin sahibi. Ailemden yardım istemek için Fransa'da bulunmamın sebebi o."*

"Burada hiç ailen kalmadı."

"Artık bunu biliyorum."

Takım elbise ceketinin ipek astarlı cebinden bir paket sigara çıkarıyor, birini yakıyor ve dumanını bana doğru üflüyor. Ben göz temasını sürdürürken kan boynumdan aşağı süzülüyor.

"Hâlâ kim olduğumu sormadın." Başını eğiyor. "Senin Celine'in oğlundan çok Abijah olduğunu hissediyorum."

Cevap verme zahmetine girmiyorum ama kısaca doğru olup olmadığını merak ediyorum.

"Yardıma istiyorsan planlarını bana anlatman gerekecek."

"Yardıma istemiyorum. Bu bir *aile* meselesi."

"Herkes yardıma istiyor," diye düşünüyor ve sanki benimle ilgili kararını vermiş gibi arkamdaki adama bakıyor, ama ben bunu okuyamıyorum.

Tap. Tap. Dokun.

Düşüncelerim Dom'a ve aynı duruma kendisini de dahil ederek neden ortadan kaybolduğuma dair gerçeği bulmak için benim peşimden Paris'e gelmek konusunda ne kadar agresif olacağına kayıyor. Hepimiz bu şekilde mi öleceğiz? Kaderimizi belirleyen güçlü insanların elinde mi yoksa biz de aynı türden adamlar olabilir, kaderimizi değiştirebilir, senaryoyu tersine çevirebilir miyiz?

"Dediğim gibi, yardımınızla ilgilenmiyorum ama terzinizin adını öğrenmek isterim."

Onu susturmak için elimi havada gezdirirken Claude, "Yavaş ol," diye yalvarıyor. Konuşmamızdan ve bolca uyarıdan sonra, sırf Celine'in oğlu olduğum için serbest bırakıldım. Adam benden bıktığında tekrar başıma çuval geçirildi ve Eyfel Kulesi'nden iki blok ötede serbest bırakıldım. Şafak sökerken, ev arkadaşım Claude'u uyandırmak ve arabasını istemek için daireme kadar altı mil koştum. Benimle gelmekte ısrar etti ve zaman kaybetmek yerine, birkaç saat önce kaçırıldığım sokağa geri dönerken yolcu koltuğuna oturmasına izin verdim. Oraya vardığımda direksiyona geçmesini sağladım ve gözlerimi kapatıp sessizliğini talep ettim, tam gaza bastığında parmaklarımla yavaşça dokunmaya başladım.

"Droite. Deux lampadaires. Gauche." *Doğru. İki ışık. Sol.*

"Où allons-nous? Que s'est-il passé?" *Nereye gidiyoruz? Ne oldu?*
Soru yağmurunu görmezden gelerek görevime odaklanıyorum.

Tap. Tap. Tap.

"Droite." Tap.

Tap. Tap.

"Tourne à droite ici!" *Buradan sağa dönün!*

Ben gözlerimi açıp herhangi bir işaret ararken o dar yolda hızla ilerliyor, bir dönüşü kaçırmadığıma dua ediyorum. Bizi buraya getiren yolu adım adım gözden geçirirken Claude'un sözleri uzak görünüyor.

"Tu es complètement taré. Tu le sais?" *Sen delisin, bunu biliyor musun?*

"Tais-toi! Arrête-toi ici." *Kapa çeneni! Burada dur.*

Metrelerce ötede bir inşaat alanı ve yanındaki kapıyı görmek beni sevindiriyor ve Claude'un arabasından çıkıp yola doğru başımı sallıyorum.

"Git."

Terk edilmiş sokağa göz gezdiriyor.

"Nous sommes au milieu de nulle part!" *Hiçbir yerde değiliz!*

Bu gece buraya gelmeden önce hayaletlere inanmıyorsanız, o bunun kanıtı.

Ve bir an için Claude'un gördüklerini gözümde canlandırıyorum. Zamanın unuttuğu terk edilmiş bir sokak, görünürde tek bir bina bile yok.

"Git, şimdi." Kanlı gömleğimi ve şakağımdaki öfkeli düğümü incelerken gözleri korku içinde kayıyor. "Moins tu poseras de questions et plus tôt tu partiras, plus tu seras en sécurité." *Ne kadar az soru sorarsanız ve ne kadar çabuk ayrılırsanız o kadar güvendesiniz demektir.* Claude gibi insanların kendilerini korumak söz konusu olduğunda çok az ikna edilmeye ihtiyaçları vardır ve o da en az onlar kadar kendine hizmet eder.

"Je déménage." *Ben taşıyorum!*

O hızla uzaklaşırken kapıyı çarpıyorum ve ilk çalışta telefonu açan Dominic'i arıyorum.

"N'aber?"

Bir adres söyledim. "Neyin ve kimin detaylarına ihtiyacım var, hem de *hemen*. Dom, derine in." "Tamamdır. Sana mesaj atarım."

"Ne yapacaksın?"

"Tanrım," diye telefonu kapatıyor Dominic, ben kapıya doğru yavaş adımlarla yürümeye başlarken, telefonumun çalmasını bekliyorum. O bana dönmeden önce beni fark ederlerse, bu yeterli olmayabilir.

Tek kelime etmeden geçen zaman arttıkça boynumdaki tüyler daha da diken diken oluyor. Saatler önce gönderdiği cep telefonuna çılgınca bakarak, ihtiyacım olan bilgi olmadan kolay hedef olduğumu bilerek geri adım atmaya başlıyorum. Telefon çalmak yerine elimde titriyor. Ekranaya gelen mesaja ulaşmak için işarete basıyorum.

İhtiyacım olan bilgilerle donanmış bir şekilde az ilerideki kapıya bakarken içimi bir rahatlama kaplıyor. Girişe ulaştığımda çenemi kapının hemen altındaki kameraya doğru kaldırıyorum ve ellerimi kaldırıyorum. İlk mesajım hayatımı kurtarmış ya da sona erdirmiş olabilir. Bunu zaman gösterecek ve çok fazla zamanım yok çünkü saniyeler sonra, bana saldıran iki adamın alev alev yanan kırmızı yüzleri kapının arkasında beliriyor, sesleri yaklaştıkça yükseliyor.

"C'est quoi ce bordel?!" *Bu ne lan!?*

"Tu viens de signer ton arrêt de mort, imbécile!" *Az önce kendini öldürdün, embesil!*

Kapıdan içeri girdiğimde, görünüşün aldatıcı olduğunu fark ediyorum ve buranın daha çok bir yerleşke olduğunu görüyorum - bir zamanlar farklı bir zamanda gelişen tek katlı, kırmızı kil binalar kümesi. Bu fikri akıllıca buluyorum, tıpkı sokak satıcılarının kırmızı topu bulmak için fincanları

kariştırma oyununa benziyor. Bu taktik ona gerekirse kaçmak için bolca zaman veriyor ama kusurları da görebiliyorum. Kapıdan elli metre ötedeki üç binadan birine götürölürken beynimde senaryolar uçuşuyor ve bu kez bir ofise sokulup dizlerimin üzerine çöktürölmeden önce üst kata çıkarılıyorum.

Meşe bir masanın arkasında keskin giyimli bir adam oturuyor. Benim onu incelediğim gibi o da beni inceliyor. Uzun bir gece geçirdiği için yorgun olduğu belli ve gözlerindeki hafif şaşkınlığı kutlamamak için elimden geleni yapıyorum. Dün gece tamamen yakalanmak istediğimi şu anda anlıyor. Bu adamın dikkatini çekmem neredeyse bir yılımı aldı ve bu onun kim olduğunu öğrenmeye kıyasla çok daha kolaydı çünkü birkaç dakika öncesine kadar kim olduğu bilinmiyordu ama ünü o kadar kötüydü ki kimse onu aramaya cesaret edemiyordu. Değerli bir rakip olma planlarımı gerçekleştirmek için bu gibi yeteneklere ihtiyacım var. Kendisi ve örgütü hakkında var olan tek şey fısıltılar ve mırıltılar, ancak kimse gerçekten kimin yönettiğini bilmiyor ve yüzünü görürlerse, gördükleri son şey bu oluyor.

Şakağıma dayanan bir silahın baskısı bu bilgiyi eve getiriyor.

Anne, beni selamla. Baba, beni koru.

Beni bir dakika boyunca değerlendirdikten sonra bir sigara yakıyor ve derin bir nefes alıyor, konuşmadan önce verdiği nefes yüzümü bulandırıyor.

"Pekâlâ, Ezekiel. Beni buldun. Nasıl buldun?"

"İlk hatam, beni koltukta öne doğru yatırmaları oldu. O andan itibaren, onları ayarlamak ve dönüşlere, ışık sayılarına, aralarındaki süreye ve hıza ayak uydurmak meselesiydi."

"Senin gibi ben de aynı hatayı iki kez yapmam." İki yanımdaki iki adama sert bir bakış fırlatıyor ve onlara pahalıya patlamış olabileceğimi biliyorum. Omuzlarını dikleştiriyor ama gözlerindeki acıyı ve yaptığım hareketle kazandığım küçümsemenin bir kısmını görebiliyorum. "Ego tehlikeli olabilir. Belki de kim olduğunu sormalıydım."

Yanımdaki adamlar çenelerini kaldırarak beni ayağa kaldırıyor ve arkalarından kapıyı kapatıyorlar.

Yalnız kaldığımızda birkaç saniye birbirimize bakıyoruz ve zamanımın sınırlı olduğunu biliyorum.

"Sizi aramamın nedeni itibarımdı. İnsan, uyuşturucu ya da silah satmıyorum ve asla satmayacağım. Kimim ben? Şimdilik yetim ve beş parasız bir hırsızım ve hırslarım sizinkilere uymuyor. Ancak, belki birbirimize yardım edebiliriz diye düşünüyorum, Antoine."

Gaza basıp Cecelia'nın evinin yanındaki ıssız yollarda koşturuyor, o günün ayrıntılarını ve sonraki yılların kararlarını gözden geçiriyorum. O gece hepimizin geleceğini çarpıtmış mıydım? O hamle yeni bir tahtada yaptığım ilk hamleydi ve bana oyunun ilk gerçek tadını vermişti.

Bu bir başlangıç mıydı yoksa son mu?

O zamanlar kendimi tehlikeli müttefiklerle ilişkilendirecek kadar çaresizdim, ancak gerçek bedel hakkında hiçbir fikrim yoktu. Değiş tokuş.

Geçmişte bana güvenenler -vizyonumu paylaşanlar- sonunda bana olan sadakatlerini yitirdiler ve bunun nedeni bir sır değil. Onları, hiçbirini, bağlılıklarını kaybettikleri için ya da Cecelia'yı güvensizliği için suçlayamam. Tek yapabileceğim bana geri dönen, bir zamanlar bana inanan kadına inanmaya çalışmak. Kısa bir süre önce benimle savaşıyor, olduğum adam olmam için bana meydan okuyan bir kadına. Ama o adam aldatıcı, yıkıcı ve sevdiği insanlar için çok tehlikeliydi. Ve onları kaybettiğinde, kendine başıboş dolaşma izni verdi. Şimdi farklı bir hayat olasılığı beni yeniden raydan çıkardığı için, onun şeytanlarıyla yüzleşmek zorunda kalıyorum.

Vites küçültüyorum, Camaro'nun ibresi yüz çizgisini geçerken hatalarımın acısından, yanmasından kaçmaya çalışıyorum. Onlara Roman'dan bahsettiğim gece Sean, Dom ve Tyler'ın ateşle aydınlanmış yüzlerinin görüntüsü

-Ailelerimize ne olduğu gerçeği ve onu alaşağı etme planlarım hakkında. Güven dolu yüzleri daha da belirginleştikçe, hiçbir hızın bu anıyı silemeyeceğini biliyorum.

Cecelia

Başka bir vardiyadan sonra, Tobias'ı Dom'un Camaro'sunu yıkarken görmek için arabayı garajımın önüne çekiyorum. Üstsüz, gergin, yırtık pırtık görüntüsünden sersemlemiş bir halde, yaklaştığımı duyunca başını kaldırıyor ve çömeldiği yerden kalın dudaklarını hafifçe kaldırarak arabanın kenarındaki çamuru temizliyor. Görünüşe bakılırsa kaputun altındaki tüm atları çalıştırmış. Ama öğleden sonra güneşinin altında üstü başı örtülü bir şekilde dururken, gezinti fikri diğer tüm düşüncelerin yanında ikinci planda kalıyor. Teni pırıl pırıl, davetkâr, kot pantolonu kalçalarına tehlikeli bir şekilde iniyor ve koyu renk yıkanmış kotunun içinde kaybolmadan hemen önce belirgin V'sini ortaya çıkarıyor. Arabadan inip çalıştığı yere doğru yürüyorum, işine odaklanmış.

"Selam," diye selamlıyor beni, sesi sanki günün büyük bir bölümünde bağırması gibi kireçli. "Ben de," diye cevap veriyorum, arabaya bakarak. "Görüyorum ki gezmeye gitmişsin."

"Evet, kendimi bırakmalı uzun zaman oldu."

Bir sorun var. Gözlerinin yanındaki hafif kırışıklıklarda, omuzlarındaki ağırlıkta bunu görmek çok açık.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet," şakağıma bir öpücük kondurmadan önce elindeki süngerini kovaya atıyor. Hortumu yerden alıp püskürtmeye ara veriyor ve sonradan düşünerek başını sallıyor. "Yani, hayır, gerçekten tamam değil, bugün değil. Ama bu konuşmayı daha sonraya bırakabilir miyiz?"

"Elbette," diye kolayca teklif ediyorum, beni bileğimden yakalayıp kendine doğru çekmeden hemen önce ona bırakıyorum. Beni arabanın yanına yığarken gözleri gözlerimin içine bakıyor. Eğilip beni öpüyor ve ben de buna izin veriyorum, kalbim o anın içinde gümbür gümbür atıyor. Bedenim ağrısını dindirmem için yalvarıyor ama zihnim daha önce defalarca izin verdiğim serbest düşüşe adım atmamı yasaklıyor. Mesele düşmek değil, bu noktada nasıl ineceğimi bildiğimden emin olmak. Onu sevdiğimi, ona *hâlâ* aşık olduğumu inkâr etmek anlamsız. Onun burada olduğunu ve bu işin yürümesini içtenlikle istediğini inkâr etmek benim açımdan çaba gerektiriyor. Ama onu affetmek, ilerlememizi engelleyen şey bu. Onu tamamen kucaklamak için henüz çok erken. Yine de o birkaç saniye içinde diliyle dudaklarımı ayırıyor, beni iyice tadıyor ve yardım edemiyorum ama

açgözlülüğümü besliyorum. Beni uzun dakikalar boyunca öpüyor ve ben çantamı bırakıyorum, iştahım bana bir dakika daha yalvarıyor, sonra o çekiliyor ve alnını

Benim.

"Senden hiçbir şey saklamayacağımı söyledim ve saklamayacağım. Bazen kötü günler geçiriyorum." "Nesi kötü?"

Elimi boynundan çekip arkasından öpüyor ve parmaklarımı şakağına bastırıyor. "İşte."

"Dominic'le bir ilgisi var mı?"

"Çoğu zaman, evet. Arabasını sürerken... Bilmiyorum, biraz kafam karıştı." "Özür dilerim. Audi'm yerine onu kullanmak isteyebileceğini düşündüm."

Başını iki yana sallar. "Olma. Belki de benim için iyiydi."

"Görünüşe göre değil."

Tek hissedebildiğim ondan sızan acı ve içgüdüsel olarak onu rahatlatma ihtiyacım. "Bazen keşke," diye nefes veriyor. "Bazen keşke ben de senin gibi rüya görseydim, düşüncelerimi bu şekilde kovabilseydim ve belki de bu günleri yaşamasaydım."

"Hayır, yok, Tobias. Sana söz veriyorum yapmayacaksın." Gözlerimi kaçırıyorum. "Beau'nun çıkmasına izin vermeliyim."

Duş almam lazım."

Başını salladı ve beni bıraktı. Ön kapıyı arkamdan kapatarak uzun bir nefes alıyorum. Onunla tekrar aynı ortamda bulunduğumda, varlığının bende yarattığı etkiyi inkâr etmek mümkün değil. Öpücüğü hâlâ nefesimi kesiyor, içim aramızdaki ihtiyaçtan dolayı zonkluyor ama onun acısı tüm bunları gölgede bırakıyor. Bir yanım teslim olmak, sözlerini duymak, onları kalbime almak ve tüm kinimi gerçekten bırakmak istiyor, böylece birlikte iyileşmeye başlayabiliriz - bizi yakınlaştıracak bir şekilde.

Denemek zorundayım. Teslim olmalıyım, bir noktada onunla yarı yolda buluşmalıyım.

Otoparkta yeniden bir araya geldikten sonra hayal ettiğimiz şeyin tam tersini yaşadığımız açık ve her göz göze geldiğimizde ikimizdeki hayal kırıklığını fiziksel olarak hissedebiliyorum.

Bana dokunmasına neredeyse hiç izin vermedim ya da kendini açıklaması için ona bir şans vermedim. Ama kendimi tekrar onun içinde kaybedemem, en azından tamamen değil. Tobias'la fiziksel ilişkiye girmek basit bir seks değil. Dini bir deneyime yakın. İlerlememizi engelleyen kişinin ben olduğumu fark etmeyecek kadar inkâr içinde değilim.

Bir şişe su almak için buzdolabına yöneliyorum ve daha sert bir şey içmeye karar veriyorum. Belki bir içki beni rahatlatıp konuşmaya başlamama yardımcı olur. Viski bardağıma uzanıyorum, biraz buz almak için dondurucuyu açıyorum ve onun market alışverişi yaptığını, bununla da kalmayıp benim için kırmızı üzümleri fermuarla kilitleyip dondurduğunu görüyorum. Babamın malikanesindeki havuzun kenarında uzanıp, o yüzerken üzümleri emdiğim günlerin hayalleri geçiyor aklımdan. Geçmişimiz kısa olsa da, haftalarca yirmi dört-yedi birlikte olduk, birbirimizin alışkanlıklarını inceledik, birbirimizin vücutlarını öğrendik, birbirimize deli gibi aşık olduk. Sonra, *benim* marka diş macunumu kullanmıştı. Kızgınlık dolu yorumuma rağmen onu, alışkanlıklarını, ruh halini tanıyordum ve bana aksini söyleyen rüyamdaki kıskançlıktı.

Şeytan ayrıntıda gizlidir ve ben şeytanımı çok iyi hatırlıyorum. Bu gibi jestler beni onun benim üzerimde durmaksızın titrediği zamanlara geri götürüyor. Benim için pişirdiği akşam yemeklerini, birlikte yaptığımız banyoları ve o sırada yaptığımız uzun sohbetleri. Satranç oynadığımız uzun saatler, açıklıkta yıldızları seyrederken Louis Latour içtiğimiz zamanlar. Saatlerce sevişmek, ter içinde, gözler kilitli, vücutlar uğulduyor, yorgun bir uykuya dalmadan önce sadece uyanmak ve her şeyi tekrar yapmak için.

Gözlerimi kapatarak, ona gitme, aradaki boşluğu doldurma dürtüsüyle savaşıyorum. Her gece ateşkes yapıyor gibiyiz ve o bana sarılıyor, beni bedenine çekiyor, soru sormamı, bir konuşma

başlatmamı bekliyor, ama ben yapmadım. Hâlâ bu konuda mutlu olmak için kendime izin vermeye çalışıyorum.

onu burada, kalıcı olarak kucaklamak için.

"Sadece bir tane, tamam mı?"

Zıplıyorum. "Arkamdan sinsice yaklaşmayı keser misin?!"

"Sana gizlice yaklaşmadım. Odaya girdiğimden beri dondurucuya bakıp duruyorsun."

Kapıyı kapattım. Gözleri poşetten çıkardığımı fark etmediğim donmuş üzümlere takılıyor.

"Kitap okurken onları emerek beni deli ederdin."

Bardağıma biraz buzla birlikte birkaç tane atıyorum ve içkimi doldurmak için tezgâha geri dönüyorum. "Neden sadece bir tane?"

"Bu gece için planlarımız var ve senin tetikte olman gerekiyor." Beau'yu dışarı çıkarmak için arka kapıyı açtı. "Seni götürmem gereken bir yer var."

"Nereye gidiyoruz?"

"Bir buluşma," diye cevaplıyor basitçe.

Ona sarılıyorum. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Bu sadece sizi Virginia'da bize göz kulak olanlarla tanıştırmak için."

Kaynamaya başlayınca viskiyi geri attım. "Kimsenin beni aramadığını söylediğini sanıyordum."

"*Seni* aramıyorlar," diye cevap veriyor, gözleri gerisini anlatıyor. Korunmaya ihtiyacı *olduğu* gerçeği beni korkutmalı ama korkutmuyor. "Hızlıca bir duş alacaktım."

"O zaman hızlıca bir *banyo* yapacağım." Ben içkimi bitirdiğimde o çoktan duşa girmişti, şüphesiz bana yer açmak için. Soyunurken, durduğu yerden aynada beni izlediğini, vücudunu köpürttüğünü görüyorum. Gözlerim kilitli, tişörtümü ve sütyenimi çıkarıyorum, boynuma doğru süzülen allık yüzünden tenim pembeleşiyor. Sırıttırıyor ve ben çenemi kaldırıyorum, eğilmek için özenli bir zaman ayırıyorum, hem kotumu hem de külotumu indiriyorum. Arkama bakmaya zahmet etmiyorum çünkü yaptığının ne kadar zalimce olduğunu biliyorum. Onun sulandırılmış laneti karşısında dudaklarımı ısirmaktan kendimi alamıyorum. Pençe ayaklı küvetime girip, şeffaf duş kapısından vücudunu süngerle temizlerken onu hayranlıkla izliyorum. Banyo, evi satın aldığımda tamamen yenilediğim tek oda çünkü bir dolap büyüklüğündeydi ve şimdi iki katına çıkmış olsa da, onun yakınlığıyla hala küçük görünüyor.

Ezekiel Tobias King şeytani derecede karanlık ve mükemmel, özellikle de ıslakken. Ve benim olduğunu iddia ediyor. *Sonsuza kadar* benim.

Küvetin içine gömülürken, süngerini atıp bir avuç şampuanı kara yelesinde gezdirdikten sonra ateşli gözlerini benimkilere dikmesini utanmadan izliyorum.

Islak kirpikleri gözlerinin gerçeküstü rengini vurguluyor. Suyun akışından her şeyi çok net görüyorum. Tekrar yirmi yaşındayım ve ona uzanıyorum, tam beni düşün yarısında karşılıyor, beni anlamsızca öpüyor ve beni sikine sokuyor. Saniyeler geçtikçe ve ikimiz de anılar tarafından yutulmuş ve ihtiyaçtan çözülmüş olarak birbirimize bakarken, şimdi tamamen canlanan bir horoz. Şimdi şişmiş, kalın, damarlı, ucunun görüntüsü ağız sulandırıcı. Zalimce bir hareketle sırtını dönüyor ve spreyin omuzları boyunca uzanan ağır mürekkepli kanatların üzerinde yıkanmasına izin veriyor. İşte o zaman çarpıklığı görüyorum, daha önce dudaklarımla defalarca çizdiğim desenin net bir şekilde kesintiye uğradığını. Çıkış yaraları.

Biri sağ kürek kemiğinin hemen altında, diğeri de sağ kalçasının üstünde.

Onları ve ne anlama geldiklerini görünce anında gözyaşları dökülüyor. Biz ayrıken ağır yaralanmıştı. Babamın malikanesinde beni acımasızca kaçırdığı gecenin puslu görüntüleri ortaya çıkıyor ve onları hissettiğimi hiç hatırlamıyorum, ama orada olabilirlerdi.

"Tobias," diye fısıldıyorum kısık sesle, yüzümdeki kan çekiliyor ama o beni duymuyor. Ona

gitmekten, cevaplar talep etmekten kendimi alıkoymak için elimden gelen her şeyi yapıyorum ama aramızda cam ve porselenden çok daha kalın bir bölme var. O beni zorlamak istemiyor, ben de zorlanmak istemiyorum.

Ŗu anda tam olarak belirleyemediğim bir nedenle benimle fiziksel iliŖkiye girme konusunda da isteksiz görünüyor ve ben de bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. Sanki d Ŗ ncelerimi okumuŖ gibi bana dönüyor, bakıŖlarını kaçırmadan önce yüz ifademi tartıyor, duŖu kapatıp bir havlu kaparak banyodan sırlsıklam çıkarken bir küfür daha savuruyor.

Tobias

Korku.

Duşun cam kapısından gördüğüm tek şey buydu.

Bu, bana güvenmediği gerçeğiyle birleşince, hayatındaki yeniden varlığını sorgulamama yetiyor. Kılıcın en çok sızlatan ikinci ucu bu. Ve bu gerçeğin verdiği hastalıklı his, göğsümde, içimde sürekli çalkalanan asidin sürekli olarak yavaşça dökülmesi. Gözlerindeki korku benden korktuğu için değil. *Bizim* bir parçamız olmanın ona yapabileceklerinden ve yaptıklarından korkuyor. Yine de, ayarladığımız buluşmaya doğru yanımda giderken başını ince boynunun üzerinde asil bir şekilde yüksek tutuyor. Hâlâ ıslak olan saçlarını düzeltip at kuyruğu haline getirmeden önce dudaklarını parlatıyor. Pencereden dışarı bakarken, elini tutup ağzıma götürdüğümde ve dudaklarımı elinin arkasına bastırdığımda sessiz kalıyor.

"Bunu yapmak zorundayız, Cecelia. Ama umarım bu buradaki hayatımızı fazla etkilemez." "Biliyorum."

"Bunu müzakere edemeyiz." "Biliyorum."

"Her adımdan *haberdar* olacağına söz verdim." "Bunu istiyorum."

Gözlerimi kısa bir süre yoldan ayırarak ona doğru bakıyorum. "Emin misin?" "Evet," diyor buz gibi. "Bilmek uzun zaman önce *bedelini* ödediğim bir lüks."

"Buna sahip olacaksın ama istediğin şekilde karşılığını alamayacaksın, en azından başlangıçta."

Camdan dışarı bakıyor ve ben de yavaşlayarak yolun kenarında duruyorum çünkü beni duymasını istiyorum. Bu şekilde arabada kapana kısılmış durumda, konuşmadan kaçması mümkün değil, ki bu itiraf için ona ihtiyacım var. Vereceği her türlü tepkiye hazır olmak istiyorum. Telefonumu çıkarıp bir mesaj yazdığımda kaşlarını çatıyor ve toplantımızı erteliyor. Mesajı gönderip yüzünü ona döndüğümde beklentiyle beni izliyor.

"Şimdi bu konuşmalardan birini yapmamız gerekecek." "Tobias-"

Başını sallıyor. "Neden güvenliğe ihtiyacımız olduğunu anlıyorum."

"Dahası da var."

Kıllanıyor. "Lanet olsun, her zaman bir şey olmaz mı?"

"Evet. Demek istediğim de bu. Her zaman bir şeyler olacak. *Her zaman*. Ne olursa olsun, her zaman bir şeyler olacak ve benimle birlikte olmanın bu bitmek bilmeyen sıkıntıya ve daha da önemlisi hayatını kaybetmeye değip değmeyeceğine karar vermelisin. *Hayatını*, Cecelia, çünkü bu kararı bir kez verdin mi, geri dönüşü yok."

"Sen benim adıma karar verene kadar ben bu kararı yıllar önce vermiştim, hatırladın mı?"

"Bu konuda bu kadar küstah olmayı bırak," diye bağıyorum. "Belki de bunun senin için hâlâ bir karar olduğunu düşünüyorum çünkü belki de artık aynı şekilde *hissetmiyorsundur*."

"Küstahlık etmiyorum. Alışmaya çalışıyorum. Bana söylemediğin ne var?"

"İhtiyacım olan her şey çünkü bana bir şans bile vermedin!" Yumruklarımı sıkıyor, öfkemi yatıştırmak için elimden geleni yapıyorum. "Ve anlıyorum, tamam mı? Anlıyorum, ama bu gerçekten o kadar ciddi."

Alt dudağını yalıyor, gözleri pişmanlık dolu. "Deniyorum."

"Biliyorum. Miami misilleme yapmadan önce Dom'un cesedi yere düşmemişti bile." Gözleri büyüdü. "Ne?"

"Florida'dan silahlarını ateşleyerek geldiler ve tam da Roman'ın evindeki pisliği temizlemeyi bitirdiğimiz sırada topyekûn savaş ilan ettiler. Tamamen hazırlıksızdık."

"Tanrım."

Koltuğumda dönüyorum ve tamamen ona bakıyorum.

"Bir hafta içinde kardeşliğin tüm güneydoğu şubelerine saldırdılar ve *Alicia'nın* kardeşi de dahil olmak üzere *her birinde* bir kuzgunu öldürmeyi başardılar. İşte böyle tanıştık, cenazesinde. Onu gömdükleri gün oradaydım."

Ciddiyetle başını sallıyor.

"Ama biz o zaman bir araya gelmedik. O cenaze, sen gittikten sonraki bir ay içinde katıldığım bir düzine cenazeden sadece biriydi, Dominic'inki de dahil."

Ona söylediklerimi anlamaya çalışırken gözleri kıskanç bir eski sevgilinin değil, gerçek bir kraliçenin tepkisi olan empatiden başka bir şeyle dolmuyor.

"Sürüler halinde geldiler, Cecelia, ve hepsi için. *Benim için. Kafam için*. Sadece birkaç kurucu üyenin derneğini bildiğini unutmamalısınız. Miami tarafından ifşa edildiğimde bir numaralı düşman haline geldim. Sean ve ben bölümleri ayırdık, aramız pek iyi olmasa da güvenliği artırdık. O noktada aramız hiç iyi değildi ama bağlılığımız sarsılmazdı, birlikte çalıştık ve ikimiz de adım attık. Bu savaş altı ay kadar sürdükten sonra nihayet sona ermeye başladı. Ve bu sadece seni uzakta, çok uzakta tutma kararımı pekiştirdi."

"Ama... Miami'de iltica edenlerin hepsinin o gece öldürüldüğünü sanıyordum?"

"Bazıları kaçtı ve kaçtıklarında da silahlanıp intikam için geri geldiler. Miami'nin en iyi ekiplerimizden biri olmasının bir sebebi vardı. En büyük ve en çok bağlantıya sahip olan onlardı. Birkaçının mafya bağlantıları vardı ve dalga *geçmiyorlardı*. Doğrudan kafaya, yani bana saldırdılar ve işler kötüye gitti. Babanın evindeki o boktan olaydan sonra bu haber yayılınca, otoritem ve kontrolüm kardeşlik tarafından sorgulanmaya başlandı. Bazıları kişisel sebeplerden dolayı sırtımı döndüğümü düşündü. Haberler karıştı ve hızla yayıldı. Ve sağda solda kardeşlerimizi kaybediyor olmamız da işe yaramadı. Aileler sinirlendi ve hepsi beni suçladı. Bu benim en kötü kabusumdu. Hepimizin ifşa olmak üzere olduğundan emindim ve her yeni tehdidi atlattığımda, bunun sona ermek üzere olduğunu varsaydım. Bu durum uzadıkça, katıldığım cenazeler arttıkça, hükümet devreye girip beni yakalamadan önce yok olan ailelerin dünyasını düzeltmeye çalıştım. İlk yıl boyunca her

şeyin bittiğinden emindim."

"Ama hiçbir şey çıkmadı mı? Hiçbir yetkilinin dikkatini çekmedi mi?"

"Savaş birkaç eyalete yayılmıştı. Neyse ki, medyadaki işaretlerin bağını yok etmek için maaş bordromuzda yeterince kanatlı federal vardı, ancak iz bırakma konusunda, ne kadar dikkatli olsak da, bundan emin değildim çünkü o noktada topyekün bir sokak savaşıydı."

Yutkunuyor. "Kaç kişi öldü?"

"Çok fazla," başparmağımla yanağını okşuyorum. "Her iki tarafta da çok fazla var."

"Sırtındaki şu yara izleri. Silahla vurulmaktan mı?"

Başımı

salladım. "Ne

zaman?"

"Seni gönderdiğim günden bir yıl sonra, Dom'un öldüğü gün. Tesadüf değil. Charlotte'taki ofisimden bir blok ötede koşumu bitirmek üzereydim ki şehrin lanet bir caddesinde vuruldum. Her şeyin bitmediğine dair bir kanıt daha, ki bu da beni senin için gelmeyi düşünecek kadar aptal olduğuma ikna etti."

"Sen," sesi tıkanıyor, "sen..."

"Neredeyse ölüyor muydun? Evet. Tyler'ın söylediğine göre bir haftadır ölmek üzereydim. Ve dürüst olmak gerekirse, o noktada, ölsem de umurumda değildi. Bu benim için bir rahatlama olurdu."

Gözleri sulanıyor. Çekingen bir şekilde uzanıp çenemi tutuyor. Elini kendi elimle kapatıyorum.

"O gecenin ardından yaşananlar baş edebileceğimizden çok daha fazla oldu. Seni o karmaşaya sürükleyecek durumda değildim, seni ne kadar geri istesem de. Her yerde gözüm üzerindeydi. Öldüğü güne kadar babanın da öyle. Kuşlarım ve onun ek güvenliğiyle sessiz bir ortaklıktı bu."

Yüzünü buruşturuyor.

"Bunu seni suçlamak için söylemiyorum Cecelia. Sadece bilmeni istiyorum ki bunlar bahane gibi görünebilir ama benim için iyi nedenler, seninle iletişime geçemememin, sana gelemememin nedenleri. İlk birkaç yıl çok tehlikeliydi. Hâlâ kanat takanlar, kendilerini hâlâ davaya adayanlar o dönemde sıkı bir incelemeden geçirildi. Bazılarına, emin olmadıklarımıza, kardeşliğin çözüldüğüne, geçmişte kaldığına inandırdık. Kıyamet koptuğunda, boyut olarak küçüldük ve sonunda Sean ve ben bunun en iyisi olduğuna karar verdik. Seninle ilgili olarak ne yaptığımızı biliyorduk. Seni duygusal olarak incitmek ve bu yüzden bizden nefret etmen bizim için daha güvenliydi. Bize ne kadar kızar ve uzak durursan, o kadar iyi olur."

Dilini alt dudağında gezdiriyor, elini çekmeden önce gözleri benimkileri arıyor. "Bunca zaman sonra Sean'la gerçekten hiç... konuşmadınız mı?"

"Denedim," diye itiraf ediyorum, "Elbette denedim. Oğlu doğduğunda onu güvende tutmak için, Tessa'yı güvende tutmak için onu işin içine sokmaya çalıştım. Ama hayır, Sean ve ben Fransa'dan döndükleri ve bizi birlikte gördükleri günden beri aynı değiliz."

Konuşurken sesi mesafeli. "Bunca zaman, en azından birbirinize sahip olduğunuzu düşünmüştüm."

Başımı salladım. "Kıymetli kulübüm vardı, elimde kalan tek şey buydu ve gün geçtikçe dağılıyordu. Uğruna çalıştığım her şey Dominic'in öldüğü gece alevler içinde kaldı. O noktada umurumda değildi ama bana, *bize bağlı olan* insanlar beni ayakta tuttu. Savaşın sisi nihayet kalktığında, kayboldum. Kafamın içinde kayboldum. Ve sanırım bir bakıma biraz delirdiğimi söyleyebilirsiniz."

"Ben..."

"Üzgün müsün? Asla üzülme. Bu sadece ektiğimi biçmenin ilk gerçek tadıydı. Sana uzun zaman önce bir noktada beni yakalayacağını bildiğimi söylemiştim. Sadece bu kadar çabuk olmasını

beklemiyordum. Dahası da var ve geliyor, ama bizi bekliyorlar."

Kontağı çevirip dikiz aynasından asılı kolyeye bakarken başını sallıyor. Uzanıp metal kanatları parmaklarımın arasında sıkıştırıyorum. "Buraya geldiğimde Sean bana mesaj atıp seni sordu,

Dom öldüğünden beri ilk kez *beni* sordu. Sanırım sonunda beni affetmeye çalışıyor." Kolyeyi bırakıp arabayı vitesine taktığımda ileri geri sallanıyor.

"Asla eskisi gibi olamayacağız, ama seni ona tercih ettiğimde bunu biliyordum ve *bu daha önceydi*," diye nefes veriyorum ve geri kalanını ona anlatırken içimi bir korku kaplıyor. "Cecelia, *her zaman* peşimde olacaklar ve bu terimi gevşekçe kullanıyorum çünkü *onlar birbirinin* yerine kullanılabilir. Başımdaki yarayla sana geldiğim gece mi? O da bana yapılan ve hiç beklemediğim bir girişimin sonucuydu. Tehdidin sona erdiğinden emin olmak için ona gereğinden fazla delik açtım, ancak yapmam gerekeni yapıp daha fazla tehdidi ortadan kaldırmak yerine, gizlendim ve o gece doğrudan sana geldim."

"Kimdi o?"

"Fransa'daki ilk günlerimde bir ortağım için yaptığım bir düşman ev ziyareti. Ve bunun son misilleme olmama ihtimali çok yüksek. Bu oyunda uzun hafızalar var." Sözlerimin üzerinde düşünüyor. "Seninleyken bir numaralı kuralımı sürekli çiğnedim. Seninleyken, olması gerektiği gibi düşünmüyordum. Birlikte olduktan sonra hiç düşünmedim ama sensiz olmak istemedim."

Önümüzdeki açık yola bakıyorum.

"Eğer bunu yaparsak, gerçekten yaparsak, bilmelisin ki, hayatımdaki en değerli şey olan seni ele geçirirlerse, benim için *oyun biter* Cecelia. Biter. Seni kaybetme ihtimaliyle başa çıkmakta zorlanıyorum. Dominic olmadan ancak bu kadar *dayanabildim* ve seni, Sean'ı, saygımı, amacımı kaybedince kişisel olarak benim için önemli olan her şeyi umursamayı bıraktım. Tanımadığım birine dönüştüm ve beni durduracak kimse yoktu..." Ahlaksızlığın beni tüketmesine izin verdiğim gecelerin titreşimleri kısa süreliğine yanıp sönüyor ve günün geri kalan ışığını karanlıkta gölgeliyor. Ruh halimi tarif etmek için o anılara uzanıyorum. "Umursamadığım için kendimi daha iyi hissediyordum, hiç olmadığım kadar özgürdüm çünkü kaybedecek bir şeyim yoktu. Artık endişelenecek bir yakınım yoktu ve rahatlamıştım. Başım o kadar hızlı dönmüyordu ve ben...." Başımı salladım. "Eğer seni şimdi ele geçirirlerse," diye bağıriyorum, "*her şeyini* alırlar. O yüzden bu toplantı gereğinden fazla önemli. Ama tüm bunlar *burada, hemen şimdi sona erebilir*. Senden bir daha uzaklaşamam, seni bir daha itmem ve asla da itmeyeceğim, ama sen bana gitmemi emredebilirsin. Eğer kararın buysa, buna saygı duyarım, çünkü Cecelia, beni sevdiğin için ölme ihtimalin çok yüksek ve ben sadece seni güvende tutmaya *çalışacağıma* söz verebilirim."

Koltuğunda doğrulmadan önce başını sallaması sadece bir saniyesini alıyor. "Dediğim gibi, bu kararı uzun zaman önce verdim, Tobias. Hadi gidelim."

Chapter Fifteen

Tobias

Yaş Yirmi Bir

Parkın girişindeki ağaçların örtüsü altında yürürken ellerimi kot pantolonumun içine sokup yavaş adımlarla ilerliyorum. Yukarıdan yalnız bir kuş süzülerek geliyor ve alçak dallardan birine konmadan önce tepemde uçarken gözüme çarpıyor. Gözlerini kuşa sabitlemiş, ben yanından geçerken ilerleyişimi takip eden dikkatli bakışlarını hissediyorum. İçgüdülerim bunun bir uyarı mı yoksa yola devam etmem için bir işaret mi olduğunu çözmeye çalışırken, zihnim de onun görünüşünün önemiyle savaşıyor. İkincisinde karar kılıp parkın etekleri boyunca yürümeye devam ediyorum. Bir grup masada çiftler halinde toplanmış, çoğu yaşlı, altmışlı yaşların ortalarından sonlarına doğru olan bir grup adamı fark etmem uzun sürmüyor. Hepsi birbirinin karşısında yer alıyor, aralarında satranç tahtaları var. Sadece bir adam tek başına oturuyor, tahtasındaki taşlar oyunun ortasındaymış gibi dağılmış, karşısındaki sandalye boş. Nabzım yükseliyor, boş sandalyeye kaymadan önce son birkaç adımı atarak kendimi onların arasına yerleştiriyorum. Etrafımızı saran adamlar bana bir bakış bile atmıyor, kendi oyunlarına dalmışlar.

Karşısında oturduğum adam onu incelediğimde varlığımı en ufak bir şekilde kabul etmiyor, yüzü yılların yıpranmışlığıyla kazınmış, alnında ve dudaklarının çevresinde derin çizgiler var. Kalın, ağarmış saçları uzun ve yıpranmış kıyafetleri hafif kırışık - sanki görünüşü hakkında hiç düşünmemiş ve yataktan öylece yuvarlanmış gibi. Tahta parçalarını özenle yerleştiriyor, her birini parmaklarının ucuyla okşadıktan sonra yıpranmış tahtadaki başlangıç konumlarına geri koyarken bırakıyor.

Ritüelinden tatmin olmuş gibi görünerek sonunda gözlerini kaldırıyor -benimkilerin renginde- ve aynı dikkatle beni inceliyor. Benzerliğimiz, açık bir aile bağımız nedeniyle yüz ifademdeki kayma karşısında dudakları eğlenerek seğiriyor.

Fransa'ya geldiğimden beri, öz babam hakkındaki fısıltılar nedeniyle, hastalığından önce nasıl bir adam olduğunu daha çok merak etmeye başladım. Anladığım kadarıyla, bir zamanlar annemle babam birlikteyken onun ortağı olan Antoine'dan bazı seyrek ayrıntılar öğrendim. Babam, özünde, en yüksek teklifi veren için emirleri uygulayan biriydi. Birçok kişi Abijah'tan korkardı.

Bazıları ona saygı duyuyordu. Dilimde binlerce soru tomurcuklanırken, onları sormaya cesaret edemiyordum. Davet üzerine buradayım ve davetin neden yapıldığını öğrenmeden merakımla işi berbat edecek değilim.

Delphine'in benim için özenle hazırladığı ve çoğunlukla annemin akrabalarından oluşan -hepsi eski aktivist olan- ve öz babamın tarafından çok az kişinin yer aldığı kapsamlı irtibat listesinde o yoktu. Gerçekte, o beklenmedik bir müttefik. Motivasyonlarına şüpheyile yaklaşıyorum ama Abijah'ın babasına, yani büyükbabama baktığımdan hiç şüphem yok. Küçükken içime işlemiş korku yüzünden hiçbir şekilde yardım almayı düşünmeyeceğim biri. Annem tarafından Abijah'ın asla merak etmemem ya da herhangi bir kapasitede aramamam gereken bir adam olduğu düşüncesi derinlere gömülmüştü. Bu nedenle, onun geniş ailesini çok nadiren, hatta hiç düşünmedim.

Birbirimizi incelerken, bir parçam annemin Fransa'dan kaçmasının -Abijah'ın tek oğlunu alıp onu başka bir adam için tamamen terk etmesinin- ben de dahil olmak üzere ilgili herkes için dolaylı bir kine neden olmuş olabileceği ihtimalini kabul ediyor.

Yüz ifadesinde kin ya da kızgınlık izi var mı diye dikkatle bakıyorum. Bunun yerine, gözlerinde sanki bunca yıldır beni görmeye susamış gibi neşeye benzer bir şey buluyorum.

Ama belki de bana bakarken gördüğü ben değilim, öz babamın, uzun zaman önce akıl hastalığı yüzünden kaybettiği oğlunun hayaleti. Şimdi ona bakarken o bağın bir kırıntısını hissedebiliyorum. Bir zamanlar beni büyüten adamla kurduğum ve şimdi kardeşimle kurduğum bir bağ.

Sabah bulutları dağılırken bahar güneşi başımıza vurmaya başlıyor ve tahtayı aydınlatıyor. "Se voir accorder le premier déplacement est perçu par certains comme un avantage. Ben bunun benim avantajım olduğunu düşünüyorum. Bu tek darbeyle, rakibimin agresif olup olmadığını anlayabilirim. Fais le premier pas, Ezekiel, je suis assez curieux de voir." *İlk hamleyi yapmak bazıları tarafından avantaj olarak görülür. Ben bunu avantajım olarak görüyorum. O tek hamleyle rakibimin agresif olup olmadığını çoğu zaman anlayabiliyorum. İlk hamleyi sen yap, Ezekiel. Oldukça meraklıyım.*

görmek için.

"Je n'ai jamais joué." *Hiç oynamadım.*

Dudakları bir kez daha kıpırdıyor ve gözlerinde gurur olarak algıladığım bir titreşim parlıyor.

"Çoğunluk 'Je ne peux pas jouer' diye cevap verdi. Sizin yanıtınızı tercih ederim." *Çoğu 'Oynayamam' diye cevap verdi. Seninkini daha çok beğendim.*

Bir piyonu alır ve tahtadaki başlangıç yerine geri çekmeden önce iki boşluk çapraz olarak hareket ettirir.

"Tu peux avancer ton pion de deux cases que la première fois, une fois qu'il est en jeu, le pion ne peut se déplacer qu'une fois par tour. Lorsque tu retires tes doigts du pion, c'est joué, tu peux plus revenir en arrière." *Bir piyonu sadece ilk kez iki boşluk ilerletebilirsiniz, oyuna girdikten sonra piyon her turda sadece bir kez hareket edebilir. Parmaklarınızı piyondan çektiğinizde piyonun işi biter ve bir daha asla geri çekilemez.*

Kaşlarını soru sorarcasına kaldırıyor ve ben de onu anlamak için çenemi yavaşça eğiyorum. Sonraki sözlerinde net bir İngilizce konuşuyor. "İlk hamlenizi duyduğumda çok mutsuz oldum."

Antoine.

Çıkarabildiğim tek sonuç bu.

Tahtaya doğru eliyle işaret ederken söylediklerinin ne anlama geldiğini anlamaya ancak zaman bulabiliyorum. "Çok dikkat et, Ezekiel."

Çizgide ilerleyerek her bir parçanın yatay ve dikey hareket kurallarını ben hafifçe kavrayana kadar gösteriyor. Bunu birkaç dakika boyunca sessizce yapıyor, ben de her bir parçayı nasıl ele

aldığına dikkat ederek onu izliyorum.

"Vous considérez le pion comme le plus important?" *Piyonun en önemli olduğunu mu düşünüyorsunuz?*

"Cela dépend de la connaissance du pion et de sa position. Et puis, l'union fait la force, n'est-ce pas?" *Piyonun bilgisine ve pozisyonuna bağlıdır. Ve sayılarda bir rahatlık var, değil mi?*

Soru doğrudan Fransa'da yardım arama nedenimle ilgili, bu da benden ve buradaki arayışından ne kadar uzun süredir haberdar olduğunu ve bağlantılarının ne kadar derin olduğunu bilmemi sağlıyor. Gururumu bir kenara iterek, yıllarca burada yalnız kalarak edindiğim gerçeği itiraf ediyorum ve başımı sallıyorum. Kendimi en huzurlu hissettiğim zaman evde, kardeşlerimle çevrili olduğum zamandır.

"Ama görüyorsunuz, eğer doğru konumlandırılırsa, tek başına piyon tahtadaki en güçlü taşlardan biri haline gelebilir ve şahı kontrol etme kapasitesine sahiptir." *Ama görüyorsunuz, doğru konumlandırılırsa, piyon tek başına tahtadaki en güçlü taşlardan biri haline gelebilir ve şahı kontrol etme yeteneğine sahiptir.*

Taşı kaldırıp büyük bir dikkatle elinde çeviriyor ve ben de onu izliyorum, tahtadaki yerine koymadan önce yaptığı harekete dalmış bir şekilde.

Satranç dersi bu sabah hiç de beklediğim bir şey değildi. Fransa'da geçirdiğim süre boyunca yaptığım hamleleri bu oyuna benzetmiş olsam da, sadece temelini, özünü, ana hedefini biliyor olmam bana ironi gibi geliyor.

En güçlü türden bir farkındalık beni sarıyor ve bunu memnuniyetle karşılıyorum, buradaki yürüyüşümün başlarında içgüdülerime güvendiğim için şükrediyorum. Hayatımda yolumdan emin olduğum birkaç kez oldu, beni tüketen ve bana zamanın belirli bir noktasında tam olarak olmam gereken yerde olduğumu söyleyen genel elektrik yoluyla. İlki ailemin öldüğü gece açıklıktaydı. İkinci kez Preston'la o lokantada geçirdiğim son gecede oldu. Ve şimdi gözlerimi karşımda oturan adama kaldırdığımda aynı titreşimi hissediyorum.

"İlk sözlerinizle handikapınızı ortaya koydunuz, bu bir taktik oyununda akıllıca bir karar sayılmaz. Je sais déjà que je peux et que je vais te battre, mais ton avantage est maintenant le premier coup." *Bana ilk sözlerinizle handikapınızı ele verdiniz, taktik oyununda akıllıca bir karar değil. Seni yenebileceğimi ve yeneceğimi zaten biliyorum ama şu anki avantajın ilk hamlen.*

Başlamam için bana eliyle işaret ediyor ve ben de içgüdülerimi harekete geçirerek ilk parçayı oyuna sokuyorum. Kaşları hafif bir şaşkınlıkla kalkıyor ve bana yavaşça başını sallıyor.

"Sık sık oynar mısın?"

Koltuğunda geriye doğru tekmeliyor, metal ayaklar kaldırıma hafifçe sürtünüyor. İkimiz de sorunun oyunla bir ilgisi olmadığını biliyoruz.

"Uzun zaman önce emekli oldum, ama iyi bir nedenim olduğunda ara sıra uğraşıyorum." O gözlerini indirip ilk hamlesini yapana kadar aramızda sessiz bir iletişim geçiyor.

Cecelia

Bir poşet erzakı içeri taşıyıp mutfak masasının üzerine bırakıyorum, Beau'nun her zamanki özensiz selamıyla beni neden dövmediğini merak ediyorum. Pencereden arka bahçeyi incelediğimde iki Fransız'a rastlamıyorum ve evi aramaya başlıyorum. Çalışma odasında ikisini de meşgul buluyorum. Beau ön patilerini Tobias'ın kalçalarına dayamış, patates cipsiyle beslenmek için avucunu açmış. Tobias ise benim büyük boy, yuvarlak sandalyemde neredeyse koma halinde uyuyor. Üzerinde siyah eşofman altı ve yün çoraplardan başka bir şey yok, açık ağzından yumuşak bir horlama geliyor. Etrafında atıştırmalık ve şekerleme torbaları var ve sehpanın üzerinden yarısı yenmiş bir Ben and Jerry's kutusu görünüyor. Beau, Tobias'ta yağa bulanmış atıştırmalık kalıntıları ararken yanımdaki televizyonun sesi kahkahalarımı bastırıyor.

Bu hem komik hem de üzücü ve belli ki benim sürekli yokluğum ve aramıza koyduğum boşluk, bir Fransız kanepede patatesinin yaratılmasına yardımcı oluyor. Uyku durumu nedeniyle, eskiden bana yasakladığı bol miktarda karbonhidrat yediği açık.

Açılmış bir eli göğsünde duruyor ve bacakları sandalyenin kenarına asılı. Beau diğer elini yalayarak temizlemekle meşgul.

Belli ki eve bu kadar erken dönmemi beklemiyordu. Yanına gitmek, yüzünde kalan kırıntıları silkelemek ve ağzının altındaki çikolata artıklarını yalamak için yanıp tutuşurken, uyurken onu izliyorum. Bu evi satın aldığımda, onu burada hiç hayal etmemiştim ve dürüst olmak gerekirse, onu hiçbir ev işinde hayal etmemiştim. Elbette, onunla babamın evinde yaşadım ama o zamanlar hep güzel yemekler, şarap tadımları, ateşin yanında satranç oynayarak geçirilen geceler ve bizi terden sırlıklam eden ve nefes nefese bırakan seksi seanslar vardı.

Bu dinamik tamamen yabancı.

Şimdiden çok sıkıldığı, günlerini saçma sapan şeyler yiyerek ve televizyon izleyerek geçirdiği için huzursuzluk duyuyor.

İçini kemiren bu suçluluk duygusu ve burada zamanını bu şekilde geçiriyor olması, uyum sağlayamayacağı, küçük kasaba yaşamının onu huzursuzluk noktasına kadar sıkacağı fikrini daha da pekiştiriyor.

O pasaklı haliyle bile hayatımda gördüğüm en güzel adam. Ve eğer isteseydim, şu anda ona

gidebilir, kabuğunu soyabilir ve kendimi onun içinde kaybedebilirdim. Böyle davranmaktan nefret ediyorum.

Kararlıyım ama vicdanım bunu gerektiriyor ve geçmişteki davranışları yüzünden beni böyle olmaya zorladı. Ortaya çikalı bir haftadan biraz fazla oldu ve ben kendi amacım için buna katlanmaya kararlıyım. Aramıza mesafe koyduğum için bana kızgın olduğu her an, beni ittiği, sürgün ettiği ve ilişkimizi küçümsediği zamanların bin katını hissettiğimi bilmeli. Bizi kabul etmesi için ona yalvarırken bile. Bu kini beslemek ne kadar çocukça olsa da, onun ellerinde öylece teslim olamayacak kadar çok acı çektim. Ve vermeyeceğim. Buna bir daha asla katlanmayacağımı anladığından emin olana kadar olmaz.

Sadece işlediği günahlar ve birlikte geçirdiğimiz süre boyunca söylediği ve asla hesap vermek zorunda kalmadığı yalanlar değil, aylar önce kendimi aptal yerine koyduğumda yaptığı acımasız inkâr. Ancak bunlar bir araya geldiğinde yeterli bir sebep.

Ama onu ne kadar uzun süre izlersem, kendimi o kadar çok kaptırıyorum, çekime karşı biraz daha çaresiz kalıyorum, ona ve sadece ona olan ihtiyacım sürekli artıyor.

Ben bakarken geçmişimizin görüntüleri benimle alay ediyor. Saçlarımı okşarken ve kalın sikini ağzıma sokup emmemi emrederken dizlerimin üzerinde külottan başka bir şey giymediğim bir an. Ben de emdim, ödülüm... Kontrolümü bırakmamın verdiği ateş ve tatmin duygusu gözlerinde, homurdanmalarında ve beni çiğ çiğ sikmeden önce ağzından çıkan mırıltılarda belirgindi. İstedğim zaman cehennem ateşine kapılıp aynı tatmini yaşayabilirim ama beni yıkan şey cinsel hayal kırıklığı olmayacak. Teslim olmamı sağlayan şey bu olmayacak.

Dürüst olmak gerekirse bunun için ne gerektiğini bilmiyorum ama hissettiğimde bunu anlayacak kadar kendime güveniyorum.

Onu her zaman isteyeceğim. Bu kesin. Bedenim, kalbim, ruhum, beni ben yapan her şey, yakınım da ya da uzağımda olsun, onun için sonsuza dek acı çekecek. Bu, kalbimin uzun zaman önce vardığı kesin bir sonuç. Ama teslim olmayı reddettiğim şey aynı bağımlı kalp. Şu an için kalbimi siktir et, huzura ihtiyacım var.

Beau nihayet yemeğini bitiriyor ve beni selamlamak için sandalyeden kalkmadan önce Tobias'ı temizlemek için yarı iyi bir iş çıkarıyor. Önümde hevesle sallanıp bana gününü anlatırken eğilip parmaklarımı kulaklarında gezdiriyorum.

Televizyonda *Depo Savaşları*'nın yeni bölümü başladığında Tobias irkilerek uyanıyor, oturur pozisyona geçerken gözleri vahşi ve tetikte. Etrafı araştırıyor, kapının hemen önünde durduğumu görünce gözleri şaşkınlıkla açılıyor. Bir zamanlar yememi yasakladığı yiyecekleri yerken yakalandığını fark etmeden önce uykulu, seksi bir gülümseme çenesini süslüyor. Dudaklarında mahcup bir gülümsemeyle başını sallamadan önce poşetlerden bazılarını hızla avucunun içine alıyor. "Beni yargılıyorsun."

"Kesinlikle, evet, öyleyim." Vurgu için başımı sallıyorum.

"Eve erken gelmişsin."

"Sadece yarım saat farkla." Beau ayaklarımın dibinde sızlanıyor. "Sanırım köpeği beslediğin için sana teşekkür etmeliyim." Kaşlarımı kaldırdığımda ağzının bir tarafı kalkıyor. "Çok utanıyorum."

"Uh huh." Durumun komikliğini bir kenara bırakıp onu okuyabilmek için biraz daha yaklaştım. "Yine kötü bir gün mü geçirdin?"

"Hayır, pek sayılmaz." Yüzü aydınlanmadan önce düşüncelerini araştırıyor gibi görünüyor. "Yabancıların depolarına teklif veren hazine avcıları hakkında bir dizi olduğunu *biliyor* muydun? Buldukları şeyler inanılmaz!" Kalçasını tokatlıyor ve saf bir zevkle gözlerini açıyor. "Bunu birlikte *izleyebiliriz*." Bu ihtimal onu gerçekten heyecanlandırıyor ve kahkahalarla gülmek için kendimi zor tutuyorum.

"Gerçekten de başka bir gezegende yaşıyormuşsunuz Bay King."

Alev alev yanan gözleri üzerimde geziniyor ve bir elini uzatıyor, beni kendine çekip kucağına oturtmadan önce elini tutuyorum. "Senden çok uzaktayım," diye mırıldanıyor usulca, beremi çekip çıkarırken

Parmaklarını saçlarının arasından geçirmeden önce. "Üşümüştün." Ellerini kollarımda aşağı yukarı kaydırmadan önce yüzümü avuçlarının içine alıyor ve beni ısıtmak için sürtünme yaratıyor. Eğilerek boynuma sokulmadan önce dudaklarını kısa bir süre dudaklarıma bastırıyor.

Üzerine çöktüğümde zeytin rengi teninin, omuzlarındaki gergin ve derin kasların hissinde kayboluyorum. "Bir ilişkiye gireceksin ve bunun için beni suçlayacaksın."

"Umurumda bile değil," diyor, elimi karbonhidrattan şişmiş karnında gezdirirken sıkarak.

"Yakında sen de grileşeceksin." Sırtarak eğiliyor ve soğuk burnumu onunkine bastırıyorum.

"Yaşlanıyorsun."

"Daha önümde çok uzun yıllar var," diye alay ediyor, beni kucağına kaldırıyor, böylece ereksiyonunu hissedebiliyorum, "ve gri geldiğinde kendimi bırakacağım. Kızarmış tavuk yiyip *tam yağlı* süt içeceğim."

"Ah, peki, bu konuda hiç söz hakkım yok mu? Tavuk gibi kızarmış bir Fransızla mı kalacağım?"

"Beni yine de seveceksin," diyor kalın aksanıyla, yine boynuma sokularak. "Şişman ve gri olsam bile."

Kehribar rengi bir kadeh daha içmek için bakımsız akik saçlarını çekiştiriyorum, kalçalarımın onun kalınlaşan siki üzerindeki hafif hareketini durduramıyorum, sözlerim daha fazlasına olan ihtiyacımla çelişiyor. "Kulak kıllarının sorun olması için biraz daha beklemeyi tercih ederim."

Beni kucağında itip kakıyor. "Akşam yemeğinde kızarmış tavuk yiyelim."

Gözlerimi kısarak sehpaye bakıyorum ve küçük antika kutuyu görünce kaşlarımı kaldırıyorum. "Acil durum ot zulama girmişsin."

"Belki," diyerek suçlu gözlerini benimkilere dikeyor ve şakacı bir tavır takınıyor olsa da, yeni gerçekliğinin kesin çekiciliği ağır basmaya başlıyor ve her zaman var olan cinsel enerjinin bir kısmını yok ediyor.

"Burada sıkıldın."

Kısa tereddütü sadece bunu doğruluyor. Parmaklarım gevşediğinde beni daha sıkı kavırıyor.

"Bırakmayacağım." "Tobias, bırakmak zorunda değilsin. Buraya geldiğinde sana söylemiştim.

Sana izin vermeyeceğim. Yaptığın iş

size güvenen insanlar için çok önemli ve sizin için de önemli."

"Sen daha önemlisin ve ben tatildeyim," diye ısrar ediyor ve ellerini kanatlarımda bulduğu sırtımda gezdiriyor. Gözleri parladığında ve elleri keşfetmeye başladığında, omuzlarını itiyorum.

"Kaldırmam gereken yiyecekler var." Samimiyeti bozmak için boktan bir bahane ama yine de kullanıyorum ve beni bırakmadan önce kollarındaki tereddütü hissediyorum. Ayağa kalkıp çöplerden bazılarını alıyorum ve o bileğimi kavırıyor, elim çorba kıvamındaki bir bardak Cherry Garcia'ya sarılmış.

"Kendi pisliğimi kendim temizlerim, Trésor, kötü bir gün değildi," diye ısrar ediyor ve beni bırakıp çöpünü toplamak için ayağa kalkıyor.

"Ama bu da iyi bir şey değildi. Sırada ne var, Xbox ve kulaklık mı? O adamlardan birine mi dönüşeceksin?"

"Neden olmasın ki? Ben bunu hak ettim." Elinde çöplerle beni mutfığa kadar takip ediyor ve çöp kutusuna atıyor.

"Bunu hak etmediğini söylemiyorum."

Kollarını gergin göğsünün üzerinde kavuşturuyor, siyah saçları gevşek ve kulaklarının etrafında hafifçe kıvrılmış. "Neden söylemek istediğin şeyi söylemiyorsun?"

"Bu sen değilsin."

"Hayır mı? Peki, seni ne memnun

eder?" "Mesele beni memnun etmek
değil."

"Öyle değil mi? Benimle ve seninle olan bu hayatla ilgili bazı önyargıların varmış gibi
görünüyordu. Sanırım buna uygun yaşamıyorum."

"Hiçbir fikrim yok. Mesele de bu zaten."

"Ve sana söylüyorum, tam olarak olmak istediğim yerdeyim."

"Sana inanmadığım için kusura bakma çünkü ben daha iyi biliyorum." "Evet, ben de senin hakkında aynı şeyi düşünüyorsam kusura bakma."

Poşetten yarıya kadar çıkardığım bir granola kutusuyla duraklıyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

Mutfak masasında durduğum yerde beni izliyor. Gözleri kinle parlıyordu. "Bu sen de değilsin.

Bu, senin için gerçek yaşamın ne anlama geldiğini bilmeden önce olabileceğin Cecelia Horner'ın hayatı. Sekiz ay önce çivili topuklu ayakkabılarıyla bir yönetim kurulu toplantısını yöneten ve boş zamanlarını kendi seçtiği düşmanları alt etmekle geçiren kadının standartlarını tam olarak yaşamıyorsun."

"Bana ikiyüzlü mü diyorsun?"

Bastırıyor. "Evet. Seni gördüm. Avını köşeye sıkıştırdığında gözlerindeki zaferi gördüm. Yaşamayı seçtiğin hayat için seni suçlamıyorum ama *gerçekte* kim olduğuna pek uymuyor, değil mi?"

"Ben kim olduğumu biliyorum."

"Öyle mi? Çünkü sekiz ay önce beni terk eden kadın, geceleri elimde tuttuğum kadından çok daha cüretkârdı."

Masanın üzerine bir kutu melek saç makarnası bırakıyorum ve o da öfkeli bir nefes veriyor. Uzaklaşmaya başladı ve daha iyi düşünerek geri döndü ve bana doğru koştu. "Kontrol bende olmadığı için zor zamanlar geçirmiyormuşum gibi davranmayacağım - ya da biliyormuşum gibi - ama en azından bana kendin için kalıcı olarak gördüğün şeyin bu olmadığını itiraf edebilirsin. Seni incittiğim için saklanıyorsun. Kalbini *tekrar* kırdığım için kendine olan güvenin darbe aldı."

"Ofisinden çıktığım andan itibaren yaşamayı seçtiğim hayat için kendine pay çıkarma hakkın yok.

Artık üzerimde o kadar söz sahibi değilsin. Bu hakkını kaybettin," diye çıkıştım.

Bakışlarımı kaçırıp marketin geri kalanını boşaltmaya başlamadan bir saniye önce, sözlerimle onun gözlerinde açtığım yarayı görüyorum. Ben sözsüz bir şekilde işimi bitirirken bakışlarını benden ayırmıyor ve istediği kavgayı ona vermiyorum. Meydan okumasına karşılık vermediğimde yaşadığı hayal kırıklığını hissediyorum, çünkü o dönüp hışımla mutfaktan çıkmadan önce aramızda bir sessizlik oluyor. Dakikalar sonra ön kapı çarpıyor ve başka bir koşuya çıktığını anlıyorum.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, beni sıkıca kendine çekmeden önce yatağın eğimini hissediyorum, böylece göğsüne yaslanıyorum. Kollarına sarıldığımda özrünü, her şeyi yoluna koyma ihtiyacını, sırtıma çarpan sabit kalbinin her atışında hissediyorum ama söylediği gerçeğin yakıcılığıyla sessiz kalıyorum. Eğer çıkardığım sonuçlar da gerçekse -ki ısırtığı yüzünden öyleydi- o zaman ikimiz de şu an için sürükleniyoruz.

Chapter Seventeen

Tobias

Yaş Yirmi Bir

"Bugün neyin var dostum?" Ben ateşe bir kütük daha atarken Tyler bir sandalye çekip soruyor. Sean ve Dominic kampı kurmayı bitirirken güneş ağaçların arkasına doğru alçalmaya başlıyor.

Paris saatiyle yaptığım uçuşun yorgunluğunu hâlâ üzerimden atabilmiş değilim; açıklığı tararken dünyalar arasında yaşadığım gerçekler bulanıklaşıyor. Her birindeki rollerimi sürdürmenin yükü beni yormaya başlıyor ama bunun beni yıldırmasına izin vermeyeceğim. Özellikle de bugünden sonra. On yıl önce, tam da bu yerde, ailemin cinayetlerinin intikamını almak için bir yola çıktım ve burada olmak beni topraklıyor, adaleti aramak için ne kadar ileri gitmem gerektiğini hatırlatıyor. Ama burada, kutsal saydığım bu yerde bulunmam aynı zamanda ne kadar ilerlediğimi ve ne kadar yaklaştığımı bilmemi sağlıyor.

"Halledeceğim," diyorum ona, sandalyesine oturup dalgın bakışlarımı karşılayan Dominic'e bakarken. Sean biranın kapağını açarken ön kolumu emen sivrisineğe vuruyorum. Okuldaki ilk moral toplantısından yeni çıkmış olan Triple Falls'un yeni yetme yıldız oyun kurucusu hâlâ formasını giyiyor.

"Sana bu gece içmeyeceğimizi söylemiştim." Şişeyi tam ağzına götürürken elinden kapıyorum.

Sean bana ters ters baktı. "Günde iki kez futbol antrenmanı yapıyorsun ve bana bir birayı hak etmediğini söylüyorsun. Ve son dakika haberi, benim de bir ailem var. Seninkinden birkaç sokak ötede oturuyorlar ve bana doğruyu yanlışlığı öğrettiler."

"Bunun sana ne kadar faydası olduysa," diye çıkışıyor Tyler.

"Bu önemli," diye çıkışıyorum. Sean'ın gözleri, ben onu alevlerin içine atmadan önce elimdeki el konulmuş biraya kayıyor. Geçtiğimiz yaz kardeşlerimle yeniden bir araya gelmem gerekiyordu ama Antoine'ın talepleri yüzünden sık sık Fransa'ya uçarak ortalıkta yoktum. Ama şu an için hala ona ihtiyacım var, bu yüzden daha az bağımlı olmanın bir yolunu bulana kadar onun ayak işlerini yapmak zorundayım. Olacağını düşündüğüm gibi bir kaynak oldu, servetiyle açgözlülüğünü sürdürürken ihtiyacım olan neredeyse her şeyi bana sağladı, bu yüzden üzerinde durmam gereken tek ayak o. Beni kontrol altında tutmak, ona bağımlı olmamı sağlamak onun açısından doğru bir

hareket, ancak ilerlememi ihtiyacım olan noktaya kadar engelliyor.

Gerekirse bacaklarını süpürebileceğimden emin olmak için hamleler yapın.

"Buna devam edebilir miyiz?" Tyler dikkatimi ateşten çekerek söylüyor.

"Gitmen gereken bir yer mi var?"

"Evet, var aslında." Gözlerini kaçırıyor.

"Çok sık ortadan kayboluyor," diyor Sean. "Ve bize onun kim olduğunu söylemiyor." "Çünkü o diye biri yok," diye tersliyor Tyler.

Sean sırtıyor. "Bence hanımefendi çok fazla itiraz ediyor."

"Lanet çeneni kapatmazsan birkaç süt dişini kaybedeceğini düşünüyorum."

Aralarındaki konuşmayı duymazdan geliyorum, gözlerim Tyler'da.

"Bilmem gereken bir şey var mı?" Cevap olarak çenesini sallıyor. Belli ki bir şeyler saklıyor ve bu ısırıklarından anlaşıldığı kadarıyla kişisel. Kesinlikle bir *kadın var* ve toplantıya çağırmamın nedenlerinden biri de bu.

Sean kamp sandalyesinde geriye doğru tekmeler atarken, Dom ani bir hareketle kendi sandalyesinden fırlar ve Sean'ın göğsünü iterek onu devirir. Sean küfredip ayağa kalkarak pantolonundaki kiri fırçalarken Dom ve Tyler kıkırdar ve kot pantolonundan bir paket sigara çıkarır.

"Sigaralarımı kırdın, sik kafalı."

"Zaten sigara içmemeliydim," diyor Dom, sırt çantasından bir cigara çıkararak. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Şu anda ciddi misin sen?"

"Yeterince ciddiym, kardeşim," diye mırıldanıyor, Sean Zippo'suna vururken dudakları esrara sarılmış. "Sadece bir dakika bekle," diye emrediyorum.

Dom beni okuyor ve başını sallayarak esrarı kulağının arkasına sıkıştırıyor.

"Garajdaki son durum nedir?" Üçünün arasında soruyorum. "Ne kadar yaklaştık?"

"Bitti. Anlaşma paramı alır almaz," diyor Dom. "Masada başka teklif yok çünkü buralarda kimsenin burayı satın alacak parası yok."

Tyler, kaşları gergin bir şekilde araya giriyor. "Yaptığımız onca şey varken garajın ne anlamı var? Sadece bir paravan mı?"

"Hayır," diyorum, bakışlarım tekrar ateşe kayıyor. "Bu yasal bir iş olacak. Arabaları tamir edeceğiz ve bunun için para alacağız. Bu eyalette tamircilik için yasal yaş on altı. Ama iyi bir kâr elde etmek ve genel giderleri karşılamak için birkaç kişiye daha ihtiyacımız olacak."

"Birini tanıyorum," diye ekliyor Tyler, "adı Russell, Sean'ın amcasının bize bıraktığı klasikler üzerinde nasıl çalışacağımızı öğretiyor. Yeterince yaşlı. Ve çok da iyi."

"Ona güvenmek mi?"

"Evet," diye başını sallıyor Tyler. "İyi insanlar ve hiç baskı da yapmadılar." Malum nedenlerden dolayı yeni kuşları incelerken katı bir parmak izi kuralımız var. Herhangi bir veritabanında parmak izi olan hiç kimsenin bizimle ilişkilendirilmesini istemiyoruz - çocuk bile olsa - bu da ihtiyacımız olan türden acemileri bulmamızı zorlaştırıyor. Zeki hırsızlara ve iyi adamlara ihtiyacımız var ama bizim ormanda ve metamfetamin artışıyla birlikte bunları bulmak zor.

"Onu içeri getirin. Onunla tanışmak istiyorum."

Tyler başını sallar. "Başka birini tanıyıp tanımadığına bakacağım."

Gözlerim tekrar alevlere kayıyor ve o anda, benzer alevler etraflarını sararken bir odada kilitli kalmış ve yardım çığlıkları atan ailemi düşünüyorum. Onların bu görüntüsünün neden zihnimi meşgul ettiği bir sır değil.

Biraz çıra alıp ateşe atıyorum. "Roman'ı bugün ilk kez yakından gördüm." "Nerede?" Sean sordu.

"Kütüphanede," dedi Dominic, "beni almaya geldiğinde."

Hafif bir şaşkınlıkla kardeşime baktım. Roman içeri girdiğinde kütüphanenin uzak köşesinde kitabına dalmıştı ve sanki hayatların mahvolmasından sorumlu değilmiş gibi rahat görünüyordu. Ama sanırım suçluluk duygusuyla ağırlaşmazdı. Onun gibi adamlar ailemi 'yardımcı' olarak görür, öldürülmeleri muhtemelen onu her şeyden daha fazla rahatsız eden yükümlülüklerden daha fazlası değildir. Annemin beni ruh halimden çıkarabilen, öfkemi birkaç kelimeyle yatıştırabilen, sadece yüz ifademle değil tüm varlığımla gülümsememi sağlayabilen tek kadın olduğunu asla bilemeyecek. Üvey babamın Amerikan rüyası kavramını asla anlayamayacak. Ya da ailemin onun tekeline olan bu kasabayı bizim için ve onun deli kocasından ve piç oğlundan kurtardığı kadın için daha iyi bir hayat yaratmak için seçtiğini. Farkında olsa bile umursayacağından şüpheliyim. Çünkü bugün kendi kızına davranış şeklinden de belli olduğu üzere, kendi zayıflıkları yok.

Dom sinirli bir şekilde bana bakıyor. "Ailemi öldüren adamı fark etmeyeceğimi mi sandın?" Alay ediyor. "Hâlâ video oyunları oynamak ve mastürbasyon yapmakla meşgul olduğumu mu sanıyorsun?" Gözlerindeki bakış yaşlı bir ruha ait, on altı yaşına doğru ilerleyen bir çocuğa değil.

"Bunun önceden planlanmış olduğundan emin değiliz. Harekete geçmeden önce sağlam bir kanıt istiyorum."

"Mezarlıktaki iki mezar taşı yetmiyor mu?" Dom, ses tonunun altında yatan öfkeyle tersliyor. Öfkeli - sessiz bir şekilde - bu da kendi kendine bu konuda kaynamaya başladığı anlamına geliyor. Açıklığın ötesine bakarken tarlanın bir kısmının ortaya çıkarıldığını fark ediyorum. "Burada neler oluyor?"

"Şeytandan bahsedersen, o ortaya çıkar." Dom yeni boşalan araziye doğru başını sallıyor. "Roman mahallemize taşınmaya karar verdi. Şu kamyonların olduğu yere lanet olası bir malikane inşa ediyor."

Benim evime, bizim evimize bu kadar yakın olduğu fikri yüzünden ellerimi yumruk yapıyorum. "İnanılır gibi değil."

"Buna inanın. Planları gördüm."

Kardeşime bakıyorum. "Bu bilgiye nasıl ulaştığını bilmek istiyor muyum?"

"İnşaat izinleri. Geçen hafta onaylandı. Şu anda bayrak direğine kadar her şeyin sahibi."

Kafamı kıcıma kadar -gerçekte Antoine'ın kıcıma kadar- soktuğum için öfkelendim. Onun emirlerini yerine getirirken dikkatim o kadar dağıldı ki, kendi gündemimi bile unuttum. Paris'te geçirdiğim zaman evdeki ilerlememden çalışıyor. Bunu fark ettiğimde Dom'dan gelen kızgınlığı hissedebiliyorum. Benim önceliklerim Triple Falls'ta ve olmam gereken yer de burası; Fransız bir gangsterin ayak işlerini yapmak değil. Ama Roman'ı tahtadan silme ihtiyacı duysam bile, bugün otoparka doğru arkasından gelen küçük kızının görüntüsü önümde ve merkezde duruyor. Karşılıklı konuşmaları sırasında kızın gözlerindeki meydan okuma ifadesi beni neredeyse gülümsetiyor. Bu, onun sözlerindeki ve duruşundaki açık isyanla birleşince, o adamın arkasından giderken ben de onu takip ettim. Yıllardır kızından haberdardım ama bugüne kadar hiç resmin bir parçası olmamıştı.

Onu alaşağı etme planlarımda, görgü tanıklarının hiç hesaba katmadım. Çoğunlukla bölgesel olan bu tür savaşlarda meydana gelen katliamları gördüm ve o masum çocuğun babasının hataları yüzünden acı çekmesine izin vermeyi reddediyorum. Psikopat sınırındaki suçlulardan oluşan bir oyunda, birçoğu masumlara saygı duymuyor, özellikle de savaştayken, ama kendim de bir seyirci olarak, bu adam asla ben olmayacağım.

Dominic'in Roman'ı fark edip etmediğinden ya da onu benim yaptığım kadar derinlemesine araştırıp araştırmadığından emin değildim, ama söylediğinden çok daha fazlasını bildiği açık.

Bu yaşlarında bile, penis şakaları ve olgunlaşmamış davranışları eksik olmasa da, ayrıntıları çözmenin önemini kavramış görünüyorlar. Uzun süren bir sessizlikten sonra nihayet konuşuyorum.

"Stratejimizi basitleştiriyoruz."

"Yani?" Tyler soruyor.

"Bu oyunu doğru oynamalıyız. Roman gibi bir adamı yenmenin tek yolu uyuyan devi oynamaktır."

"Truvalı Helen'i düşün," diye seslendi Dom, Sean ve Tyler'a bakmadan önce düşünce çizgimi okuyarak. "Ama sorunu ortadan kaldırmak varken bu kadar zahmete girmek çok fazla gibi görünüyor."

"Adamı soğukkanlılıkla öldürmemizi önermediğini biliyorum-" sözlerini tartarken alarm omurgamdan yukarı fırlıyor.

"Göze göz." Dom omuz silkiyor. "Ailemiz yanarak öldü. Bunun agresif bir eylem gerektirdiğini düşünmüyor musun? Delphine'e tüm bu konuşmalardan bıktığını sen kendin söyledin. Toplantılar tam bir şaka, Delphine kahvelerini doldururken dırdır etmekten hoşlanan korkaklarla dolu. Yaptığı tüm iyilikler için bir kitap kulübü de olabilir." Dom konuşurken doğrudan bana bakıyor. "Biliyor musun, yeterince tütün kaynatıp doğru miktarda konsantreyi arabasının kapı koluna damlatırsak, derisine sızdıktan birkaç dakika sonra oyun biter. Otopsi raporunda kalp krizi. Doğru fırsat sunulduğunda, yüzde yüz izi sürülemez."

Yüzümdeki tüm kan boşaldı.

"Sigara içmiyor, yani bu aptal fikirde ilk delik var ve biz bu değiliz," diye bağıryorum, aklımdan geçen düşüncelerin bunlar olmasından dehşete düşerek. "Ve olacağımız kişi de bu değil, Dom. Annemle babamın istediği bu değildi. Bunu halletmenin daha iyi, daha diplomatik, ölümden daha az merhametli bir yolu var." Başımı kararlılıkla sallıyorum, "Hayır, yapacağımız şey her şeyi daha iyiye doğru değiştirmek." Antoine'ı ve nefret ettiğim her şeyi nasıl temsil ettiğini düşünüyorum. O da Roman gibi kendini yok edilemez sanıyor. Ama geçen yıl çok şey öğrendim. Dahası, ne yapmamam gerektiğini öğrendim. "Roman'ı alt ettiğimizde, onun yerini alacak onun gibi yüzlercesi var. Ebeveynlerimiz gibi insanları sömürüyorlar ve bir yük haline geldiklerinde onları bir kenara atıyorlar." Üçünün arasında göz gezdiriyorum. "*Onlar* hakkında ne yapacağız?"

Sean omuz silkiyor. "Bizim sorunumuz değil."

"Bunu kendi sorunumuz haline getireceğiz. Tüm bunların amacı bu. Bu sadece ailemizle ya da bu kasabayla ilgili değil, artık değil." Ellerimi ceplerime soktum. "Bunu onları onurlandıracak bir şekilde yapacağız."

Sean bir bira daha üretir ve kapağını açar. "Bu çok iddialı görünüyor. Yani, hadi ama dostum. Geldiğimiz noktaya bak. Hiçbir yere varamadık."

"Mesele de bu zaten," diye tersliyor Dominic. "Babanın restoranında başka bir aşçı mı olmak istiyorsun? Bankadan kredi istediklerinde ne olacak?" Tyler'a bakıyor. "Kariyer sahibi bir asker mi olacaksın?"

"İşte tam da bu yüzden buradayız," diye araya giriyorum, "önceliklerimizi belirlemek için."

"Önceliklerim mükemmel," Sean ellerini kaldırır ve parmaklarını işaretlemeye başlar. "*Am, am, am, am ve...*" bir parmağını başparmağının üzerinde tutuyor, "evet, am ile gitmek zorundayım."

Tyler ve Dom gülüyor, ben de üçüne birden bakıyorum. "Bu toplantıyı çağırmanın bir başka nedeni de bu. Kız arkadaş mı istiyorsun? *Bir tane edin*, ama yastık sohbeti ve bu lanet kulüp asla el ele gitmemeli. Diğer kuşların ne yaptığı beni ilgilendirmez ama bize kalırsa kadınların bu ateşte yeri yok, henüz değil. Ve bizzat benim tarafımdan incelenene kadar da yoklar. *O kadar.*"

"Kadınların bir sığınak olduğunu söylediğini sanıyordum." Bunu söyleyen Sean, bir bira daha kaldırıp sırtarak beni test ediyor.

"Onlar. *İşten* uzakta. Kişisel bağlılıklar en büyük sorumluluktur. Ve bu konuda çuvallayan ilk kişi bunun bedelini ağır öder." Her birine sert bir bakış attım, "istisna yok." Sean'ın birasını tekrar kapıyorum, tam kaldırdığı sırada. "Başka bir alkolikle daha uğraşamam."

Sean'ın gülümsemesi kaybolur. "Mizah duygusu ne zamandan beri suç oldu? Ben bunu bir gereklilik olarak görüyorum. Ve son beş yıldır teyzenin suratındaki kusmuğu kim temizliyor sanıyorsun?"

Tyler, Sean'ın başının yan tarafına dik dik bakarak kendine gelir. "Onunla ilgilenen tek kişi sen değilsin." "Hayır, hepimiz bakıyoruz" diyerek bana doğru başını sallıyor, "ama *onun bakmadığı* kesin."

Bu itirafla birlikte bakışlarımı üçünün arasında gezdiriyor ve doğru kelimeleri bulmak için beynimi zorluyorum ama hepsi bahane gibi geliyor. Şu anda elimde yeterince iyi bir şey yok. Kaçırdığım ve kaçırmaya devam edeceğim şeyleri telafi edemem. Göz açıp kapayınca kadar çocukluktan delikanlılığa geçtiler. Ama eğer hepsine yardım edebilirim, bir kurtuluş şansı olabilir. Fedakârlığıma değdiğini görme şansları olabilir. Tüm çabam bunun için. Bu arada, hissettikleri tek şey benim yokluğum ve benim gelişim ve taleplerimle birlikte artan bir acı.

Gülmeye ihtiyaçları var, bu çalıntı anlara ihtiyaçları var, gençliklerini benim yaşayamadığım şekilde yaşamaya ihtiyaçları var.

"Haklısın," diye itiraf ediyorum, Sean'a birasını uzatırken. "Sadece, sakın ol, tamam mı?" Sean başını sallıyor, birayı elimden temkinli bir şekilde alıyor, yüzünde hafif bir şaşkınlık var.

Tyler ayağa kalkıyor ve yerden bazı odunları alıyor, onları ateşe atarken duruşu düşmanca. Onda bir terslik var ve onu bir kenara çekip ne olduğunu anlamaya çalışacağım.

"Yani, eğer doğru anladıysam," diyor Tyler, "içinde saklanacak bir ordu toplamak ve şehre sızmak için tahta bir ata ihtiyacımız var."

O devam ederken hepimiz alevlere bakıyoruz. "Üçüncü nesil bir denizci olacağım, bu kesin ve nasıl yapılacağını bildiğim bir şey varsa o da bir ordu kurmaktır."

Sonra Sean konuşur. "Ben ve Dom garajı koruyacağız ve garaj çalışır hale geldiğinde bizi kapıdan geçirmenin bir yolunu bulacağım." Dom'un saçını karıştırıyor. "Ve hepimiz bu pisliğin Harvard'a ya da Yale'e falan gideceğini biliyoruz."

"Sanırım bu seni at yapıyor," diye ekliyor Dominic sıkıca, gözleri benim üzerimde. Ama bu geceki asıl kızgınlığı daha önceki kavgamızdan ve benimle Fransa'ya dönmesine izin vermemenden kaynaklanıyor. Aylardır yalvarıyor, hazırlıkta benim izimden gidebilmek ve sonunda orada bana katılabilmek için ısrar ediyordu. Antoine olmasaydı onu da yanımda götürürdüm. Kardeşimin hiçbir yere ulaşamamasını istiyorum.

"Hayır, küçük kardeşim," diyorum, kendi planlarım zihnimden geçerken ve ona burada neden ihtiyaç duyulduğunun gerçek nedenini açıklıyorum. "*Sen* atсын. Ve," diyorum hepsine sert bir bakış atarak, "şu andan itibaren *ben artık yokum*."

Üçü de şaşkınlıkla bana bakıyor. Ama kızgınlık ve hafif kafa karışıklığı katmanlarının altında gördüğüm tek şey kör bir güven. "Bu noktadan sonra, yeni katılanlardan hiçbiri büyük oyuncuların kim olduğunu bilmeyecek. Onlara bir izlenim verebilirsiniz ama bizim amacımız kafalarını karıştırmak."

"Bizimle çalışan adamların kafasını mı karıştıracamız?" Sean mantığını anlayamadan sorar.

"Tek yol bu," diye ısrar ediyorum ve gökyüzü kararırken inşaata dönüp bakıyorum. "Roman'ı bana bırak. Onunla zamanımızı beklememiz gerekecek ve sen de bana güvenmek zorundasın."

"Peki ya Helen?" Dom soruyor, durduğum yerde bana katılıyor. Uzun saniyeler boyunca birbirimize bakıyoruz. "Helen'ı *bu işin dışında* bırakıyoruz."

Ama onu bu işin dışında bırakmadık ve her şey onun da dahil olmasıyla beklediğim gibi gelişti.

Tam bir felaket. Onu koruma rolüme rağmen Helen bunun için beni cezalandırmaktan vazgeçmedi.

On bir gün.

On bir gün boyunca pazen pijama.

Ve ağlayan sikime tuz basmak için, duş alırken, üstünü değiştirirken ve delicesine tonlanmış vücudunu bana o kadar çekici gelen bir kokuya bulduğunda kapıyı açık bırakıyor ki, yanımdan geçip gittiğinde sertleşiyorum.

İyi oynadın, kraliçe.

Çoğu gün yalnız uyanıyorum ve bu günlerin çoğunda, aramızdaki ilişkinin nasıl sonuçlanacağına dair hiçbir belirti olmaksızın, yönsüz bir şekilde rüzgârda asılı kalıyorum. Buraya geldiğimden beri, bir zamanlar yıllar boyunca sürekli olarak bastırmayı başardığım bir düşünme, yansıtma yerinde sıkışıp kaldım.

Şimdi, bu sessiz yerde, yapacak planlarım ve dağıtacak emirlerim olmadan, bölümlere ayırdığım her şeyin sürekli su yüzüne çıkmasına karşı çaresizim. Özellikle de son yıllarda, kendimi onsuz var olmaya zorladığım acı dolu yıllarda.

Haksız değildi, ama can sıkıntısı şu anki durumumu tanımlamak için kullanacağım bir kelime değil. Bu daha çok, onunla olan ilişkiyi düzene sokmak için bilgi sahibi olmaktan vazgeçtiğim her gün paranoyaya doğru giden bir huzursuzluk kombinasyonu. Bana geri dönmemin sorun olmadığını söylemeye çalıştı ama bunu yarı yolda yapamayacağımı biliyorum.

Ben ya hep ya hiç adamıyım ve başka türlü nasıl olacağımı bilmiyorum.

Duygularının devreye girip aradaki uçurumu kapatmaya yardımcı olmasını umuyorum ama hassasiyetleri duygularına galip geliyor gibi görünüyor. Duyguların tarafsız bir oyuncu için yeri olmadığını ona öğrettiğim bir beceri; bu dersi açıkça benimsedi ve bana karşı cephe aldı. Daha önce olmayan bir sertlik var onda, bakışlarında, sesinde, her yerinde, bu onu daha da çekici kılıyor ama ulaşılması çok daha zor.

Kafeye kaçmadan önce onu yakalayıp dudaklarımla kısıtırmayı başardığımda, anlayışlı, bazen şakacı, ama nefret ettiğim korku bakışı hala orada. Diğer ayakkabının düşmesini beklediğini anlamamı sağlayan bakış. Görünüşe göre, hayatımızın geri kalanında omuzlarımızın üzerinden bakacağımıza dair ona güvence vermek yeterli değil.

Çoğunlukla korunaklı bir yaşam sürdükten sonra tanık olduğu katliamı göz önünde bulundurarak ona büyük hayranlık ve saygı duyuyorum.

Yıllar geçtikçe, ben kendimi ve ordumdan geriye kalanları dirilttikçe, o da kendini dişlerine kadar tek kollu bir ordu olarak yeniden keşfetti. Ama onun dumanı tüten silahını yanımda istemiyorum. İhtiyacım olan şey onun gücünden, sevgisinden uzun bir içki ve biraz da teslimiyet.

Hiç şansın yok.

Çok zorlamadan, geldiğimden beri tatlı am havucunu önümde sallıyor. Ona sahip olduğumdan beri sekiz cehennem ayı geçti ve ondan önce yıllar geçti ve hayatımda hiç bu kadar aç olmamıştım.

En son birlikte olduğumuz zamanı, ona sahip olduğumu hatırlamak istediğim şekilde hatırlamıyorum. Beni sevdiği için onunla alay ettim.

O gece, artık olmadığım bir asker olduğum için onu utandırdım.

Onun gururunu kırmak, onu bu tür bir hayattan kurtarmak, bencilce kendimi endişeden kurtarmak için elimden geleni yaptım, ama hiçbirini yapmadı.

Ondan huşu içinde ayrıldım, bensiz kim olduğuna huşu içinde. Daha da ötesi, adım atamadığım için suçluluk duydum.

O zaman bana aşkın tehlikeye değdiğini söylemişti.

Ona inanmaya devam edeceğim. En büyük korkum, her şeyin yeniden ortaya çıktığını görmek

olsa bile.

tekrar, bu sefer kurban o olacak.

Tekrar karşı karşıya gelmemiz an meselesi ama doğru zaman olmalı. Kraliçemi sonsuza dek ele geçirdiğimde gözlerinde korku olmasın istiyorum. Savaşarak karşılık vermesini istiyorum ve daha da önemlisi, benim hakkımda eskiden olduğu gibi emin olmasını istiyorum - kalbindeki yerimden, onun yanında olduğumdan.

Kişisel zırhını pazen pijama olarak seçmiş.

Yeni teslim aldığım dambılları kaptığım gibi, huzursuz enerjimden kurtulmaya çalışmak için bir dizi tekrar daha yapıyorum. Yatak odasının penceresinden dışarı bakarken, babasının bahçesini taklit etmek için ne kadar özen gösterdiğini fark ediyorum. Çitlerin ve boş asma sıralarının arasında bir okuma köşesi var. Tahta gölgeliklerin üzerinde salkım söğüt dalları asılı.

Bunu görmek beni Roman'ın bahçesinde ona olan aşkımı ağzımdan kaçırdığım sabaha geri götürüyor. Dambıllarımı bırakarak pencereye doğru yürüyorum ve ortak geçmişimizi düşünüyorum. Onu, hissettiklerimi fiziksel olarak ifade edecek şekilde ilk kez ele geçirmiyordum ama bunu en çok o sabah hissetmiştim, düşmanımın kızına geri dönülmez bir şekilde aşık olduğumu biliyordum. Ortak bir bakışla ve ruhumun derinliklerinde hissettiğim bir itirafla, kendi inancımı bozdum ve en derin parçama ve onunla bağlantı kurmak için ruhumun derinliklerinde duyduğum acıya teslim oldum. O dakikaları hatırladığım saniyeler içinde, içimden akan sıcaklığa teslim oldum. File şortumun içindeki sikimi kavrarken kolumu cama dayadım.

İNME.

Açıktaki kalan boğazını.

İNME.

Nefes nefese inlemeleri.

İNME.

Gözlerindeki saklanmamış
sevgi. İNME.

Mükemmel bronz kalçaları önümde uzanıyor, dar pembe amcığı
parlıyordu. İNME.

Parmak uçlarımda onun ıslak sıcaklığını
hissetmek. İNME.

Çakıllı şeftali meme uçları.

İNME.

İçindeki ilk umutsuz hamlem.

Çenem geriliyor, omurgam karıncalanıyor, her gözeneğimden sıcaklık yayılıyor, tam onun adını homurdanmak üzereydim ki yatak odasının kapısı açıldı ve Beau arkasında Cecelia ile hızla içeri girdi, beni görünce gözleri büyüdü.

"Oh," diye fısıldıyor, kapıyı kapatmak için kolu avuçlamadan önce gözlerini kaçırıyor.

"Sakın buna cüret etme," diye tısladığımda hareketleri dondu. Aletimi öfkeyle kavrayışımı bırakıp ona doğru adım atıyorum, attığım her adımda gözleri biraz daha açılırken aletimi ucuz spor şortumdan ayırıyorum. Ona ulaştığımda, kapıda onu sıkıştırıyorum, elini kapı kolundan tutuyorum ve öfkeli aletimi onunla örtüyorum.

"*Seni.*" Parmaklarını etrafıma sarıyorum, elini kavriyorum ve okşamak için uzunluğum boyunca yönlendiriyorum, "düşündüğüm şey bu. *Seni.*" Nefesi hızlanıp lacivert gözleri çakmak çakmak olurken göz hizama eğiliyorum. "Bahçedeki salkımları gördüm ve bana o günü hatırlattı. O günü hatırlıyor musun Cecelia?" Sikim onun elinde sarsılıyor. Kıvrılmış parmaklarını aletimin uzunluğu boyunca gezdiriyorum ve dolgun dudakları ayrılırken birlikte hareket ediyoruz. Alt dudağını yalıyorum.

"*Seni.*"

"Tobias-" Avucunu bırakmaya çalışıyor ve ben çenemi sarsarak avucumu sıkıyorum.

"Buraya oda arkadaşını oynamaya gelmedim."

Kokusunu içime çekerek, elini uzunluğundan aşağı doğru yönlendirmeye devam ediyorum, geri çekmeden önce avucunu başın üzerinde tutuyorum, ona ihtiyacımı gösterirken nefes verirken zevk dolu bir lanet beni terk ediyor.

"Biliyorum," diye mırıldanıyor.

"O günü hatırlıyor musun?"

"Elbette hatırlıyorum."

"O günü düşünmeye mi geldin?" "Evet,"

diye kısık sesle yanıtlıyor.

"O zaman içine girdiğim anda ne kadar iyi hissettiğini hatırlarsın."

"Tobias," diye inliyor dudaklarını yalayıp onları duyarlı bir öpücüğe çekerken. Beni daha da sıkı kavıyor, geçmişte kaybolup o sabahı yatak odasına çağırırken içimin derinliklerinden bir inilti çıkarıyor. Damarlarım onun tereddütlerini sahiplenme, ele geçirme ve yok etme ihtiyacıyla dolup taşıyor. Bakışlarım onun geri kalanına kaymadan önce göğsünün yükselişini ve düşüşünü izlemek için kendimi ayırıyorum.

"Kıyafetin çok güzelmiş," diye homurdanıyorum, çünkü o beni hemen okşuyor, çantası hâlâ omzunda asılı duruyor. Parmaklayarak çantayı çıkarırken, içimde kükreyen canavarı dizginlemek için elimden geleni yapıyorum. "Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim."

Cevabına gülmek istiyorum, ama çok sertim, çok muhtacım ve kendimi aptal durumuna düşürmenin eşiğindeyim. Yıllardır bastırılmış özlem, ihtiyaç, şehvet, bağıllık, aşk beni ele geçirmekle tehdit ediyor. Onu çok fazla istiyorum, her zaman istedim ve bu noktada, onun beni cezalandırdığı kadar ben de onu cezalandırmak istiyorum, ama bu adil olmaz. Ama başparmağıyla sikimin başındaki prekumu bulaştırdığında, kendimi kaybediyorum. "Üzgünüm, mahvetmek üzereyim."

Tehdidime tepki veremeden ayağa kalktı ve bana sarıldı. Antrenmanımın teriyle kayganlaşan ellerini omuzlarımda gezdiriyor, ben onu yatağına doğru götürürken alnını pazuma bastırıyor. "İşleri ağırdan almamı istemek çok mu fazla?"

Dudaklarımı boynuna yapıştırıp ısıyorum. "Şu anda, evet."

Onu yatağına yatırdığımda ve saçları arkasına döküldüğünde aletim uyarıcı bir şekilde sarsılıyor. Bana bakıyor, bekliyor, dudaklarında daha fazla protesto yok.

Eteğini yukarı kaldırıp kalçalarına dayadığımda tayıt giydiğini görüp inliyorum. Daha fazla kat. Sinirlenerek, dantelle kaplı göğüslerini görmek için kazağını yukarı çekiyorum ve ten rengi malzemeyi mükemmel göğüslerinin altına sürüklüyorum, böylece teklifte bir araya geliyorlar. Aletimi yeniden kavrayarak vuruşlarıma devam ediyorum ve o da kendinden geçmiş bir şekilde bakıyor.

Meme uçlarını görünce hızımı artırıyorum ve birkaç kez daha sinirli bir şekilde çekiştirdikten sonra inleyerek serbest bırakıyorum, göğüslerini, çıplak karnını ve tayıtını kaplıyorum.

Lacivert gözleri düşerken yüz hatlarında hayal kırıklığı beliriyor. Güzel.

"İkimizin de zayıf noktasıyla oynuyorsunuz, Trésor." Ayağını kaldırarak Uggs'larını teker teker çıkarıp omzumun üzerinden atıyorum. Canavarın o an için kısmen doyurulmasıyla, yatağının ucunda diz çöküp hem külotunu hem de tayıtını indiriyorum. Yatağına daha da gömülürken ellerimi yeni çıplak teninde aşağı yukarı gezdirmemi büyülenmiş bir halde izliyor. Bakışlarını bana geri getiren sesim oldu.

"Yavaş ister misin?" Bir parmağımı sırlıklam dudaklarında gezdiriyorum ve kalçalarını

oynatmasıyla ödüllendiriliyorum. "Tamam, yavaştan alalım, gerçi ne anlamı var anlamıyorum çünkü cezalandırdığın tek kişi ben değilim. Ama madem kanunları koyuyoruz," başparmağımı klitorisine bastırıp kısa bir süre masaj yapıyorum

götürmeden önce. Dişlerinin arasından tıslıyor, gözleri sabırsızlıkla parlıyor.

"*Sevgilim, erkek arkadaşım.*" Yavaşça içeri itmeden önce parmağımın pediyle yavaşça onun açıklığını kenetliyorum. Düzgünce kesilmiş iniş şeridiyle birlikte onu görmek, sahip olduğum kısıtlamayı mahvetmekle tehdit ediyor. Islak ve ateşli bir şekilde kasılırken aletim sertleşiyor, görüntüyü kısıkanıyor. Onu G'ye çağırmak için çevirdiğimde gözleri kapanıyor.

"Tobias."

"Bu da olur," diyorum, ortasına doğru üflüyorum, hızımı artırırken parmağımın sırtını kullanarak onu tamamen hazırlıyorum. "Lanet olası oda arkadaşın değil," diyorum ve onu ortasından tepesine kadar yalayıp, ilk ricamı hak etmek için klitorisini kısa bir süre emiyorum. "Hayatındaki adam, eşin, ruh eşin, diğer yarın," Tekrar dalıyorum ve dilimi bana en çok ihtiyaç duyduğu yere vuruyorum. Geri çekildiğimde protesto edercesine miyavlıyor.

"Tobias." Sesinde yılların acısı var ve ben ayrılığımızın her bir gününü hissediyorum.

Kalbim kendi yalvarışını dile getiriyor ve onun tadıyla yeniden tamamen dikleşiyor, kendi ihtiyacımı bastırıyorum çünkü daha çok istediğim bir şey var.

"Bunu bir daha asla duymayacağımı sanmıştım, dis mon nom." *Adımı söyle.* Daldırıyorum, burnumla klitorisini dürtüyorum ve yataktan eğiliyor. Buna en az benim kadar ihtiyacı var. Dilimi düzleştirerek onu tekrar yumuşakça yalıyorum ve geri çekiliyorum.

Tedirginlikle başını geriye atıyor, ben ikinci parmağımı sokup klitorisini ısırmadan önce onu doldururken gözlerini kapatıyor.

"Ben kimim?"

Kalçalarını kaldırıyor, sürtünme arıyor. Buna karşılık, bacaklarını omuzlarıma asıyorum, açgözlü aletimin hak ettiği yeri talep etmesini görmezden geliyorum. Ama bu açgözlülüğü bir kenara itip ziyafet çekiyorum.

"Seni kim *seviyor*, Cecelia?" Her kelimeyi dikkatle telaffuz ediyorum, onu o açıklıkta, o zamandan beri ikimiz için de kutsal olan bir yerde vahşice öptüğüm ilk geceye geri götüreceklerini biliyorum. *O zaman* bile onu kendim için istediğimi bilmesini istiyorum. *Hala* onu istediğim gibi. Onun için açlıktan ölüyorum. Ama bu şimdi olmadan önce, o zaman için ödediğim bir kefarettir.

İhtiyaçlarımın bir
önemi yok. Henüz
değil.

"Lütfen," diye haykırıyor parmağımı G'si boyunca gezdirmeye devam ederken, belirgin şişliği hissediyorum. Saçlarımı koparıyor, kalçaları titriyor ve başımın etrafını sıkıyor. Onu klitorisini bir kez daha uzun uzun çekerek ödüllendiriyorum. Uzaklaşarak ona bakıyorum, tam da intikam almak için tırnaklarını kafa derime batırırken.

"Yavaş," diye hatırlatıyorum ona. "Yavaş olabilirim. Sabır gerektirir. Sana geri dönmek için doğru zamanı beklerken sabır dersinden geçmediğimi mi sanıyorsun? Bunca ay boyunca sana karşı hissettiklerime nihayet ve tamamen teslim olabileceğim günü beklerken? Şu anda sahip olduğum tek şey zaman." Gözlerinde yüzen öfkenin, çakıllı meme uçlarının, teninin kızarmasının, vücudunun kabarmasının tadını çıkarıyorum.

Pozisyonumdan kalkarak, beni elimdeki göreve geri döndürmek için protesto amacıyla göğsüme vururken, üstünü vücudundan kaldırıyorum, kendi sabrının tüm izleri gitti, ihtiyacı devraldı. O bana bakarken ben onun üzerinde geziniyorum, hala benim serbest bırakmamla kaplı.

"İşleri ağırdan almak mı istiyorsunuz, Trésor? İstedğin bu mu? Bunca yıl ayrı kalmak yetmedi mi? Eğer hevesli görünüyorsam," elimi kaldırıp avucumu karnına doğru kaydırmadan önce göğsüne döllerimi yayarken ses tonumdaki kiskançlığı duymasına izin veriyorum. "Eğer hevesli

görünüyorsam, benim olmayan her dokunuşu silmek istediğim içindir." Elimi vücudunda gezdiriyorum ve özümü kalçalarının arasına bastırıyorum. Şu anda, durumumuzun her alanında, yatak odasında bile onun merhametine kalmış durumdayım. Ama ona hala kötü adam olduğumu ve sonsuza dek becerdiği ve aşık olduğu zorba olacağımı hatırlatmanın zamanı geldi-

ve bu oyun alanında eşitiz. Ama benim hükmetmeye izin vermesi, elimden almasına izin vermeyi reddettiğim bir hediye. Gözlerinde parlayan kırılmalı, hissettiği duygular, çaresizliğin ipucu, sadece ona - bu fiziksel yolla - daha önce sayısız kez olduğu gibi bana hala güvenebileceğini bildirmek için ihtiyacım olan şey. Onun zevki benim zevkim ve o olmadan ben aynı adam değilim.

Parmaklarım hâlâ içindeyken, kendimi onun üzerine kaldırıyorum ve hissettiğim özlemin doruk noktasıyla ona bakarken, görebilmesini umarak bedenlerimizi birbirine bastırıyorum.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum ve anında gözlerinin yumuşadığını görüyorum. "Seni o kadar çok özledim ki, o kadar çok." Onun bir daha asla bana ait olamayacağına inanmak için kendimi zorladığım saniyeleri, saatleri, dakikaları, günleri ve yılları düşündüğümde duygularım tehdit ediyor. Bir noktada ona sahip olduğumu, onun benim olduğunu nasıl bildiğimi ve onu kaybetmenin bana kırık bir kalpten daha fazlasına mal olduğunu. Akıl sağlığıma ve ruhuma mal oldu. "Yavaş yapabilirim, ama beni hakkım olan yerden mahrum etme."

Başımın arkasını kavlıyor ve beni kendine çekiyor, sözsüz bir itirafla beni öpüyor. Bacaklarını arkamda kenetleyerek bana tamamen açılıyor. Ağızlar birbirine karışıyor, diller düello ediyor, uzun dakikalar boyunca öpüşüyoruz ve sikimi amına sürüyorum ve tam kalçalarını kaldırıp içeri girmeme izin verirken onu durduruyorum. Geri çekilip başımı sallıyorum. "Sizi bekleyeceğim, Trésor, ne kadar sürerse sürsün."

Önünde diz çökmek için geri çekiliyorum, parmaklarımı içeri sokuyorum ve klitorisini hararetle emiyorum. Çok geçmeden, yumruklarıyla çarşafı kavrayarak adımı söylüyor. Vücudu patladığında tamamen sessizleşiyor, yataktan geriye doğru eğiliyor, klitorisi her serbest bırakma dalgasıyla dilime karşı titreşiyor, parmaklarımın kayganlığı ağzımı sular altında bıraktıkça daha da kayganlaşıyor. Başka bir dalga vurduğunda, ismim ondan patladı ve bunun saf gücü boğazımı yaktı.

Ben orgazmın tadını çıkarırken, göğsümden akan duyguların çarpışmasıyla birlikte hızlı nefesler ondan pompalanıyor. Daha fazlasını ararken bencilce davranıyorum, aceleyi besliyorum. Sadece o beni bu kadar uçurabilir. Sadece o beni bu şekilde hissettirebilir. Sadece o, kendi yarattığı yanmayı yatıştırabilir.

Onu sınırların ötesinde seviyorum çünkü onu katlanmaya zorladığım şeylere rağmen beni sevdi. Bizi imkansız hale getirmeme rağmen beni sevdi.

Yıldızlarımızı birbirlerinin yanından geçmeye zorlayan bendim. Öfkesi yolumuzu ikimiz için de zararlı hale getiren bendim.

Ve her şeye rağmen beni sevdi ve hala seviyor.

Ancak bu sevginin dayanışmasıyla bile aradığım şey güven ve bağışlamadır.

O gevşediğinde bir tane daha yapıyorum ve beni uzaklaştırmak için kalçalarını kulaklarıma sıkıştırıyor. Onları birbirinden ayırırken, ben eğilip tapınmama devam ederken koyu mavi gözleri anlık bir teslimiyetle parlıyor.

Birkaç hedefe yönelik yalamayla tekrar kıvranmaya başlıyor ve o zaman rahatlıyorum, sırlıklam parmaklarımı ondan çekiyorum, dudaklarımdaki tatlı, keskin artıkları yalıyorum. Sikim zonklıyor, onun inişini izliyorum, gözleri parlıyor. Kızarmış ve soluk soluğa, eğilip amının üstünü, kalçalarının hassas derisini öptüğümde bana bakıyor, dilimi son bir kez merkezine doğru fırlatıyor, sadece kendi açgözlülüğümü son bir tatla tatmin etmek için dilimi ona sokuyorum. Üzerinde durmak için havalandığımda, onun görüntüsü nefesimi kesiyor. O bir güzellik prizması, ben onu çevirip parmaklarımla sırtındaki kanatları okşarken kalıntılar içinde parlıyor. Onu işaretlediğimden beri ilk kez, temsil ettikleri şey için onları tam olarak takdir edebiliyorum. Elimle boynunu kavrayıp, dudaklarım ve dilimle mürekkebin izini sürmek için ağzımı indirmeden önce zonklayan aletimi yarığı boyunca gezdiriyorum.

"Faite pour moi." *Benim için yapıldı.*

Yanına yığılmadan önce boynunu sıkıyor, işaretli teninin her bir santimini öpüyorum,

Sözlerimi yalana dönüştürme şansımı reddederek.

Yavaş.

Yıldızlar yine önümüzü açmayı başardı ve ben onunla çarpışmak için bir şans daha tepmeyeceğim.

En çok mücadele ettiğim şeyin bana en çok huzuru getirdiğini kabul etmek yıllarımı aldı - benim gibi bir adamın sahip olabileceği kadar huzur.

Başını çevirip bana bakıyor, gözlerinde ağır bir şefkat var ve kendimi durdurarak doğru seçimi yaptığımı biliyorum.

"Seni nasıl incittiğimi ya da incittiğimde ne hissettiğini biliyormuş gibi yapmayacağım Cecelia. Ama *beni* ne kadar incittiğini biliyorum ve bu senin öfkeni ve dikkatini hak ettiğimi bilmek için yeterli. Ama şu anda, tam karşımdayken uzak duramayacak kadar çok ihtiyacım var sana. Sen olduğun kişiysen, ki merak ediyorsan söyleyeyim, benim diğer yarımısın. Yaptığım şeyler için özür dilerim, ama sana ne kadar çok şey yaptığımı göstermeme izin vermenin zamanı geldi."

Yavaşça başını sallıyor, tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor. Teslim olduğu için kendine kızıyor ve ben de ne kadar acı verirse versin, fiziksel olarak daha fazla baskı yapmayacağıma dair kesin bir karar veriyorum.

Yavaş, öyle.

Ben tekrar konuşmadan önce uzun süre orada yattık.

"Bana bir şey sor," diye fısıldıyorum, bana dikkatle bakıyor, sonunda konuşmadan önce düşüncelerini gözden geçiriyor.

"Kamyonet... eşyalarınızla birlikte hâlâ rölantide mi?" Çenemi eğiyorum.

"O zaman onları buraya getir." Üstüne çıkmak için havalandığımda yüzünü ellerimle kavırıyor, sözlerindeki samimiyeti arıyorum. "Emin misin?"

"Eminim."

"Ne dediğinin farkında mısın?"

"Yeterince korkuyorum, Tobias, ve bağışıklığı oynamıyorum, ama naifliğimin uzun zaman önce öldüğünü düşünmek hoşuma gidiyor. Artık kim olduğumu biliyorum. Bir dahaki sefere, inan bana," gözleri masumiyetinin gerçekten çalındığı geceden kalan öfkeyle parlıyor, sesi geriye dönük ısırlıkla keskinleşiyor, "tereddüt etmeyeceğim."

Sonunda istediğim şekilde tetikte ve bu beni kısmen rahatlatıyor. Eğilip dudaklarını öpücük için kendime çektim. Sesi buz gibi bir uyarıydı. "Yaptığım yatırımdan büyük bir kâr payı bekliyorum Bay King, büyük bir kazanç. Güvenimi, lanet kalbimi bir daha kırarsan seni kendi ellerimle vururum. Hâlâ kızgınlım. Hâlâ burada olduğun fikrine alışmaya çalışıyorum. *Henüz* her şey yolunda değil ama gerçekler gerçektir ve gerçek şu ki, ne olursa olsun bu işte birlikteyiz. Değişmeyen ve asla değişmeyecek olan çok şey var. Ve ne yazık ki ben de seni seviyorum."

Kıkırdamama engel olamıyorum ve onu tekrar öpüyorum, bu sefer daha agresif bir şekilde ve o da bana yapışıyor, beni geri öpüyor çünkü ikimiz de zamanın bizim tarafımızda olmadığını biliyoruz, hiç olmadı. Bu saniyeler çok değerli ve onu istediğim kadar çekmeme izin veriyor çünkü o da bunu hissediyor. Sonsuza dek ödünç alınmış bir zamandayız, rakiplerimiz meçhul, yepyeni bir tahta, ama bu sefer tüm hamlelerimizi birlikte yapıyoruz. Sonunda kendini geri çektiğinde, birbirimize karşı duygularımıza kapıldığımızda kendine izin verdiği serbest düşüşten kenara daha yakın durduğunda, geri çekilmesine izin veriyorum. Banyonun kapısında duraklayıp, aynı özlemle bana saniyeler boyunca baktığında, aramızda bir değişim olduğunu hissediyorum. Küçük ama orada.

Ve bu yeterli.

Nihayet.
İlerleme var.

Chapter Eighteen

Tobias

Yaş Yirmi Dört

Parlay.

Bir yerde okumuştum, bir adamı zengin etmek için üç satır sağlam gelir gerekir, bir adamı sürdürülebilir şekilde zengin etmek için ise altı satır. Son birkaç yıldır Dom'un yardımıyla HEC'de kampüs bahisçisi olarak internette anonim bir şekilde hesap tutuyorum, Antoine'ın yasal iş anlaşmalarından elde ettiğim kâr kırıntıları. Kardeşimin öncülük ettiği beyaz yaka suçlarından aldığım pay ve garajdan gelen dalgalı gelirle birlikte dört kişi oluyoruz.

Zengin bir adam değilim. Olmam gereken yer sürdürülebilir zenginlik.

Son zamanlarda vicdanlarımızı temiz tutmak ve ellerimizi vefa ile ağırlaştırmak için neredeyse aldığımız kadar veriyoruz. Sayıca güç kazanıyoruz ama bu yeterli değil. Para ve itibar, kendimi Roman'ı alaşağı edebilecek bir konuma getirmek için aşmam gereken son engeller.

Dünyanın en iyi işletme okullarından birinde kazandığım yüksek lisansıyla -şirketimi kurmak için gerekli sermayeye sahip olur olmaz- şüphelenmediğim düşmanıma savaş açabilirim.

Yani, parlay, öyle.

Bugün o gün ve ben çok uzun zamandır bu kuruldayım.

Her şey çok pahalı bir bahse bağlı. Beni başka bir adamın kaprislerinin kölesi ya da kurbanı olmaktan kurtarabilecek bir kumar.

Bu noktada, kumar oynamak zorunda olduğum kadar istihbarat için ödeme yaptığım için kazandığım kadar kaybetmeye de hazırım, ama bu canavarın doğası. Para benim için her zaman bir engel, A noktasından B noktasına ulaşmak için gerekli bir araç olmuştur. Bazı insanlar paranın onları yönlendirmesine, bolluğunun ya da yokluğunun onları yozlaştırmasına ya da yok etmesine izin verirken, ben onun kölesi olmayı reddediyorum. Bunun yerine, gücünü ve etkisini kullanmak, benim ve kardeşlerim, ebeveynlerimiz ve kaderi Roman Horner gibi adamların elinde olan diğer herkes için yollar açmak ve oyun alanını düzleştirmeye yardımcı olmak için yeterince elde edeceğim.

Fiyat etiketinin klipsiyle ceketin içine sokuluyorum, resmetmeye niyetlendiğim resmin son fırça

darbesi. Boy aynasında kendimi bir kez daha gözden geçirerek, yüz hatlarımı

Terzi ceketimin omuzlarını okşayarak bana bakarken heyecanımı gizleyemiyorum.

"Kuzey Carolina'nın hiçbir yerinde, harap bir bok çukurunda büyümüş zavallı bir melez için hiç de fena değil."

Kaşlarının çatılmasından, sözlerimin çok az İngilizce bilen terzinin dikkatini çekmediği anlaşılıyor ama beni memnun etmek için başıyla onaylıyor. "Cela vous va très bien." *Sana yakışıyor.*

Cebimdeki paraları ayıklarken ona bahşiş veriyorum ve kaideden inmek için hareket ediyorum. Beni durduruyor, diz çöküyor ve hafif kirli bir bezi ayakkabılarımın üstünde gezdiriyor. Minnettarlığımı ifade etmek için bir banknot daha çıkardığımda, onu da elinin tersiyle itiyor ve ben de başımı sallayarak teşekkür ediyorum. "Merci."

Bekleyen arabama doğru ilerlerken bir sigara yakıyorum ve derin bir nefes çekerek sabahın tehditkâr stresini üzerimden atıyorum. Şafak vakti gökyüzünü incelerken, sütlü bulutların arasında alçaktan uçan bir kuş sürüsü görüyorum, kanatları mükemmel bir düzende açılmış, birbirlerinin uçuş düzenini taklit ediyorlar, rüzgar boyunca aralarında sessiz bir iletişim var. Bu manzara beni kışkandırıyor.

Bu. Evdeki düzende eksik olan buydu.

Frères du Corbeau (*Kuzgunun Kardeşleri*) üvey babamın boş hayaliydi. Kurumsal Amerika'nın açgözlü liderlerine, yani Roman Horner'a karşı isyana öncülük etme ve sıradan insanların iyiliği için savaşma hayaliydi.

Fikir iyiydi, ama aralarında çok fazla iletişimsizlik vardı - onu alaşağı etmek için nasıl ilerleyeceklerine dair çok fazla karşıt inanç ve fikirle birlikte. Babam da dahil olmak üzere hiçbirinin herhangi bir yönde hareket edecek kadar omurgası yoktu. Hiçbir zaman gerçek bir değişim yaratacak ya da onları sürekli becerenlere, özellikle de Roman'a karşı harekete geçecek kadar bir araya gelemediler. O grupta herhangi bir şey yapmaya cesareti olan tek kişi Delphine'di ama o da zamanla içkinin etkisiyle keskinliğini kaybetmişti.

Her şey kardeşlerime ve bana bağlı.

Beni köreltecek her türlü zehri reddediyorum.

İster içki, ister kadın, isterse de başka bir tehdit edici ahlaksızlık olsun, uzak durmaya kararlıyım. Herhangi bir kişisel ya da anlamsız ihtiyacın beni zayıflatmasına izin vermeyi reddediyorum. Büyük resmi düşündüğümde, bunu sürdürmek çok daha kolay oluyor.

Adalet ararken ve Roman'ı sona erdirirken babamın hayalini gerçeğe dönüştürebilirim ya da diğer orijinaler gibi geri çekilip işe yaramaz, boşluktaki başka bir ses olabilirim.

Fransa'da bulunduğum yıllar boyunca, birden fazla kez başarısız olma ihtimalim olduğunu düşündüm. Bütün bunların anlamsız olduğunu düşündüm. Ancak şüphe güvensizliği doğurur, güvensizlik de özgüveni yok eder ve benim buna yerim yok. Cesur hamlelerin zamanı geldi. İcraat zamanı.

İhtiyacım olan zihinsel berraklıkla, ödünç aldığım şoför kapıyı açtıktan sonra arka koltuğa kayıyorum ve patronunun beni beklediğini görünce hafifçe şaşıyorum. Şoför Luis, yüzündeki kendini beğenmiş memnuniyeti gizlemek için hiçbir şey yapmayan Antoine ile beni bırakmadan önce bana özür dileyen bir bakış atıyor.

Bunun olacağını tahmin etmeliydim.

"Allais-tu m'informer de tes projets aujourd'hui, Ezekiel?" *Bugünkü planların hakkında beni bilgilendirecek misin, Hezekiel?*

Gömleğimin manşetini çekiştiriyorum. "Bugünkü planlarım arasında sen yoksun." "Yardım edebilirdim."

"Size *defalarca* söylediğim gibi, yardımınıza

ihtiyacım yok." "Ama arabamı, şoförümü ödünç alıyorsun?"

"İhtiyacım olduğunda bana teklif ettiniz. Ve lütfen sizinle çalıştığım yıllar boyunca bazı nezaketleri hak etmemiş gibi davranarak beni aşağılamayın."

Umutsuzca yoksun oldukları sağduyuyu kullanarak ve yıllardır üzerinde çalıştığım taktikleri uygulayarak onun haydut ordusunu neredeyse sıfırdan yeniden inşa ettim. Antoine'ın haberi olmadan, onun örgütünü kendi örgütümün gelecekteki aksaklıklarını gidermek için bir kobay olarak kullanıyordum.

"Un tel manque de respect. "Bir kostümün seni bir adamdan daha değerli kıldığını mı düşünüyorsun?" *Ne saygısızlık. Pahalı bir takım elbisenin seni değerli bir adam yaptığını mı düşünüyorsun?"*

Takım elbisesini değerlendiriyorum. "Kesinlikle değil."

Açıkça ettiğim hakaretin etkisi geçmeden çenemi kaldırıp şoför koltuğunda bekleyen Luis'e bakıyorum. "Longchamp. Merci."

Kaldırımdan hızla uzaklaşırken Antoine sigarasını yarısına kadar ağzına götürüyor. "At yarışında ne işiniz var?"

Omuz silkiyorum, pahalı keten gömleğin tenimde bıraktığı his hoşuma gidiyor. "Belki de sporla ilgileniyordumdur." Ruhsuz siyah gözleri kısılıyor. "Seni ilgilendirmeyen ve anlaşmamızla hiçbir ilgisi olmayan bir iş."

İşaret parmağını bana doğru itiyor, sigara parmaklarının arasında kısık kısık yanıyor. "Sabrımı sınırıyorsun, Ezekiel."

"Sana cevap vermiyorum."

"Tu le feras si cela affecte mon business." *Eğer benim işimi etkilerse yapacaksın.*

"Anlaşmamızın bana düşen kısmını nerede yerine getirmediğimi söyleyin, ben de memnuniyetle kendimi açıklayayım."

Yıllarca onun için çobanlık yaptım, yeraltındaki itibarını ordusunu hem büyütmek hem de eğitmek için kullandım, kendi istihbaratımı toplamak için güttüm ve askerlerinin dörtte birinden daha azını hortumladım.

Antoine'ın bilmediği şeyler ona en ufak bir zarar vermedi, ama beni olmak istediğim konuma yükseltmeye büyük ölçüde yardımcı oldu. Ama onun için ne kadar çok şey yaparsam, o kadar az tatmin oluyor gibi görünüyor. Fransa'daki görevim sona ermek üzereyken, bana kancasını takmak için mümkün olan her açığı arıyor. Beni ikincisi olarak istiyor ve bu asla olmayacak.

"Sana göz kulak oldum Ezekiel, değil mi?"

"Birbirimize göz kulak olduk."

"Neden beni faydalı olan bir şeyden dışlama ihtiyacı hissediyorsun?" "Kim demiş öyle olduğunu?"

"Beni lanet bir aptal olarak mı görüyorsun?" "Seni bir ortak olarak görüyorum."

Küçük barına uzanıp kendime bir yudum cin dolduruyorum. Zaten terliyorum ve zihnimi sakinleştirmeye ihtiyacım var. Günün bu kadar erken saatlerinde hiç de ihtiyacım olmayan bir aksilikti bu.

Antoine beni dikkatle inceliyor. Pigalle'de, terzisinin olduğu yere yakın bir yerde metresi var ve az önce oradan geldiğini biliyorum. Ucuz gül parfümü kokuyor. Öte yandan, karısı hayatımda gördüğüm en güzel kadınlardan biri. Onunla çok mutsuz olduğu acı bir şekilde belli oluyor. Dikkatimi çekme çabalarına rağmen ona elimi bile sürmedim, sürmeye de niyetim yok.

Sık sık -özellikle de Montmartre'daki evlerini ziyaret ettiğimde- onu bana bakarken yakalıyorum. Çekim karşılıklı, ama bunun üzerine hareket etmenin hiçbir yararı yok. Yirmili yaşlarının sonlarında ve onu karşımda oturan adamdan uzaklaştıracak herhangi bir erkek için

Çaresiz. Ne yazık ki ben o adam olamayacağım ama Antoine'ın en guvendiği teğmeni Palo'yu ona aynı şekilde bakarken yakalıyorum. Bir gun bunu ona karşı bir oyunda kullanabilirim.

Duygular, yani aşk, en gul adamı bile zayıflatabilir ve rakiplere koz verir.

Bir başkasının üzerimde hakimiyet kurmasına asla izin vermek istemem. "Ortaklar bilgi paylaşır."

"Peki. Sizi gelecekte herhangi bir dayatmadan kurtarmak için yakında kendi arabamı kiralamayı planlıyorum."

"Ah, açgözlü olmaya mı niyetlisin?"

"Beni rahatsız eden şey açgözlülük."

"Seninle paylaştım."

"Bana kırıntılar verdin, küçük uçlar."

"Sadece *gerçek bir* işe katılmayı reddettiğin için." Mizacına rağmen sesini eşit tutuyor, bu benim de benimsediğim bir özellik.

"Çünkü sizin asıl işiniz yıkıcılık. Bunu da defalarca açıkladım. Artık tam zamanlı olarak Fransa'da olmayacağım."

Alay ediyor. "Sen de eve dönüp Roman'ın fabrikasında mı çalışacaksın?" Ona karşı giderek büyüyen nefretimi ve içinde bulunduğum durumla ilgili çok fazla şey söylediğimi belli etmemek için elimden geleni yaparak, tehditkâr duygularımı bir kenara bırakıyorum ve konuşmadan önce içkimin kalanını geri atıyorum. "Bunun için kendini üzme. Ben kendi yolumu bulurum."

Araba durduğunda, inmek için koltuğumda kayıyorum. Kapı açıldığında bileğimi kavradı. Ona ters ters bakarak, gözlerimdeki cüretin kendi adına konuşmasına izin veriyorum.

Bir saat içinde finansal olarak bağımsız olacağım ve bu da ona olan ihtiyacımın çoğunu ortadan kaldıracak. Bunu benden almasına izin vermeyeceğim. Başımı eğerek bakışlarımı kılıfındaki silaha yöneltiyorum.

Kendimi onun için çok değerli kıldım. Yıllar boyunca kendimi defalarca kanıtladım. Bana sahip olmak istiyor ve bunu elde edemiyor, ama beni kaybetme tehdidi hayatımı sona erdirmek için yeterli olabilir. Şimdilik, hala üstünlüğü elinde tutuyor. Benimle oynayarak, parmaklarını çözmeden önce diğer pek çok adamına yaptığı gibi beni de gözden çıkarmanın artılarını ve eksilerini tartarak kararını veriyor.

"Gülünç asaletinle beni sıkmaya başlıyorsun," diye mırıldandı, koltuğuna geri kaymadan ve ceketini düzeltmeden önce bakışlarını kaçırdı. "Benden daha iyi bir adam değilsin."

"Her zaman bir zevk, Antoine."

Tap, tap, tap.

Tap, tap, tap.

Kafesli tezgâhın diğer tarafındaki adam, meşgul parmaklarıma dikkatle bakarak ilerleyişini durduruyor. Gözlerimi kaçırarak, hayatımı değiştirecek kâğıt parçasını çıkarırken onları gözden geçiriyorum. Kâğıdı durduğu yerden kapıyorum ve boynum ısınarak uzaklaşıyorum.

Bara doğru yürüyüp siparişimi verdim. Cinim teslim edildiğinde, tanıdık bir huzursuzluk örtüsü içeri sızmaya başlarken içkime bakıyorum. Bu kumarda tamamen ve tamamen yalnızım.

Bir. İki. Üç. Bir.

İki. Üç.

Sağlıklı bir yudum aldıktan sonra barın arkasındaki aynaya bakıyorum, kısa bir süre takım elbiseme hayran kaldıktan sonra bakışlarımı üstündeki saate kaldırıyorum. Beş dakika. Tek başına oturan bir kadın son bakışta gözüme çarpıyor ve gülümsemesiyle tanışmak için sağıma bakıyorum. Koyu renk saçları, kurnaz kahverengi gözleri ve vücuda oturan elbisesinin altında cezalandırılmak için yapılmış bir vücut. Ben onu içime çekerken boyalı dudakları daha da yukarı kalkıyor ve o da karşılık veriyor, gözleri dudaklarımdan İtalyan derilerime doğru kayıyor. Kısa bir süre için bu

cezayı vermeyi hayal ediyorum ama onun yerine bardan içkimi alıyorum ve niyetimi anladığında gözlerinin donuklaştığını görüyorum.

"Vous allez laisser une femme boire seule?" *Bir bayanı yalnız başına içmeye mi bırakacaksınız?*

"Veuillez acceptter me excuse, je vous assure que si c'était un autre jour... " *Lütfen mazeretlerimi kabul edin*

Özür dilerim. Sizi temin ederim ki başka bir gün olsaydı.

Gözleri beni kararlılıkla tarıyor.

"Je garderai la dernière gorgée pour la fin de cette course. Peut-être qu'alors vous vous joindrez à moi." *Son yudumu yarış bitene kadar saklayacağım. Belki o zaman bana katılırsın.*

Cebimden bir banknot çıkarıp barmene bir tane daha getirmesi için başımla işaret ediyorum.

Yemyeşil dudaklarını kaldırdığında, gözlerinde bekleyeceğini söyleyen sözü okuyorum.

Dikkatimi dağıtan şeyden bir adım uzaklaşarak, odağımı ceketimin iç cebinde güvenle sakladığım gazeteye kaydırıyorum ve dışarı çıkıyorum. Kalabalığın büyük kısmından uzaklaşarak, nabzım yükselip zihnim kontrolsüzce yarışmaya başladığında pisti tarayan boş bir koltuğa oturuyorum.

Sakin ol, Tobias.

Kendimi toparlamak için elimden geleni yaparken içimi ezici ve tanıdık bir his kaplıyor.

İki dakika.

Etrafımdaki insan kalabalığına bakarken, hangi safkanın bitiş çizgisini geçeceğini bilme konusunda elde ettiğim avantajın farkındayım. Gözlerimi ileriye dikerek, benzer bahisleri yanlış ata oynamış olabilecek diğerlerini düşünmemeye çalışıyorum - onların durumu da benimki kadar vahim ve suçluluk duygusunu bir kenara bırakıyorum.

Bir. İki. Üç.

Pisti incelerken şakağımda boncuk boncuk terler oluşuyor, umutsuzca bir şey arıyorum, odağımı çalacak ve serseri düşüncelerimi soyacak herhangi bir şey. Kaçınılmaz olarak, tam olarak neye ihtiyacım olduğunu bilerek boş çıkıyorum. Dürtüyle daha fazla mücadele edemeyerek cep telefonumu çıkarıyorum ve patlamanın eşiğinde gönder tuşuna basıyorum. İkinci çalışta cevap veriyor.

"Hey, kardeşim."

"Dom." Duygu dolu bir fısıltıyla çıkıyor. Boğazımı temizliyorum ama yine de kendimi konuşamaz halde buluyorum.

Dehşete kapıldım.

"Neyin var?"

"Sadece ihtiyacım vardı..." *Sen. Sana ihtiyacım var. Bunu neden yaptığımı kendime hatırlatmalıyım. Annem ve babam için, bizim için, geleceğimiz için.*

"Konuş benimle, kardeşim." Tüm saçmalıklar bir yana, iyi ya da kötü, her adımımda yanımda oldu, bana güvendi, bana inandı. Bu riski alarak, her şeyi mahvedebilirim. Parasını ödediğim garantiyle bile, çok fazla değişken var. Hem de çok fazla.

Parmaklarımı sabit tutup içeceğimi iki yudumda yutarken panik beni tamamen ele geçiriyor.

Belki de bu sırrı onunla paylaşmalıydım. Belki de Antoine'la olan ilişkiyi ve bağlarımızın korkunç sonuçlar doğurmadan asla kopmayacağına dair korkularımı itiraf etmeliydim. Belki de her şeyi yanlış yaptım ve oyunun bu kadar başında çok fazla riskli hamle yaptım. Ama bu korkuyu onun için istemiyorum. Bu yükü ve ardından gelebilecek sonuçları tek başıma omuzlayacağım.

"Sadece konuşmak istiyorum." Spiker yarışın başladığını herkese duyurmaya başladığında önümde bir kargaşa kopuyor.

"Saçmalık. Bana neler olduğunu anlat." Aletlerin şingirtisi King's'te çalıştığını haber veriyor. Tamirci olmak onun son derece keyif aldığı bir meslek ve bunun için mutluyum, şimdilik geçinmenin başka bir yolu olsa bile. Entelektüel yeteneğiyle, ben olsam da olmasam da parlak bir geleceği var. Benim rehberliğim olmadan da çok ileriye gidecek. Dönüşmekte olduğu bu adam için

ona büyük saygı duyuyorum ve o sadece potansiyelinin yüzeyini zar zor çizen parmak eklemlerini kırdı.

"Dom, sadece..." Gözlerimi kapatıyorum, "Benimle telefonda kal."

"Ne yaptın sen?"

Kapılar açıldığında, saldırı anında başlıyor, göğsüme binlerce iğne batıyor. Acı verici, ama dolaşımdaki cin bunu daha az katlanılabilir kılıyor. Gözlerimi atımın yanındaki numaraya dikmişken Dom sessizliğini koruyor ve bunun sebebinin etrafımı saran gürültü sağanağını dikkatle dinleyip ipucu araması olduğunu biliyorum. Birkaç saniye sonra konuşuyor.

"Numaramız ne?" Yumuşakça soruyor.

"Yedi," diye yanıtlıyorum. Benim için en önemli olan şeyden uzak kaldığım yılların sayısı. İkili hayatlar yaşadığım yılların sayısı. Açlık ve alçakgönüllülük yılları, beni intikam peşinde koşan bir yetimden sıradan bir hırsıza, barter'a, kardeşe, akıl hocasına, öğrenciye, öğretmene ve şimdi... dönüştüren metamorfoz yılları.

"Ne üzerine bahse girdin?"

"Geleceğimize."

Ağlayarak, hiçbir şey alamadım. Ne bir ters söz, ne de sert bir nefes. Bu mutlak bir güven ve beni hayal bile edemeyeceğim bir duygu ve bir sürü suçluluk duygusuyla kaplıyor. Atımızın biraz geride kaldığını gördüğümde bunu kötüye kullandığım için özür dilemek dilimin ucunda. İçimden geçen duyguların yoğunluğu yüzünden zar zor nefes alabiliyorum.

"Tob-"

"Sadece bu seferlik, lütfen. Lanet olası kardeşime ihtiyacım var," diye fısıldıyorum, telefonu sıkıca tutarak.

"Buradayım," diye kısık sesle cevap veriyor, sesinde ender rastlanan bir korku var. Ama bu kendi iyiliği için duyduğu bir korku değil ve bu beni daha da cesaretlendiriyor.

Yutkunurken, ona nasıl haksızlık ettiğime dair pişmanlığım arttıkça duygularıma lanet ediyorum. Onu o hamamböceği istilasına uğramış lanet evde, değersiz bir ebeveynle, kendi başının çaresine bakması için, vaktinden önce adam olması için nasıl bıraktığıma dair. Bir kez olsun, yaptığım fedakarlığa değsin istiyorum. Fedakârlığa değdiğini hissetmesini istiyorum.

Son çeyrek milde atımız öne geçiyor ve kollarımdaki tüylerin diken diken olmaya başladığını hissedebiliyorum. "Önce kardeşler," diye fısıldıyorum.

Atımız bitiş çizgisini geçmeden bir saniye önce, "Her zaman kardeşiz," diye yumuşak bir sesle cevap veriyor.

Sabit bir nefes verirken şok ve adrenalin vücuduma yayılıyor ve Dom konuşuyor. "Ne kazandık?"

Paniğin yerini coşkuya bırakması birkaç saniye sürüyor. Özgürlük, kazandıklarımı almak için barda bekleyen randevumdan vazgeçip içeri dönerken attığım her adıma bir sıçrama katıyor. "Exodus."

"Şimdi bir de sana bak King, sıradan işler yapan sıradan bir adamsın," diye mırıldanıyorum, iki uzatma kablosunu arabama atıp koridor boyunca itiyorum. "Avlanacak kötü adamlar yok, milyar dolarlık anlaşmalar için pazarlık yapacak bir takım elbise yok."

Milyoner olmak için entrikalar çevirmiş ve *ölümden* birden fazla kez tatlı dille kurtulmuş olsam da, eski düşmanımın kızının *çıplak* güvenini kazanmak diğerlerini geride bırakacak bir eylem olabilir.

İlerlememiz çok *yavaş* çünkü her geçen gün beni yavaş yavaş öldürüyor. Yirmi bir gündür beni içeri almıyor.

Yirmi bir gündür kalbine tekrar girmeme izin vermiyor. Yirmi bir gündür yumruğumu beceriyorum.

Boynundan bileğine kadar flanel pijamalarıyla uyurken ona sarıldığımda ağrıyan yirmi bir gün. Yirmi bir lanet gün.

Taktik adamı olduğum için bir plan yapmanın zamanı geldiğine karar verdim. Sıradan bir Joe'nun planı. Yeterince masum.

Şarap, yemek, baştan çıkarma, *bağlantı*.

Her gün, her fırsatta beni engellemeyi başardı. Ama bir şekilde, bir şekilde, ona boyun eğdirmeyi başaracağım.

Yanımdan geçen mutlu-şanslı herife yumruk atma dürtüsüne direnerek, iki kat tuvalet kâğıdını arabama tikiştiriyorum.

Tek ihtiyacımız olan mükemmel bir geceyi paylaşmak için doğru ortam ve bunun için tüm cephaneliğimi çıkarıyorum.

Her şey yanlış, aramıza kolayca koyduğu bu boşluk... Bir şeye ihtiyacımız var, bizi eski halimize döndürmek için tam olarak tanımlayamadığım bir şeye. Telefonum cebimde gürlediğinde, bir tür işaret olmasını umarak cevap vermek için çabalıyorum, bu kavşağı geçmeme yardımcı olacak herhangi bir şey.

"Konuş benimle," diye mırıldanıyorum, yüzüme bir kez bakıp ters yöne doğru yürümeye başlayan başka bir mutlu kocaya ters ters bakarak.

Sean kıkırdayarak selamlıyor. "Sadece kontrol ediyorum, dostum. Nasıl gidiyor?"

"Nasıl *gidiyor*?" Cevabımdaki küçümsemeyi duyabiliyorum. "Nasıl. Nasıl. Gidiyor?" Dişimi sıkıyorum. "Şu anda sadece hanımefendinin benim için bıraktığı işleri hallediyorum ve tuvalet kâğıdı alıyorum. Ve bu gece, yeterince köpek pisliği topladıktan sonra, anlamsız bir günün ardından beni bir iyi geceler öpücüğüyle ödüllendirebilir."

Hattın diğer ucundan toplu kahkahalar yankılanıyor ve telefonu kulağıma dayayıp sıkılmış dişlerimin arasından konuşuyorum. "Beni hoparlöre mi aldınız?"

"Üzgünüm dostum, dayanamadım."

"Hepinizin canı cehenneme" diye bağıriyorum, kahkahalar benim yüzümden çınlıyor.

"Sakın kapatma. Senin için buradayız dostum," diyor Russell ölmek üzere olan bir kıkırdamayla.

"Ve ucuz şeylerle uğraşma, kızlar bundan nefret eder."

Etikete bakıyorum ve seçimimi tekrar gözden geçiriyorum. "Bu Charmin." Garaj kapısının kapandığını duymadan önce Sean, "İyisin," diye sesleniyor. "Pekâlâ, konuş benimle."

"Beni kurutuyor, Sean. Hoşgörümü, sabrımı, her şeyimi." "Sadece birkaç hafta oldu. Dayan biraz."

"Burada kendimle ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Nasıl *normal* olacağıma dair hiçbir fikrim yok." "Böyle bir şey yok ve sen de bunu biliyorsun."

"Ah, ama var," diyerek dükkânı kısaca tarıyorum ve sesimi alçaltıyorum, "ve ben de onların arasında yaşıyorum. Ama merak etmeyin," bir kutu alıp inceledikten sonra altı tanesini sepetime atıyorum, "gece yarısına kadar çekiçle ve çiviyle geri dönmeyi planlıyorum."

Onun tarafından bir başka uzun kıkırdama. "Seni eğlendirdiğime çok sevindim."

"Şu anda ikiniz için de endişeleniyorum. Kendinize bir iyilik yapın ve halka açık bir yerden çıkın. Başkaları için güvenli değil. Alışmanız biraz zaman alacak."

"Ayarlamak," kelime dilimde asit gibi. "Bu kelimeyi *defalarca* kullandı." Kasiyer hesabı öderken bana bakıyor, ben de iki çikolatayı tezgâha fırlatıp yarısını ağızıma atıyorum ve yavaşça

iğneyerek beni yargılamasına meydan okuyorum.

"Ona karşı *her* konuda dürüst oldun mu?"

Başımı kasiyerden uzaklaştırarak sesimi alçaltıyorum. "Triple'dan ayrıldığından beri tekrarları bile atlatamadım. O... imkansız."

"Ona biraz daha zaman verin ve burada neler olup bittiğini düşünmemeye çalışın. Kendinize bir iyilik yapın ve işle ilgili beyninizi bu işin dışında tutun. Biz hallederiz. Sadece ona konsantre ol."

Acı dolu bir inilti çıkardım. "Eğer biraz daha konsantre olursam-"

"Biliyorum dostum, biliyorum. Tessa bana kızdığı zaman onu çözmek çok zor oluyor. Elinden geleni yap. Seni yakında arayacağım."

"Ne zaman?"

"Ne zaman, ne?"

"Beni ne zaman geri arayacaksın?" Bir ağız dolusu çikolatayı daha mideye indirerek tersliyorum. Ses tonundaki kahkahayı kaçırmadım. "Ne zaman arayacaksın?"

Sırtışını gizlemek için çok kötü bir iş çıkaran kasiyere yine arkamı dönüyorum. "Evet, Sean, *ne zaman* ihtiyacım var?"

"Yarın seni ararım."

Telefonu kapatıp kasiyere ödeme yapmak için dönüyorum.

"Çiçek?" diye bir öneride bulunarak, yakınlardaki demetlenmiş saplardan oluşan kovalara doğru başını sallıyor. Tipik bir jest olsa da kötü bir fikir değil. Kadın bir bahçeyi çok seviyor ve kendi bahçesiyle ilgilenmek için sonsuz saatler harcıyor. Kovadaki her bir çiçeği kapıyor ve ben ona kartımı uzatırken başıyla onaylıyor.

"Teşekkür ederim."

"Eğer dört düzine gül işe yaramazsa, tatlım, daha parlak bir şey düşünmek isteyebilirsin."

"Anlaşıldı."

Yüklediğim malzemeleri Camaro'ya taşırken alışveriş arabamın tekerlekleri altımdaki engebeli kaldırımda gıcırıyor. Yükü boşalttıktan sonra bagajı kapatıyorum ve birkaç sıra aşağıda park etmiş tanıdık bir araba görünce duraklıyorum. Benzin istasyonunda gördüğüm kiralık arabanın aynısı.

Tesadüf değil.

Dükkâna doğru dönüp baktığımda, girişin kenarında gözlerini kaçırmış bekleyen bir adam görüyorum.

Cebimdeki telefonum gümbürdüyor ve bir geç uyarısı görmek için kaldırıyorum.

Onun peşindeyiz.

Hızlı bir cevap yazıyorum.

Bırak ben halledeyim.

El arabamı mağazanın deposuna doğru iterek Cecelia'yı aradım.

"Selam."

"Günün nasıl geçiyor?"

"Daha bir saat önce geldiğimi düşünürsek, buraya kadar tamam. Ne var ne yok?"

"İyi bir sebep için aradım." Yeni bir takipçinin gelişiyle birleşen sözlerinin sınırı telefonuma yansıyor ve ses tonumu yumuşatmadan önce sinirle saçlarımı karıştırıyorum. "Çok iyi bir sebep."

"Oh?"

Ben acele etmeden, yavaş ve mütevazı bir şekilde yürürken, adam dükkânın yan tarafına doğru ilerliyor, köşeye yaklaşıyor. Telefonla konuşuyor olmak yanılsamaya yardımcı oluyor. El arabamı kendimden uzaklaştırıp diğerlerine çarptıktan sonra yönümü değiştirip doğrudan ona doğru ilerlediğimde, onun da en az onlar kadar acemi olduğunu anlıyorum. Bana gönderilen kişinin o olması onun yeteneklerine hakaret gibi geliyor.

"Randevu gecesi," diyorum, hızımı

artırarak. "Randevu gecesi mi?"

"Evet. Randevu gecesi," dedim, "çiftlerin yakınlıklarını korumak için yaptıkları haftalık bir ritüel. Bu bir şey." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Farkındayım."

"Onunla bir randevuya çıkacağım," diye sesleniyor Marissa arka planda. "Yani, çıkabilir miyiz?"

"Aklında ne var?" "Detayları ben hallederim."

Pislik herif köşeyi dönüyor, vücudu sanki kaçmaya hazırmış gibi geriliyor. Bu kadar kızgın olmasaydım gülünç olurdu.

"Ne me fais pas te courir après. Tu ne vas pas aimer quand je te rattraperai." *Beni peşinden koşturma, sana yetiştiğimde bundan hoşlanmayacaksın.*

Yürüyüşüne ara veriyor. Dinliyor. Ve dinliyor çünkü anlıyor. Fransızca.

Lanet olsun.

"Tobias, kimi kovalıyorsun?"

"Alışveriş arabamı alan bir embesil."

"Küçük kasaba, Fransız, ilk izlenimler önemlidir. Buraya yeni geldin, kendini tehdit unsuru haline getirme."

"Bunu aklımda tutacağım."

Adam hemen arkasından koşmaya başladı ve ben de harekete geçtim. "Randevu gecesi evde olacak. O zamana kadar, Trésor."

Telefonu kapattıktan sonra hızla ona yetişiyorum, uzun koşularımın karşılığını, pisliğin ceketinin kapüşonunu kavrayıp onu binanın kenarından ayağından çekerek alıyorum. Havadayken, sırtüstü betona düşmeden önce bir çığlık attı. Onu etkisiz hale getirdikten sonra arkamdan sürüklüyorum, gözlerim yoldan geçen arabalara karşı tetikte olurken ceketinin malzemesi bu çabaya yardımcı oluyor.

Nüfusu iki binden az olan bir kasabada, küçük kasaba yaşamının bir avantajı olarak, her iki yönden de gelen tek bir araba olmaması beni çok memnun ediyor. Kuşlarım, ben görüldüğümde rölantide çalışan bir sedanla mağazanın arkasında bekliyor ve bozuk bir kaldırıma çarptığımda homurdanan aptalı arkama çekiyor.

"Je t'ai dit de ne pas courir." *Sana kaçma demiştim.*

Güvenli bir şekilde gözden kaybolduğumuzda, diz çöküp kimliğini anyorum ve onu işgal ettiği delikte bırakma sağduyusuna sahip olduğu için takdir ediyorum. Kot pantolonundan bir cep telefonu çıkarınca baltayı taşa vurdum.

"Şimdi İngilizce konuşacağız." Sessizlik.

"Seni kimin gönderdiğini biliyorum. Senden istediğim her şeyi aldım zaten. Seni neden şimdi öldürmemem gerektiğini söyle bana?"

Yanıt yok.

Şakağına bastırmadan önce kendi silahını kuruyorum. "Bana cevap vermek için bir şansın daha var." "Palo'dan bir mesajım var."

"Hayır, bilmiyorsun." O zaman beni *nasıl* bulduğunu anladım. Ve Palo'nun büyük ihtimalle öldüğünü.

Sikeyim.

Dehşet göğsümün ortasından süzülüyor, damarlarımda dolaşıyor, maskemi yerinde tutarken bir sonraki adımın sonuçları beni içimden vuruyor.

Adamı ayağa kaldırarak üzerine eğiliyor, tüm ağırlığımla ona bastırıyorum. Dudaklarından acı dolu bir inilti geliyor.

"Güpegündüz ve sen beni gölgelemeye çalışma cüretini mi gösteriyorsun? Kimin peşinde olduğunu bilmiyor muydun?" Dilimi tıkırdatıyorum.

"Burada olduğumu bilmemen gerekiyordu."

"Passons au français parce que tu ne peux pas être aussi stupide." *Fransızcaya geçelim çünkü bu kadar aptal olamazsın.* "Tu devrais travailler ton anglais." *İngilizcen üzerinde çalışmalısın.*

"Je déteste l'Amérique. Je ne reviendrai pas." *Amerika'dan nefret ediyorum. Geri dönmeyeceğim.*

"Tu seras enterré ici si tu ne coopères pas." *Eğer işbirliği yapmazsanız, buraya gömüleceksiniz.*

"Je devais signaler où tu étais et avec qui." *Nerede olduğunu ve kiminle olduğunu bildirmeliydim.*

"Et tu l'as fait?" *Ya sen?*

Beceriksiz saldırganımın gözlerinde korku parlıyor. Artık çok geç.

Durumun özü de bu. Her zaman olduğu gibi. Yalnız kalsaydım, rapor edecek bir şey olmayacaktı. Bu, eski hayatımda ofiste geçirdiğim sıradan bir gün olurdu ama artık koşullarım farklı ve riskler çok daha yüksek. Bu sabah bolca zamanım vardı. Beni içinde bulunduğum duruma getiren kararlarımın gerekçelerini anlamasına yardımcı olmak için zamanım vardı. Ve son üç haftadır, sıradan bir insan olmanın verdiği özgürlüğü hafife alıyordum.

"Fotoğrafları gönderdin mi?"

Bir baş daha sallıyor ve onu sabit tutup telefonunu kaldırırken boynunu kırmamak için elimden geleni yapıyorum. "Quel est le mot de passe?" *Şifre ne?*

Dört haneli bir kod söylüyor ve mesajlarını kontrol ettiğimde tanıdık bir alan koduna sahip aktif bir konu görüyorum. Son iki gündür rapor veriyor, en son mesajını dakikalar önce göndermiş ve yanıt alamamış. Mesajlarının sıklığını not ediyorum ve telefonunu cebime atıyorum. Cecelia'nın kafesinin girişinde çekilmiş fotoğrafının görüntüsü öfkeyi ele geçiriyor.

Cecelia'nın incelemesi için parmak eklemlerimde yırtık izleri oluşmasını engellemek için dirseğimi kullanarak onu bayıltıyorum. Baygın haldeyken, nöbetçi olarak güvendiğim iki kuş, Oz ve David, onu hızla arka koltuklarına sürüklüyorlar. Arabayı gergin bir şekilde yüklerken onları yakından tarıyorum, her biri omzunun üzerinden bana bakıyor. İkisi de sade kıyafetler giymiş, kaslı yapılı ama Oz'un bu şehirde ya da başka bir yerde dikkat çekici ve ayırt edici olan bir mohawk'ı var.

Bunlar Russell'in en değerli acemileri mi?

O daha iyi bilmeli.

Bilinci yerinde olmayan yolcularının üzerine kapıyı kapattıkları anda ikisine de yaklaştım, öfkeliydim. "Mesajınız neden çok geç kaldı?"

İlk konuşan Oz oldu. "Emin değildik-"

"Emin değil miydin?" Öfkelenmemek için yumruklarımı sıkıyorum. "Kaptan Apaçık *iki gündür* burada," diye aralarında konuşuyorum. "İkinci bir şans vermem. *Bu* görevde olmaz. Kimliğini tespit edin ve burada *yalnız* çalıştığınızdan emin olana kadar bilgi sızdırın. Russell'i ara, buraya altı kuş daha getir, ikisi ikinizin yerine geçsin. Onları *bugün* burada istiyorum. Nasıl olduğu umurumda değil. O artık senin gözetiminde ve ben söyleyene kadar senin sorumluluğunda. Beni bu konuda hayal kırıklığına uğrattırsan," diye hırlıyorum, "ve sen de siktir olup *gidersin*."

Kanat kırmak sık sık tehdit ettiğim bir şey değil, özellikle de mürekkeplerini hak ettiklerinde, ama bu büyük bir hata ve mürekkepli erkeklerin asla yapmaması gereken bir şey.

Başlarını sallıyorlar, gözlerimdeki ölümcül tehditten dolayı hiçbir mazeret sunmuyorlar. Onlar arabaya döndükten sonra, geri dönmeden önce bu manzarayı görmüş olabilecek birilerini arıyorum.

Camaro. Direksiyonun arkasında, göğsümde iğnelerin başladığını hissediyorum ve elimi çenemde gezdiriyorum.

Yeni gelen biri mağazanın girişinde bir el arabası kaparken güneş yağmur bulutunun arasından ışıltıyor. Muhtemelen elektrikli bir alet almak için buradadır, daha fazlası değil ve günün geri kalanına devam eder - sıradan bir Joe.

Ağırlıksız omuzlarıyla içeri girdiğinde içimden kıskançlık fişkırıyor.

Hayatımda ilk kez bir normallik hissine sahiptim ve bunu kendime acıyarak harcadım. Ne kadar geçici olursa olsun, sıradan bir insan gibi yaşama özgürlüğüne sahiptim ve sadece birkaç dakika önce elimden alınana kadar bunun benim için ne kadar değerli olduğunu fark etmemiştim. Dikkat dağınıklığını, yaklaşan tehdidi görmezden gelmek, onu tamamen geri kazanmak için tehlikeyi biraz daha görmezden gelmek çok kolay olurdu. Ama şu andan itibaren zamanım tükeniyor.

Düşüncelerimi yavaşlatmak için elimden gelenin en iyisini yaparak, elimdeki göreve konsantre olmaya çalışıyorum. Randevu gecesi.

Çabayı hak ediyor, ona söz verdiğim şey buydu ve bundan daha fazlası, onunla devam etmek için ihtiyacım olan şey bu. Daha fazlasını üstlenmeden önce kendimize benzer bir hale dönmeliyiz. Hiçbir şeyin ilerlememizi engellemesine izin vermeyeceğim. Son bir sır ve başka bir fırtınaya yakalanmadan önce onu kazanmak için bana zaman kazandırmaktan başka bir nedeni yok. Öfke ve endişe arasında telefonumu kaldırdığımda gelen bir mesajla sarsılıyorum.

Özür dilemenin yeterli olmadığını biliyorum dostum. Tyler'dan iki tane gönderiyorum.

Cevap vermiyorum çünkü özür dilemek yeterli değil. Bunlar artık yapmayı göze alamayacağımız hatalar.

Bu kadar geç değil.

Bir kez daha, kontrol edilemeyen koşullar nedeniyle benim için bir karar verildi. Kontakı çeviriyorum, başımı direksiyona dayıyorum ve derin nefesler alıyorum.

Tehditleri geldikçe sıralayacağım. Temize çıkmak için en fazla bir ya da iki günüm var ve her saniyeyi doğru olanı yapmak için kullanacağım.

"Putain de fils de pute!" *Orospu çocuğu!*

Yumruğumu ön panele vuruyorum ve hemen pişman oluyorum, elimi vurduğum yerde yumuşatıyorum, kanıt olmadığı için şükrediyorum.

Göğsüm sıkışıyor, yavaşça nefes veriyorum.

Okuyacak bir kitabım ve pişirecek bir yemeğim var. Bunu onun için yapabilirim. Arabayı vitesle takıp gaza basarak otoparktan çıkarken göğsümdeki tutukluk beni ele geçirmekle tehdit ediyor.

Önce biraz cine ihtiyacım var.

Cecelia

Masamda günün faturalarını toplarken, atılmış önlüğümden telefonumu çıkarıyorum ve Tobias'tan gelen birkaç cevapsız mesaj görüyorum.

Bu lanet kitaptan nefret ediyorum ve buzağım hamile. Beau'nun kısırlaştırılması gerekiyor. Tobias: Hayatımda seni seçebileceğim bir Tanrı yok, bunu anlamıyor musun?

Daha önce hiçbir mesajında bu kadar açık bir şekilde duygusal olmamıştı ve geçmişte duygularını bu şekilde açığa vurmamıştı. Bir şeyler ters gidiyor ve son bir haftadır aşırı koşuları ve artan içkisi ile izolasyonun onu etkilemeye başladığı açıkça görülüyor. Silahlı, geceleri kapıyı kilitledikten önce evin çevresinde dolaşıyor, bakmadığımı düşündüğünde sık sık pencerelerden dışarı bakıyor, yüzü sadece karakolumuzdaki kuzgunlardan mesaj aldığı anda gözle görülür şekilde rahatlıyor. Bu noktada ona aşılarmış açık bir korku var. Kafesteki bir aslan gibi davranmasının nedeni koruma mı yoksa paranoya mı bilmiyorum, ama sadece ikisinin karışımı olduğunu varsayabilirim. Uyumaktan çok endişelendiği belli. İki gece önce beni kollarına aldı ve cin kokan nefesiyle "bana geri dön" diye fısıldadı. Onu duyduğumu kabul etmedim ve hala bunun için pişmanlık duyuyorum. Ve şu anda evde tek başına, bir zamanlar kehanet olarak gördüğüm ve onu özdeşleştirdiğim bir karakteri yerden yere vuran bir hikayeyi okuyor, şüphesiz incinmiş ve hakarete uğramış bir halde. Daha fazla metnini okudukça suçluluk duygusu vicdanımı kemiriyor.

Tobias: Bu bizim hikayemiz değil, Cecelia. Bu bizim lanet hikayemiz değil!

Hasar kontrolü başlatmak umuduyla kendi mesajımı gönderdim.

Birazdan evde olurum. Şimdi paramı çekiyorum. Bu sadece bir kitap, Tobias.

Tobias?

Tobias

mi?

Yanıt alamayınca numarasını çeviriyorum ve doğrudan sesli mesaja yönlendiriliyorum. Panik içinde paramı çekip Audi'ne koşuyorum ve başıma geleceklerden korkuyorum. Onu açıkça bencil ve egoist bir kötü adam olarak resmeden kitaba çok fazla önem vermiştim ve onu uzun zamandır bu şekilde görüyordum. Geri döndüğü zamanın büyük bir bölümünde, onu reddettiğim konuşmalar nedeniyle henüz dile getirmediği bir şeyle, altta yatan bir şeyle savaşıyordu. 'Kötü' günleri daha sık oluyor gibi görünüyor ve eminim bunun nedeni izole edilmiş olması. Bu durum, benimle evcilik oynamak için kardeşliği, amacını, onu tanımlayan şeyi ve kim olduğunu yirmi yılı aşkın bir süredir terk ettiği gerçeğiyle birleşti. Şu anda sadece benim için yaşıyor ve ben ona bunun için neredeyse hiçbir şey vermedim. Ne kadar güçlü bir adam olursa olsun, bu geçiş onu en iyi şekilde etkiliyor. Ona bir kral istediğimi söyledim, bir korkak değil, ama ya bu talep bana karşı açık olma yeteneğini engellediyse?

Hiçbir şey beni onu bu kadar savunmasız görmek kadar etkilemiyor, bir zamanlar acımasız kayıtsızlıktan başka bir şey için tam cümleler kurmak için savaşmak zorunda kaldığım bu aşılabilir adamı. Bu onun görünüşü ya da cinsel çekiciliğimiz değil -her ne kadar gücü hiç azalmamış olsa da- geçmişte bana gösterdikleri, açıklıkta ortaya çıkardığı romantizm ve bunun sonucunda ortaya çıkan ilişkimiz. Onun kardeşlerine olan sevgisi, davasına olan bağlılığı benim demir gibi irademi günden güne tüketiyor.

Onun insanlığı, empatisi, kusurları ve bu yönünü ortaya çıkarmak için seçtiği, güvendiği kadın olduğum gerçeği suçluluğumu katlıyor.

Ama tanıştığım adamı talep ettim ve pek çok açıdan aynı kadın değilim. Son yılların onu değiştirmediklerini düşünmem ikiyüzlülük mü? Çünkü bu noktada aynı şeyi söyleyemeyeceğimden eminim. Dominic öldükten sonra kendini tamamen kapattığını ve bir tür makineye dönüştüğünü söylemişti. Ama *şimdi* bu açıklık, bu kadar kısa sürede bana bu kadar çok şey anlatması, içinde bana anlattıklarından çok daha korkunç bir şeyler olduğunu anlamamı sağlıyor.

Endişeli kalbim küt küt atarak eve doğru hızla ilerlerken, yolumdaki son dönüşü yaptığımda onu gördüm, kot pantolon ve... Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

"Ne oluyor be?" Tobias, beline pembe bir kurdele bağlanmış mutfak önlüğümün içinde kıcı yanıyormuş gibi koşarken, hızını yavaşlatarak camımı indiriyorum. Ter içindeydi ve yüzünün yarısını kaplayan ve saçlarını toz haline getiren una benzeyen bir şey vardı.

"Ne halt ediyorsun sen?"

Adını tekrar söylediğimde koşmayı bırakıyor, sanki bir tür sersemlik içindeymiş, şimdi ve burada olmayan bir şeye aşırı odaklanmış gibi. Kenara çekip arabadan çıkıyorum, yüzüme bir rüzgâr çarpıyor. Ona yaklaştığımda donmakta olduğu belli, zeytin rengi teni soğuktan kızarmış ve cin kokuyor.

"Sarhoş musun? Bunun randevu gecesi olduğunu sanıyordum?"

"Ben... Trésor..." başını boynuma gömmeden önce başını eğiyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Orada olamadım."

"Benim evimde mi? Neden sarhoşsun?"

"Sarhoş değilim... Birazcık sarhoşum. Önemli

değil." "Arabaya bin, Fransız, tenin buz gibi."

Emirlerimi görmezden geliyor ve beni serbest bırakıyor. "Beni bununla kıyaslıyorsun... *Ralph*," diye homurdanıyor tiksintiyle.

"Tobias, o sadece bir kitap."

"Bu biz değiliz."

"Olmadığını
biliyorum."

"Egoist oldum ama kendi nedenlerim vardı. Yaptığım her şeyin bir nedeni var. Ve eğer bu bizim tarihimiz değilse, sache que je suis ici pour te donner, pour nous donner, une meilleure fin." *Bencilce davrandım ama kendimce sebeplerim vardı. Yaptığım her şey için her zaman bir neden vardır. Ve eğer bu bizim hikâyemizse, bilin ki size, bize daha iyi bir son vermek için buradayım.*

Suratını asarak Audi'nin yolcu tarafına doğru yürüdü ve kapıyı çarpmadan önce koltuğa yerleşti. Bu nadir öfke nöbeti karşısındaki şaşkınlığımı gizlemek için dudaklarımı birbirine bastırarak sürücü koltuğuna geçiyorum ve havalandırma deliklerini açarak kaloriferi sonuna kadar açıyorum. Azarlanmış bir çocuk gibi çenesi düşük, gözlerini kaçırmış bir şekilde oturuyor. Dudaklarımı birbirine bastırarak, o konuşurken arabayı vitesle takıyorum.

"Bu işe bir kadını sokmamamın tek bir nedeni vardı. Birincisi, uzun vadede herhangi bir kadından bunu istemek çok fazlaydı. Nokta. Ve bu, aramızda olanlar, şu anda bana karşı hissettiğin kızgınlık bu yüzden. Seni bu işe bulaştırdıkları için onları bu kadar sert cezalandırmamın nedenlerinden biri de bu."

"Bunu çok abartıyor ve kişiselleştiriyorsunuz."

"Başka seçeneğim yok." Eve döndüğüm birkaç mil boyunca sessizliğini koruyor ama içindeki savaşın şiddetini, kabindeki enerjinin yoğunluğunu ve cinle dolu her gözeneğinden geldiğini hissedebiliyorum. Evin önüne geldiğimizde elini kalçama koyarak arabadan inmemi engelliyor ve işkence görmüş gözlerini benimkilere diyor. "Tanrı'nın var olduğuna inanmamın tek nedeni sen olduğun için. Birçok kez sana gelmek istedim-"

"Bunu duymak istemiyorum!" Zehrimle kendimi şaşırtarak patlıyorum. "Sana neden yapamayacağımı söyledim!"

"Bu durumu daha iyi yapmaz!"

Sanki çok fazla şey düşünüyormuş gibi vites değiştiriyor. "Collin senin Luke'un muydu? Kitapta Meggie sevmediği bir adamla evleniyor. Alicia benim Luke'umdu. Onu sevmedim. Sevemezdim."

"Bir bakıma öyleydi ama ilişkileri bu şekilde genelleyemezsiniz."

"Ben *ilişkiler* hakkında ne bilirim ki?" Kelimeyi tiksintiyle savuruyor. "Hayatım boyunca onlardan uzak durmaya çalıştığımı mı? Bir kadına nasıl davranılacağını biliyorum, bu... sağduyu, onları nasıl becereceğimi biliyorum, ama hiçbir kadın için *gerçek bir* şey yaşamama izin vermedim... sana kadar." Yutkunuyor ve ironik bir şekilde başını sallıyor. "İçgüdüsel olarak *hep biliyordum...* eğer kendimi bir kadının içinde kaybetmeme izin verirsem, bunun herkes için ne kadar zararlı olacağını ve haklıydım. Çok haklıydım." Kalçamdaki tutuşu sıkılaşıyor, "ve sonra seni *kaybettim.*"

İtirafının acısı ve yatıştırıcılığı, bizimle ilgili kendi karışık duygularımın su yüzüne çıkmasına neden oldu. Ben saldırma dürtüsüyle savaşıırken acı kazanmaya başlıyor, ama o gerçeği söylüyor. Bu bizim doğamız, nasıl başladığımız ve arzumuzla ve artan ihtiyacımızla savaşıırken takip eden tüm direnişimiz. Ama kızgınlığım kazandı.

"Beni kaybetmedin. Beni acımasızca, bilerek bir kenara attın," diye hatırlatıyorum ona. "Beni zorla dışarı attın."

"Mecburdum! Kendimi bile koruyamadım!" Yüzüme bakarak hem İngilizce hem de Fransızca küfrediyor. "Çok mu geç kaldım?" Gözleri kızarmış ve odağını kaybetmiş bir şekilde bir yumruğunu ön panele vurmadan önce saniyeler boyunca beni izliyor.

"Ne kadar için?"

"Yeterince değil!" Ben ırkılıyorrum, o da başını sallıyor.

"Siktir, özür dilerim. Benden korkma. Tanrım, benden korkmayı bırak!" Arabadan atladı ve beni sürücü koltuğundan çekip aldı, tam ben çantamı alırken, yüz ifadesi umutluydu

Ellerini üzerimde gezdirirken. "Bir sürprizim var."

Ve bende lanet olası bir kırbaç var.

Fiziksel olarak, içindeki acıyı, her şeyi tersine çevirmek için duyduğu çaresizliği hissedebiliyorum, daha sonra değil, *şimdi*. Zil zurna sarhoş ama hissettiği tek şey içgüdüsel. İncinmişliğini, suçluluk duygusunu, içinde bulunduğumuz durumdan duyduğu tedirginliği ve benim ona tamamen izin vermeyi reddetmemi hissedebiliyorum.

Ve bu yüzden, yeni dönen Kralım çözülüyor.

Beni eve götürüyor ve içeri girdikten sonra beni kapıya doğru bastırıp kilidi arkadan çeviriyor.

Be

n. Bir, iki, üç.

Hareketlerine dikkat ettiğimi görünce utançla gözlerini indiriyor. "Her şey benim Ailem öldü ve Dominic'i eve kilitlemek zorunda kaldım. Onun güvende olduğundan emin olmalıydım. Bu sahte bir güvenlik duygusu ve mantıklı tarafım bunu biliyor, *biliyor*, ama önemli değil. Bir şekilde, saymak yardımcı oluyor. Saymak yeterli olmadığında, koşmak düşüncelerimi tüketmeme yardımcı oluyor. Ve sigara içmek de koşu ile ilk cin yudumum arasındaki zamanlarda bana yardımcı oluyor."

Uçucu gözlerini benimkilere diktiğinde kalbim patlamak üzereydi.

"Bunu anlıyor musun?"

Gözümü kırpmadan başımı sallıyorum. "Bu sinirsel bir durum ve utanılacak bir şey değil. Bu konuda konuşurken seni rahatsız ettiysem özür dilerim."

"Bu..." diye teslimiyetçi bir iç geçirdi, "bazen her şeyi ele geçiriyor."

Çenesini kavıyorum, elini benimkinin üzerine koyuyor, temas için çaresiz görünüyor ve göğsüm ağrıyla daha da şişiyor. "Hayatının çok zor ve travmatik bir döneminden kaynaklanan bir kaygı bu. En stresli olduğum zamanlar, en kötü rüyalarımın ortaya çıktığı zamanlardır."

"Seni gönderdiğimde... çok daha kötü oldu," diye itiraf ediyor ve gözlerini kapatıyor. "Koşmak, sigara, cin, bugün hiçbir şey yardımcı olmuyor. Gel," tuttuğu eli kavıyor ve beni yıkılmış mutfığıma sürüklüyor. Yanmış dana pırzoları, boş bir cin şişesi ve iki Louis Latour şişesiyle birlikte tezgahın üzerinde duruyor. Karıştırma kapları ve mutfak eşyaları tezgâhın üzerinde sıralanıyor ve görünüşe göre bir noktada bir torba unla dövüşmüş ve kaybetmiş. Hasarı incelerken burnumu kırıştırıyorum.

"Mutfağımda sigara mı içtin?"

"Bir tane vardı." İki parmağını

kaldırdı. "Evimde sigara içme."

"*Senin* evin," diye papağan gibi tekrarlıyor ve bu yorumun onda yarattığı acıyı hissediyorum. Ocağa bakıyor. "Sana yemek yaptım." Kaşlarını çatıyor. "Yemeği yaktım ama bunu aldım!" Tezgâhın üzerindeki boş Louis Latour şişesine uzanıyor ve bana doğru itmeden önce bir bardağa üç damla döküyor. "Sana biraz ayırdım."

Gözlerimi ona dikiyorum ve o yenilgiyle başını eğerken kahrkahrını bastırmak için dudaklarımı ısııyorum. "Bunun böyle gitmemesi gerekiyordu. Bunların hiçbirisi değil. Affet beni."

Duvarımdaki yeni bir çizimin hemen altında duran yeni parçalanmış kitaba bakıyorum. Görüş alanımı takip ediyor.

İç çekerek, "Biri daha öldü," diyorum.

"Bu değil," diye başını ileri geri sallıyor. "Bu biz değiliz. Bu asla biz olmayacağız. Algılayışınızdan hiç hoşlanmıyorum."

"Şu anda tek gördüğüm *çok sarhoş*, çok yorgun, çok stresli, kötü bir gün geçirmiş ve uyuması gereken bir Fransız." İşte o zaman hayatımdaki diğer Fransız'ın yokluğunu fark ediyorum.

"Kaçarken Beau'yu içeride mi bıraktın?"

Odadan hızla çıkmadan önce gözleri korkuyla irileşiyor. Bir dakika sonra, sesli bir protesto duyuyorum

Beau'ya saldırdığı için. Bir saniye sonra Tobias köpeğimi mutfağa taşıyor ve avuçlarının içinde bir ödöl gibi bana sunuyor. "O burada."

Beau'yu kollarıma alıyorum ve şaşkın köpek dudaklarımı yalıyor. Tobias ikimize de ters ters bakarken merhaba diye mırıldanıyorum. "Kıskanıyorum. Bir köpeği. Bir *köpeği*."

Sırıtişımı tutamayarak başımı sallıyorum ve mutfağa göz gezdiriyorum. "Görünüşe göre verimli bir gün geçirmişsin. Düşündüğün için minnettarım."

"Sıkılmadım," diyor usulca. "Ben... *alışmaya* çalışıyorum."

Önüme geçip parmak eklemlerini çene çizgimde gezdiriyor. "Seni buraya gelmeden önce özlediğimden daha fazla özlemenin mümkün olduğunu sanmıyordum ama özlüyorum. Ve seni becermeyi *çok* istiyorum." Bu ifadedeki ve ses tonundaki acı komik ama duygu çok sert.

"Vay canına. Tamam. Dürüstlüğün için puan aldın."

Elimi tutuyor ve Beau ayaklarımızın dibinde hırlıyor. Tobias da hırlıyor. "O önce benimdi, sikik."

Köpeğimle horoz dövüşü yaparken parmağımla çenesini kaldırıyorum. "Biraz uyumak isteyebilirsin, belki sabah konuşabiliriz?"

Parmaklarımızı birbirine doladı. "Senin dikenin olmak istemiyorum, Cecelia." "Biliyorum."

"Ben seninim."

"Evet," diyorum yok olmuş mutfağımda dururken, "tüm ihtişamınla."

Kaşlarını çattı. "Her şeyi berbat ettim. Sana şarap içecektim, yemek yiyecektim, seni boşaltacaktım," diye mırıldanıyor, kalın dudakları o haliyle bile baştan çıkarıcı. "Ne kadar iyi olduğumuzu hatırlamanı sağlayacaktım. Eskiden yaptığım gibi senin için bir şeyler yapmak istiyorum. Eskiden bana izin verirdiniz."

"Bir gün için yeterince şey yaptığınızı

söyleyebilirim." "Buna bir son

vermelisin. Benimle yüzleşmelisin."

"Tam sana bakıyorum."

Avucunu kalbinin olduğu yere koyuyor, gözleri niyetli, sesi aceleci. "Özür dilerim."

"Biliyorum." Gözlerimi elinin, rujlu, ateş pembesi önlüğümün kısmen örttüğü kaslı göğsünün üzerinde durduğu yere dikerek, acı verici görünen yağ yanığını incelemek için elini kaldırıyorum.

"Acıyor mu?"

"Dur, bana bak."

Bakıyorum ve bakışlarında özleminden başka bir

şey görmüyorum. "Burada yaşamak

istiyorum."

"Burada yaşıyorsun."

"Ben burada *varım* ama istediğin buysa burada bir hayat kurabiliriz. Sana ne istersen veririm. Benimle tekrar hayal kur, Cecelia. Benimle binlerce rüya daha gör ve ben hepsini gerçekleştireyim. Sana sözler verebilirim. Daha önce veremediğim sözler."

"Tobias-"

"Senin lanet dikenin ya da uğruna ağladığın ay olmak istemiyorum!"

Patlamasıyla yerimden sıçradığımda gözlerini kapatıyor ve un kabuğu bağlamış tırnaklarını saçlarında gezdirerek akik rengi saç tellerini daha da beyaza boyuyor.

Sözlerini, hareketlerini ve çaresizliğini tartarken gözlerim kısılıyor. "Bu kitaptan daha fazlası. Bana söylemediğin şey ne?"

Perili. Tam olarak böyle görünüyor. Mutfağın parlak ışıklarında bile geçmişin dolambaçlı

gölgelerinin ona yaklaştığını görebiliyorum.

"Bana hâlâ mümkün olduğumuzu söyle Cecelia. Çok geç kalmadığımı söyle." "Uyu. Ayıldığın zaman konuşuruz."

"Anlayabilmeniz için hayatımı anlamlandırmak benim için çok zor."

"Çok mantıklı konuşuyorsun."

Sanki beni anlamıyormuş gibi başını sallıyor. Elini tuttuğum yerden çekerek dolabın üzerinden yere doğru kayıyor. "Sana söylemek istiyorum... çok fazla."

"Dinliyorum."

"Kalbin bana açık değil ve açık olana kadar da beni gerçekten duyamayacaksın." Birkaç saniye duraklıyor ve gözlerini kapatıyor. Bir an için bayılmış olabileceğini düşünüyorum, ta ki konuşana ve gözleri yarık yarık açılana kadar. "O sabah, Roman'ın evinde, sana itiraf ettiğim gün, sen dedin ki... Dom bizim hakkımızda bir şey söyledi, sen ve ben hakkında," Parlayan gözlerini benimkilere çeviriyor.

Başımı sallıyorum, gözlerim doluyor. "Yarın hatırladığında sana anlatacağım."

"Hiçbir şeyi unutamam. Anlamıyor musun?" Saçlarını kavırıyor, acı yüz hatlarını büküyor. "Bunu bana zihnim yapıyor." Duygularına boğuluyor. "Yarın sana soramam," diye fısıldıyor kısık sesle. "Lütfen anla, sana bir daha soramam."

"Tamam," diyerek önünde diz çöktüm ve yüzünü inceledim. Çarpıştığım kendinden emin adamın değil, acı çeken bir adamın yüzünü. "O zaman sana sormadan söyleyeceğim. Ama bilmelisin ki o senin mutlu olmanı istiyordu."

"Sizce bu mümkün mü?"

"Bence şu anda üzgünsün ve konuşmak için iyi bir zaman değil," diye cevap veriyorum. Elini tekrar kavırıyorum ve kızgın, kabarmış teninin yanına bir öpücük konduruyorum.

"Beni hâlâ seviyorsun," diye fısıldıyor yüzümü dikkatle izleyerek. "Ama artık beni sevmek istemiyorsun," diyor kederle, başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirmeden önce. "Tu es si belle." *Sen çok güzelsin.* "Seni bulacağımı hiç düşünmemiştim ve bulduğumda da benim değildin."

Başımı sallıyorum. "Bunu itiraf etmenin nasıl bir his olduğundan nefret ediyorum ve keşke beni yaratmayı bıraksan ama ben her zaman senin oldum."

"Ama onları gerçekten seviyordun."

Başımı salladım. "Bana ne söylemen gerekiyorsa söyle, Tobias."

"Düşündüğüm bu şeyler mi? İnan bana, bilmek istemezsin."

"Söz vermiştin." Sesimde bir uyarı var.

"Hangi itirafı istiyorsun?" "Seninle uyandığım her gün, seni her becerdiğimde ya da seninle her seviştiğimde kendimi suçlu hissedeceğimden korktuğumu. Bu hayatı seninle yaşadığım her gün kendimden biraz daha nefret edeceğimden."

"Yapamazsın-"

"Kendimi ne kadar bırakmaya çalışsam da, aklım bana izin vermeyi o kadar reddediyor. Bilmediğin o kadar çok şey var ki. Hayatımın çoğunu sensiz yaşadım. Hayatımın otuz bir yılını sensiz yaşadım ve kardeşim oradaydı, kardeşim," yutkunuyor, "o zamanın çoğunda benimleydi... Bunu unutamıyorum. Dom..." adını söylerken boğuluyor ve bu kalbimi parçalıyor. Sanki onu yeni kaybetmiş gibi hala yas tutuyor. "Bundan kaçış yok."

"Ne diyorsun sen?"

"Onları dinlemiş olsaydım her şey ne kadar farklı olurdu?" Konuşurken sesi yırtık pırtık çıkıyor. "Bunu düşünmek zorundasın. Düşündüğünü biliyorum. Ben engel olmasaydım onlardan biriyle ya da her ikisiyle yaşayacağın geleceği. Hâlâ bunu düşünüyor olman beni öldürüyor. Hayal et. Yapamam... Bu duygu, Tanrım, bazen hala hissettiğim bu kıskançlık. İçimi kemiriyor. Onları nasıl sevdiğini gördüm ve yine de yaptım, yaptım. Hayatındaki erkek olarak bilerek kendi yolumu çizdim çünkü seni o kadar çok istiyordum. Kardeşler lanetlensin, herkes lanetlensin. Ve bu ne yaptı biliyor musun? Herkesi lanetledi, biz de dahil."

Çenesini meydan okurcasına kaldırıyor ve düşmanının benimkinin yansımasından ona baktığı belli oluyor.

bakışlar. "Belki de affını istememeliyim. Belki de beni cezalandırmaya devam etmene ihtiyacım var. Çünkü affedilmeyi hak etmiyorum Cecelia. Kardeşim toprakta çürürken benim sana sahip olmam çok yanlış." Boştaki eliyle yere saçılmış sayfalardan bazılarını topluyor ve aramıza kaldırıyor. "Belki de bundan nefret ediyorum," sayfaları elinde eziyor, "çünkü gerçek bu."

"Bitirdin mi?"

"Evet." Başını sallıyor. "Sana daha iyi bir hikâye vermek istiyorum. Keşke sana daha iyi bir adam verebilseydim. Kardeşim daha iyi bir adamdı."

"Tobias-"

"Çok geç kaldıysam bana gerçeği söyle."

"Gerçek mi? Gerçeği itiraf etmek daha önce seninleyken bana çok iyi gelmişti," diye çıkışıyorum.

"Beni buraya getirdi!" diye kükrüyor. "Beni buraya getirdi. Ama ben çirkin olanı istiyorum Cecelia. Ona ihtiyacım var. Söyle de en azından seninle nerede durduğumu bileyim."

"Dürüstlükle hiç iyi başa çıkamadın, Tobias."

"İhtiyacım var!"

"Sarhoşsun."

"Sefil durumdayım! Bana korkak olduğumu söyledin. Tencere dibin kara, seninki benden kara Cecelia. Bundan kaçmayı bırak."

"Affedilmez derecede bencilsin! Duymak istediğin bu mu? Ve belki de senin için ağlayarak, seni hayal ederek geçirdiğim *yıllar* için ya da sekiz ay önce ikimiz için de çok açık olan şeyi görmen için yalvararak katlandığım cehennem için seni affetmek istemiyorum. Kendi suçluluğunu, acını ve korkularını hafifletmek için beni uzaklara gönderdin, tek başıma ne kadar acı çektiğimi hiç hesaba katmadın - ya da kattıysan

-Beni tekrar incitmeni engellemeye yetmedi. Eğer affedilemezsen, bunun içindir. Ve şu anda yaptığın şey de aynı derecede bencilce."

"Bunu biliyorum Cecelia, ama sihirli sözcükler yok. Ona, sana, Sean'a yaptıklarımı telafi etmek için yeterince büyük jestler ya da yeterince iyi eylemler yok. *O zaman* sana geri dönmek için nasıl bir yol izleyeceğimi bulamamıştım, *şimdi* de bulamıyorum. Bu yüzden belki de beni cezalandırmaya devam etmene ihtiyacım var," diye boğuk bir sesle konuştu. "Belki de kendimle yaşayabilmemin tek yolu budur. Sırf seninle olmak için hayatımın sonuna kadar her gün buna katlanacağım. Her şeyi yaparım," diye tekrar boğulur, "bu durum hakkında şaka yapabiliriz, ama bu benim için gerçekten cehennem. Seni seviyorum Cecelia, ama bu çok acıtıyor." Gözleri düşüyor ve yenik bir iç geçiriyor. Az önce itiraf ettiği kelimeleri bulmaya çalışmam bir fark yaratmıyor. Gözlerini indirip elimin arkasını incelerken, dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce başparmağını tenimde gezdirirken kaçınılmaz olarak elim boş kalıyor. "Uyursam kapıyı üç kez kilitleyecek misin?"

"Evet."

Dolaba yaslanıp yere saçılan sayfaları bırakırken omuzları rahatlamıştı. "Teşekkür ederim." Kapıdan aşağıya doğru kayarken başı dönerek gözden kaybolmaya başlar.

"Tobias," diye dürtüyorum ve gözleri odağını kaybetmeden önce kısa bir süreliğine açılıyor. "Hayır, açmıyorsun. Tanrım, seni çılgın Fransız piçi, en azından seni yatağa götürmeme yardım et."

Koma halindeki adımlar, birkaç korkutucu kuru kusma ve anlaşılmas bir Fransızca arasında uzun bir çabadan sonra, mutfağıma onarmaya başlamadan önce onu yatağıma yüzüstü yatırmayı başardım.

Yatak odasından dönerken, oturma odasında şöminenin yanında duran yeni satranç tahtasını görüyorum. Farklı tonlarda düzinelerce gül vazolara ve kavanozlara yerleştirilmiş. Gecemiz için

niyetleri açık. Bizi geri istiyor. Ve boğazımdaki acı gerçek bana bu duygunun karşılıklı olduğunu söylüyor, ama ayrı geçen onca yıldan sonra -bir bakıma bir ömür boyu- hala kendimi

Son ayrılığımızda beni bu kadar kolay bırakmasından sonra tamamen açılmıştı. Tahtanın üzerinde gezinerek yeni taşları inceliyorum, takım babamınkiyle neredeyse aynı. Şahı yere bırakıp, kalbim ağırlaşarak mutfığa doğru ilerliyorum.

Beau serbest bırakılmak için mızmozlandığında temizliği yarılmışım. Arka kapıyı açtığımda nefesim kesiliyor ve kalbim sıkışıyor. Bahçemin yukarısında, ahşap direklerle sabitlenmiş ve bahçenin her tarafını saran ışıklar asılı. Ve bunlar sıradan ışıklar değil. Bir parlayıp bir sönüyorlar, soluk sarımsı yeşil renkte belirgin bir pırıltı.

Ateşböcekleri.

Kutsal yerimizi yeniden yaratma girişimi.

Koşuşturan düşünceleri, son cini, çok fazla Louis Latour kadehi ve okuduğu *Dikenli Kuşlar* arasında bir yerde, randevu gecesi için planları suya düştü. Hayatıma ve ilişkimize benzediğini düşündüğüm bir kitapla çok uzun süre eğlenmişim. Ama o haklı, bu bizim hikayemiz değil ve geri döndüğünden beri ilk kez, muhtaç kalbimi daha iyi bir hikaye yazabileceğimiz ihtimaline açıyorum.

Yıldızlarla dolu bir gökyüzünün altında parıldayan ışıkların görüntüsü beni umutla dolduruyor. Sorunlarımızın yüzeyini henüz çizmiş olsak da, gerçek şu ki, kısa kesildik, yazılmamış sayfalarımız onları yaşama şansımız bile olmadan bizden koparıldı.

Kayıplarımıza rağmen hala buna, bize, büyüye inanıyor, çünkü ona yalvardım.

Gözlerim yaşlarla dolarken duygularının geri kalanı net bir şekilde cınlıyor. Dondurucu geceye doğru yürüyorum ve ilk rüyamı hayal ediyorum. Kalbimin hayal etmesini uzun zamandır yasakladığım bir rüya, bir sahil şeridinde yürürken deniz kenarındaki dalgaların ayaklarımıza vurması, güvende, gördüğüm için çok net bir şekilde hayal edebildiğim uzak bir yerde. Sonunda sorusuna yüksek sesle cevap veriyorum. "Bu mümkün, Tobias. Mümkün."

Beau'yu içeri buyur ettikten ve ışıklara son bir kez baktıktan sonra kapıyı kapatıp kilidi üç kez çeviriyorum.

Chapter Twenty

Tobias

Yaş Yirmi Dört

Dom terminalden hızla geçerken iğrenç bir motorun yankısı ve ardından kornaların 'siktir git' sesi duyuluyor. Şık, kaslı araba görüldüğünde, tomurcuklanan sırtışıma kaşlarımı çatarak bastırmayı başarıyorum. Neredeyse iki yılını arabayı şasiden restore etmek için harcamış. Koyu renkli camları açık, tehditkâr bir sırtışla bir adım ötede durdu. Göz göze gelmenin verdiği tedirginlikle kaldırımdan çantamı alıyorum ve **Giorgio Armani yazan bir** afişi kaldırmadan önce elini kaldırıyor.

"Çok komik," diye tersliyorum, "ve yirmi dakika geç kaldın." Kaldırımdan inip yolcu kapısını açıyorum, içeri girip içeriği incelemeden önce çantamı aramıza atıyorum, ne kadar etkilendiğimi gizleyemiyorum.

"Bu... harika görünüyor."

Tepkim karşısında gözlerinde gurur parlıyor. "Boyahaneden yeni aldım. Bu yüzden geç kaldım. İlk yolcu sizsiniz. Bundan eminim."

Boynunun arkasını kavrayarak onu kendime çekiyorum ve alnımı onunkine bastırıyorum. "MIT. Seninle gurur duyuyorum küçük kardeşim." Yüzünde nadiren de olsa geniş bir gülümseme beliriyor ve uzaklaşmadan önce kısa bir süreliğine temasa dalıyor.

"Çok kitap okudum. Onlar beni zeki yaptı."

Sırtışına karşılık veriyorum. "O konuşmayı hatırlıyor musun?" "*Her şeyi hatırlıyorum.*"

"Sean'dan kabul aldığını duyduğum için hâlâ kızgınım." Benim gibi Dom da kartlarını göğsüne yakın tutuyor, sadece eli zorlandığında gösteriyor, bu konuda birden fazla kez karşı karşıya geldik, ama o da aynı kumaştan kesilmiş.

"O kadar da büyük bir mesele değil." "Aynı fikirde olmadığımızı kabul ediyoruz."

Kaldırımdan uzaklaşmadan önce koltuğunda doğruluyor ve bu sırada bir taksinin önünü kesiyor.

onun derin kıkırdaması karşısında başımı salladım.

"Bu lanet şeye bir hafta içinde el koyduracaksın."

"Sean günler öngörüyor."

"Benim param onunla."

Bana doğru bakıyor, siyah saçları yaz rüzgârında dağılıyor. "O pahalı takım elbiselerle kimi etkilemeye çalışıyorsun ki?"

"Buna yetişkin olmak deniyor. Bir ara sen de denemelisin." "Takım elbise giymemize izin yok, sizin kurallarınız."

İşin doğrusu da bu çünkü haydutlara takım elbise giydirmek, saygı uyandıran ama aynı zamanda dikkat çeken modası geçmiş bir gelenek. Bu, tamamen ayrı bir gündemi olan farklı bir türden erkekler için bir üniforma. Her ne kadar düzenli olarak haydutça hareketler yapmak zorunda olsak da biz haydut falan değiliz. Güdülerimiz tamamen farklı. Kurumsal ilişkilerim bana istediğim gibi giyinmek için bir bahane veriyor ve bu benim illüzyonumun bir parçası. "Küçük siyah çizmelerin olmadan kaybolursun," diyorum, "ve aklımda daha iyi bir şey var."

Kaşlarını kaldırıyor, vites değiştirip gaza basarken başka bir arabanın önünü kesiyor. "Ne düşünüyorsun?" "Yakında anlayacaksın."

"Yazın geri kalanını burada mı geçireceksin?" Sesindeki umutlu yükseliş göğsümü tırmalıyor. "Emin olabilirsin."

"İyi, çünkü üç ay içinde kendi yabancı ülkemde olacağım," diye mırıldandı.

"Boston yabancı bir ülke değil."

"Benim için öyle," diyor düşünceli bir şekilde. "Triple Falls'un dışına hiç çıkmadım."

Bu gerçek içimi kemiriyor ama ona burada ihtiyaç vardı ve sanırım kızgınlığı azalıyor çünkü bunun gerçek olduğunu biliyor. O olmasaydı, bu kadar hızlı ilerleyemezdik. Düşüncelerimi okuyor gibi.

"Bunu atlayabilirim," diyor kolayca, çok kolayca. "Yapabileceğimi biliyorsun. Okul ücreti pahalı ve-"

"Hayır. Triple Falls'ta ne kadar uzun süre kalırsan, o kadar küçük bir kasaba düşünürü olarak kalacaksın. Okul senin için bir sıçrama noktası, ilk başta rahatsız olacaksın ama sana iyi gelecek ve içten içe gitmek istiyorsun. Sean sensiz birkaç yıl idare eder. Okul harcı konusunda da endişelenme, o işi bana bırak."

Çenesini hafifçe eğiyor. "Bana bak, Dom."

Gözleri yoldan bana doğru kaydı. "*Sıra sende.*"

Gözlerini tekrar yola çevirmeden önce kısa bir beklenti parıltısı gözlerini aydınlatıyor. "Oradayken, yarı zamanlı işine biraz ara ver, bu da bir emirdir."

"Bu konuda akıllı davranıyorum. Ve itiraf etmeliyim ki," ağzının bir tarafı kalkıyor, "yaptığımız şey iyi hissettiriyor. Bu bir heyecan."

"En iyisi," diye kabul ediyorum, kendi dudaklarım da kalkıyor. "Sadece biraz geri çekil, böylece odaklanabilirsin." "Emredersiniz Kaptan." Bana sahte bir selam veriyor. "Paris nasıldı?"

"Yeni bir şey yok."

Dom otoyola çıkar çıkmaz Camaro'yu gaza basıyor ve kaputun altındaki tüm beygir gücünü çalıştırıyor. Babacan azarlamayı dilimin ucunda tutuyorum ve onu şımartıyorum, kardeşi olarak

yolculuğun tadını çıkarıyorum. Geçen yıl Triple Falls'ta daha sık ikamet ettiğimden beri daha da yakınlaştık, stratejimizi harekete geçirirken kulübü güçlendirdik.

Sean ve Tyler gibi Dom da kendi başına bir adam oldu, belki de diğer ikisinden daha fazla.

saygı ve hayranlık duyuyorum. Antoine'ı doyurmak ve onu uzak tutmak için her altı haftada bir Fransa'ya dönmek zorunda olmam beni üzüyor ama orada olmak için kendime göre nedenlerim var. İlk uluslararası bölümümüz, değerlerini kanıtlamış bulmayı başardığım birkaç akrabanın eklenmesiyle büyümeye devam ediyor.

Ve Exodus'un işleri çok iyi gidiyor.

Kardeşimin profilini incelerken, yapısındaki değişime hayret ediyorum, su çiçeğinden korkan küçük çocuktan eser kalmamış. Daha da cesur, korkusuz, kurnaz ve ukala oldu, öyle ki bu artık yerleşik bir özellik haline geldi. Kim olduğunu çok iyi biliyor ve bu beni gururlandırıyor çünkü ben de onun yaşındayken küçük bir kimlik ikilemiyle boğuşurdum. Dikkatli bakışlarımı üzerinde hissediyor ve bana doğru bakıyor, bir sonraki sorusu daha çok bir talep.

"Bana Fransa'dan bahset."

"Anlatacak bir şey yok. Merak etme. Ve zamanınızı boşa harcamayın."

"Senin üzerinde ne etkisi var?" Birden fazla kez açtığı bu konuya eğilmeyi reddettim. Ama ona bir şey vermek zorundayım, yoksa bu işin peşini bırakmayacak.

"Gençliğim. O ileride ihtiyacımız olabilecek bir kaynaktan başka bir şey değil. Onu kontrolüm altında tutuyorum ama şunu açıkça belirteyim, onunla olan işimin bizimle hiçbir ilgisi yok. Tek bir lanet şey bile. Bu *benim* işim, senin değil. Eğer bu işe karışırsan, ciddi bir sorunumuz olacak. Bu işin peşini bırak."

Dom'un burun delikleri saniyeler geçtikçe alevleniyor ve şimdiden anlaşmazlığa düşmüş olmamızdan nefret ediyorum. Ama neden peşini bırakmadığını anlıyorum ve ona yönelik bir tehdit olduğunu düşünseydim ben de aynı kararlılıkta olurdum. O benim arkamı kollamak istiyor ama ben bu konuda ona izin vermeyi reddediyorum. Koltuğumda arkama yaslanıp konuyu değiştiriyorum çünkü bu özel kumarın benim için ne kadar ağır olduğunu bilmesini istemiyorum. Antoine bu noktada daha tahmin edilebilir hale geliyor, bu da onun hayatımdaki varlığını daha az endişe verici kılıyor. "Bu akşam için planın nedir?"

Yüzünü buruşturup bana baktı. "Ne?"

"Sean ve benim planlarımız var."

"Kiminle?"

"Şu görüştüğümüz kız-" "*Tek bir kız mı?*"

"Ona iyi davranıyoruz."

"Bu saçmalıktan gerçekten zevk alıyor musun?"

Çenesi titriyor ve bu konuda asla aynı fikirde olmayacağımızı biliyorum. Konu kadınlara gelince o farklı bir hayvan. Benim için onlar bir kaçış, kısa süreli bir sığınak. Onun için ne olduklarından emin değilim. Ama şu an için oyuncak oldukları izlenimini edindim ve onu bu şekilde düşünmesi için yetiştirmedim.

"İşini yap kardeşim, ama sözümü unutma, muhtemelen bir gün pişman olacaksın. Tyler'ın nesi var?"

"Jarhead bu gece takılmak için geliyor. Bu kadar yakın bir yerde görev yaptığı için şanslıyız." "Evet, öyleyiz ama sen am bulmaya giderken bebek bakıcısına ihtiyacım yok."

Sırıttırıyor. "Ne yapacaksın?"

"Eddie ile şehir merkezindeki bir barda buluşacağım. Fiyat etiketini kontrol edeceğiz." "Yeni kulüp binası mı?"

"Onun gibi bir şey."

Başını sallıyor. "Hep iş, hiç oyun yok. Çok sıkıcısın. Belki de kendine bir Helen bulmanın zamanı gelmiştir."

Uzun uzun bakiştık. "Benim için Helen diye biri yok." Omuz silkiyor. "Sen öyle diyorsan öyledir. Peki, sırada ne var?"

"Boardwalk ve Park Place'i ve Roman'ın üzerinde hak iddia etmediği diğer mülkleri satın alıyoruz. Gayrimenkul yatırımı yapmanın zamanı geldi."

"Bunu gerçekten yapıyoruz," diyor Dom kontrolsüz bir coşkuyla ve maskesini kısa bir süreliğine düşürüyor. Son birkaç yıldır, amacımız için gerekli olsa da, kendisine hem korkutucu hem de gizemli bir hava kattı.

"Bunu yapacağız," diye kabul ediyorum, memnuniyetim göğsümde kabarıyor. "Sadece sen, Tyler ve Sean'ın gece yarısına kadar özgür olduğunuzdan emin olun."

"Gece yarısı ne yapıyoruz?"

Tyler gömleğini yumruklayarak çıkarıp Sean'ın yanındaki sandalyeye oturduğunda dövme tabancasının vızıltısı yeniden başlıyor. Dom oturduğum yere doğru yürüyor, kolu hafif bir merhemle kaplanmış, koyu renkli mürekkepli tüyler şeffaf sargının arasından kan lekeleriyle kaplı. Sean ve Tyler'la birlikte o da mürekkebin daha ağır olmasını istemişti. Belirgin bir gururla koluna bakarken dudaklarında bir gülümseme seğirmesi beliriyor. "İpek bağlar sende kalsın kardeşim, bununla çalışabilirim." Gözleri yeni takım elbisemin üzerinde gezinirken sırtıyor. "Katılamaman çok yazık-"

"Tobias, sıra sende dostum," diyor dükkân sahibi Jimmy ve beni yeni sterilize ettiği bekleme masasına doğru eliyle işaret ediyor. Takım elbise ceketimi silkip kravatımı gevşetirken Dom da beni takip ediyor.

"Şehir kulübünde mürekkep kullanmak hoş karşılanmıyor mu?" Dom gömleğimin düğmelerini açmaya başladığımda soruyor. Jimmy çizimi ikimizin önüne, masa lambasının altına asıyor ve ben de başımı sallayarak onaylamadan ve Dom'a cevap vermeden önce dikkatle inceliyorum.

"Sadece *görebiliyorlarsa*. Ve golften nefret ediyorum."

Kanatlarını açmış kuzgunu dikkatle inceliyor, belirgin bir şekilde farklı olan dövmeyi incelerken aydınlık ifadesi belirgin bir şekilde kararıyor. Başka bir Kuzgun için bu, hiyerarşideki konumumun bir göstergesi olan gagalama sırası olarak yanlış anlaşılabilirdi ama Dom çok zeki ve egonun bununla hiçbir ilgisi olmadığını biliyor. İşaretlenmemiz bitene kadar işin bu kısmını atlatabileceğimi umuyordum.

Kaçınılmaz olandan korkarak, Sean ve Tyler havadaki değişimi hissedip konuşmalarını keserek dikkatlerini ikimize çevirirken, Dom öfkeyle kıllanmaya başladığında içimden lanet okuyorum. Önümde adım atmaya başladığında Dom'a "Başlama," diye çıkışıyorum.

"Bu senin mürekkebin mi olacak, dostum?" Tyler taslağa bakarak soruyor. "Çok tatlı."

Dom geri adım atmayı reddederek, "Bu lanet olası *suçlayıcı* bir şey," diyor. Ben kardeşime hitap ederken Tyler ve Sean çekik kaşlarla bana bakıyorlar.

"Bu konu tartışmaya açık değildir."

Dom kararlı bir şekilde başını sallıyor. "Olmaz kardeşim, bu işte beraberiz."

İç çekerek çenemi kaldırıp Sean ve Tyler'ın üzerinde mürekkeple çalışan iki adama bakıyorum ve onlar odadan çıkıp ön tarafa gitmeden hemen önce uğultu kesiliyor. İkisi de sigaralarını yakıp

güvenli bir şekilde kapının diğer tarafına geçtiklerinde Sean sandalyesinden kalkıp kendi sigarasını yakıyor ve gerekirse aramıza girmeye hazırlanıyor. "Pekâlâ, neler oluyor?"

Çenesini kaldıran Dom'un karanlık bakışları üzerimde daralıyor. "Kardeşimizin bizi kandırmaya çalıştığına inanıyorum.

bu büyük jestle."

"Bu bir aldatmaca değil," Tyler'dan bir saat önce planlarımızı açıkladığımda açtığımız şişeyi alıyorum. "Bu bir kutlama küçük kardeşim," şişenin ağzını ona doğru eğiyorum, "ve sen bunu mahvediyorsun."

"Saçmalık," diye tersliyor, içinden öfke sızıyor. "Faturayı ödeyenin sen olmasını sağlamanın yolu bu."

"*Tamamdır.*" Elimi havada kestim. "*Bitti.*"

"Tyler anlamaya çalışmak için dövmemin taslağına bakarken Dom başını sallıyor. Çok uzun sürmedi. "Hayır dostum, bu saçmalık. Birimiz düşerse *hepimiz* düşeriz."

Sean da neler olduğunu anladığında duruşu eğiliyor ve aynı suçlayıcı gözlerle beni süzüyor. "Ne oluyor lan?"

"Bunu bu şekilde tasarladın," diye homurdanıyor Dom. "Hepsi kasıtlıydı." Sözümü sakınmadan şişeden bir yudum daha alıyorum.

"Bugün barı kimin adına açtın?" Peşini bırakmayı reddederek soruyor.

"Benim," diye konuşuyor Sean, sesi de aynı şekilde suçlayıcı, "evrakları imzalamam için beni çağırdı ve Tyler artık yerimizin arazisine sahip."

"Tapuyu geçen hafta postadan aldım," diye ekliyor Tyler.

Dom birkaç saniye içinde her şeyi toparlıyor. "*Exodus'u paravan* olarak kullanıyorsun ve kelepçelenme ihtimaline karşı tüm yasal işleri bizim adımıza yapıyorsun."

"Hepsi iyi iş kararları," diyorum, "Eğer bana bir şey olursa-"

"Yok artık," diyerek dövmemin ana hatlarını asılı olduğu yerden çekiştiriyor. "Bu senin lanet sırtında bir hedef olabilir. Eğer bir soruşturma olursa, tüm oklar *seni* gösterecek."

Tyler ekliyor: "Bu da seni yanlış torbaya daldırırsak ve ortalık karışırsa kolay hedef haline getiriyor." "Bu da haraç toplamaktan en çok hapis yatacak kişinin sen olacağı anlamına geliyor."

ses tonunda öfke vardı. "Bu yüzden Exodus'a girmemize izin vermediniz."

Sonra Tyler konuşur. "Asla olmaz kardeşim, asla olmaz Tobias. Bu kararları birlikte alıyoruz."

"Bu hariç, çünkü asla kabul etmeyeceğimizi biliyordu," diye ekliyor Sean, öfkesi açıkça belli oluyor.

"Bitti," diye çıktım. "Yani tartışmanın bir anlamı yok."

"Siktir et. Kendini şehit edemezsin." Dom reddediyor, sesi ölümcül. Her şeyi bilmemekten nefret ediyor ama en çok da bunu daha önce anlamamış olmaktan nefret ediyor. "Eğer çuvallarsak, *birlikte batarız*," diye kararlı bir şekilde ilan ediyor.

"Bunu bu şekilde *tasarlamadık* ve sen de bunu biliyorsun," diye hatırlatıyorum ona. "Ve başka insanların geçiminin *bize* bağlı olduğunu unutmamalısın." Kardeşime bakıyorum. "Açlığın nasıl bir his olduğunu unutmadım, *sen* unuttun mu?" Argümanım onu sersemletiyor ve ben de meramımı anlatmaya kararlıyım. "Bu konuda akıllı davranmalıyız, işler kızışmak üzere ve her şeye hazırlıklı olmalıyız."

"Orospu çocuğu!" Dom patlıyor, bana bakarken bir tepsi mürekkebi ters çeviriyor.

Sırıtmama engel olamıyorum. "Benden bir adım önde olmak için daha çok çalışman gerekecek kardeşim. Henüz tam olarak o noktada değilsin." Aralarına bakıyorum, bakışlarım her birinin üzerinde birkaç saniye kalıyor. "Ve bunların hepsi spekülasyon. Sadece işinizi yapın, kafanızı oyuna verin ve sakın çuvallamayın."

Cin beni ısıtmaya başlıyor, birbirlerine bakarlarken hafif vızıltı dudaklarımı kaldırıyor. "Lanet olası bir içki iç ve sanki sana Noel Baba'nın gerçek olmadığını söylemişim gibi somurtmayı bırak."

"Değil mi?" Sean espri yapar ama konuşması cansızdır ve kimse gülmez.

Onları şımartmamaya karar verdim. O günler çoktan geride kaldı.

"Sana güveniyorum," diyorum ısrarla ve üçü de kısıık gözlerini bana çeviriyor. Bu açıklamanın benim için olduğu kadar onlar için de önemli olduğunu biliyorum. "O yüzden beni hayal kırıklığına uğratmayın." Bekleyen iki mürekkepçiye doğru çenemi kaldırıyorum ve onlar da içeri girmeden önce sigaralarını söndürüyorlar. Masadaki yerimi alırken üçüne de göz ucuyla bakmıyorum. Bu gece kutlamayla ilgili ve korkularının onlara duyduğum inancı mahvetmesine izin vermeyeceğim. Silahın vızıltısı duyulduğunda ve iğnelerin ilk batışını derimde hissettiğimde içimden coşkudan başka bir şey geçmiyor.

Dakikalar sonra müziğin sesi açılıyor, şişeler elden ele dolaşırken ruh hali yükseliyor ve kutlamamıza devam ediyoruz.

Sonuncusunu da ateşin etrafında toplanmış, sidik sarhoşu bir halde, aramızda geleceğin uğultusuyla bitiriyoruz. Tanıdık bir belirti içimi kaplarken her birine bakıyorum. Sarhoş halime rağmen ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve gelişle birlikte tam da olmamız gereken yerde olduğumuzu anlıyorum. İlk hamlemizi yapma zamanı.

Uzun zamandır bekliyordum.

Ama yıllar sonra ilk kez, kardeşlerimle çevriliyken, şimdiki zamanı kucaklıyorum. Konuşmalar kesilmeye başladığında ve teker teker bayılmaya başladıklarında, bakışlarımı gece gökyüzüne çeviriyorum, bana ilham veren sürünün görüntüsü aklıma geliyor. Zifiri karanlık olmasına rağmen, parçalar kendi kendine hareket etmeye başladığında onları çok net görebiliyorum. Yeni inşa edilmiş malikâneye doğru döndüğümde evin tek bir ışığının yandığını görüyorum ve Roman Horner gibi bir adamı geceleri ne tür düşüncelerin ayakta tuttuğunu merak ediyorum. Yakında merak etmeme gerek kalmayacak. Etrafında parçalanmaya başlayana kadar krallığının parçalarını altından parça parça çalacağım. Ve sonra, ancak o zaman, kendimi sorumlu hırsız olarak göstereceğim.

"Senin için geliyorum, orospu çocuğu," diye fisıldıyorum şiddetle, tek ışık sönerken ateşe bir kütük daha atıyorum.

O geceyi hatırladıkça başım çatlıyor ve yeni bir cehennemin ağır nabzı atmaya başlıyor. Tek gözümü açtığımda Cecelia'nın yanımda mışıl mışıl uyduğunu görüyorum ve sabah ışığının istilası karşısında irkiliyorum. Beau'nun tırnakları parkeye takılarak yatak odasına girişini haber veriyor ve yatağın kenarından sarkan elimi dürterek yeni fahişesini sabah işemesi için ona eşlik etmesi için çağırıyor. Çok hızlı hareket edince vücudum tepki veriyor, onu odadan çıkarıp arka kapıdan geçerek tuvaletini yapmasını sağlarken kafam küfürler savuruyor. Soğuktan titrerken tek bir düşünceyle sarsılarak uyandım.

Bir adım önde, Tobias.

İçeri koşup iki telefonu da aldıktan sonra banyoya gidip cevapsız mesaj var mı diye kontrol ederken alarm omurgama vuruyor.

Russell: Yuvadaki yeni kuşlar.

Mesaj dün gece saat sekizde gönderilmiş. Tyler'ın eğitimli kuşları tarafından korunduğumuzu bilmek beni biraz rahatlattı, özellikle de aklım başımda değilken. Benim için körü körüne güvenmek çok zor bir şey, ama yıllar boyunca bunu geri vermek için elimden geleni yaptım. Yine de, kaybedecek çok şeyim varken ve körlemesine uçarken, hayal edilebilecek en kötü durumdayım. Artık kontrol bende değil, kararları ben vermiyorum, her gün yapılan her hareketten haberdar değilim ve bununla her gün başa çıkmam neredeyse imkansız. Cecelia ile yolumu bulabilmek için kör bir güven vermeye devam etmek zorundayım. Ama şimdi? Bunu yapabileceğimden pek emin değilim. Özellikle de Antoine bir hamle yapmayı planlıyorsa. Beni takip etmek dışında amacının ne

olduğundan ya da niyetinin ne olduğundan emin değilim. Ama telefon etmek yerine birini göndermeye zaman ayırdıysa, bir şeyler dönüyor demektir.

Brülörümdeki ayrı bir metin akışına girdiğimde, tekmelediğim iki kuştan birinden gelen bir mesaj görüyorum

Dünkü koşumdan sonra kaldırıma çıktım.

Yalnız çalışıyor. Rapor vermeye geldi, başka bir şey için değil. Emin misin?

Olumlu. Bize seyahat programını gösterdi ve biz de uçuştaki her bir yolcuyla ve varışından birkaç gün sonraki diğer tüm yolcularla çapraz kontrol yaptık. Şimdiye kadar her şey kontrol edildi. Şu anda kaldırımları tarıyoruz.

Benden haber bekleyin.

Oz: 10/4

Dün duygularımın ve sinirlerimin beni ele geçirmesine izin verdiğim için kendime kızıyorum; salağın cep telefonunda rapor talebini görmek için telefonları değiştiriyorum. Mesajın sadece birkaç dakika önce gönderildiğini görünce rahatlıyorum. Emir kısa ve özdü.

Durum nedir?

Önceki metni taklit ediyorum.

Pas de changement. Değişiklik yok.

Lanet telefonun bir cevapla kapanmasını beklerken endişe içime işliyor. Cecelia ile hasar kontrolü için bana daha fazla zaman kazandıracak bir cevap.

Adrenalinim yükseliyor, nefesimi tutmuş bekliyorum ve Antoine'ın cevap verme süresinin bir saat ile beş saat arasında değiştiğini görüyorum. Antoine'ın benim peşimde olup olmadığını söylemek için çok erken, bu yüzden Tyler'a bir mesaj gönderiyorum.

Havada iki kuş istiyorum. Şimdi.

Cevabı hemen geldi.

Tamamdır. Konuşmak ister misin? Sana haber veririm.

Duruma ve randevu gecesinde yarattığım felakete lanet ederek Beau'yu eve geri çağırıyorum ve yatak odasına girip banyonun kapısını usulca kapatıyorum. Kan çanağına dönmüş gözlerle kısa bir incelemeden sonra yüzümü yıkıyorum, dişlerimi fırçalıyorum ve ecza dolabından aldığım birkaç Tylenol'u yutmadan önce ağzımı çalkalıyorum. Aynaya son bir kez bakarken dün gecenin gerçekliği yüzüme çarpıyor. "Canını seven kaçsın, Trésor."

Telefonlar ellerimde, sessizce kapıyı açıyorum ve yatağa geri dönmeden önce ikisini de çantama yerleştiriyorum. Cecelia ağırlığımın etkisiyle hafifçe kıpırdanıyor ve onu uyandırmadan tamamen içeri girdiğimde yavaşça rahat bir nefes veriyorum.

Bugün bilerek uyudu. Biraz rahatladım, biraz korktum çünkü kitabı bitirdikten ve en yakın şişeyi boşalttıktan sonrasını pek hatırlayamıyorum.

O ölümcül yudumdan sonra olanlara ve kusmuş olduğum bazı sözlü kusmuklara dair kısa görüntüler aklımdan geçiyor. En azından bir özür dilemem gerektiğine eminim.

Işıkları gördü mü? Sör Piss-a-lot ile dün gece görmüş olma ihtimali var.

Umarım bu, kendimi aptal yerine koyduğum için bir teselli olmuştur. Ama onu tanıyorum ve kalbini biliyorum. Bilmediğim şey, o kalbin bu noktada, özellikle de şu anda benim için daha fazla affedici olup olmadığı. Ona çıkma teklif ettim ve o da eve boktan bir şeyle geldi. Daha iyi görebilmek için saçlarını hafifçe yüzünden uzaklaştırmadan önce ona bakıyorum. Belirgin gözyaşı izleri yok, şiş gözler yok ve bunun için minnettarım. Hâlâ cin ve çaresizlik koktuğuma eminim ama nihayet uyandığında bana vereceği tepkiyi kaçırmak istemiyorum. Bu bana bilmem gereken her şeyi söyleyecektir. Çok beklememe gerek kalmıyor çünkü onu okşamaya başladıktan bir dakika sonra gözlerini açmadan önce bana gülümsüyor.

Tanrıya şükür.

"Nasıl hissediyorsun?"

Kaşlarımı çiziyorum. "Sanki cin ve şarap serumuyla maraton koşmuşum gibi."

Derinleşen gülümsemesi endişemi biraz daha siliyor. "Aşağı yukarı böyle oldu."

"Özür dilerim. Demek istediğim-"

Eliyle ağzımı kapatıyor. "Çok özür diledin. Çok bağırdın. Çok şey açıkladın. Ve o yükün çoğunu boşalttın. Ne yazık ki," uykudan şişmiş dudaklarını büzüyor, "bavullarının kilidini nasıl açacağını bilmiyorsun." Kaşları endişeyle çatılırken, parmaklarını saçlarımda nazikçe gezdirmeden önce bir elini çarpan başıma götürüyor. "Bir şey hatırlıyor musun?"

"Biraz."

"Şey, başlangıç olarak, kitabı kötü eleştirmişsin," diyor, yumuşak kahkahası yatak odasında yankılanıyor.

Çoğunlukla başımdaki acıdan, biraz da aşağılanmışlıktan yüzümü buruşturuyorum.

"Bir planım vardı ve görünüşe göre bugünlerde bu planı uygulamada pek de iyi değilim."

"Eh, tatildesin," diyerek çenesini yastığına dayayıp bana yaklaşıyor ve dişlerimi fırçaladığıma şükrediyorum. Baygınlığının ayrıntılarını hatırlamak için elimden geleni yaparken şakağımda cinle mayalanmış ter boncukları beliriyor.

"Bağışlayın beni, Trésor. Ben-"

Dolu dolu gülümsemesi konuşmamı çalıyor. "Buzağının Beau ile seks yaptığını ve dört ila altı hafta içinde hamile kalacağını hatırlıyor musun?"

Yüzümü yastığıma gömüyorum ve sonra ona dönüp sırtıtarak tek gözümü açıyorum. Parmaklarını un bulanmış, karmakarışık saçlarımda gezdiriyor ve ben bu dokunuşla dinleniyorum, içimde açlığını çektiğim bir umut alevleniyor.

Sesi endişeli bir tona dönüşmeden önce gözleri yüzümde yavaşça geziniyor. "Acımasızca dürüsttün."

"İşleri nasıl yoluna koyacağımı bilmiyorum."

"Yıkılmış mutfağımla temizlerken gösterdiğin çabayı gördüm." Gözlerini genişletiyor. "Artık sarhoşken yemek pişirmek yok, tamam mı?"

"Temizlememe izin vermeliydin. Beni affeder misin?"

"Dün gece için bunu düşüneceğim." Elini pazumda ve kolumda gezdirdikten sonra elimi sıkıyor ve parmaklarımızı birbirine doluyor. "Işıklar, Tobias, çok güzeller."

"Onları yalnız görmeni istemedim."

"Sanırım buna ihtiyacım vardı."

"Anlamı?"

"Yani, ayrı kaldığımız onca yıl boyunca bana söylemediğin şeyi kendi gözlerimle *görmem* gerekiyordu. Sen... bazen bir odada başa çıkılması zor birisin. Kötü anlamda söylemiyorum ama dikkat dağıtıyorsun. Ve suçluluk duygun... seni canlı canlı yiyor. Yıllar oldu, Tobias. Hiçbiriyle barışmadın mı?"

"Roman'la, tüm bunlarla, evet, ama... diğer her şeyle, hayır," gözlerimi kapatıyorum. "Bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum."

"Bunu atlatacağız," diyerek üst yarısını beni örtmek için hareket ettiriyor ve eğer başım ağrıyorsa olsaydı, dün geceki halimi unutup tanıştığı kontrollü adamı hatırlayana kadar onunla sevişmeyi denemek için çok hevesli olurum. Kendini idare edebilen bir adam.

"Je suis un putain d'idiot," diye mırıldanıyorum dudağımla ısırarak.

"Benim aptalım," diyerek çenemi kavırıyor ve başparmağıyla dişlerimden kurtarıyor. Ona geri döndüğümde beri ilk kez bir öpücük başlatıyor. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi, başının

arkasını kavırıyor ve ona yapışıyorum,

onu yakınımnda tutuyor ve çığlık atan kafamdaki protestoya rağmen onu puyorum.

"Tobias," diye inliyor dudaklarıma karşı ve ben fanılanın yırtıldığını, daha fazla inlediğini ve sikimi içine gömdüğümü hayal ediyorum.

Üzerinde gezinmek için yer değiştirdiğimde, gözlerinde umutsuzca ihtiyacım olan tek şeyi görüyorum: izin. Baş ağrısını siktir et.

Göğsüm genişçe çatlıyor, dudaklarını geri alıyorum ve saçlarını kavriyorum, başını eğiyorum ve dilimi ağzının derinliklerine daldırıyorum. Öpüşmemiz ikimizi de yakıyor ve harekete geçiyoruz. Bir anda, yıllardır sahip olmadığım bir özgürlükle her parçamı ona teslim ediyorum, ona dokunmaya, boynunu tatmaya, kokusunu içime çekmeye, dudaklarından inilti ve hızlı nefesler çıkarırken kendimi şımartmaya ve ondakaybetmeye başlıyorum.

"Kahretsin, seni özledim," diye mırıldanıyorum, tam Beau havlarken hevesli bir elimle pazen üstünün eteğini kaldırıyorum, yaklaşan bir motorun sesi tüm hareketimizi durdururken uyarısı bizi ayırıyor. Cecelia bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor.

"Birini mi bekliyorsun?" Sikim boxerımın içinde ağlarken bizi bölen her kimse onu öldürmeye hazır bir şekilde soruyorum. Kuşlarımın haberi olmadan birinin ön kapımıza bu kadar yaklaşmasına imkân yok. Her kim olursa olsun, araba yoluna girmişlerse çoktan taranmış ve kimlikleri tespit edilmiştir. Geldiğini bildiren bir mesaj beklediğinden eminim.

Nabızı hızla atarken, kalçaları hâlâ gıcırdarken, sürtünmeden nefesi kesilirken umutlu bir soru soruyorum. "Postacı mı?" diye soruyorum, o da başını sallıyor.

"Öğleden sonra çalışıyor."

Hayal kırıklığı içinde inleyerek yanından ayrıldım ve Glock'umu kaptım. Ben silahımı kuşandığımda o çoktan Beretta'sını almıştı bile, peşinden koşarken onu engellemek için elimi savurmamı ıskalıyor, eşofmanımı çekiştiriyor, peşinden tökezliyorum.

"Lanet olsun, Cecelia!"

Oturma odasına doğru ilerlerken arkasından "Sakin ol, Fransız," diye çıkışıyor.

Girişte durduğu yerin yarısına gelmiştim ki pencereden dönüp bana doğru koşmaya başladı, her adımda biraz daha soluyordu. Telaşla onu arkama almak için elimi uzattığımda bir adım ötemde durup silahını bana doğru itti. Silahı kavriyorum ve garaj yolunda kimin olduğunun farkında olduğunu bildiğimden, yüzündeki endişe azalırken yüzüne bakıyorum. "Sorun nedir?"

"Git duş al, tamam mı? Ben onlardan kurtulurum, sonra da kahvaltı ederiz." "Kimden kurtulacaksın?"

"Tobias, lütfen, bırak ben halledeyim."

Bir kapı açılıp kapanırken ve panik yüzünde tamamen çiçek açarken etrafından dolaşmak için hareket ediyorum. "Lütfen!" Yalvarıyor, önüme atlıyor ve bir elini göğsüme koyuyor. "Tobias, bırak ben halledeyim.

Bu. *Lütfen.*"

Kıskançlık yılan gibi kıvrılıyor ve gözlerimi kısıyorum. "Kim. Kim. Siktir. Kim. O. Cecelia mı?"

Ellerini genç bir kız gibi önünde kavuşturuyor. "Tobias, sen buraya geldiğinde bunu tamamen unutmuştum. Çok uzun zaman önce plan yapmıştık. Aklımdan çıkmış."

"Bana tam olarak kim olduğunu söyleyecek bir mesaj bekliyorum ve öğrenene kadar bir yere kıpırdamıyorum, o yüzden çıkın dışarı."

Korku dolu gözlerini benimkilere dikti. "O benim annem."

Chapter Twenty One

Tobias

Onun bu itirafı karşısında kısa bir süre afallayan Cecelia, ben kendimi toparlayıp onun çıldırmasını engelleyene kadar harekete geçti. Saniyeler içinde, ben silahları atıp giyinmeye çalışırken o ön kapıdan sıvıştı. Yatak odasına koşarak silahları çantaya yerleştirdim, cep telefonumu kontrol etme zahmetine girmedim, bu bir daha tekrarlamayacağım bir dikkatsizlikti. Olası bir uyarıyı görmezden gelmek hem pervasızlık hem de dikkatsizlikti. Kapüşonlu bir tişört giydikten sonra, Cecelia'nın kaçtığı yöne doğru koşmaya başlamadan önce spor ayakkabılarımı giyiyorum. Beau'nun mızızlanmalarıyla ön verandayı temizlediğimde, devasa bir karavanın arkasındaki sessiz bir konuşmanın sertçe değiş tokuş edilen kelimelerini duyabiliyorum.

"Anne, lütfen, sadece git, tamam mı? Seni sonra arayıp açıklarım."

"Saçmalıyorsun. Buraya daha yeni geldik ve aylardır geldiğimizi biliyorsun. Ne değişti?"

"Her şey anne. Lütfen git, ben seni ararım." Benim için, *beni* korumak için yalvarıyor, bu da ona olan sevgimi artırıyor.

"Buna gerek yok," diye sesleniyorum, görüş alanıma giriyorum, ağızları açık bir şekilde bana döndüklerinde her iki kadınla da göz göze geliyorum.

"Tobias," diyor Cecelia kederle, annesinin gözleri şişerken gözleri kapanıyor.

Sadece tepkisinden bile Cecelia'nın ona bizden hiç bahsetmediğini anlamak kolay, çünkü annesi hızla soluyor, gözleri çilgınca aramızda dolaşıyor.

Her zaman Cecelia'nın en yakınlarından bile sırlarımızı sakladığını düşünmüşümdür ve kanıt önümde duruyor, bayılmak üzereymiş gibi görünüyor. Cecelia sekiz ay önce annesiyle yüzleştikten sonra bile benimle olan ilişkisini annesinden saklamış. Ona detayları hiç sormadım çünkü vedasını kabullenmeye çalışmakla çok meşguldüm.

Cecelia bana dönüp bakıyor, annesini selamlamak için hareket ettiğimi görünce gözlerinde büyük bir panik yaşanıyor. "Merhaba Diane," diyorum, kızına uzun uzun bakmadan önce içeri doğru ilerliyorum.

mahcup gözlerini bana kaldırdı. "Uzun zamandır sakladığın şey *bu* muydu?"

Bu noktada bu bir sorudan çok, gerçeğin ne olduğu sorusu onu bir yana savurdu. Cecelia ona ulaşmamı engellemeye çalışıyor ama beni zapt etmek isteyen ellerini tutup sıkıyorum.

Güvence.

"Tobias, ondan gitmesini istedim." Hakkında sadece bilgilendirici e-postalar okuduğum erkek arkadaşım Timothy karavandan çıkıp üçümüzün arasına bakıyor ve gözleri tekrar bana dönüyor. Yıllar boyunca tüm bu insanları bu kadar yakından takip etmem, sanki onları tanıyormuşum gibi hissetmem çok garip ve bir dereceye kadar tanıyorum da.

Diane Timothy'ye döner, sesi korkudan titrer. "Timothy, tatlım, bavuldan bir karton sigara alırmısın? Ben yokum."

"Bu küçük bayanı kucaklamadan olmaz." Durduğumuz yere doğru yürüdü ve meraklı gözlerini bana çevirmeden önce Cecelia'yı kollarının arasına aldı. "Merhaba, ben Tim."

"Tobias King," diye karşılık veriyorum ve elimi uzatıyorum. Cecelia'yı bırakarak elimi tuttu ve hevesle sıktı. "Sanırım dün gece telefonlarımıza cevap vermemenizin nedeni *Bay King'di, öyle mi?*" Timothy, Cecelia'ya anlamsız bir sırıtişla soruyor.

"Tim, lütfen, sigaralarım," diye mırıldanıyor Diane, gözleri bana yapışmış bir halde.

"Pekâlâ tatlım," diyerek bana bir *'kadın'* bakışı attıktan sonra onun emirlerini yerine getirmek üzere uzaklaştı.

"Unutmuşum," diyor Cecelia, dikkatimi tekrar ona çekerek. "Yemin ederim Tobias, tamamen aklımdan çıkmış. Çok özür dilerim."

"Sorun yok, Trésor," diye fısıldıyorum içtenlikle, şakağına bir öpücük kondurmadan önce. Şimdi gözle görülür şekilde titreyen Diane'e ulaşmak için onun yanından geçiyorum.

Diane dişleriyle dudağını tırmalarken, gözleri korkuyla parlarken, "Uzun zaman oldu," diyorum usulca.

"O günden beri pek çok kez elimi uzatmak istedim."

Cecelia araya girince başımı salladım. "Onunla tanıştın mı? *Annemle* tanıştın mı? Ne zaman?"

"On bir yaşındaydım. Dom suçıçeği geçirmişti ve beni eczaneye bıraktı." Cecelia'ya dönüyorum. "*Sana* hamileydi. Neredeyse sana Leann adını verecekti." Gözlerimi Diane'e kaldırıyorum. "Sanırım bunda benim de payım var?"

Diane başını sallıyor, yüzünde tek bir suçlu gözyaşı süzülüyor.

"Bana hiç söylemedin," diyor Cecelia. Ses tonundaki incinmişlik, ikisine de hasar kontrolü yapmaya çalışmama neden oluyor.

Hangi günden bahsettiğimi belirtmek için, "...o gün sen gitmeden önce ofisimdeyken fırsatım olmadı," diyorum. "Tartışmayı o kadar ilerletemedik." Ve bu ayrıntıların ve ifşaatların hiçbir önemi yoktu çünkü *benden* sonsuza dek kurtuluyordu. O zaman da aramızda söylenmemiş çok şey vardı, şimdi olduğu gibi. Ve kendi sorunlarımız yüzünden daha fazlasını açıklayamadım.

Cecelia son atılan bombayı düşünür ve soru sormak için annesine döner. "Ve bana *onunla* tanıştığını da söylemedin."

Diane bana çok sinir bozucu bir şekilde bakıyor ve ben onun içindeki kötü duyguları hissediyorum. Gözleri ve ifadeleri tıpkı kızı gibi şeffaf. "Sadece bir kez oldu ve bundan bahsetmeyi düşünmedim, çünkü ikinizin... Oh, Tanrım," elini kırpılmış kahverengi saçlarında gezdiriyor. "Ben giderim. Gideceğiz. Hemen şimdi gidiyoruz." Cecelia'nın omzunun üzerinden bana bakıyor. "Çok özür dilerim."

"İçeri gelin," diyorum ve iki kadının da kafası bana doğru dönüyor. Benzerlik gerçek dışı, ikisinin de yüzünde mahcubiyet var. "*Lütfen*, Diane, içeri gel."

"Aldım," diyor Timothy, elinde bir paket sigarayla karavandan çıkarken. "Neredeyse bavul dediğin o ölüm tuzağının içinde bulamayacaktım," diye şaka yapıyor ve iki kadının da yüz ifadelerini okuduktan sonra bana doğru bakıyor.

"Biraz krep ve pastırma yiyebilirim, Tim. Ya sen?"

Gözleri anne ile kızı arasında gidip geldikten sonra tedirgin bir sırtışla bana bakıyor. "Tam bana göre bir adam."

Onu eve götürürken boynunu büküp beni inceleyen Diane'e bakıyorum. "Kahvaltı mı?"
Biz kapıyı açarken şaşkın şaşkın başını sallıyor ve omzunun üzerinden Cecelia'ya bakıyor.

Timothy elimdeki French press'e bakarken, "Vay canına, bu hayatımda içtiğim en iyi kahve," diyor. "Tobias bir kahve züppesi ve bana da bulaştı," diye yanıtlıyor Cecelia, ocağın başında durduğu yerde otomatik pilotta. Yemek yapmak için ısrar ediyor ama başladığından beri sersemlemiş bir halde bana dikkatli bakışlar fırlatıyor. Bakışlarımla durumdan memnun olduğumu ifade etmek için elimden geleni yapıyorum ama gözlerinde özür dilemekten başka bir şey göremiyorum. Telefonu, önlüğünün içinde tezgahın üzerinde durduğu yerde tıkrdayarak dikkatini başka yöne çekiyor. Bir mesajı okumak için telefonunu çıkarıyor ve cevap yazmaya başlamadan önce birkaç saniye telefona bakıyor.

Şu anda tek yapmak istediğim onu yanıma toplamak ve iyi olduğuma ikna etmek, ki şaşırtıcı bir şekilde iyiyim. Hayatımın bu noktasında beni ve kardeşimi yetim bırakan kadınla yüz yüze gelseydim ne hissederdim diye sık sık düşünmüşümdür. Ona karşı bu kadar az kızgınlık hissetmem beni şaşırttı ama uzun zaman önce bununla barıştım. Şimdi Diane'e baktığımda tek gördüğüm, tanıştığım işkence görmüş ve hamile genç kız. O gün yüzündeki yıkımı ve birlikte olduğumuz süre boyunca sürekli gözyaşlarıyla mücadele edişini hala net bir şekilde hatırlayabiliyorum. Bu, kızına olan sevgimle birleşince, tehlikeli bir şey barındırmamı engelliyor. Rahatsız edici ama bunun tek nedeni duygularıyla titreşen ve birbirlerinden beslenen iki kadın.

Diane oturduğu yerde adeta taşa dönmüş durumda ve bakışlarımla onun üzerinde oyalanmasına izin vermemek için elimden geleni yapıyorum, tıpkı o zaman olduğu gibi şimdi de parçalanmış olduğunu biliyorum. Bir yanımla onu teselli etme ihtiyacı duyuyor ama bana verdiği tepki karşısında bunu nasıl yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Timothy hava durumu ve yeni karavanı hakkında gevezelik ederken odadaki on tonluk kırmızı fili görmüyor ya da görmezden geliyor.

Arada bir başımı sallayarak Cecelia'yı yakından izliyorum, mesaj yazarken omuzları geriliyor. Her an işe gitmesi gerekebilir ve ben buraya geldiğimden beri tek bir günü bile kaçırmadım.

"Meggie'lerde her şey yolunda mı?" diye soruyorum ve Tim onu tekrar konuşmaya çekmeye çalışmadan önce başını hafifçe sallıyor. "Buraya son gelişimizden bu yana yaptıkların inanılmaz Cecelia."

"Teşekkür ederim," diye cansız bir şekilde cevap veriyor, krepleri bırakıp dakikada bir mil yazmak için. Gelen bir sonraki mesajda telefonunu tezgâha vuruyor. Tavrındaki ani değişiklik nedeniyle ayağa kalkarak durduğu yere doğru yürüyorum ve o da bana bakıyor, kaşlarını çatarak annesine yönelmeden önce uzun saniyeler boyunca beni süzüyor. "Neler oluyor? Marissa mı o?"

"Her şey yolunda," diye cevap veriyor soğuk bir ısırıkla. "Garsonlarımdan biri gelmedi." "Gidip yardım etmemi ister misin?"

Dudaklarını ısırıyor ve başını sallıyor. "Tabii ki hayır. Onlar aldı. Git otur." Çenesini masaya doğru kaldırıyor. "Ben hallederim."

"Emin misin?"

"Tobias," diye iç geçiriyor beline arkadan sarılıp çenemi omzuna yasladığımda.

"Sorun yok. Ben iyiyim," diye fısıldıyorum.

"İyi falan değilim," diye tıslıyor, kollarımda geriliyor.

Tezgâhtan spatulasını alıyor, ben parmaklarımı karnında gezdirirken mükemmel yuvarlak bir keki çeviriyor. "Bana bakın, Trésor."

Düşmanca gözleri benimkilerle buluşuyor ve kafam karışıyor. Onu net olarak göremiyorum. Alnımı onunkine bastırıyorum. "Bu er ya da geç olacaktı." Düşünceli bir şekilde dudağını ısıırıyor, gözleri yumuşamadan önce nihayet bana odaklanmış gibi görünüyor. "Senden bunu istemek çok fazla."

"Hayır, öyle değil. Eğer beni affedebilirsen, her şey mümkün, değil mi?"

Beni kovuyor, çenesini keskin bir şekilde eğerek elimden kurtuluyor. Sessiz emirlere uyarak masadaki yerimi geri aldım, içinde neler olup bittiği konusunda kafam karışmıştı. Annesiyle ilişkisinin gergin olduğu açık ve bizim buradaki varlığımız da buna yardımcı olmuyor.

Timothy yutkunur, bunu hissedip kıpırdanmaya başladığında gözleri sağa sola kayar ama erkek olduğu için saçmalamayı tercih eder. Bir ayak kalınlığındaki buzu kırmak için üzücü bir girişimde daha bulunduktan sonra Diane konuşuyor. "Peki ne zamandır," diye soruyor zayıf bir ses tonuyla, dikkatimi Cecelia'dan çekerek. "Siz ikiniz ne zamandır görüşüyorsunuz?"

"Bu karmaşık bir soru ama kısa versiyonu şu ki, o üniversiteye gitmeden önce kısa bir süre birlikteydik ve üç hafta önce tekrar bir araya geldik."

"Karmaşık," diye homurdanıyor Cecelia, "öyle diyeyim." Bir krep çeviriyor, çok ama çok kızgın bir aşçı ve bana dönmeden önce kaşlarını çatarak ona bakıyorum. "Bilmesine gerek yok." Spatulasını yere vuruyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. Görünüşe göre şu anda lanet olası bir savaş yolunda ve hiçbirimiz güvende değiliz. Timothy sesli bir şekilde yutkunuyor, kahvesi ağzının yarısına kadar geliyor.

"Bilmek isterdim." Diane gözleri Cecelia'dan bana kayarak karşılık veriyor.

Cecelia, "Eminim yaparsın," diye homurdanarak sütü buzdolabına geri fırlatır ve kapağını kapatır.

"*Şu anda* önemli olan," diye hakemlik yapıyorum, "sonsuz dek birlikte olmamız." Cecelia ocağın altını kapatıyor ve son krepleri de bir tabağa koyup masada bekleyen pastırmanın yanına yerleştiriyor.

"*Portakal suyu mu?*" Üçümüze de suçlama gibi gelen bir sesle havlıyor ve biz de cevap olarak hep birlikte başımızı sallıyoruz.

Timothy gözlerini yere indirip ağzını doldurmak için bahane arıyor. Diane yemeği görmezden geliyor, ben kendimle meşgul olurken, tabağıma kekleri yığarken ve midemdeki çalkantıyı biraz olsun hafifletmek umuduyla içine dalarken kızıyla benim aramda bakışıp duruyor. Cecelia, Beau'ya biraz domuz pastırması yedirirken bana odaklanmaya devam ediyor.

"O pastırma senin," diye küçümsedim onu. "Ye."

"Aç değilim." Beni diğer herkes için mahveden o inatçı on dokuz yaşındaki halim bir an için ortaya çıkınca sırtıtmama engel olamıyorum. "Trésor..."

Gözleri tekrar yumuşayıp annesiyle benim aramda gidip gelmeden önce "Sen ye," diye tersliyor.

"Lütfen," diye soruyorum, onu dürtüyorum, benim için duyduğu annelik endişesini kendi avantajıma kullanıyorum. Gözlerini kısarak beni anladığını belli ediyor ama yine de ağzına bir lokma atıyor.

"Sanırım artık şirket yüzünden bizimle gelmiyorsun?" Timothy artık masadaki kimyaya uyum sağlamış bir şekilde soruyor.

"Nereye gidiyordunuz?" Anne ve kızı bakışmaya devam ederken soruyorum.

"Cecelia batıya gitmeden önce bizimle birkaç gece kamp yapacaktı. Colorado, Arizona, Utah ve New Mexico'ya gideceğiz."

"Dört köşeye mi vuracaksın?"

Tim çatalını bana doğrultuyor. "Aynen öyle. Aynı anda dört eyalette birden durmak. Bu kampçının rüyası."

Cecelia ona doğru baktığımda başını sallamaya başladı bile. İki gün bana durumumla başa çıkmam için yeterli zamanı kazandıracak olsa da, ondan herhangi bir süre için ayrılma düşüncesi bile içimi kemiriyor. Ama eğer bir şansım varsa, onu gitmeye ikna edebilirim bu kesinti Tanrı'nın bir lütfu olabilir.

"Eğer gitmek istiyorsan-"

Elini masaya vurarak çatal bıçağını bana doğru tutuyor. "Bu cümleyi bitirirsen Kral, bu tereyağı bıçağını sana *saplarım*."

Kıkırdamama engel olamıyorum. "Peki o zaman," diyorum aralarına bakarak, "*Burada* kalacaksın. En azından bu gece için? Ziyaretinizi kısa kesmenize gerek yok." Cecelia'ya odaklanmış olan Diane'e dönüyorum, her şeyle boğuşmaya devam ederken gözleri parlıyor.

"Tobias-" diye başlar Cecelia.

"Bunlar senin annenle *baban*," diyorum kesin bir dille, işini kolaylaştırmak için elimden geleni yapıyorum ama bu bana bir başka sert bakıştan başka bir şey kazandırmıyor. Bileklerini teker teker kaldırıp pijamasının kelepçelerini düzeltmeden önce gözlerini çerçevemde *gezdirirken* kaşlarımı çatıyorum.

Beni gördüğünde sırtıyor ve o lanet pijamalarla bana ne yaptığını çok iyi bildiği sonucuna varıyor.

Ne. Ne? Sikeyim mi?

Timothy sonunda artan gerginlik hakkında yorum yapmadan önce boğazını temizliyor. "Eğer heybetliyse, sorun değil. Biraz daha erken yola çıkabiliriz."

"Bu bir dayatma değil," diye karşı çıkıyorum ve Cecelia koltuğuna gömülürken duruşumu netleştiriyorum.

"Bunun şu an için en iyisi olduğuna emin misin?" Cecelia dilinin ucuna gelen imaları savuruyor. Tek yapmaya çalıştığım şey barışmakken o savaşa hazırlanıyor gibi görünüyor. Kıçını kenara çekip yalamadan önce kızartmak ya da aynı anda ikisini birden yapmak geliyor içimden. "Evet," diye vurgulamak için başımı sallıyorum ve elimi havada gezdiriyorum. "Bitti."

Gözlerini kısar. "Sakın-"

"Cecelia," diye araya giriyor Diane sabırlı bir annenin sesiyle, "neden-"

"Benden bu kadar," diye tersliyor ve ayağa kalkıyor, tabağını lavaboya götürüp içine atıyor ve Diane'e dönüp bakıyor. "Ve rol yapmayı da bıraktım. Ona söylemedin bile, değil mi anne? Yeni *kocana*."

"Koca mı?" Bu habere şaşırarak ve ilk dikkatimi parmaklarındaki yüzüklere vererek soruyorum. Son raporlarımdan birinde yer almış olmalı. Kendimi savunmam gerekirse, son sekiz aydır çok meşguldüm.

"Evet, *kocacığım*," diye açıklıyor Cecelia, gözleri annesinin üzerinde. Bu davranışıyla her an kan rengi gözlerinin ve hareket eden bir yılan tacının ortaya çıkmasını bekliyorum. Doğum kontrol hapı aldığı günlerden ne kadar uzakta olduğunu görmek için aklıma bir not alıyorum.

"*Hiçbir şey öğrenmedin mi? Onunla sırlarla* dolu bir hayatı nasıl geçirmeyi bekliyorsun? böyle mi?"

Timothy sakince çatal bıçak takımını bırakıyor ve bana bakıyor. "Lütfen biri bana ne kaçırdığımı söyleyebilir mi?"

"Ne yazık ki, eşiniz ve benim trajik bir geçmişimiz var."

Diane'in gözünden bir damla yaş kaçıyor ve Cecelia buna kayıtsız kalıyor ama ilişkideki

gerginliğin ona zarar verdiğini biliyorum, öyle ki kontrol edilemez bir öfkeye dönüşmüş durumda.

"Biliyor," diye suçluluk duygusuyla dolu gözlerini kızına kaldırdı Diane. "Buraya son geldiğimizde, restoran ve ev için evrakları imzaladıktan sonra eve dönerken ona söyledim, her ne kadar bunu neden yaptığımı bana söylemeyi reddetsen de." Bakışları benimkilere kayıyor. "Ve ayrıca bana neden vermeyi *göze alamadığın* on beş kiloyu verdiğini söylemeyi reddettikten sonra."

İma açık, bu ifşaat beni amaçlanan yerde vurdu ve Cecelia karşılık verdi. "Endişeli ebeveyni oynama. Bunun için biraz geç, sence de öyle değil mi?"

"Asla, sen her zaman benim çocuğum olacaksın. Neler yaşadığın hakkında hiçbir fikrim yoktu çünkü bunu benimle paylaşmadın."

"Hepimizin sırları var, değil mi?" Diyor ki, hiçbirimiz bu iğneden kurtulamayız.

"Bana bak, bebeğim." Cecelia alev alev yanan gözlerini benimkilere diyor, gözlerinde o kadar çok acı parlıyor ki onu bedenimle korumak istiyorum. "*Seni inciten şey, beni de incitir.*"

Gözlerinin altından akan bir damla yaşı yumrukluyor. "Tobias, bu çok fazla." "Değil. Size söz veriyorum, Trésor, değil."

Diane'in sandalyesinin kaymasıyla hepimiz ona doğru döndük, o da zar zor duyulabilen bir 'affedersiniz' dedikten sonra mutfaktan çıktı ve arka kapıdan aceleyle geçmeden önce tezgâhtan sigarasını aldı.

Timothy onun peşinden gitmek için ayağa kalkıyor ve ben elimi omzuna atarak onu durduruyorum. Belirgin bir endişeyle bana baktı.

"Yani, sen-"

"Evet. Ama daha da önemlisi, ben onun kızına aşık olan adamım. Lütfen, izin verin." Timothy yavaşça başını sallamadan önce birkaç saniye beni inceledi. Arka bahçeye çıkmadan önce Cecelia'nın itiraz etmesine fırsat vermedim.

Diane'i avlunun ortasında çakmağıyla boğuşurken buluyorum, alev almayı başaramadan ilk vuruşunu derin derin içine çekiyor, gözleri kapalı, gözyaşları yanaklarını boyuyor. Beni hissedince gözlerini açıyor ve bana bakıyor, ben de ellerimi eşofmanımın içine sokarak yaklaşıyorum.

"Şunlardan birini alabilir miyim?" Başıyla onaylıyor, kutuyu açıyor ve bana uzatıyor. Bir tane koparıyorum ve yakıyor, ben geri çekilmeden önce gözleri profilimde ağırlaşıyor. "Teşekkür ederim."

"Bunun nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum."

Sigarayı çekiyorum ve getirdiği hafif rahatlama için şükrederek bir nefes çekiyorum. "Bu çok karmaşık bir hikâye."

"Bizim yüzümüzden, benim yaptıklarım yüzünden ona zarar vermek için mi onunla birlikte oldun?" "Hayır. Aslında, onun bu işin dışında kalmasını sağlamak için çok uğraştım ama başaramadım."

Sesi keskinleşiyor. "Bunu sormaya hakkım olmayabilir ama söz konusu o olduğunda, umurumda bile değil."

Bununla *tam olarak* ne demek istiyorsun, Tobias? Yaptığım şey yüzünden Roman için planların mı vardı?" "Başlangıçta evet. Olanlarla ilgili gerçeği öğrenene kadar Roman benim hedefimdi.

Ama hiçbir planım yoktu.

ona zarar verme niyetim yoktu. Onu korumak benim için her zaman öncelikli olmuştur." "Ne zamandan beri?"

"Onu ilk gördüğüm andan beri."

"Hangisiydi?"

"On bir yaşındayken."

"Tanrım." Sigarasından bir nefes çekip beni dikkatle incelerken gözle görülür şekilde titriyor.

"Onu seviyorsun, bu çok açık."

"İstiyorum."

"Roman bana senin bu işe karıştığını hiç söylemedi... Tanrım, o adam."

"Sır saklamakta iyiydi. Ama ölmeden yıllar önce Cecelia ile yollarımız ayrıldığında ilişkimizin bittiğinin farkındaydı. Cecelia'yı korumak için birlikte çalıştık."

"Sanırım sana inanmaya çalışmaktan başka çarem yok." "Umarım inanırsın. Ona asla zarar vermem."

"Ama sen yaptın."

Başımı sallıyorum çünkü bu acı bir gerçek. "Ama çoğunlukla onu korumak için."

Konuşmadan önce göğsü daralırken ve omuzları öne düşerken bakışları odağını kaybediyor. "Yıllar boyunca pek çok kez sana, Dominic'e gerçeği itiraf etmek ve beni affetmen için yalvarmak istedim ama *sen* ortadan kayboldun. Ve sonunda o da kayboldu."

İşte o zaman varsayımımın doğru olduğunu anladım.

"Her ay *üç* çocuğa bakmak zor olmalı."

Gözleri düşer. "Sensiz kalmanı istemedim. Senden çok şey aldım ve o evde Delphine'le ne kadar mutsuz olduğunu gördüm."

Sigaramın külüne dokunarak nefes veriyorum. "Yıllarca, kapımıza postalanan ve üzerinde iade adresi olmayan kutuların ailemin arkadaşlarından ve akrabalarından geldiğini düşündüm. İçinde yüzlerce ve yüzlerce dolar değerinde giysi, hediye kartları, oyuncaklar, ayakkabılar olan kutular. Ama kimse o kadar cömert değil, değil mi Diane?"

Burnunu çekerek burnunu siler. "Delphine benden nefret ediyordu ve beni geri çevireceğini biliyordum ama seni bırakamazdım. Bunun yaptıklarımı telafi etmeyeceğini biliyorum."

"Bir hata yaptın" diyorum, gözleri yaşlarla dolarken. "O kutular bizi kurtardı, bazen aylarca. Rahatlıkla söyleyebilirim ki, bu nezaket hareketi bana büyük bir şekilde borcumu ödemem için ilham verdi."

Sigaramdan bir nefes daha çekerken hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor, rahat etmesi için yeterince uzakta duruyorum ama kırılırsa onu yakalayabilecek kadar da yakınında duruyorum ki bu mümkün görünüyor. Bu kadınla tanıştığım andan itibaren gördüğüm tek şey acı verici bir suçluluk duygusuydu ve bunca yıldır bununla yaşadığını bilmek, onu kendini özgür bırakması için daha fazla ikna etmek istememe neden oluyor.

"Biliyor musun, seninle pek çok ortak noktamız var," diye itiraf ediyorum, "ikimiz de hayatta kalanların suçluluk duygusu gibi korkunç bir beladan muzdaribiz."

"Olanlar için ne kadar üzgün olduğumu sana asla anlatamam."

Sigaramı fırlatarak omuzlarını kavriyorum, karşımdaki kadında sevdiğim kadından çok şey görüyorum - Cecelia'nın onun kalbini miras aldığından eminim. "Acını bu kadar iyi bilmem trajik bir ironi çünkü bilmeseydim belki de şimdi sana bakıp seni uzun zaman önce affettiğimi söyleyemezdim. Bu bir kazaydı. Tanıştığımız gün ne kadar derin bir pişmanlık duyduğunu *hissettim*. Hatan hayatımı onarılamaz bir şekilde değiştirdi ama aynı zamanda beni bugün olduğum adam haline getirdi -iyi ya da kötü- kızını seven bir adam. Elimden aldıklarına rağmen, hem senin hem de Roman'ın bana dünyada beni bu kadar huzurla dolduracak şekilde sevebilecek tek insanı hediye etmiş olmanız çılgınca. Cecelia benim evim ve kendimi affetmeye çalışma sebebim ve senin de sebebin olmalı. Anladığım kadarıyla, kendinizi yeterince uzun süre cezalandırmışsınız ve bu sizi ve kızınızla olan ilişkinizi etkilemiş. İkimiz için de çok geç değil, Diane. Cecelia beni buna inandırıyor."

Kafesin hemen arkasından gelen bir koku beni sırtıtmaya itti. "Dışarı çıkın, Mon Trésor, dinlediğinizi biliyorum."

Cecelia'nın kırmızı çerçeveli gözleri benimkilerle buluşuyor ve annesinin önüne geçerek ona doğru kayıyor. "*Bu* yüzden mi bu kadar çok iş yaptınız ve biz hala mücadele ediyoruz?"

Diane başını sallar. "Onsuz gitmelerine izin veremezdim ve bunun için acı çektiğini biliyorum."

"Roman bilmiyor muydu?"

Diane başını sallar. "Tanrım, hayır, çok öfkelenirdi çünkü bu bir suç itirafı gibi görünürdü. Çok paranoyaktı. Ama bunu yaptığım için üzgün değilim. Sadece acı çektiğin için üzgünüm."

"Anne," Cecelia annesini kollarının arasına alırken sesi yükseliyor. "Biz iyiydik. Tanrım, keşke bana söyleseydin."

Ben dönüp onları yalnız bırakmak için eve doğru ilerlerken onlar da fısıltıyla konuşmaya başladılar.

Kelimelerin acıttığı kadar iyileştirebileceğine gerçekten inanmıyorum. Ama bizim için çok geç olmadığına, o keskin acı olmadan yeniden yaşamamanın mümkün olduğuna inanmayı çok istiyorum. İkisine tekrar baktığımda ve arka kapıyı kapatmadan bir saniye önce Diane'in yüz ifadesinde hafif bir rahatlama gördüğümde daha fazla umut kıvılcımları çıkıyor.

Chapter Twenty Two

Tobias

Tim gece için karavanlarını hazırladı ve şüphesiz bugün yaşanan dram nedeniyle karavanda uyumaları konusunda ısrar etti. Kampı kurmasına yardım ettim ve Cecelia annesiyle meşgulken iki telefonu da kontrol etmek için oradan uzaklaştım.

Oz bizi izleyen pisliği tespit etti ve benim emrimle geçmişini araştırıyor. Tyler hava kapsama talebimi yerine getirebildi ve tahmini varış süresi yarım saatti.

Ve siktiğimin amiri bana nöbete devam etmemi ve rapor vermemi emretti. Gerginlik giderici bir duştan sonra, günümün geri kalanını Antoine'ın amaçlarını ve niyetini anlamaya niyetli olarak satın aldığım zamandan memnun geçirdim.

Cecelia ile daha fazla ilerleme kaydetmek için zamanımı akıllıca kullanmam gerekecek ve beklenmedik misafirlerimiz gider gitmez bunu yapmayı planlıyorum.

Akşam yemeğinden sonra Tim'le birlikte karavanlarının dışında yakmayı başardığımız derme çatma kamp ateşinin etrafında toplandık.

Cecelia, Diane ve ben şarabımızı yudumlarken Tim de soğutucusuna koyduğu biraları geri deviriyor. Hepimiz birkaç kadeh içmiştik ki Diane konuştu ve kaçınılmaz olarak bir günlük ilerlemeyi sonlandırdı.

"Dominic'ten hiç bahsetmedin," diye soruyor Cecelia ve benim arama bakarak, "şimdi nerede?"

Cecelia'nın ifadesi değişip sorgulayan gözlerini benimkilere çevirdiğinde bardağı ağzıma götürmeyi yarıda bırakıyorum. Bu soruyla hiç birlikte yüzleşmemiştik ve ne kadar çabalasam da bu ikimizin de yüzünde açıkça görülüyor.

Diane aramıza bakıyor, gözleri korkuyla tomurcuklanıyor. Tim onun elini tutarken, "Lütfen bana iyi olduğunu söyle," diye yalvarıyor.

Cecelia benimle aynı anda, "Altı yıl önce öldü," diye konuşuyor.

"Sanırım gerçeği öğrenmenin zamanı geldi." Sözlerimi bitirdiğimde Cecelia'nın bakışları benimkilere kilitlendi. "Tüm gerçeği." "Tobias-"

Kamp ateşine bakmadan önce usulca "Vakit geldi," diye vurguluyorum.

"Tobias," Cecelia gözlerini ona doğru yöneltiyor ve ben de ona bakıyorum, ateş kırmızısının bir kısmını kaldırıyor

Beni sessizce değerlendirirken kestane rengi saçlarında bir renk tonu vardı. "Vakit geldi."

Birkaç gergin andan sonra Cecelia başını salladı. Sonraki birkaç saat boyunca sırayla konuşuyoruz ve Cecelia'ya biraz daha açık olma fırsatını değerlendirerek, Virginia'ya geldiğimden beri yeniden yaşadığım anları, hikayemin çoğunu anlatıyorum.

Yirmi yıldır sakladığım bir sır *olan* Antoine ile olan geçmişimi anlatmıyorum. Cecelia ve ben birlikte yaşadığımız kirli geçmişin detaylarını hatırlarken, Diane'in gözleri çılgınca aramızda geziniyor, Timothy ise sık sık bir soru ya da '*lanet* olsun' diyerek konuşuyor.

Bir noktada, özellikle Dom'un öldüğü gece ve sonrasında yaşananları aktardığımızda, çok fazla gerçek Diane'in duygularını alt üst ediyor. Neyse ki, Cecelia'nın Triple Falls'a dönüşünü ve benim üç hafta önce onun için gelmemi hatırlayacak kadar soğukkanlılığını koruyor.

"Ve şimdi..." Diane bana bakıyor, sesi kısık. "Ne yapacaksın?"

"Bunu kızıma bırakıyorum," diyorum dürüstçe. "Kararı verecek olan o."

Cecelia yutkunarak annesinin sorusuna cevap vermeyi reddederken korku fiziksel olarak onu ürpertiyor. Geçmişimizi irdelediği ve ilk kez tüm hikayesini anlattığı bir günün yorgunluğu içinde olduğu çok açık. İşin üzücü yanı, daha anlatacak çok şeyim var.

Başlık sırlarının ya da herhangi bir sırrımızın ortaya dökülmesinden hiç endişe etmiyorum. Çoğunlukla, Diane çocukluğumuzdan beri ikimize de göz kulak oluyor. Bu bilgiyle kendimi güvende hissediyorum ve onun bizim gerçekliğimizi bilmesi benim için daha iyi.

"İstediğin hayat bu mu?" Cecelia'ya sorar. "Tüm olanlardan sonra bile, *ne* kadar tehlikeli olsa da nedir?"

Söylemek istediği şey o, ama bunun için onu suçlayamam.

"Bu benim kararım ve ben verdim."

Diane gözlerini benimkilere kaldırmadan önce birkaç saniye dudağını ısıırıyor. Timothy boğazını temizliyor. "Hayranlık içindeyim, dostum. Gerçekten. Bu... ne kadar inanılmaz bir hikâye." Başını sallıyor ve bana bakıyor. "Başkanla hazırlık okuluna gitmene ve bunu planlamana hâlâ hayret ediyorum," birasını yudumluyor, "çok havalı."

"Yolda birkaç tümsekle karşılaştık."

"O kısmı ben de hiç bilmiyordum," diyor Cecelia, sesi incinmişlik ve alttan alta öfkeyle dolu. "Ayrıntıların çoğunu bilmiyorsun," diye itiraf ediyorum usulca, başıma geleceklerin farkındayım.

"Hayır, bilmiyorum," diye yeniden yönlendiriyor, sesinde öfke kaynıyor.

"Bana her şeyi sorabilirsin," diyerek ona son birkaç hafta içinde kendimi ona dereceli olarak göstermeye çalıştığım zamanları hatırlatıyorum. Gözlerini kaçırmadan önce gözleri parlıyor.

"Ama öyle değil..." Diane yumuşak bir sesle. "Bu bir hikâye değil, değil mi Tobias?" "Hayır," şarabımın geri kalanını yudumlayıp kadehimi boşaltıyorum, "değil."

Diane, Cecelia'ya döner, alevlere bakarken yüzünde boş bir ifade vardır.

"Ne-"

"Anne, yapma, tamam mı? Sadece," diye iç geçirdi, "Yapma." "Elimde değil!"

"Bana güvenmek zorundasın. Artık senin koruman altında değilim."

"Bu... saçmalık, evlat. Ben her zaman senin annen olacağım."

"Bu öyle bir şey değil ve sen de bunu biliyorsun." Cecelia ayağa kalktı ve bana doğru baktı. "Yorgunum. Geç oldu." Tim'in omzunu avuçlamadan önce annesinin yanağını öpmek için ateşin

etrafında yürüyor. "Yarın sabah daha fazla konuşabiliriz."

Diane başını sallıyor, ben onu rahatlatmak için konuşurken vedalaştığını bile fark etmiyor.

"Dokuz kişi bizi koruyor, bu evi gözetliyor, ikisi Cecelia'yı her zaman koruyor, bazıları bu kasabanın sokaklarını olası herhangi bir tehdit için tarıyor. Şu anda havada iki insansız hava aracı var ve bu arazinin ve çevresindeki arazinin her metrekaresini tarıyor."

"Tanrım," diye iç geçiriyor Diane.

"Burada güvendesiniz. Ama buradan ayrılırken kendini daha rahat hissedersen seni anlarım." Bir sonraki itirafımdan korkarak üst dudağımı dişlerimle sıyrıyorum. "Ve eve döndüğünüzde, yıllardır sizi izleyen kuşlara sonunda kendilerini tanıttıracağım."

İkisi de başlarını bana doğru çeviriyor ve ben omuz silkiyorum. "Özür dilerim, bu gerekliydi." Diane'in gözleri şok ve hayret karışımı bir ifadeyle parlıyor. "Bunca zamandır *beni koruyor* muydun?"

"Roman'a kızını koruyacağıma söz verdim ve buna seni korumak da dâhil. Ve senin iyiliğine de aynı derecede yatırım yapmak için iyi bir nedenim var."

Gözlerini bana dikti. "Seninle tanıştığımda özel biri olduğumu biliyordum ama bu biraz abartılı değil mi sence de?" Bu onun gün içindeki ilk şakası ve bunun için minnettarım.

"Onu sahip olduğum her şeyle koruyacağım."

"Görünüşe göre, o da senin için aynısını yapacak. Bu arada, *belalı* genini *benden* almış." Başka bir gülümseme, başka bir şaka ve şarabın sorumlu olduğundan oldukça eminim.

"Tabii ki öyle."

"Tobias-" diye yeniden başlıyor, gözleri büyük ölçüde yumuşuyor. "Artık gözyaşı yok, Diane ve özür dilemek yok.

Tamam mı?"

Başını sallıyor.

"Denerim." "İyi geceler."

Karanlık eve girdiğimde bana hep bir ağızdan iyi geceler diliyorlar, yanan tek ışık yatak odasından geliyor. Neyle karşı karşıya olduğuma dair hiçbir fikrim yok ama oturma odasına doğru ilerlerken yürüyüşümü biraz yavaşlatıyorum.

Ne oluyor lan, King? Kendine gel.

Yürüyüşümü hızlandırarak onu yatak odasında buluyorum, sanki büyüleyici bir şeymiş gibi yorganına bakıyor. Beline sarılıyorum ve arkasından sokuluyorum. "Çok fazla olduğunu biliyorum."

Elimden kurtulup üzerime atıldı, gözlerinden mavi hançerler fırlıyordu. "Ne?"

"*Annemle tanıştın*, gelişigüzel atladığın *binlerce* atlamadan biri. Ya da şuna ne dersiniz, 'hey, benim gizli bir kanunsuzlar topluluğunun arkasındaki beyin olduğumu biliyorsunuz, ama Başkan da bunun bir parçası'."

"Ben yapmadım-"

"Bana bu *detayları* anlatmak için *ayların* vardı. Birlikteyken. Birlikteyken!"

"O *aylarda*, seninle çalıp *kaçabildiğim* birkaç saat boyunca konuşmak istediğim son şey lanet olası kulüptü. Seninle tanışana kadar tüm hayatım işti. Seninleyken bencildim. Bunu sana söylemiştim. İtiraf ettim, bunun için özür diledim. Ama o zamanlar, seninleyken, sadece kendimdim, ben, Tobias. Sadece bir kadına aşık olan ve bu yüzden hissettiğim özgürlüğü seven bir adamdım." Nefes veriyorum. "Preston'la ilgili ayrıntıları sana anlatma riskini göze alamazdım Cecelia. Sana çoktan kendi ölümümü teslim etmiştim. Ve biz o noktada, patladığımız güne kadar hâlâ tanımlanamazdık."

"*Preston*," diye alay ediyor, "öyle bile olsa, hala öğrenemedin, değil mi? Sırlar ve ihmaller bizi daha önce de parçaladı ve yine parçalayacak." Ben kanamayı başlamadan durdurmaya çalışırken öfke bedenine yayılıyor.

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Vermeyecek misin?"

"Deniyorum Cecelia, hem de çok." Kapüşonumu çıkarıp bir elimi saçlarımda gezdirdikten sonra gömleğimin arkasını kavrayıp fırlatıyorum. Gözleri hemen *yere* düşüyor ve bu sabah paylaştığımız samimiyeti devam ettirme umutlarımı yok ediyor.

Yumruğumu alçıpana saplamak istesem de, hayal kırıklığım taşmak üzereyken yumruğumu yanımda sıkıyorum.

"Bugün annem için yaptığın şey... tarif edilemezdi, çok... özveriliydi ve tanık olduğum en inanılmaz insani davranışlardan biriydi, bu da seni daha çok sevmemi sağladı."

Öne doğru bir adım atıyorum ve başını kaldırıyor, gözleri suçlamayla dolu. "Ve sen *bunu mahvettin!* Her zamanki ahmaklığınla her şeyi mahvettin!"

"Dürüst davranarak mı?!"

Bir adım öne çıkıyorum ve onun alanını işgal ediyorum, bu dövüş için hevesliyim. Çünkü şu anda duygularıyla savaşıyor ve onlar kazanıyor ve benim için bu, neden olduğundan daha önemli.

"Detaylardan beni haberdar etmeyerek her şeyi mahvettin. Tüm bunların yarısını bile bilseydim, seni daha iyi anlayabilirdim, seni lanet olası ahmak!"

"Beni anlıyorsun! İçimi görüyorsun, kimsenin gitmediği yerlere gittin." "Belki öyle, ama ayrıntı olarak gördüğün bu şeyler benim için hayati önem taşıyor, Tobias." "Şeker hapı mı aldın sen?"

"Ne?!"

"Hiçbir şey. Sesini alçalt. Ailen dışarıda." Başım çarpmaya başladı.

Ev hayatının mutluluğuna hoş geldin, Tobias.

Ama duyduğum kendi sesim değil. Sean'ın sesi. "Zamanım yoktu-"

"Daha çok bahane, sebep değil." Başını sallıyor ve alay ediyor. "Hayatında hiç ağzından bir şey kaçırmadın mı? *Hiç* mi?"

"Bir ya da iki kez, ama sadece seninle dövüşürken. Ve sen daha iyi biliyorsun, bunu asla yapmamak için kendimi eğittim, bilmelisin-"

"Oh, biliyorum! Güven bana, biliyorum, seni aptal Fransız maymunu!" Alt dudağımı ısırarak gözlerimi kaçırıyorum.

"Bana gülme! Bu hiç komik değil! İşte nedeni bu, Tobias. Sorunlarımızın çoğu bu yüzden var, senin lanet gizliliğin yüzünden!" Kalbinin yattığı göğsünü tokatlıyor. "Buraya mı girmek istiyorsun?"

"Evet," diye kesiyorum, kanım kaynıyor.

"Buraya geri dönmek ister misin?" Tekrar söylüyor. "Evet, lanet olsun, tek istediğim bu!"

Yatağın etrafında dönüp bana doğru yaklaşıyor ve parmağıyla başımın yan tarafına vuruyor. "O zaman beni içeri al!" Omzunun üzerinden bir sonraki füzeyi fırlatarak uzaklaşırken şaşkınlıkla ona bakıyorum, "o zamana kadar burada vaktini boşa harcıyorsun."

"Bu gece sana karşı dürüsttüm!"

Bana sırtını dönmeden önce sanki ona tokat atmışım gibi yüzüme bakmıyor. "Sadece bir kez," diyerek banyoya doğru yürüyor ve ışığı yakıyor, "sadece *bir kez*, keşke sana bunun nasıl bir şey olduğunu hissettirebilseydim."

"Sanırım kulübüme getirildiğini ve bana en yakın erkeklerden biriyle değil *ikisiyle* ilişki yaşadığını öğrenmek bir ömür boyu yetecek bir sürpriz." Banyo kapısının yanında duruyorum ve diş fırçasını ağzında tutarken duraksıyor, sonra fırçayı çekip çıkarıyor, kalıntılar köşede köpürüyor. "Bu aynı şey değil ve sen bu konuyu asla açmayacağına yemin etmiştin."

"Seni suçlamak için değil, bir noktaya değinmek içindi!" "Bir seçim noktası!"

"Peki. Özür dilerim," diye homurdanıyorum, tüm bedenim öfke ve hayal kırıklığıyla aydınlanıyor. "Sadece yeterince şaşırtıcı olduğumu kastetmiştim. Ve kendimi açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, söz konusu sen olduğunda yirmi yıl sonrasına kadar sürprizlerle aram iyidir."

"Bu *benim tasarımı olan* bir sürpriz değildi!" "Önemli değil. Kotanı doldurdun."

"O zaman öyleydi," diye karşılık veriyor. "Ben şu *andan* bahsediyorum. Şu anda, *tam* şu *anda*." Antoine'la ilgili her şeyi itiraf etme fikri, ben boğazıma kadar boka batarken bir kenara atılıyor.

Her iki durumda da boku yedim. Muhtemel tehdidimizi açıklarsam, o zaman sadece savunmasını artırır.

Her seferinde bir dövüş, Tobias.

"Bana gerçeği söyleyecek vaktin varken, iyi bir sebep olmaksızın *gafil avlanmaktan* bahsediyorum!"

Boku yemişsin. Kışına bir çanta hazırla ve elveda de.

İçimdeki adam geri adım atmayı reddediyor, umutsuzca bu köprüyü onarmak isteyen adam. Onun ağzını ezmek, diliyle onu susturmak ve sikiyle onu ağır bir şekilde cezalandırmak istiyor. Bu ilerlemeden başka bir şey değil ve korkarım ki son üç haftadır gösterdiğim tüm çabalar onun bana bakış açısıyla sonuçsuz kalıyor - bu da beni daha da öfkeliyor.

"Zamanım mı vardı? *Zamanım mı* vardı? Putain." Hay *sikeyim*. Gözlerime bakmayı reddederek yanımdan geçip gidiyor, ben de peşinden gidiyorum. "Masaları toplamak, seni ikinci bir köpek yavrusu gibi takip etmek ve kapının suratıma çarpılması arasında *zamanım oldu*, değil mi?"

"Sakin buna cüret etme! Kapıyı suratına çarpmadım!"

Ben saatimin kol düğmesini açıp komodinin üzerine koyarken ve ceplerimi boşaltırken o da benimle yatağın üzerinde karşılıklı oturuyor. "Olabilirdi de. Ve ister inanın ister inanmayın, Trésor, konuşması en kolay kadın siz değilsiniz. Eğer konu açılsaydı-"

Kazağını yırtıyor ve gözlerim kabarık göğsünün üstündeki mükemmel göğüslerinin kabarıklığına takılıyor. "Buraya bak *Pierre* ve sırlarla ilgili doğru soruları sormazsam beni affet.

"O zaman tutuyorsun." Ellerini havaya kaldırır. "Seninle kim bilebilir ki!"

"Benden gerçekten ne bekliyorsun Cecelia? Sana tüm cevaplara sahip, tüm doğru hamleleri yapan, tamamen düzelmiş bir adam olarak dönmemi mi bekliyordun? Ben hala aynı adamım.

-Kötü adam. Ve seni korumak ve güvende tutmak için her *zaman* kirli oynayacağım. Bu işi yürütmek için ihtiyaç duyduğun her türlü toleransı göstermeyi düşüneneğim, ancak gerektiğinde içimde hala var olan acımasız, affetmeyen ve zalim yanlarımdan uzak duracağımı düşünüyorsan gerçekten yanıliyorsun. Aşık olduğun adamı sordun, onun iki tarafı var ve ikisi de bir yere gitmiyor." Elimi havada gezdirdim. "Bu *kadar*."

Yemin ederim burun deliklerinden duman çıktığını görüyorum, gözleri kısılırken ardından ateş çıkmasını bekliyorum. Bir anda kot pantolonunu indiriyor ve sütyeninin düğmelerini açıp çekmecesini açıyor.

"Sakin buna cüret etme!" Patladım. "Çantandan o lanet Beretta'yı çıkarıp sikimi vurmanı tercih ederim!"

"Beni kışkırtma, Kral!" Dönüyor, yeni bir çift pazen pijamayı yatağa fırlatıyor -aynı lanet desen, bu çift açık mavi ve hayatımda cansız bir nesnenin görüntüsünden hiç bu kadar nefret etmemiştim.

En üstte duran tüylü çorapları da yığının üzerine bırakıyor, ben de enseme tutup tavana bakıyorum.
"Sadece kin tutmak istiyorsun," diye homurdandım. "Bu sabah yakınlaşıyorduk ve bu senin

bunu mahvetmenin bir yolu. *Yine* sinmişsin."

Sessizlik, başının yanındaki küçük saatle birlikte ilerliyor, tam bana fırlatmadan ve beni bir santimle ıskalamadan hemen önce.

Pijamanın üstünü başının üzerinden çekiştirirken bir adım öne çıkıyorum ve bu göğsüme saplanmış bir bıçak da olabilir. Belli ki kirli oynayan tek kişi ben değilim. "Aramızda olan her kötü şeyi yeniden yaşadık, Tobias. Bence en iyisi konuşmayı keselim."

"Evet, çünkü bu şimdiye kadar işimize yaradı. Bu da tüm argümanınızı tartışmalı hale getiriyor. Daha fazla sessizlik, bunun yardımı olacaktır."

Pijama pantolonuna uzandığında, sınırimi aştım.

"Eğer o lanet olası pantolona parmağını bile sokarsan, savaş ilan etmiş olursun ve tüm bahisler kapanır!"

Sabırım tükenirken bir bacağını içeri sokuyor.

"Merde. Bon sang, femme. Tu me testes au-delà de mes limites!" *Lanet olsun. Lanet olsun, kadın. Beni sınırlarımın ötesinde test ediyorsun.*

İkinci bacağını içeri itiyor, tuzu açık göğsüme sürmek için belindeki ipi sıkıca çekiyor. "Lanet kulübe hoş geldin, Fransız! Sonunda aynı sayfada olduğumuzu görmek güzel!"

"Hiçbir şey ama. Artık aynı *yerde* bile değiliz." "Bana uyar."

Kapıyı işaret ediyor. "Çıkış yolunu biliyorsun."

Nefesini içine çekiyor ve anlık pişmanlığını görebiliyorum. Bakışlarımı indirip yatağın benim tarafımdan bir yastık alırken göğsümdeki parçalanmayla zar zor başa çıkabiliyorum. "O zaman hazinem, bana kapıyı *iki kez* gösterme zahmetinden kurtarayım seni."

Cecelia

Gecenin büyük bir bölümünü dönüp durarak geçirdim, onu özlemenin çok tanıdık acısını sadece elini tutup yatağa geri götürerek hafifletebileceğimi biliyordum. Ve kolları bana sarıldığında, söylemek istemediğim sözleri geri alabilirdim. Ama o sözlerin çoğunda ciddiymdim.

Anneme hikâyemizi anlatması aklımı başımdan aldı ve pek çok şeye ışık tuttu. Tek istediğim buydu ama o haklıydı. Yaptığı şeylerin nedenini açıklamasını neredeyse her fırsatta reddettim. Hem ondan hem de açıklamalarından kaçınarak bir şey itiraf etmesini neredeyse imkânsız hale getirdim.

Kendi hikayemizi kelimelere dökmek bana ne kadar çok şey yaşadığımızı hatırlattı, ama aynı zamanda tam olarak çözmememizin nedenini de hatırlattı - tüm o lanet gizlilik.

Bir gecede beneklerini değiştiremez. Kökleşmiş her şey -kötü alışkanlıklar da dahil- zaman içinde kişiliğini pekiştirmiştir.

Sırlar onun kim ve ne olduğudur, çünkü sayısız yıl boyunca kendisi de bir sır olarak yaşamıştır.

Bu işin yürümesini istiyorsam, bunu unutmamalı ve hâlâ sakladığı sırlar yüzünden ona kızmamaya çalışmalıyım.

Farkında olsun ya da olmasın, onları hala saklıyor - seçerek.

Beau'yu tekrar içeri aldıktan sonra oturma odasında hafif adımlarla ilerliyorum ve atılmış yastıklardan birini kullanarak uyuduğu yerin önünde diz çöküyorum. Ağır nefesler alırken tamamen savunmasızdı, kalın siyah kirpikleri keskin elmacık kemiklerinin üzerinde dalgalanıyordu. Buraya taşındığımda bir antikacıdan aldığım yamalı yorganlardan birine sarınmış. Uyuyan haliyle cüceleştirdiği kısa koltuğuma hiç yakışmıyor. Parmaklarım dokunmak için kaşınırken, Beau yüzünün yan tarafını yalayarak benden önce davranıyor. Tiksintiyle homurdanıyor, ben kıkırdamamı bastırırken yorganı başına çekiyor. Uykusuna devam etmesini bekliyorum ama kalın battaniyenin altından sesi geliyor.

"Va te faire voir, connard. Je sais que tu as dormi avec elle." *Siktir git, sik kafalı. Onunla yattığını biliyorum.*"

Bir kahkahayı daha bastırarak parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve pişmanlık dolu kehribar gözleri benimkilerle buluşmadan önce pijamalarımın bakmak için yorganı indiriyor.

"Merhaba."

"Merhaba," diye fısıldıyor, uzun bacaklarını kanepenin kolunun sınırlarını aşacak şekilde uzatıyor ve vücudunu tamamen bana dönüyor. "Sonunda karşı koyuyorsun. Bu beni affetmeye başladığın anlamına mı geliyor?"

Parmaklarımı onun gür siyah saçlarında gezdirirken eğilip narenciye ve baharatı içime çekiyorum, koku beni anılarla dolduruyor. "Neden birbirimizden nefret edemiyoruz?"

"Basit," diye mırıldanıyor, "Birbirimizi çok seviyoruz."

"İlk değersiz kavgamızı atlattık." Omzumun üzerinden kapıya doğru başımı sallıyorum. "Ailemle birlikte dışarıda bir karavandaydık."

Kaşlarını çatıyor. "Bu iyi mi?"

"Sanırım öyle."

Yamalı yorganı indiriyor ve çenemi kavriyor, yıllar önce Roman'ın mutfağında yaptığı gibi dudaklarımı eziyor. "Tek istediğim, Mon Trésor... Teksas büyüklüğünde bir şenlik ateşi yakmak ve tüm bu lanet pijamaları yakmak. Bunun için yaşıyorum."

Beni diz çöktüğüm yerden kolayca kaldırıp üzerine oturttuğunda kahkaham tutuşunu kırıyor. Saçlarımı omuzlarımdan uzaklaştırırken bana bakıyor, gözleri araştırıyor.

"Size anlatacak çok şeyim var ve bazıları sizi kızdırabilir, ancak birçok farklı gerçeklik yaşadım ve o kadar uzun süre çok şey sakladım ki, hangi sırları sakladığımı ve hangi yalanları hangi hayatta söylediğimi ayırt etmek zor."

"Bana her şeyi anlat." Başımı göğsüne yaslayarak onu örtüyorum, o da kollarını bana doluyor ve çenesini başımın üstüne koyuyor.

"Planlıyorum Cecelia, ama bu..."

"Zor olduğunu biliyorum. Ve elimden geldiğince *sabırlı* olacağım." Göğsüne bir öpücük konduruyorum. "Seni burada istiyorum, Tobias. İstiyorum," diye fısıldıyorum, sabit kalp atışlarını hissetmek için öpücüğümün kaldığı göğsünü avuçluyorum. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, Beau sadece ilk aşamaya geçti." Avuçlarını sırtımda aşağı yukarı gezdirip sabah soğuğunu kovalarken ona daha da sokuluyorum.

"Bu hiç adil değil. Onun ev sahibi avantajı var."

"Doğru, ama burası senin de evin."

Beni kaldırıp yüz yüze gelecek şekilde ayarlarken vücudu sözlerimle gevşiyor, siki kalçamda kalınlaşıyor ve vücuduma bir ihtiyaç dalgası gönderiyor. Onu öpmek için eğiliyorum, o da bunu karşılamak için kalkıyor. Öpücük şehvetli, telaşsız, dilini benimkinin üzerinde kaydırırken, beni göğsüne bastırırken kolları beni çevreliyor. Dilinin her yavaş hareketiyle benden özür diliyor ve ben de karşılık veriyorum, ağzına doğru inliyorum, ayrılırken dün gecenin acısı yavaşça kayboluyor, gözlerimiz birleşiyor.

"Hatırla ne zaman-"

"Her şeyi," diyor usulca, parmaklarını saçlarımda gezdirerek. "*Her şeyi* hatırlıyorum, Cecelia. Söylediğin her kelimeyi, bana attığın her bakışı. Üç çeşit kahkahanı, rüyalarının ayrıntılarını, sinirlenmeye başladığında burun deliklerinin nasıl açıldığını. Tokatlarının acısı, gözyaşlarındaki tuz, göğüslerinin elime oturuşu. Ağzının hissini, amının tadını," diye mırıldanıyor, başparmağını çenemde gezdirerek, "peki *sana* hangi kısmını *hatırlatmamı* istiyorsun?"

Avuç içlerimi kollarında gezdirirken, beni dudaklarına geri çektiğinde kendimi onun hissinde kaybetmeye başlıyorum. Öpücüğü çenemden boynuma doğru ilerlerken sıcak elleri beni keşfediyor. Sırılsıklam ve muhtaç bir halde, elimi göğsünden aşağıya ve karnının üzerinden sikini örtecek şekilde kaydırıldığında nabzım hızlanıyor. Boxerının kumaşından kavradığımda devasa uzunluğu

elimde sarsılıyor. Adını mırıldanmadan önce acı dolu bir inilti dudaklarımı titretiyor, dilimin ucunda bir istek, tıpkı bir vuruş gibi

kapıdaki sesler.

Tobias kalkıyor, beni kollarının arasında tutarken bir dizi Fransızca küfür savuruyor. Ben de aynı tedirginlikle geri çekiliyorum ama onun tepkisine gülmekten kendimi alamıyorum. "Sanırım erken kalkıyorlar?"

Ayağa kalkıp yastığı ve battaniyeyi kanepeden çekiyorum ve ona uzatıyorum, o ayaktaiken, boxer'ının içinde tam boy bir çadır kurulmuş, yüzünde derin bir kaş çatma var ve ben kalkmış sikine doğru başımı sallıyorum. "Bununla bir şeyler yap, olur mu?"

"Niyetim o," diye tehdit ediyor, sesi şehvet ve öfke karışımı.

Sert bir nefes üfledikten sonra gözleri vücudumda geziniyor ve kolları dolu bir şekilde yatak odasına girip kapıyı ayağıyla tekmeleyerek kapatıyor.

Tobias ve ben, anneme hayatımın geri kalanında her gün mesaj atıp telefon edeceğime dair güvence verdikten sonra ailemi el sallayarak uğurluyoruz. Endişesinde haklıydı ama onu gerçeklerin ortaya çıkmasından korumak artık benim görevim. Bu sırrın içinde olmanın bir parçası.

Karavan gözden kaybolduktan sonra Tobias uzun uzun bakıyor ve güneş sabah gökyüzünü renklendirmeye başladığında onun profilini inceliyorum.

"Ne düşünüyorsun?"

"Roman." Koşu kıyafetleri -terlik, termal ve tişört ve yıpranmış Nike'lar- içinde benden uzaklaşırken ayağını arkasına doğru tutarak hamstring gerdiriyor. İri cüssesi koşuları sayesinde daha ince ve belirgin hale geliyor ve ben de onun çabalarını takdir etmekten kendimi alamıyorum.

"Peki ya Roman?"

"Ne kadar aptal olduğunu, neleri kaçırdığını." Isınma hareketinden memnun, öne doğru bir adım atıyor ve kanatlarımı kavriyor, o konuşurken gözlerim dolgun dudaklarına düşüyor. "Ailemle tanışmanı ne kadar çok isterdim. Ama ölmemiş olsalardı, muhtemelen sana sahip olamayacaktım." Eğiliyor ve temkinli bir nefes veriyor. "Beni algılayış şeklinden nefret ediyorum ve bunu değiştireceğim."

"Sabahın yedisinde düşünmek için çok fazla." Gözleri düştüğünde anında kendimi suçlu hissediyorum ama son yirmi dört saatin kasırgasından bitkin düşmüş durumdayım. Duruşu bozguna uğramış bir halde uzaklaşıyor, cebinden kulaklıklarını çıkarıp takıyor ve konuşurken bir çalma listesi başlatmak için telefonuna dokunuyor.

"Aklım böyle çalışıyor işte," gözlerini benimkilere dikti, "Bunu istediğini sanıyordum." "İstedim, istiyorum. *Özür dilerim.*"

Boynumun arkasını kavriyor ve beni hızla kendine çekiyor, ağzıma içimi sızlatan bir öpücük konduruyor. Tam o sırada kulağındaki kulaklıklardan, ezbere bildiğim bir şarkı olan Archives "Again" in açılış notalarını fark ediyorum. "İşten sonra görüşürüz."

Saniyeler içinde annemin gittiği yöne doğru koşmaya başladı, kalbim onun peşinden atmaya başladı.

Chapter Twenty Four

Tobias

Yaş Yirmi Sekiz

Vegas'a.

Şeytanın oyun alanı.

Şeytanlara gelince, tüm favorilerimi yanımda getirdim. Ve bu gece, onların hüküm sürmesine izin vermeyi planlıyorum. İşaretimiz?

Elijah Rosenbaum, hırslı hırsızlardan oluşan küçük ama ağlarla örülü bir şebekenin üyesi olan otuz altı yaşında bir başkan yardımcısıdır. Boş zamanlarını kadınları korkutarak geçirirken, spor olsun diye kendi şirketini soymaktadır. En yeni kurbanı Amelia, Boston'daki bir bardaki işinden onun Beyaz Atlı Prensi olacağını düşünerek ayrılan yirmi üç yaşındaki eski bir kokteyl garsonu olarak onun yanında oturmaktadır. Şu anda bir beyaz şövalyeye ihtiyacı olduğunun kesinlikle farkındadır ama birkaç serseri kuşla yetinmek zorunda kalacaktır.

Hayatını terk etmenin feci bir hata olduğu her geçen saniye daha da belirginleşiyor. Elijah'ın faturamızı ödedikten sonra artık karşılayamayacağı ring kenarı koltuklarında karşımızda yeni bir tutsak olarak otururken gözleri korkuyla etrafta geziniyor.

Birinci raunttan beri Dom ve ben kartal gözlerimizle ikisini de izliyor, bizim gözden kaçırmış olabileceğimiz herhangi bir güvenliğini tarıyorduk. Ama Elijah'ın yaptığı kötülüklerin yanına kâr kaldığı için tedbiri elden bırakmadığı aşikâr. Bu noktada, kendini dokunulmaz olarak görüyor. Ve bunun sadece bir varsayım olmadığı, arkadaşının kalbine korku salmaktan zevk alan davranışlarından anlaşılıyor. Kızın gözleri, izin verdiği altı santimlik mesafeyi her geçtiğinde, onu elleriyle kontrol ediyor. Onu incittiği her iki seferde de, kız acı dolu gözyaşlarına boğuluyor, ancak onun metodik işkencesine tepki gösterdiğinde sessiz kalması için tehdit ediliyor.

"Orospu çocuğu," diye homurdanıyor Dom yanımda. "Eğer ona bir kez daha vurursa, onu öldüreceğim."

"Sakin ol," diye kestim, Dom'a bakınca omuzlarının gerildiğini, parmaklarının saldırma isteğiyle büküldüğünü gördüm.

Son zamanlarda huysuzluğu ve daha aşırı önlemler kullanması nedeniyle birbirimize ters

düşüyoruz.

O acımasız bir hain ve ölümcül biri. Son birkaç yıl içinde sınırlarını sertleştirdi, sabrı azaldı, fitili kısaldı. Yirmi iki yaşında, neredeyse boy olarak bana yetiştii -yapısı biraz daha küçük- ama saldırdığında, acının unutulmaz olmasını sağlıyor. Onda kendimden çok şey görüyorum, ancak taktikler konusunda çok farklı düşünüyoruz, bu da son birkaç işimizi daha zor hale getirdi.

"Seninle bir anlaşma yapacağım, kardeşim."

"Dinliyorum." Gözleri, kötü arkadaşından kaçmak için çılgınca bir yol arayan Amelia'ya odaklanmıştı.

"Onu yalnız yakalayana kadar kendine hakim ol, ben de ona bir bayana nasıl davranılması gerektiği konusunda kapsamlı bir görgü dersi vereyim. Bu gece senin şovun olacak."

Teknik olarak bu iş Dom'un bulduğu bir şeydi zaten, Elijah'ın kurbanlarından birinin MIT kütüphanesinde bir arkadaşına gözyaşları içinde anlattığı bir ihbar. Kadın sadece gördüğü kötü muameleyi anlatmakla kalmamış, Elijah'ın şirket fetihleri ve serveti hakkında pervasızca böbürlenmesini de dakikalarca anlatmış ve bu da Dom'un kulağına gitmiş. Ve bu takas sayesinde bu hedef kucağımıza düştü. Kapsamlı bir araştırmadan sonra şansın bizden yana olduğunu biliyorduk, bu yüzden Sean ve ben, Elijah'ı dövüş için Vegas'a kadar takip etmeden önce birkaç gün geçirmek üzere Dom'la Boston'da buluştuk. Mükemmel bir yer, Dom'un Boston'daki hayatıyla hiçbir bağı olmayan, çölün ortasında uzak bir şehir. Elijah'ın kimden intikam alacağı konusunda hiçbir fikri olmayacak, zaten bunu yapabilecek biri de değil.

Bir otel odasında sadece on beş dakika ve yarım milyon daha zengin olacağız. İşin püf noktası? Yakalanırsa, para nereye giderse gitsin ya da nasıl harcanırsa harcansın Elijah suçu üstlenecek. Hırsızları soymanın avantajı bu.

Elijah tam da hedeflediğimiz türden bir pislik. Açgözlülüğü ve kötü davranışları ona kolay para ve hiçbirimizin uykusunu kaçırmayacak bir iş sağlıyor. Yarım milyonun yanı sıra, gelecekte vuracağımız yeni hedeflerin listesini güvence altına alacak bir bağlantılar ve ortak komplocular listesi de kazanacağız.

Dom yanımda oturuyor, duruşu sarsılıyor, etrafımızda ringdeki iki adam için ara sıra bağırışlar duyulurken gözleri işaretimize sabitlenmiş durumda. Son şampiyon, rakibi Lance Prescott'a kıyasla biraz daha iri, etkileyici bir sicile sahip olduğunu okuduğum, omzunda belirgin bir çip bulunan ve gözlerinde şeytanla dans ediyor gibi görünen bir joker. Ve benim gerçek param onun üzerinde. Arenayı tararken Sean'ı elinde taze birayla gelip sağ tarafımdaki yerine otururken görüyorum.

"Her şey hazır," diyor birasını yudumlamadan önce, Elijah'ın otel anahtar kartını cebine koymuş, ringin diğer ucundan onları izliyor. "Hâlâ onunla yatıyor mu?"

Yanımdan geçip giden çivili topuklu ayakkabılar giymiş iki kadın görüşümüzü engelliyor, gözleri bariz bir ilgiyle üçümüzün üzerinde geziniyor. Lance rakibini hasta bir kombinasyonla çivileyip sersemletirken dikkatimi onların yanından dövuşe kaydırıyorum.

"Kahretsin, dostum," diyor Sean, bana dirsek atarak, "artık aseksüel falan mı oldun? Seni o zamandan beri bir kızla görmedim," parmaklarını şıklattı, "neydi o hatunun adı?"

Dom sırtarak "Chesty-toria," diyor.

Sean gözlerini kapatır. "Evet, dostum. O memeleri çok iyi hatırlıyorum."

Sean beni dürttüğünde gözlerimi deviriyorum, birasının köpüğü tehlikeli bir şekilde takım elbiseme dökülmek üzere. "Kaç yaşındaydın, on altı mı?" Sean beni kışkırtıyor. "Cidden dostum, sırtını çizdirmenin zamanı geldi, en azından en azından."

"Fransa'da kaşınmak için görüştüğü birkaç kız var," diye ekliyor Dom, Sean'ı görebilmek için başını öne eğdiğinde ters ters bakmama neden oluyor. "Christian Louboutin'in çiftte ajan olduğunu

unutuyorsun. Belki de Fransız kadınlarını tercih ediyordur."

"Belki de mahremiyeti tercih ederim," diye çıkışıyorum. "Bitti," Sean'a dönüyorum, "ve sen beni rahatsız ediyorsun."

"Küçük kardeşler böyle yapar," diye tersliyor Sean. Onu görmezden gelerek, kavgaya odaklanmış olan Elijah'ya bakıyorum ve kardeşimi şimdilik ondan uzaklaştırmak zorunda kalmayacağım için rahatlıyorum. Mark ya da değil, Dom daha fazla dayanamayacak.

Sean abartılı bir iç çekişle yanımda kıkırdanıyor, ben bakışlarımı ona doğru çevirinceye kadar.

"Ne?" "Dokuz saattir Vegas'tayız ve sen o zavallı kızın çiseleyen suyundan bir kez bile tatmadın.

bir içki çağır."

"Ben işte içki içmem," diyerek birasına baktım. "Bir ara sen de denemelisin." "Biraz yaşa dostum. Sence de bunu hak etmiyor muyuz?"

"Daha sonrası için planlarım var."

"Oh, öyle mi? İlk gülümsemenizi planladınız mı?"

Bakışlarım başının yan tarafına düşüyor, sırtışı birasını iğrenç bir şekilde yudumlamadan önce bardağında kayboluyor. "Ahhhhh, çok lezzetli." Sıvıyı etrafa saçıyor. "Sana da biraz ikram ederdim ama muhtemelen alerjin var çünkü tadı iyi vakit geçirmeye çok benziyor."

Dom yanımda kıkırdıyor ve başını sallıyor.

Sean ve Dom ile vakit geçirmek, engereklerle dolu çukurunda Antoine ile uğraşmaktan tamamen farklı. Her ne kadar ikisiyle de çoğunlukla rahat olsam da, bazen bir rolden diğerine alışmak benim için zor oluyor.

Burada, Amerika'da, Fransa'da olduğum gibi sürekli tetikte değilim ama riskler aynı derecede yüksek.

Sean dirseğini dizine dayayıp yüzünün yan tarafını çukurlaştırıyor ve kirpiklerini kırıştırarak bana bakıyor. "İşıltılı kişiliğinle kadınların gözlerini nasıl kamaştırmadığını hiç anlayamıyorum. Bekle *Dom*," diyerek göğsümü avuçlayıp başparmağıyla meme ucumu okşuyor, ben de elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. "Sanırım dudaklarının kıkırdadığını gördüm." Abartılı bir iç geçirdi.

Sean'ın gülümsemesi kaybolurken ben de birasını kapıp bardağa doğru gülümsüyorum.

"Burada bir düzen fark eden başka kimse var mı?" Ben içkisini yudumlarken ikimizin arasına bakıyor ve gözlerini kısıyor. "Ne zaman bir şişe içsem elimden alıyorsun," diye homurdanıyor boş bardağını ona geri verdiğimde. "Bunun için sırada ne kadar beklediğimi biliyor musun, pislik?"

"Minnettarım."

Dom yanımda kıkırdıyor, ben de ona bakıyorum ve yüzündeki nadir gülümsemeyi fark ediyorum. Yirmi iki yaşında, geleceği benimkinden çok daha parlak, bugünlerde endişeleri daha az, tüm çabalarımaya ediyor.

Sırf onun geliştiğini görmek için her şeye değerdi. Dom bana baktı ve kaşlarını çatı.

"Ne?"

Sean tekrar göğsümü avuçlarken başımı sallıyorum. "Saat üç yönünde, T. Esmer, tuğladan bir bok evi gibi inşa edilmiş. Kahretsin, sigara içiyor ve sadece *senin* için gözleri var." Bana döndü. "O *kaba* erkek etinden biraz istiyor." Kıkırdıyor ve kaşları çatılıyor. "Ona bakmayacak mısın bile?"

"Roberts," Dom

klipleri. "Öyle mi?"

"Kapa şu lanet çeneni."

Sean her zamanki gibi huzursuz, saçını taramaya zorlanan ve kıkırdamadan oturması söylenen Tarzan'ın aynadaki görüntüsü gibi koltuğunda geriye doğru tekmeler atıyor.

"İşte size bir fikir," diyorum, "neden ayaklarınızın önünde gerçekleşen ağır siklet dövüşünü izlemiyorsunuz?"

"Bundan daha eğlenceli saç kesimlerim oldu," diye sızlanıyor. "Bunlar durana kadar sıkıcı

Üçüncü ya da dördüncü rauntta vals yapıp gerçekten atmaya başlayacağız. Neden burada olduğumuzu bile bilmiyorum. Her şeyimiz yerli yerinde. Bu saçmalık için para harcamamıza gerek yoktu."

"Çünkü yapmamız gereken bir iş var," diye homurdanıyor Dom, benim kadar sinirlenerek, "ama uslu bir çocuk olursan, sonrasında lolipop almana izin veririm."

"Şunun kışına yapışabilir mi?" Sean yanımdan geçen bir kadını işaret ediyor, bu kadın kilometrelerce uzunluğunda bacakları olan bir afet. "Bunun üzerinden binlerce kez geçtik. Cidden, bunu ne sıklıkla yapıyoruz? Hiçbir zaman. *Vegas*'tayız, birlikteyiz ve sıkıcı bir boks maçı izliyoruz."

Ben omzumu Dom'un omzuna bastırırken o yanımda saçmalıyor. "Ona neler oluyor böyle?"

Sean'ı göz ucuyla süzüyor ve bakışlarını benimkilere çeviriyor. "Duyguları incindi."

"Sana bunun geri tepeceğini söylemiştim."

"Biliyorsun, varsaymak seni bir pislik yapar, değil mi?" diye karşılık veriyor. "Sadece birkaç tane paylaştık ve ben şu anda Boston'da yaşıyorum, unuttun mu?"

"Bana söylemedi."

"Neden yapsın ki?" Dom'un gözleri üzerimde dönüyor. "Sen *böyle* kanamazsın."

Bir dakika öncesine göre daha sabırlı bir şekilde dikkatimi tekrar dövüşe verdiğimde sözleri aklıma kazınıyor. Tam bir kadın erkeği olmasına ve çok şaka yapmasına rağmen, Sean'ın çok derinliği var ve hayatı gösterdiğinden çok daha fazla ciddiye alıyor. Dom üniversite için Boston'da, Tyler da orduda görev yaptığı için Charlotte ya da Fransa'da olmadığım zamanlarda vaktimi Sean ve Triple Falls'taki bölümün geri kalanıyla geçiriyorum. Bu süre zarfında daha da yakınlaştık, çoğunlukla her şey hakkında konuşur olduk, hayat ve ortak felsefe hakkında çok şey konuştuk. Sean'ın acı çektiği için böyle davranıyor olması ve bunu bana söyleyemediğini düşünmesi beni derinden yaralıyor. Onu suçlayamam, ben ilişki konuşmaları yapmam. Acı gerçek şu ki, çoğu zaman onların gerçekliğiyle özdeşleşemiyorum. Sean'a bakıp onu daha dikkatli inceliyorum ve artık bildiğim için gözlerindeki acıyı ve ondan gelen sızıyı açıkça görebiliyorum.

Sean'ın gülümsemesi, bana doğru baktığında önemli ölçüde azalıyor.

"Ne oldu?" "Sen iyi misin?"

Bakışları yavaşça bana dönmeden önce Dom'a ispiyonculuk yaptığı için gözleri omzumun üzerinden sertleşiyor. "Bir aslanı zambak yastığına koyup aynı şekilde kükremesini bekleyemezsin, değil mi?"

Gözlerini kaçırmadan önce birkaç saniye bakışıyoruz. O zaman anlıyorum, buna neden olan kulüp, *benim kurallarım* ve onların da aynı şekilde odaklanmış ve bağlantısız kalmaları beklentisi.

Suçluluk duygusu beni yakalıyor ve birkaç saniye Lance'in atışını izledikten sonra dizimi onunkine çarpıyorum. "Kurallar hakkında konuşabiliriz. Belki birkaç değişiklik yaparız."

Sean başını sallar. "Başkaları için kötü bir fikir değil ama benim için çok geç." Bilinçsizce, elini mürekkebinin altında yattığı omzunda gezdirir. "Böylesi daha iyi. Henüz yuva kurmaya hazır değilim. Ama o..." diye başını sallıyor. "Ben iyiyim dostum. Olan oldu."

Sean'ın tahmin ettiği gibi, Lance raundu domine etmeye başladıkça dövüş ivme kazanmaya başlıyor. Dikkatimi tekrar Elijah'a veriyorum, Amelia'nın suratına bakıp onu azarlıyor, Amelia aşağılanmış ve dehşete düşmüş bir halde etrafına bakarken yüz hatları acıyla buruşuyor.

"Siktir et," diyor Sean aniden, "Bir bira daha alacağım." Ona saati hatırlatmak için bileğime dokunuyorum.

"Evet, evet," diye sırtıyor, "hep çalışıp hiç oynamamak T.'yi çok sıkıcı bir çocuk yapıyor." Elinde boş fincanla ikimizin yanından geçip imtiyazın ters yönüne doğru yürürken şakacı bir şekilde

eneme vuruyor.

"Nereye gidiyor bu?" Dom soruyor, ikimiz de attığı her adımda daha da kayganlaşan yürüyüşünü takip ediyoruz.

"Kafası iyi mi?" Ben soruyorum.

Omuz silkiyor, gözleri endişeyle Sean'a kilitleniyor. "Her zamankinden fazla değil."

Kafam karışmış bir halde, ringin etrafını saran insan sıralarına doğru tökezleyerek ilerlemeye başlamasını, birkaçını iterek geri çekilmesini ve köşeyi dönmeden önce ellerini özür dilercesine kaldırmasını izliyorum. Elijah'a yaklaştığını gördüğümde niyetini anlıyorum.

Dom küfür ediyor, ben fark edince cebinden telefonunu çıkarıyor ve öfkeyle Sean'a mesaj atıyor. Sean ringin etrafında tökezliyor, sarhoş yürüyüşü etkileyici, özellikle de performansının ortasında kurnazca cebine dokunduğunda, Dom'un mesajlarını görmezden geldiğini bize bildirdikten sonra kurnazca şirket logosunu çeviriyor.

"Bana bunun olmadığını söyle." Sean tökezleyerek hedefimize doğru ilerlerken yumruklarımı sıkıyorum. "Korkarım öyle, kardeşim."

"Onu öldüreceğim," diye homurdanıyorum Sean pozisyonunu alıp yemi hazırlarken, Amelia'dan bir metre uzakta, gözleri ona dikilmiş, bekliyor, kendine özgü bir sırıtış var.

"Orospu çocuğu," diye homurdandım. "Ona tekrar mesaj at."

"Artık çok geç." Dom tam bunu söylerken, Amelia Sean'ı fark ediyor ve içgüdüsel olarak ona karşılık veriyor, tam o sırada Elijah değiş tokuşu yakalıyor. Amelia'nın yüzü beyazlaşıp gözyaşlarına boğulurken lanet okuyorum.

Dom ayağa kalkmaya çalışıyor, ben de kolundan tutup onu koltuğuna geri çekiyorum. Bana dönüyor, duruşu geriliyor, gözleri kararıyor, öfkeleniyor. "Az önce kızın karnına dirsek attı. Neden kimse ona yardım etmiyor ya da bir şey söylemiyor?"

Sean sanki yer altından kayıyormuş gibi yana doğru ilerliyor. Şimdiden dikkatleri üzerine çekmeye başladı, ön sıradakilerin bazılarında tuhaf bakışlar alıyor ve ev güvenliğinin dikkatini çekmesi an meselesi.

Amelia yüzünü kapatıp ellerinin içine hıçkırırken ona, "Ne yazık ki bu insan doğası kardeşim, öfkeni dizginlemeli ve saldırmak için doğru zamanı beklemelisin, yoksa yakalanmak isteyen aptal bir haydut olursun," diyorum.

Ben de ona yardım etmemek için kendimi zor tutarken Sean boşta kalıyor, tam da oynadığı kumar işe yarıyor ve tüm salon ayağa fırlıyor. Ringde, Lance rakibini iplere bağlamayı başardı ve bir dizi darbeye cezalandırıyor, bulanık yumruklarıyla cehennemi yağıdırıyor. Tüm gözler ringdeyken, Sean harekete geçer, bir çelme takmadan önce onlara doğru tökezler ve kafası Elijah'ın kasıklarına iner. Elijah onu uzaklaştırmak için Sean'ı kollarından kavrar; tam Sean kalkıp ona öyle sert bir kafa atar ki, Elijah'ın ağzı açık kalır ve sandalyesine yığılır. Elijah yarı baygın haldeyken Sean, ayaklarını ustaca sürüyerek ve Amelia'nın göğüs dekoltesine yüzüstü düşerek toparlanmayı başarır. Sean ayağa kalkıp özür dilemeden ve koşar adımlarla uzaklaşmadan önce bir anlığına ona sokulunca Amelia'nın gözleri şaşkınlıkla açılır. Amelia Sean'ın kaçtığı yöne doğru gülümserken Elijah yavaşça kendine gelir ve az önce ona çarpan yük trenini aramaya başlar.

Dom yanımda histerik kahkahalar atarak titriyor ve ayakta duran kalabalığın arasına karışan Sean'ı gözden kaybediyorum. Dom'un dudaklarından dökülen kahkaha tufanı, nadir bir ses, kardeşime dönmemi sağlıyor ve onun tepkisi karşısında öfkem azalıyor ve gülümsememe engel olamıyorum.

"Kahretsin, bu paha biçilemezdi," Dom'un kıkırdaması elini omzuma vururken yavaşlamaya başlıyor. "İşte bizim oğlan," diyor gururla, gülümsemesi yüzünü genişçe çatlatarak. "Sadece bu bile bu koltuklar için ödediğimiz paraya değerdi." İkimizin de cepleri gelen bir mesajla gürlüyor ve Sean'dan gelen mesajı görmek için aynı anda ceplerimizi kontrol ediyoruz. İkimizin gerçek zamanlı bir fotoğrafı, Dom gülüyor, ben ona gülümsüyorum.

Nerede çekildiğine dair bir fikir edinmek için fotoğrafa bakarken Dom, "Kurnaz orospu çocuğu," diyerek bir cevap gönderiyor. O yöne bakarak kalabalığı tarıyorum ve birkaç sıra geride oturan Sean'ı görüyorum

Elijah ve Amelia'nın yanından geçerken yüzünde gurur dolu bir gülümseme beliriyor. Elijah ve Amelia onun yanından geçip çıkışa doğru yürürken sırtarak çenemi Sean'a doğru kaldırıyorum ve o da arkasından gitmek için ayağa kalkmadan önce sırtını kaldırıyor.

Ayağa kalkarken Dom'a "Hadi yapalım şunu," diyorum.

Dom elini koluma koyarak beni durdurdu. "Bu onun."

Yarım saat sonra, şeker mi şaka mı yaptıktan ve Michael maskelerimizi ve plastik eldivenlerimizi attıktan sonra, yarım milyon daha zengindik ve hedef alacağımız yeni bir listemiz vardı. Sean ve Dom sayesinde Elijah parmak emmeye başladı ve Amelia daha iyi hayat seçimleri yapmak için özgür kaldı. Ertesi sabah güneş doğduğunda Sean kırık kalbini unutmayı başarmıştı. Ama ben unutamadım. Dom üniversiteden döndüğünde, yuva yapmak isteyen kuşlar için yeni kurallarımız vardı. Onları korumak için özel bir işaret. Cecelia'nın taşıdığı bir işaret.

Biraz soğan doğrarken, gece için aldığım bir yığın şeye bakıyorum ve aşırıya kaçmış olabileceği gerçeğinden çekiniyorum. Cecelia'nın buna bayılacağından emindim. Bir kadeh daha cin içmek için can atarken, güneş ışığı solmaya başladığında bundan vazgeçiyorum ve cep telefonumdaki saate bakıyorum. Kafe bir saat önce kapanmıştı. Evde olmalı. Nöbetçi yeni kuşlara bir mesaj atıyorum.

20'si ne? Kafe.

Benden kaçıyor olabileceği düşüncesiyle yutkunuyorum ve doğramaya devam ediyorum.

Cecelia

Gerginliğimi biraz olsun hafifletmek için boynumu gererek kafemdeki kanepelerden birine oturup telefonum şarj olurken ateşe bakıyorum.

Açılır açılmaz Christy'den cevapsız bir mesaj görüyorum. Aylardır üzerinde çalıştığı el dikimi Cadılar Bayramı kostümleri içindeki çocuklarının bir fotoğrafı. Görüntüye kalp atıyorum ve geri dönüş mesajı atıyorum.

Harika. Seni seviyorum.

Baloncuklar başlayıp duruyor ve ben nedenini biliyorum. Tobias ortaya çıktığından beri onu ne aradım ne de FaceTime'dan mesaj attım ve bana kızgın olduğunu biliyorum. Virginia'ya gittiğimde onu her gün aradım ve o da bir arkadaş olarak bana yeni bir hayat kurmam konusunda yardımcı oldu, kalbim yeniden kırılmıştı.

Her zamanki gibi.

Son zamanlarda onun mesajları kısaldı, daha ani oldu çünkü benimkiler yok oldu. Yıllarca bu saçmalığa katlandı ve bunu hak etmiyor. Aksine, daha iyi bir arkadaşı hak ediyor ve ben arkadaşlığımızı o kadar kötüye kullandım ki bana ciddi şekilde kızması gerekiyor. Gerçek şu ki, yalan söylemekten yoruldum.

Bunu çok uzun zamandır yapıyorum ve bu ilişkimize zarar verdi.

O benim değişmezim, ailem ve daha iyisini hak ediyor ama bunların hepsi Tobias'ı sevmenin bir bedeli. Eğer ona tekrar onunla birlikte olduğumu söylersem, onun desteğini alamayacağımı biliyorum. Ve daha da kötüsü, eğer kalbimi tekrar kırarsa, 'sana söylemiştim'i kaldırabilir miyim bilmiyorum. O yüzden şimdilik yalan söylemek yerine saklanıyorum.

Bu sabah, ona karşı hissettiklerime boyun eğmeye hazırdım, ancak sözümüz kesildikten kısa bir süre sonra, bunu yapmanın beni daha önce birçok kez geri itildiğim bir başlangıç noktasına geri götürebileceğine dair içimi kemiren bir korkuya kapıldım.

Ama onu seviyorum. Ve onu *çok* istiyorum. Bu arzuyu görmezden gelmek gittikçe zorlaşıyor. Neredeyse bir aydır aynı yatakta uyuyoruz ve bir kez olsun onun içinde kaybolmama izin vermedim.

"Dünya'dan Cecelia'ya."

Başını salladığını görmek için Marissa'ya bakıyorum. O anda elinde depozito ile önümde durduğunu ve dikkatimi çekmeye çalıştığı süre boyunca onu duymazdan geldiğimi fark ediyorum.

"Pardon, ne dedin?"

"Eve gitmek istersen depozitoyu alabileceğimi söyledim." Çantasını omuzladı ve bana gülümsedi. "Patron, lütfen bunu söylerken senin iyiliğini düşündüğümü bil."

"*Tamam mı?*"

"Acına son ver ve adamı becer artık." Dudaklarım ayrılırken kaşlarını kaldırıyor. "Her şeyden önce, onu *gördüm* ve Mesih'in kendisi bile onunla günahkârca ve sık sık zina yaptığın için seni suçlamayacaktır. Bunu istediğin kadar düşünebilirsin ama cinsel gerilim, eski acılar, çelişkili duygular ve keşkeleri bir araya getirdiğinde ikiniz bir süre paten kayan hamsterlar gibi olacaksınız."

"Tekerleğin üzerindeki bir hamster değil mi bu?"

"Sence hangisi hamster için daha zor?"

Gülüyorum ve ona başımı sallıyorum. "Sen delisin." "Onu hâlâ cezalandırıyorsun."

"Güven bana. Bunun için sebeplerim var. Ama ben... Ben bu işin peşini bırakmak istiyorum."

"Yani," diye beni dürtüyor ve sırtıyor. "Eve git ve o lanet aslana bin, fare."

"Ben bir *fare* değilim ve bunu anlaması için ona ihtiyacım var."

Başını sallıyor. "O zaman ikna edici ol. Gerekirse onunla dövüşün ama bunu en dantelli *tanganızla* yapın." Fincanlarımızı aldı. "Bunları durulayıp çıkaracağım."

Ayağa kalkıyorum. "Seninle geliyorum."

Alarmı kurdum ve biz kapıya doğru giderken alarm ötmeye başladı.

"Bir gün izin alabilirsin, biliyorsun," diye ekliyor, "buradaki işleri halledebiliriz." "Daha dün yaptım, *yarın* görüşürüz."

Ben kapıyı kilitlerken Marissa Cadılar Bayramı planlarından bahsediyor ve birkaç dükkan ileride park etmiş olan sedandaki iki kuzgunu fark ediyor. Marissa ve ben kaldırımdan inip o da cipine binerken hem selamlamak hem de teşekkür etmek için çenemi kaldırıyorum.

"-O günden sonra onu bir daha göreceğimi sanmıyordum ama potansiyeli var. Bilmiyorum, göreceğiz." Arabasının kapısını açar ve konuşması kesilir. "Tanrım, kadın, bir duvarla konuşmak gibi."

İrkildim ve ona baktım. "Özür dilerim. Ben sadece..."

"Dikkatim dağıldı. Sorun değil kızım," diye sabırla öneriyor ve bir destek göz kırpması ekliyor. "Yarın görüşürüz patron." Jeep'ini çalıştırıp geri çekiliyor, tam o sırada iki çocuk annesi bir anne birkaç kapı ötedeki mini marketten çıkıyor ve yeni satın aldığı iki turuncu balkabağı kabını plastik bir torbadan iki hevesli kostümlü Minyon'a uzatıyor. Beni kaldırımda onları fark ederken yakalıyor, gülümsüyor ve onları cipinin arkasına yerleştirmeye koyulmadan önce el sallıyorum. Onun hayatının da Christy'ninkine benzer bir aile dinamiği olduğunu hayal ediyorum ve gecelerinin nasıl geçtiğini açıkça görebiliyorum. Aceleye getirilmiş bir akşam yemeği, ardından şeker mi şaka mı oynadıkları, şekerleri yüksek çocuklarını pijamalarına soktuktan sonra yataklarına çöküp beşlik çakmaları.

Normal bir hayat.

Buna sahip olabilirdim. Normal olmak için her türlü şansım vardı. Ancak Tobias'la birlikte normal, büyük olasılıkla hiçbir zaman denklemin bir parçası olmayacak. Ve gerçek şu ki, normale sahip olduğumda ona içerledim, tüm varlığım onu reddetti. Onu istedim, onunla bir hayat. Ve o *burada*. Burada çünkü o da beni istiyor ve geri kalanın hiçbir önemi yok.

Tobias'ın duş alırken sırtında açılan yarayı hayal ettiğimde vicdan azabı içime işliyor.

"*Ne yapıyorsun Cecelia?*" Gözyaşlarım tehdit ederken azarlıyorum.

Zaten boşa harcadığım zamanı anlamak için kalbim çatlıyor, zaten on kat fazla ödediği hatalar için ona kızıyorum. Ve o hala her gün kendini cezalandırıyor, kalbi sürekli olarak

kırılıyor. Onu affetmek ve parçalarını yeniden bir araya getirmeye çalışmak yerine, ikinci bir şans olasılığını bizden koparıyorum. O sahip olduklarımız için savaşıırken, ben onu beklentilerle boğuyordum.

Her dakika önemli, onunla geçirdiğim her saniye bir hediye ve ben bunu boşa harcıyorum.

"Her şeyi hatırlıyorum, Cecelia. Söylediğin her kelimeyi, bana attığın her bakışı. Üç çeşit kahkahanı, rüyalarının ayrıntılarını, sinirlenmeye başladığında burun deliklerinin nasıl açıldığını. Tokatlarının acısı, gözyaşlarındaki tuz, göğüslerinin elime oturuşu. Ağzının hissini, amının tadını... Peki sana hangi kısmını hatırlatmamı istiyorsun?"

"Kahretsin." Gözlerim yanıyor, boğazım düğümleniyor, arabamın kilidini açıyorum, direksiyona geçiyorum, kontağı çeviriyorum ve park yerinden kırık kralıma doğru hızla çıkmadan önce vites takıyorum.

On beş dakika sonra eve adım attığımda, evin her yerinde titreyen düzinelerce yumuşak çay lambasını gördüğümde dünyam değişti. Süzülen müziği tanımaya çalışırken kulaklarım dikiliyor; eski, melodik ve yavaş.

Beau beni elimi yalayarak selamlıyor, ben de eğilip kulaklarını kaşıyorum ve oturma odasından hızla geçip mutfaktan gelen hafif tıkırtı sesini takip ediyorum. İçeri girdiğimde Tobias'ın yemek pişirdiğini görüyorum, kaslı ön kolları tavaya zeytinyağı gezdirirken gün batımı gözlerini bana çeviriyor ve dudaklarını selamlamak için kaldırıyor. "Geç mi kaldın?"

Onu yıllar önce Roman'ın mutfağında hayal ettiğimde gözlerim doluyor. "Evet, kusura bakma, telefonumun şarjı bitti ve her ihtimale karşı şarj etmeden karanlıkta eve gitmekten hoşlanmıyorum. Audi'mde şarj aleti var ama ben Camaro sürmeye alışkınım."

Bahanemi geveleyip dururken kaşlarını çatıyor, haftalar önce onu o otoparkta gördüğümde hissettiğim sevinç geri gelirken kalbim çarpıyor. Beni inceliyor, tamamen rahatlamış görünüyor, yanındaki tezgahda dokunulmamış bir içki var. Durduğum yere doğru yürüyor ve omzumdaki çantayı alıp tezgâhın üzerine fırlattıktan sonra bana yaklaşıyor ve önlüğümü çözmek için beni kollarının arasına alıyor.

"Bekle," diyorum, önlüğümünden şişkin bir jack-o-lantern şeker torbası çıkarıyorum, dönüp ona doğru ittiğimde yanaklarım kızarıyor. "Cadılar Bayramınız kutlu olsun."

Ona bakıyor ve dudakları kalkıyor. "Teşekkür ederim." "Aptalca, biliyorum."

"Saçma değil." Omzunun üzerinden başını sallıyor, ben mutfak masasına bakarken dudaklarında mahcup bir gülümseme beliriyor... akla gelebilecek her şeyle dolu, en önemlisi de oyulmaya hazır iki balkabağı.

"Benimle Cadılar Bayramı yapmak ister misin?"

Başıyla onaylıyor ve bana dönüyor, gözlerimdeki yaşları görünce kaşları çatılıyor. "Neyin var?"

"Seni seviyorum," diye ağzımdan kaçırdım. "Bunu senin için bu kadar zorlaştırdığım için özür dilerim." Gözlerimi arıyor. "Hayır, Trésor, hak ediyorum."

"Mutlu olmak için. İkimiz de mutluyuz."

Yüzümü ellerinin arasına alıyor, kollarımı ona dolayıp öperken gözlerinde rahatlama var.

Öpücüğü güçlendirip ona ne kadar aç olduğumu gösterdiğimde şaşkınlıkla inliyor ve başımı eğip mutfağımın ortasında durup keşfederken derinlere dalıyor, boğazımdan düşük bir inilti çıkıyor.

Teslim oluyor ve beni sıkıca göğsüne çekerken gömleğimin arkasını kavırıyor. Ben daha hazır olmadan öpüşmemizi bitiriyor ve beni yatak odama doğru çeviriyor. "Git duş al. Yapacak çok işimiz ve başlarmamız gereken bir satranç oyunu var. Acele et."

Kıçıma hafif bir tokat atıp topuklarımla hafifçe zıplayarak işaretini aldıktan sonra oturma odasına doğru yürüdüğümde evi pırıl pırıl temizlediğini ve süpürdüğünü görüyorum. Yerinde olmayan tek bir şey bile yok. Yürürken yanan ateş içimi ısıtıyor, yatak odasının kapısında durup masamın dağınıklıktan arındırılmış, kitapların rafa kaldırılmış ve düzenlenmiş olduğunu gördüğümde ortam beni daha da rahatlatıyor. Masamın üstünde yeni yazılmış deri ciltli bir günlük ve yanında bir kalem duruyor.

Cher Journal,

Büyükbabamla, Abijah'ın babasıyla, yirmi bir yaşındayken Paris'te bir parkta tanıştım. Kurye aracılığıyla beni masasına davet etmişti. Paris'te bulunduğum yıllar boyunca beni izlemişti ve bu durum sonradan beni çok rahatlatmıştı. Tanışmamızdan önce, bana yardım etmeleri için annemin akrabalarını aramakla yıllarımı geçirmiştım ve Abijah'ın oğlu olduğum için kapılar yüzüme kapanmıştı. Abel için böyle bir durum söz konusu değildi.

Büyükbabam bana bir kez bile sevgili torunundan başka bir şeymişim gibi davranmadı. Annemin Abijah'ı terk etmesinden dolayı da bir kez olsun beni suçlamadı. İlk tanışmamızdan sonra, aylarca her Cumartesi gününü benimle geçirdi, bana hayat ve satranç stratejisi hakkında bildiği her şeyi aktarırken, en değer verdiği oyunu öğretti. Her zaman 'büyüklerini dinle' sözüne inanan biri olmuşumdur ve o da bu kriterlere uymasına rağmen, onunla tanışmadan önce ve sonra karşılaştığım diğer tüm erkeklerden çok daha bilgeydi, bir istisna dışında - ağabeyim.

Abel ile aramda, Beau ile olan bağuma yakın, belki de kan bağı nedeniyle biraz daha fazla bir akrabalık hissettim.

Bu konuda kendimi hep suçlu hissettim.

Ama şehirde çoğunlukla yalnız yaşadığım yılların ardından, ailemden biri, bir arkadaşım vardı.

Tuhaf bir adamdı ve çoğu zaman anlamadığım Şeylere o açıklamadan ėülerdi. Fransız ekmeği, peynir, elma ve akla gelebilecek en sert kahveden oluşan bir diyetle yaŐardı ve

Oyunumuzu oynamadan önce sık sık hepsini getirmemi isterdi.

O yılın sonbaharında, elimde onun en sevdiği şeylerden oluşan bir çanta ile parka gittiğimde, bir önceki haftadan kalan parçalarımızın hala oyunda olduğunu gördüm.

Ve onun gittiğini biliyordum.

Ama bana bıraktığı şey, ailem öldüğünden beri Dom'dan başka kimseden hissetmediğim bir aile duygusuydu. Birlikte geçirdiğimiz zamana değer veriyorum. Çoğu zaman, hayatının bir noktasında önemli bir oyuncu olduğunu hissettim ve bunu çok fazla ayrıntı vermeden sık sık ima etti, ancak hiçbir zaman gerçekten itiraf etmedi. Bununla birlikte, hayatında derinden utanç duyduğu pek çok yön olduğu açıktı. En akılda kalanı da militan bir baba olmasıydı. Belki de ben onun tek oğlunu kaybetmenin acısıyla başa çıkma yoluydum, şirketim acısının bir kısmını dindiriyordu. Ama her ne sebeple olursa olsun bana ulaştı; onu tanımak bile benim için buna değerdi.

Bana söylediği son sözleri hatırlayamıyorum. Geniş bir hafızaya sahip bir adam olarak bu ironik ve acımasız gerçek beni bugün bile şaşırtıyor. O günkü vedasının sıcaklık ve ince öğütlerle dolu olduğundan eminim. Çünkü nasıl bir adam olursa olsun, nazik bir adam olarak, hayranlık duyduğum bir adam olarak ve dürüst olmak gerekirse ailem gibi sevmeye başladığım bir adam olarak öldü.

Yaşayan tek akrabası olarak cenazesine katıldığımda bu yalanın gücünü hissettim ve bir gün öz babamı arayıp bulmaya ve Habil'i onurlandırmak için ona ihtiyacı olan bakımı sağlamaya karar verdim. Ölümünden sonraki hayata inanıyor muyum bilmiyorum ama inanmak istiyorum çünkü yaşayan yakın bir akrabam kalmadı ve hepsinin bir yerlerde yeniden bir araya gelmiş ve bekliyor olabileceğini düşünmek rahatlatıcı.

Eğer ölümünden sonra bir yaşam varsa, Abijah'ı bulduğumda Habil'in ona bakıldığını ve öldüğünde yalnız olmadığını bilerek daha rahat dinlendiğini düşünmek istiyorum. Belki şimdi ikisi de huzur bulmuştur.

Bu beni sık sık rahatsız eden bir soru, ölümden sonraki yaşamın varlığı ve ailem öldüğünden beri var. Çoğunlukla suçluluk duygusu nedeniyle her gün mücadele ettiğim bir soru.

Çünkü eğer bize gerçekten bakılıyorsa ve geçmiş olanlar bizi duyabiliyorsa, itirafım şudur

Öldüğünden beri kardeşimle tek kelime konuşmadım.

Her gün benden bir haber bekliyor mu diye merak ediyorum.

Ve bekliyor olabileceği suçluluğuyla bile, kelimeleri bulamıyorum. Bulabilecek miyim bilmiyorum.

Boğazımda şişen bir yumru ile burnumu çekiyorum ve çevremde bir kayma görüyorum ve omzumun üzerinden bakınca Tobias'ın beni izlediğini görüyorum, kollarını kavuşturmuş, kapı aralığına yaslanmış.

"İstediğin bu mu?"

Kafasında, istediğim şey buydu.

Başımı salladım. "Evet."

"Bunu

yapabilirim."

"Çok özür

dilerim."

"Uzun zaman önceydi."

"Okuduğumda çok uzun zaman önceymiş gibi gelmedi. Abijah'ı hiç sordun mu?"

"Hayır, hiçbir zaman cesaretimi toplayamadım çünkü sanırım bu konu onun için konuşulamayacak kadar acı vericiydi." Dikkatimi tekrar günlüğe veriyorum ve elimi sayfanın üzerinde gezdiriyorum. "Teşekkür ederim."

"Sadece bu sefer okurken seni izleyeceğim. İtirafılarımı okuyup okumamak sana kalmış.

Ve Sensodyne."

"Ne?"

"Sevdiğim diş macunu." Omuz silkiyor. "Hassas diş etlerim var."

Gözyaşlarımın geri kalanını burnuma çekerken gülmeme engel olamıyorum. "Seni seviyorum."

"Biliyorum," ellerini ceplerine soktu. "Bu kadar zor bir görev olduğu için üzgünüm."

"O kadar da zor değil." Durduğu yere doğru yürüyorum ve yüzümü kavırıyor, gözleri şefkatle parlıyor.

"Bir itiraf daha ister misin?"

Başımı sallıyorum, ellerinin esiri olmuşum.

"Sana kadar hiç *gerçek* bir kız arkadaşım olmadı. Sen benim ilk ve *tek* kız arkadaşımydın." Gözleri ciddi, konuşurken sözleri kalbimi parçalıyor. "Flört, akşam yemekleri, seks, ama daha fazlası değil ve Alicia da... dikkatimi dağıtan bir şeydi. Nazikti ve ne kadar dirensem de benimle ilgilenmeye çalıştı, ama gerçek değildi, bir hayatı paylaşmadık," başparmaklarını çenemde gezdiriyor, "balkabağı ya da hindi oymak, Noel ağacı seçmek, ebeveynlerle tanışmak değil. Bunları isteyebileceğimi hiç düşünmemiştim ama istiyorum. Ve bunları seninle yapmak istiyorum."

"Benimle *normal* yapmak ister misin?" Engel olamadığım gözyaşlarım

fişkırıp dökülürken soruyorum. "İstiyorum," diye mırıldanıyor ve gözyaşlarımı

siliyor. "Neden yine ağlıyorsun, Trésor?" "Çünkü bir fare olmak benim için sorun değil... *bazen*."

Kaşları derin bir V çiziyor. "Ne?"

"Anlamak zorunda değilsin."

"Tamam, ben de seni seviyorum *fare*." Eğilip beni tekrar öpüyor, geri çekilirken öpücüğün gücünü ayak parmaklarımda hissediyorum ve güzel yüz hatlarında bir belirsizlik beliriyor. "İyi bir erkek arkadaş olup olamayacağımı bilmiyorum."

"Birlikteyken öyleydin, bilirsin, *yalan söylemek ve manipölasyon yapmak* dışında, ve hala öylesin, bu konuda çok iyisin."

"Trésor, seninle Cadılar Bayramı'nı, seninle Şükran Günü'nü ve seninle Noel'i kutlamak istiyorum, ama
-."

Kıkırdamama engel olamıyorum.

"*Halloweenie*?" "Evet, *seninle*."

"*Hallow-weenie*. Bunu söylüyorsun, değil mi?"

"Evet." Alnındaki çizgi kırışıyor. "Ben de öyle dedim."

"Tobias, *Cadılar Bayramı diye bir şey yok*."

"Evet, var," diye ısrar ediyor. "Annem bunu hep söylerdi."

Homurdanıyorum. "Tobias, bu sadece Cadılar Bayramı."

Bana cahilmişim gibi bakıyor. "Bu bir olay, bir oluşum, bilirsin, o gün ne yaparsan

-." Elini açıklamasında savurarak yüzümü serbest bırakıyor. "Noel şarkıları ve ilahileri var. Cadılar Bayramı ve *Halloweenie*-" Sanki ona garip gelmeye başlamış gibi kaşlarını çatıyor.

Yüzünü okşarken benden kahkahalar yükseliyor. "Ah, seni zavallı adam, sanırım annen bunu çeviride kaybetti. Fransa'dan yeni taşınmıştınız, değil mi?"

Yavaşça başını sallıyor.

"Otuz yedi yaşındasın. Nasıl oluyor da hala bunun doğru laf kalabalığı olduğuna inanıyorsun?"

"Bayramları kutlamam, o yüzden bu nadir bir konuşma," diyor kuru bir sesle. "Mağazadaki kadın bugün beni düzeltmedi."

"Belki de korkutucu, kötü görünümlü bir yabancı olduğunuz için korkuyorlardır."

Zeytin rengi ten rengini gördüğüme yemin edebilirim. "Tobias, aşkım, üzgünüm ama ortada bir Cadılar Bayramı *eylemi* yok." "Her neyse," diye homurdanıyor. "Konuşmama izin verecek misin?"

Dudaklarım tehditkâr bir kahkahayla titriyor,

başımı sallıyorum. "Geçici bir ateşkes

istiyorum."

"Nasıl yani?"

"Kulüp konuşması falan yok, sadece sen ve ben. Sadece biz, Cecelia. Bu yüzden buraya geldim, bizim için. Bu lanet olası kulüple ya da onun bizimle oynadığı rolle ilgili değil. Bir türlü aşamadığımız şey de bu."

"Ne kadar süre için?"

"Günden güne halledebilir miyiz?"

"*Halloweenie by Halloweenie*?" Homurdanıyor ve ben gülüyorum. "Üzgünüm ama bu çok komik." "Böyle devam et. Bu gece seni boğabilirim."

"Ooooo, bir Cadılar Bayramı canlandırması." Kaşlarımı sallıyorum. "Giyinme oyunu mu oynayacağız?" "Evet," diyor monoton bir sesle. "Sen oduncuyu oynuyorsun."

"Ne?"

Gözlerini yatağımın üzerinde bekleyen pijamalarım

dikiyor. "Har, har."

"Yani? Ateşkes konusunda anlaşabilir miyiz?" İfadesi değişiyor, gözlerindeki bakış yalvarıyor. "Geçici bir ateşkes bana mükemmel geliyor."

"Güzel. Bir duş al. Yapacak çok işimiz var. Cadılar Bayramı ritüellerinin bir listesi ve ben de hindili chili yapıyorum. Deanna iyi bir yemek olduğunu söyledi." Kendini durdurdu ve dudaklarımı

birbirine bastırdım, "Soğuk bir gece için *ara* öğün."

"Deanna kim?"

"Kasiyerim." "Kasiyerin
mi var?"

"Hayır, şey, onun hattına gidiyorum." Dudağını ısıırıyor.

"Her seferinde." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Ona

güveniyorum."

"Endişelenmeli

miyim?"

Gözlerini deviriyor. "O daha

genç." "Şimdi gerçekten

endişelendim."

"Erkek arkadaşı Ricky içki dükkanında çalışıyor ve iki çocukları var."

"Onun hakkında çok şey biliyorsun."

"Bana yardım ediyor," diye belli belirsiz

açıklıyor. "Neye yardım ediyor?"

"Seninle," diyor usulca ve kalbim bir kasiyer kıزدan ilişki tavsiyesi aldığı gerçeğiyle sıkışıyor.

"Ona güvenmelisin. İyi iş çıkardın." Ayak parmaklarımın üzerine kalkıyorum ve dudaklarımı

onunkilere değdiriyorum. "Şimdiye kadar çıktığım tüm ilk randevuları geride bıraktın."

Duygularım ona dokunuyor ve o da beni öpüyor, *gerçekten* öpüyor ve çok geçmeden bırakıyor.

Dönüp mutfığa yönelmeden önce gözleri üzerimde geziniyor ve ben de dudağımı ısırıp Beau'yla

birlikte gözden kaybolana kadar arkasından bakıyorum.

Cecelia

Elmayı dişleriyle muzaffer bir şekilde kaldırırken Tobias'ın yüzünden sular akıyor. Ben onu alkışlarken gözleri zaferle dans ediyor, o da sırsıklam olmuş bir köpek gibi saçlarındaki suyu silkeliyor.

"İyi iş, King. Elma için sallanmak, *tamam*," diyorum gülerek, "ama *bütün* kafanı koymana gerek yoktu."

Yüzünü mutfak havlusuyla kuruluyor. "Bunun ne anlamı var anlamıyorum." "Ben de öyle, gerçekten. Bu sadece bir şey."

Havluyu boynunda gezdirirken, "Sanırım gelecek yıl bunu atlayacağız," diyor ve kalbim bir başka yıl fikriyle ısınıyor. Elmayı yere serdiğimiz gazetenin üzerine atıyor, tam o sırada meraklı köpeğim aramıza girip burnunu büyük elma kutusuna daldırıyor.

"Hayır," diye tersliyor Tobias ve Beau bir yığın balkabağı spaghetti bağırsağını patileriyle toplayıp kendisiyle birlikte sürüklemekten önce geri çekiliyor.

"Ah, hadi!" Beau kaçmaya çalışırken ben ağlıyorum. Tobias onu yakalamayı başarıyor ve arka kapıdan çıkmasına izin vermeden önce ayaklarını siliyor. Tobias bitmiş balkabaklarımızdaki mumları yakarken ben de gazeteyi çöpe atıyorum. Kapağı benimkine geri koyarken yanına gidip mutfak lambasını kapatıyorum ve her ikisini de masanın üzerinde incelerken durduğu yerde ona katılıyorum.

"Sanırım sen kazandın," diyorum kuzguni ışıklı balkabağına hayranlıkla bakarak. "Bu harika." "Seninki berbat," diye karşılık veriyor, benim boş dişli balkabağıma bakarak. Onun ciddi ifadesini tartarken içimden kahkahalar yükseliyor.

"Pekala, erkek arkadaş 101, berbat da olsa ya da kot pantolonumun içinde şişman da görünsem, bana yalan söyle." "Şimdi de yalan söylememi mi *istiyorsun*?"

"Sen tam bir pisliksin."

"Haydi," diye emrederek balkabağını aldı. "Kötü ruhları korkutup kaçırmak için onları verandaya koymalıyız."

Sırtarak korkunç balkabağımlı topluyorum ve onu verandaya kadar takip ediyorum. Dondurucu, yıldızlarla dolu gecede yan yana oturuyoruz. Kollarını bana dolayarak, ön bahçemi incelerken beni

göğsüne doğru çekiyor. Araba yolunu kaplayan ağaçlar neredeyse çıplak, ama manzara çok güzel.

Bahçenin büyüklüğü ve uzaktaki ayın sokağın karşısındaki tarlanın üzerinde

ışıldaması. "Burası çok huzurlu, Cecelia."

"Ama?"

"Hayır ama ben *alıştım*. Gel hadi. Hava soğuk."

Tam içeri girmek için döndüğümüzde, karanlık bir cismin bize doğru hızla geldiğini görüyorum ve tam görüş alanıma, göz hizama girip bir metre ötemde dururken çığlık atıyorum.

"Korkma," diye kıkırdıyor. "Sadece Tyler, merhaba diyor," elini kaldırıp onu tersliyor. "O bir drone."

"Evet."

Evet, sıradan, normal, günlük Cadılar Bayramı, Cecelia. Ama hiçbir parçam buna kızmıyor. "Ne zamandan beri dronlarımız var?"

"Sana söylemiştim."

"Hayır, söylemedin. Bana dronlarımız olduğunu söylediğini hatırlayacağıma eminim."

"Oh," diye hatırlıyor, "*ailene* söyledim."

"Biliyor *olmaları* kesinlikle yardımcı oldu." Ona tekrar bakıyorum ve bana pişmanlığını gösteriyor. "Özür dilerim."

"Bu, neden sonsuza dek köpek kulübesinde kalacağının en iyi örneği, King." Drone'un olduğu yere geri dönüyorum ve öpücükler göndermeye başlamadan önce Tyler'a coşkuyla el sallıyorum.

Arkamdan Tobias homurdanıyor ve beni evin içine geri çekip kapının arkasına sıkıştırıyor. Kilidi üç kez çeviriyor, avuçlarını başımın yanına koyuyor, gözlerini kısıyor. "Onları ele verme."

"Hayır mı?"

Çenesini salladı. "Hayır. Pazarlığa açık değil."

"Ne kadar kıskanç bir adam. Başka kimseyi öpmek istememem iyi bir şey." "Hayır mı?"

"Hayır," diye fısıldıyorum ve dudağımı ısııyorum, parmağını kaldırıp dişlerimden kurtarıyor ve başparmağını parmağımda gezdiriyor, gözleri doluyor. Eğilip dudaklarıma kısa bir öpücük konduruyor, uzaklaşmadan önce bakışları pijamalarımaya kayıyor.

Ve şimdi kendi fanilalarımın nefret etmeye başladım.

"Sırada ne var?" Onu mutfığa kadar takip ederek soruyorum.

Yirmi dakika sonra, karamelli elmalar eşliğinde bir cigarayı paylaştıktan sonra Cadılar Bayramı'nı *başlatıyor* ve sırayla birbirimizin ağzına patlamış mısır tıktırıyoruz. Günün aldığı şekil karşısında hayrete düşmüş bir halde, çay lambalarının titremesi ve filminden gelen ışık parıltıları arasında onu inceliyorum. Tobias'ın slasher filmini ilk kez izlemesini izliyorum.

Ben onun ilk kız arkadaşı ve tek aşkıyım. Termalinin içinden göğsünü okşarken bunun gerçekliğini anlıyorum.

Ne kadar büyük ya da küçük olursa olsun, onun ilklerinin bir parçası olmak asla eskimeyecek. Çok fazla şey kaçırdığı acı bir şekilde ortada ve bu nedenle, yaşına ve bu noktaya kadar sürdürdüğü yaşam tarzına rağmen hala orada olan bir tür masumiyet var. Bu kasıtlı değildi. Sadece böyle oldu. Ve bunun gerçekliği o kadar çekici ki, yardım edemiyorum ama ona daha derinden gömülüyorum, onu kendime daha yakın çekiyorum.

Bu tatili, kulübün beklentileri olmadan biraz olsun hayatı deneyimleyebilmek için hak ediyor. Tıpkı birlikte olduğumuz o kısa aylarda yaptığı gibi, ama o zaman bile çalışıyordu. Artık özgür bir adam ve ben bunu onun için iyi hale getirmeye kararlıyım. Benden istediği şey çok basit. Kendisi için, kendi mutluluğu için yaşamasının sorun olmayacağına dair ona güvence vermemi istiyor, çünkü

Başkası için yapmadığı sürece yaşamanın ne olduğunu bilmiyor. Onunla ilgili en inanılmaz şeylerden biri olmasına rağmen, bu alışkanlığı kırmak için çok zorlanacağım, ancak bunun için yeterince acı çekti. Ve doğrusu, hayatının çoğunda bunu yaptığı için kırılmaz bir alışkanlık gibi görünüyor.

Ama benim için her küçük zafer onun için tatlı bir kayıp olacak. Ancak zamanla onu ne istediğine göre karar vermeye, yani kendi ihtiyaçları konusunda biraz daha bencil olmaya zorlayacağım. Ben boğazına bir öpücük kondururken o elini sırtımdaki kanatlarda gezdiriyor. Tanıdık seri katil şarkısı çalmaya başladığında gözleri benimkilere kayıyor, dikkatini tekrar ekrana verip dalgınca parmaklarıyla beni okşarken kaslı kolları beni sıkıca sarıyor.

Gelmiş geçmiş en iyi Halloweenie.

Cecelia

Gece yarısını biraz geçe banyodan dışarı bakıyorum ve Tobias'ı siyah boxer'ıyla, Beau'yu gezdirmekten geldiğimizden beri dizüstü bilgisayarında çalıştığı yatak başlığına tünemiş halde görüyorum. Kapıyı kapatarak musluğu açıyorum ve kutuyu daha önce sakladığım banyo dolabının altından çıkarıyorum. Onu bağlayan yayı çekiştirerek ihtiyacım olanları topluyorum ve soyunup cildime ardıç losyonu sürmeden önce lavabonun altına geri koyuyorum. Yeniden giyinirken meme uçlarım beklentiyle geriliyor, dişlerimi fırçalamadan önce diş fırçamı dolduruyorum.

Ağzımı çalkalayıp parmaklarımı saçlarımda gezdirirken midemde binlerce kelebek uçuşuyor. Son bir kez görünüşümü kontrol ettikten sonra ışığı kapatıp kapıyı açıyorum. Oturduğu yerde onu incelerken kaslı vücudunun her santimini içime çekiyorum, susamış gözlerim onu yutarken nabzım hızlanıyor. Akik rengi saçları dağınık. Şık yüz hatları, görevine odaklanmış bir şekilde daktilo yazarken konsantrasyonla gerilmiş. Kaslı ön kolları esniyor, kalçasından başlayan derin kazınmış V harfini görebilmek için yastığı kaldırıyor. Kapı aralığında oyalanırken bacaklarımın arasında ıslaklık birikiyor, her saniye daha da susuyorum. Ancak yatağın ucunda durmak için hareket ettiğimde parmaklarını tuşların üzerinde durduruyor ve gözlerini yavaşça ekrandan benim durduğum yere kaldırıyor. Yıllar önce benim için aldığı geceliğin üzerinde alev almadan önce yanan gözlerinde yüzlerce duygu uçuşuyor.

Dizüstü bilgisayarını yavaşça kapattığında karnım gurulduyor, ben beklerken tenim uğulduyor, kalbim gümbür gümbür atıyor, o yumruklarıyla yatağın üzerinde kendini ayarlayıp yatağın ucuna doğru ilerliyor. Saniyeler içinde, alnını karnıma bastırıp ipeksi kumaş üzerinde ileri geri gezdirirken açtığı bacaklarının arasındayım.

"Cecelia," gözlerini gözlerime dikip tenimi ateşe verirken adım boğuk bir şekilde çıkıyor. Çenesini karnıma dayayarak, yavaşça yukarı doğru çıkmaya başlamadan önce en nazik okşamalarla baldırlarımı avuçluyor.

"Birçok kez onu atmayı düşündüm," diye fısıltıyla itiraf ediyorum. "Bir ya da iki kez yaptım - yayın üzerinde ketçap lekesi var," diye mırıldanıyorum, dokunuşu heyecanlandırıyor, tüylerimi diken diken ediyor, "ama asla ondan ayrılmayı kendime yediremedim." O bana bakarken saçlarını yoluyorum, elleri yavaşça yukarı doğru ilerlerken parmakları kalçalarımın arkasında geziniyor.

"Eskiden onun içinde uyurdum.

Zor gecelerde kendime bunu takarsam belki..." diyorum, "belki o gece benim için geri dönersin. Bu... aptalca, biliyorum, ama seni o kadar çok özledim."

"Aptal değil," diye fısıldıyor kısık sesle, avuçlarını kışımın kıvrımları üzerinde kaydırarak beni çıplak buluyor. Tenimi okşarken yumuşak bir küfür savuruyor ve uğuldayan bedenimde yangınlar çıkarıyor.

"Yumuşak," diye mırıldanıyor, avuç içleri beni ona göstermek için kumaşı kaldırıyor. "Şehvetli," diye eğilerek dilini yarığım boyunca gezdiriyor. "Narin," diye devam ediyor, geceliğimi ilk kez bedenimden aşağı sıyırdığında beni baştan çıkardığı sözcükleri tekrarlıyor. "Güzel, çok güzel," beni çağıran elleriyle öne doğru çekiyor, amımın üst kısmını hararetle emerken kalçalarımı eğiyor. Koyu renk kirpikleri, zonklayan klitorisimin üzerinde fısıldayan keşifçi bir dille beni yayarken çırpınarak kapanıyor.

"Tobias," diye ihtiyaç dolu inlemem onu ateşliyor ve ayağa kalkıp yüzümü kavrayarak ağızlarımızı birbirine yapıştırıyor. Avuç içimi kaslı karnına doğru kaydırırken o da ağzımı yalıyor. Ben de onun susuz yalamalarına karşılık veriyorum, boxer'ına uzanıp kalın sikini elimle kavriyorum ve başparmağımla kalın tepesindeki prekumu ovuyorum.

Onu kökünden ucuna kadar sıkarken iniltisi ağzımda titreşiyor. Açlık beni ele geçirince öpüşmemize ara verip dizlerimin üzerine çöküyorum ve boxerını indiriyorum. Kışını pençeleyerek onu sıkıca kavriyorum, dudaklarımı yalamadan ve onu boğazımın arkasına götürmeden önce gözlerimi onunkilere dikiyorum.

"Putain." *Siktir.* Ben vahşileşirken, onu daha derine çekerken, dudaklarımdan tükürük salgılanırken, o beni kontrol etmek için saçlarımı yumrukluyor.

"Cecelia," diye tıslıyor, ben damarlı uzunluğunu kalın başına kadar emip tekrar dalarken, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor. Yavaşça keşfetmeye başladığımda, devasa shaftının kenarını yalayarak beni dizlerimden sarsıyor. Kalın parmaklarını kalçalarımın arasına daldırıp beni hazırlamak için onları gererken, bir anda sadece öpücüğüyle yatağa yapıştım. Bir sonraki nefeste sırt üstü yatıyor, beni kolayca kaldırıp yüzüne yaslıyor, bileklerimi kavrayıp kalçalarımın üst kısmına sabitlerken dili titiz yalamalarla içime dalıyor.

Beni yutarken şehvet her şeyi ele geçiriyor, beni merhametine bırakırken dili saldırıyor. Beni yerken her bir itişini hissediyorum, sonunda ellerimi bırakmadan önce iniltisi alt yarımı titretiyor.

"Kaldır," diye emrediyor ve ben de avuç içlerimi şiltenin üzerine koymak için öne doğru eğiliyorum. Saldırıdan titreyene kadar parmaklarını ve dilini kullanmadan önce beni istediği yerde duracak şekilde ayarlıyor. Dilini klitorisime vuruyor, parmakları araştırırken, gererken, becerirken hiç durmuyor. Yalvarma ve hızlı nefesler arasında kekeleyene kadar yapı yoğunlaşıyor. Daha derine inmek için başını kaldırıyor, siyah saçları kalçalarımı gıdıklıyor, sonra bütün vücudumu dudaklarının arasına alıyor, beni işkenceli, rahat yalamalar arasında mahkûm etmeden önce ağzımı öptüğü gibi amımı da iyice öpüyor.

"Dois-je te laisser aller?" *Seni serbest bırakayım mı?*

Dilini klitorisimin üzerinde düzleştirmeden önce nefesi klitorisime çarpıyor ve tam tepeye çıkmaya başladığım anda beni soyuyor. "Tobias," diye yalvarıyorum, daha fazla sürtünme için ağzına sürtünüyorum, o kadar yakınıma ki erken titremeleri hissedebiliyorum orgazmımın. Bana bakıyor, geceliğimin etekleri yüzünde ve boynunda dans ediyor ve altımda onu daha iyi görebilmek için kaldırıyorum. Parmağını dolaştırırken gözleri kapanıyor, çekilmeden önce klitorisimi ısıtıyor.

"Dois-je être indulgent?" *Sana merhamet göstermeli miyim?*

Becerikli bir parmağını G'm boyunca gezdirirken bir başka dolambaçlı yalama ve beni kenara

ekerken hayal kırıklığı içinde haykırıyorum. "Tu n'en as pas fait preuve envers moi." *Bana karşı hiçbir şey göstermedin.*

"Bırak geleyim," diye tıslıyorum, parmağının yerini almak için dilini içeri sokarken saçlarını çekiştiriyorum, daha derine inmek için kıcıımı avuçluyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, avuçlarını ipek kaplı göğüslerimin üzerinde gezdiriyor, sıkıyor ve şekillendiriyor.

Ağzım beni çılgına çeviriyor, ihtiyacım o kadar artıyor ki nefes almakta zorlanıyorum.

Dudaklarını klitorisimin etrafına kapatıp emmeden bir saniye önce hırıltısı duyuluyor ve parmağının işaretile patlıyorum. Ben dışarı çıkarken kalçalarımı kavırıyor, ben paramparça olurken beni cennet gibi ağzında ileri geri gezdiriyor, adını söylediğimde bir çığlığa yaklaşıyor. Sonrasında sırlıklam ve titrerken, yüksekliğim kısmen azalana kadar beni kucaklamaya devam ediyor.

Ve sonra sırtüstü yatıyorum, ağzıma karşı inliyor, gözleri talepkâr. Avuç içleriyle kalçalarımı ayırıp bacaklarımı yukarı kaldırıyor ve kalın başını kıvrımlarımın arasından geçirerek hınzırca alay ediyor.

"Lütfen."

Beni kızdırırken, ben onun altında kıvrana kadar tacıyla klitorisime masaj yaparken, içim korkunç bir ihtiyaçla ağrıyor.

"Bana bak," diye emrediyor. Dünyayı sarsan bir hamleyle içime girerken gözlerimi onun erimiş derinliklerine kaldırıyorum. Ona bakarken sırtım eğiliyor, ağzım açılıyor, gözleri kapanırken nefesim kesiliyor.

"Putain. Mon Dieu." *Siktir. Aman Tanrım.*

İstiladan boğulurken, amım acı verici bir şekilde nabız gibi atıyor, tam gözleri alev alev açılırken her santimini geriyor.

"Affet beni." Boğazımı kavırıyor, geri çekiliyor ve acımasızca tekrar sokuyor. İçimi terk edilmişçesine yırtarken bağıryorum, kalçalarım titriyor ve beni yok olmak üzereymişim gibi sikiyor.

Dizlerinin üzerine kalkıp kalçalarımı birbirinden daha da ayırırken tırnaklarımı göğsüne batırıyorum, bakışları tekrar içeri girerken birleştiğimiz yere dalıyor. Ben de onu izliyorum, birleşmemizi görünce aynı şekilde kendimden geçiyorum.

"Ma chatte. Mon corps. Ma femme. Mon cœur. Ma vie." *Amım. Vücudum. Kadınım. Kalbim. Hayatım.*

Sözleri beni serbest düşüşe geçiriyor, başka bir orgazm beni felç ediyor, aceleyle hızlı nefesler alana kadar beni alt ediyor. Artçı şoklarla dalgalanarak başını eğiyor, beni çılgınca öpüyor, ipekle kaplı göğsümü ağzına almadan önce kalın dudakları açıkta kalan tenimin her santimini fırçalıyor, diğerini emmek için malzemeyi aşağı çekiyor. Üstümde titremeye başlıyor, öpüşleri çılgınlaşıyor, sevişmesi sanki zamanımız tükeniyormuş gibi aceleye geliyor.

Göğsü ince bir ter pırıltısıyla parlıyor, beni acımasızca tahrip ediyor, ta ki ben değişimini hissedene, onun bocaladığını hissedene kadar. Bir homurtuyu yutup beni kollarımın altından tutup omuzlarımı kavrarken, göğüslerimiz birbirine değerken ellerimi kanatlarımın üzerinde gezdirirken onun adem elmasını öpüyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor usulca, yavaşlıyor, nazikçe içime doğru yuvarlanıyor, ağzımı yakalıyor ve hızına uyacak şekilde dilini sokuyor. O zaman öpücüğündeki tuzun tadını alıyorum, umutsuz sesler ondan dökülmeye başlıyor. Onu yatıştırmak için elimden geleni yaparken gözlerim doluyor.

"Tobias," diye mırıldanıyorum, ağzını eğip boynuma özür dileyen öpücükler kondururken.

"Je t'ai perdue," *seni kaybettim*, diye geveliyor başını kaldırırken, bakışlarındaki çiglik beni ele geçiriyor, kalbimi öyle sıkıyor ki, çok değer verdiğim son korumayı da kaybettiğim için inliyorum. Bu sikişmek ya da sevişmek değil. Bu, keşfin zirvesinde birbirinden koparılmış iki ruhun yeniden birleşmesi. Farkındalık aramızda akıp giderken ve biz yeniden bir olurken, var olan hiçbir boşluktan iz bırakmazken, onun da şu anda bunu hissettiğini biliyorum.

Üstümde titrerken, yatağın kenarını kavrayıp derin itişlerle içime doğru sallanırken zahmetsizce birlikte hareket ediyoruz; aşkını, bağlılığını, özürlerini mırıldanırken beni tekrar tekrar dolduruyor.

Parmaklarımı pazuları boyunca gezdirmeden önce göğsünü yokluyorum. Gözleri artık beni aramıyor.

ama içimde daha derinlere iniyor, içimde sadece onun ulaşabileceği yere kolayca gidiyor.

Aramızdaki yenilenen bağ moleküler bir his ve iyileşirken acı veriyor. Eminim ki Tanrı bana bu dünyada sadece bir dakikalık bir yaşam bahşetseydi, bunun neden ve kimin için hayatta olduğumu tam olarak bildiğim *bu dakika*, onunla geçirdiğim bu an olmasını isterdim.

Hayatımın aşkına bakarak, onu kalbimdeki yerine tamamen geri kabul ediyorum, hiçbir zaman kontrol edemediğim ve kendi kalbi attığı sürece asla kontrol edemeyeceğim tek şeye teslim oluyorum.

Çünkü o benim.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum.

Ve son bir hamleyle ve fısıldadığım sözlerle boşalıyor.

Chapter
Twenty Eight

Cecelia

Tobias, hayatımın en yoğun seksini yaşadığım saatlerden sonra beni ayaklı küvetimde kucaklıyor. Tek kelimemizin zevk dolu inlemeler, homurtular ve çaresiz nefesler arasında yumuşak bir şekilde 'seni seviyorum' olduğu son yorucu seansımıza rağmen çoktan sertleşmişti. Birbirimizi bedenlerimizle, dudaklarımızla ve muhtaç ellerimizle iyileştirmeye çalışırken açgözlülüğümüzle kendimizi harcadık. Sıcak, sırlıslık bir bezi kaldırıp omuzlarımda gezdirdiğinde öne doğru eğilerek ona erişim izni verdim, ellerim kaslı kalçalarına dayalıydı.

"Sence lanetlendik mi?" Ben soruyorum, o da bez parçasını hareketsiz bırakıyor ve sırtımın ortasında gezdirmeden önce sorumu düşünüyor.

"Bence zaman zaman kendimizin en büyük düşmanı oluyoruz ve çok fazla dış gücün bizi parçalamasına izin verdik. Özellikle de benim."

"Yıldız çarpması," diye fısıldadım.

"Katılmıyorum."

"Peki ya diğer dış güçler? İhtiyacımız olduğunda iyilik perilerimiz hangi cehennemdeydi?"

O da onaylayarak homurdanıyor. "Berbat bir iş çıkarmışlar." "Aşk Tanrısı mı?" Ben soruyorum.

"Sana çok fazla ok attı."

"O da kovuldu. Kimse gelmedi mi?" "Hayır."

"Azizler mi?"

"Hiçbiri," diye fısıldıyor, ben göğsüne yaslanıp dinlenirken parmaklarını karnımda gezdiriyor.

"Ne Bayan Şans, ne Zaman Baba, hiçbiri."

"Pislikler," diye homurdanıyorum. "Bize başka kimin göz kulak olması gerekiyor?" "Şey, Tanrı var. Ama sanırım ben doğmadan önce onu kızdırmışım."

İfadesi kalbime dokunuyor. "Hayır, yapmadın, Tobias. Unutma, Eyüp en sevdiklerindendi ve Allah ondan her şeyini aldı; servetini, ailesini, sahip olduğu her şeyi.

şeytana bir şey kanıtlama hastalığı. Ona cehennemi yaşattı, bu yüzden belki de Tanrı'nın gözdesi olmak o kadar da harika değildir."

"Bu durumda, belki de ben bir favoriyimdir."

Tırnaklarımı bacaklarında gezdiriyorum. "Sen benim en sevdiğim ve tanıdığım en iyi erkeksin." Parmakları hareketsiz.

"Sana yaşattığım onca şeyden sonra, iyi bir adam olduğuma inanıyor musun?"

Kollarında dönüyorum ve ona sarılıyorum, parmaklarını sırtımın alt kısmında birleştiriyor, kaşları kırışıyor.

"Sen inanılmaz bir adamsın. Daha önce birlikte olduğumuzda gerçek yüzünü göstermiştin. Son yıllardaki davranışların çoğunlukla acıdan kaynaklanıyordu ve hala acı çekiyorsun aşkım. Kusurlarını saymaya başlamayacağım çünkü boş ver, benim de kusurlarım var ama özünde saf altından yapılmışsın ve söylediğin ya da yaptığın hiçbir şey beni aksine ikna edemez."

Hiçbir şey söylemeden başımın arkasını tutuyor ve avucunu sırlıslıkla saçlarımda gezdiriyor.

"Seni algılayışımın hoşlanmadığını söylüyorsun Fransız, ama benim algılayışım çarpık değil. Senin her yanını, iyi ve kötü her yanını seviyorum. Aramızdaki bu şey hala yeni. Kapıdan çıkar çıkmaz mükemmel olmayacağız. Ama senin her şeyin benim her şeyim, benim inatçı Kralım, her zaman."

Gözleri vücudumda geziniyor, içimi ısıtıyor. "Biz mükemmel olmayabiliriz ama sen öylesin."

"Hayır, değilim, ama seninle zaman zaman istediğimi elde edemeyeceğim gerçeğini aştım. Öfke nöbetleri

önemli olan şey için bir noktada yol kenarına düşmek gerekir."

Kısa bir süre dudağını ısıtıyor. "Sean gibi konuştuğunu söylemem garip mi?" Omuz silkiyorum. "Sean'ın sesinin sana benzediğini söylemek garip mi?"

Aşağı bakıyor. "İnsanların pislik dolu küvetlerde oturup bunun kendilerini temizlediğini düşünmeleri garip değil mi? Bu suyun üstünde yüzen pislikleri görebiliyorum."

"Hayır, seni Fransız iffet düşkünü, ama az önce simit gibi bükülmüş ve neredeyse bayılana kadar çekiçlenmiş bir kadın için banyo iyidir. Ev idaresi becerilerimi de eleştirme."

"Değilim, Trésor." Başparmağını ve işaret parmağını birbirine sürterek inceliyor. "Hiçbir şeyiniz yok."

"Ya da belki de çok bakımlıdır."

Kalçalarını kaldırıyor, ereksiyonunu merkezimde gezdiriyor, klitorisime vuruyor... öylece.

"Bakım bana çok cazip geliyor." Gözleri parlıyor ve parmağıyla meme ucumu izleyip sert bir tepe noktasına getirirken sırtarak başımı sallıyorum.

"Bana bilmediğim bir şey söyle, Fransız." "Ne bilmek istiyorsun?"

"Bilmediğim her şey, ki görünüşe göre bu *çok fazla*."

Boynumun kenarındaki saçları topluyor ve gür dudaklarıyla yatıştırırmadan önce omzumun derisini ısıtıyor.

"Konuş, King. Yarın işte dayak yemiş gibi görüneceğim."

"Yarın işe gitmeyeceksin."

"Göreceğiz."

"Bir gün. Buraya geldiğimden beri *benim* için tek bir gün bile ayırmadın."

"O gün ne yapacağız?"

Kalçalarını tekrar çekiyor ve ben inliyorum. "Tobias, yapamam."

"O zaman izin ver." Suyun içinde bile, içimde kıvrılmadan önce klitorisim boyunca bir parmağını ovuştururken kendimi kayganlaştırdığımı hissediyorum.

"Prezervatif kullanmadık," diye belirttim. "*Dört seferde de.*" Parmağını çekmeden önce durdu,

iki elini küvetin kenarına dayayarak.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorsun. Dolapta gördüm. Düzenli olarak kullanıyorsun." Başıımı salladım.

"Peki, bu konuşma gerekli mi?" "Değil mi?"

Çenesi kıpırdıyor ama sorusu acı içinde geliyor. "Benden sonra biriyle birlikte oldun mu?" Başıımı sallıyorum. "Hayır, Tobias, hayır, tabii ki hayır."

Ben de aynı soruyu kelimeler olmadan soruyorum.

"Cecelia," diye iç geçirir. "Hayır, lanet olsun hayır. O gece sana o kadar sert davrandım ki... ve sen gittikten sonraki haftalarda kendime bile bakamadım."

"Ben de öyle düşünmüştüm, ama-"

Başını sallayarak sözümü kesiyor. "Bek rken bile kadınlara pek düşkün değildim," diye itiraf ediyor. "Ve bir sürü şansım oldu."

"   çamaşırı modelleriyle," diye ekliyorum kuru bir şekilde.

"Ve bir Fransız film yıldıztı," diye göz kırıyor.

"Siktir git King," diyerek kucağından inmek için hamle yapıyorum ve beni kolayca sabitliyor, dudaklarından memnun bir kıkırdama geliyor. " şte benim kıskanç b b 'm."

Burnumu kırıştırıyorum. "Bu ikimiz için de sağlıklı değil."

"Bu bizim kim olduğumuz ve birbirimiz söz konusu olduğunda nasıl hissettiğimiz. Ve bu yüzden gerçekten umurumuzda değil, değil mi?"

Başımı  ne eğdim. "Sonunda  ift terapisine gideceğiz ve  fkelerimizle muhtemelen buna ihtiya ımız var."

Çenemi  imdikiyor ve kaldırıyor. "Sana bağımlıyım ve sana dokunduğum andan beri  yleyim. Geçmişte... bazen insanlarla hiç temas kurmadan çok uzun süre geçirirdim. O kadar uzun süre odaklanmıştım ki, bu benim için bir öncelik değildi - ta ki sana kadar. Senden bir fırt çektim ve lanet bir şeytan gibi oldum. şimdi doğru kadını, seni beklediğimden eminim. Ve iyi ki azıcık sabrımı *sana* saklamışım, yoksa  l  bir adam olurdum."

"Har, har. Başa çıkılması kolay biri olduğunu mu sanıyorsun?" "Hayır. Ben senin seçtiğin şeytanım."

"Peki ben kimim?"

"Sen beni sürekli kendi dirgenimle kı ımdan bıçaklayan meleksin."

"Tamam, sorumdan yeterince ka tın. Söyle bana," diye ısrar ediyorum, avuç i lerimi kaslı kollarında gezdirerek. Çünkü yapabilirim. Çünkü o benim.

"Bilmediğin bir şey mi var?" Gözlerindeki parıltı s ner. "Shelly az kalsın beni hapse attırıyordu ve bunun bir esprisi yok. Sen gittiğinde, gitmene izin verdiğimde deliye döndüm."

"Senden nefret etmek istedim."

"Yaptığından emin olmak için elimden geleni yaptım, ama bl f m  gördün, inatçı kadın."  kimiz de g l msemiyoruz çünkü bu gerçeğin acısı çok fazla.

"O hayatta çok daha g vendeydin Cecelia."

"Mutlu değildim. Asla tatmin olamazdım."

"Ben de  yle. Ofisimden ayrıldığın, beni terk ettiğin ve Triple Falls'u terk ettiğin gün Jaguar'ımı hurdaya çevirdim." "Ne?" Biraz su kaldırıp omuzlarıma dökerken kollarında geriye doğru sarsılıyorum.

"Seni kaybettiklerinde," diye başını sallıyor, "lanet olası aptallar, bunu bilerek yaptığını ve bulunmaya niyetin olmadığını biliyordum. Elimde hiçbir şey yoktu. Cep telefonunu, her şeyini

atmıştın. Audi'ni bile hacizde bıraktın. Aradıkları anda boku yediğimi anladım ve sanırım bayıldım.

"çünkü kazaya kadar geçen dakikaları hatırlamıyorum. Birden deliye döndüm." "Ve arabayı hurdaya mı çevirdiniz?"

Başını
sallıyor.
"Özür
dilerim."

"Seni durdurmam için bana her şansı verdin." Başını küvetin kenarına yasladı. Gözleri tavana sabitlenmiş. "Tanrım, Cecelia, hayatımda hiç bu kadar berbat olmamıştım. Sadece o telefon konuşmasını düşünüyorum." Başını kaldırdı, gözleri yalvarmasına rağmen talepkârdı. "Bunu bir daha yapmayacağına söz ver."

"Tobias-"

"Sana yalvarıyorum Cecelia. Kavga edersek, en kötü halimizde olursak, ne kadar kızarsan kız, senden tek istediğim bu. En büyük kavgalarımız güvenlik konusunda olacak, bunu biliyorum. Ama lütfen kendi akıl sağlığım ve huzurum için seni korumama izin ver, buna ihtiyacın olmadığını düşünsen bile. Bunu kaldıramam. Dayanamıyorum amina koyayım." O kadar güzel işkence görmüş görünüyor ki, yüz hatları acıyla buruşmuş, kirpikleri damlayan su yüzünden daha da kararmış. Eğer bu hayat gerçekten benimse, eğer Tobias zamanla niyetinde samimi olduğunu kanıtlarsa, yaşamak için daha iyi bir yol hayal edemiyorum.

Alnımı onunkine bastırıyorum. "Söz veriyorum."

Çenemi kavıyor ve bir santim geri çekiliyor, hâlâ kendi istediğini elde etmeye niyetli.

"Her zaman mı?" "Evet, seni domuz kafalı orospu çocuğu."

"Bu söz diğerlerinin üstünde," diye ısrar ediyor, "her şeyin üstünde." "Sana söz veriyorum, Tobias."

"Merci." Ses tonunda rahatlamaadan başka bir şey yok. "Peki ya benim seni korumam?"

Kaşlarını çatıyor, ben de alay ediyorum. "Belki de beni algılayışını beğenmiyorum. Bazen gözlerindeki yansımayı görüyorum ve hala tanıştığın on dokuz yaşındaki saf çocuğu gördüğünü biliyorum. Belli ki kimin için geri döndüğünü unutmuşsun." Onu elimle sıkıca kavrayıp tırnaklarımı sikini örten ipeksi deriye geçirirken dişlerini dudağının üzerinde gezdiriyor. "Sana hatırlatmamın zamanı geldi de geçiyor bile." Kalçalarını kaldırıp yavaşça üzerine çöktüğümde gözleri parlıyor ve beni takip ediyor.

Chapter Twenty Nine

Tobias

Yaş Otuz Bir

Beceriksizlik. Katlanamadığım bir şey varsa, o da elimde para ve kaynak olması ve şu anda bana yaptıkları tüm iyilikler için ikisini de sikeyim.

Abijah'ı arayışım sonuçsuz kaldı. En son yürüdüğüm sokakta görüldüğü rapor edilmiş. Ama adam asla aynı yerlere gitmez. Gelmesi zor biri ve bizden bu kadar uzun süre kaçmış olması beni yıpratıyor.

Yönümü değiştirip sokağın sonundaki bara doğru ilerlerken telefonum cebimde tıkırdıyor, bir günün daha başarısızlığını temizlemek için duş almadan önce bir içki içmek niyetindeyim.

"Oui?" Telefonumu açarak bağıryorum ve hattın diğer ucunda tereddütle karşılaşıyorum.

"Tobias, ben Matt, Virginia."

"Dinliyorum."

"Bunu sana söyleyen kişi olduğum için üzgünüm dostum ama haklıydın." "Nasıl yani?"

"Kısa bir süre önce buluşmaya bir kız getirdiler ve ben gerçekten hiçbir şey düşünmedim."

Orospu çocuğu.

Son birkaç aydır Dom ve Sean garip bir şekilde ortalıkta görünmüyorlar, sadece asgari düzeyde bilgi veriyorlar ve son birkaç haftadır onlara ulaşmak giderek zorlaşıyor. Aralarında yeni bir proje başlattıklarını ve eski numaralarına devam ettiklerini düşünmüştüm ve yanılmamışım.

"Kız kardeşim o gece onunla tanıştı. İyi bir kıza benzediğini ama kulübe uygun bir tip olmadığını söyledi."

Bir elimi terden kayganlaşmış saçlarımda gezdirip sokağı son bir kez daha tarıyorum, kızgınlığım artıyor. Masum birini bu işe karıştırmak kardeşlerime kalmış, hem de ne için? En fazla çığneme oyuncağı olur. Zamanı geldiğinde bu konuda sabırlı olacağıma yemin etmiştim. Belli ki yuva kurmayı ciddiye almıyorlar, bu da beni kızdırıyor çünkü en azından bu, dikkatlerini dağıtmak için iyi bir neden olurdu.

"Adının Cecelia olduğunu söyledi."

Matt devam ederken adımlarımın ortasında duruyorum, gözlerim kıpkırmızı oluyor. "Ama bundan fazlasını alamadı."

Telefonumu yanımdaki binaya fırlatmamak için kendimi zor tutuyorum. "Tekrar edebilir misiniz?"

"İyi birine benzediğini söyledi-"

"Hayır, isim. Cecelia olduğuna emin misin?"

"Evet. Cecelia, değil mi?" Kız kardeşiyle konuştuğunu anlayabiliyorum. "Evet dostum, adı buydu. İçki içmek ya da esrar çekmek konusunda isteksiz olduğunu söyledi. Tam olarak kulüp tipi değil."

Kulübümde yer almak için esrar içen, alkolik ve düşük ahlaki standartlara sahip biri olmanız gerekmediği konusunda onu düzeltme isteğimi görmezden gelerek daha acil bir soru sormayı tercih ediyorum. "Bu buluşma ne zaman?"

"Bir buçuk ay demek istiyorum, belki iki."

"Hangisi?"

Telefonu göğsüne dayamış, muhbir kız kardeşine danıştığına şüphe yok. "Alicia, bu benim kız kardeşim, iki diyor. O zamandan beri bir buluşmaya gitmedik ama başka bir buluşmaya gidip gitmediğini öğrenmeye çalışabilirim."

"Bunu öğrenmemelisin, değil mi Matt?"

Tüm kulüp anonimlik üzerine kuruludur, yani neler olduğunu bilmek için *orada bulunmuş* olmanız gerekir. Gevşek dudaklara müsamaha gösterilmez ve onun tereddütü bana daha iyi bildiğini söylüyor. "Hem bu iyilik hem de bu bilgiye olan ilgim sadece benimle sınırlı, anlaşıldı mı?"

"Crystal."

İki ay.

Bildiğim kadarıyla iki tane. Paris'te kalmak için istifa ettiğim bir yazın iki ayı, Dom ve Sean'a kulübü yönetmeleri için güvenirken, zamanımı öz babamın peşine düşmeye adadım. Finansal gelecekleri hakkında endişelenmelerine gerek kalmasın diye aylarca aracılık yaptım. Risk aldığım, evraklara adımlı yazdığım, hayatımı tehlikeye attığım aylar. Antoine'ın kalan insanlığını da benden söküp almasını engellemek için ağza alınmayacak eylemlerde bulunarak takas yapmak zorunda kaldığım aylar.

İşin kötüsü? Dom, yardımına çok ihtiyaç duyduğum birden fazla olayda beni açıkta ve savunmasız bırakarak radardan kayboldu. Kardeşim beni asla açık ve savunmasız bırakmadı ve bu yüzden şüphelendim ve orijinallerimizden birinin yardımını istedim.

"Oraya gitmemi ister misin?"

"Hayır. Ben hallederim."

Teşekkürler, Matt."

Aramayı sonlandırıp şoförümü çağırıyorum ve saniyeler içinde arabamın arkasındayım, Cecelia Leann Horner'a göz kulak olmakla görevli Kuzgun'dan gelen raporlara bakarken dizüstü bilgisayarım açık.

"Où allons-nous, monsieur?" *Nereye gidiyoruz, efendim?*

E-posta adresime girip başımı sallıyorum. "Je ne sais pas encore." *Henüz bilmiyorum.*

Raporları her hafta, saat gibi, sıklığında hiçbir değişiklik olmadan geliyor ve ihmalkar bir şekilde aylardır tek bir tanesini bile kontrol etmedim. Aslında bakmam için bir neden de yoktu. Cecelia ve Roman'ın ilişkisi, onu en son on yıl önce gördüğümünden beri yok.

Bir ay öncesine ait bir e-postayı açtığımda Sean ve Dom'un aldatmacasının ağırlığını

hissediyorum. Bir ay önce Cecelia'nın hâlâ Peachtree City'de yaşadığı bildirilmişti.

Dom.

Daha önce sayısız kez yaptığı gibi bunu da kolayca manipüle edebilecektir. Bu onun için çocuk oyncağı.

"Peki ya Helen?"

"Helen'i bu işin dışında bırakıyoruz."

Roman'ın. Siktiğimin. Kızım.

Onun dışında herkes. Roman Horner'ın kızı dışında herhangi biri.

Gerçekten, onun dışında herhangi bir kadın.

Ve daha da kötüsü, onu bana tercih ettiler.

Eğer Roman'ı alaşağı etmek için bir hamle olsaydı, bana söylerlerdi. Ama Dom... Eğer onun sadakatine ve güvenine sahipsem, bunu neden benden saklasınlar ki?

Çivili iğneler göğsümü delmeye başladığında ihanet içime işliyor. Bir şişenin kapağını açıp titreyen ellerimle bir içki dolduruyorum, şoförüm bana bakarken ben ceketimi çıkarıp kravatımı gevşetiyorum ve dünyanın üzerime kapandığını hissediyorum.

Neden? Bunu neden yapsınlar ki? Roman'ı alaşağı etmeye çok yaklaştım. Yıllarca bekledim, yıllarca hamle yaptım. Bunu biliyorlar. Ne kadar yakın olduğumuzu biliyorlar. Sean, harekete geçmeden önce bir şey kaçırıp kaçırmadığımızı görmek için biraz daha derine inmeye çalışmak üzere fabrikaya geri dönmek için garajdan ayrıldı.

Yıllarca bekledikten sonra en fazla aylar kaldı. Bu hiç mantıklı değil.

Daha fazla yalanla beslenmek için ikisini de arama dürtüsüne direnerek, göğsümdeki yanmayı avuçluyorum, sırtım terden damlıyor.

"Her şey yolunda mı patron? Hastaneye gitmeye ihtiyacınız var mı?" *İyi misin, patron? Hastaneye ihtiyacınız var mı?"*

Cevap olarak başımı sallıyorum, sonra biraz daha cin içiyorum, kafamda tek bir soru dönüyor: Neden?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Ve ben bundan çok korkuyorum çünkü bir şekilde, biliyorum, çoktan bitti. Antoine'a gideceğimi bildirmek için Palo'ya bir mesaj atıyorum.

Ben Amerika'ya gidiyorum.

Cevabı neredeyse anında geldi.

Ona kendin söyle.

İlişki dinamiğimiz yıllar içinde daha iyi yönde değişmiş olsa da, Palo huysuz ve ne yapacağı kestirilemeyen biri. Ama şu ana kadar bana destek olduğu zamanlar, olmadığı zamanlardan daha fazla. Sahip olduğu arkadaşlarıyla birlikte nefret dolu bir piç olduğu için onu suçlayamam. Antoine'a karşı artan nefretini ve kızgınlığını şimdiden kendi avantajıma kullanıyorum. Yıllarca karısının hasretini çektikten sonra yaklaşıyor, ki bunun bir ittifak sağlamanın son adımı olacağını biliyorum. Sadece zamanımı beklemeliyim.

Babam elimden kaçarken ve kardeşlerim ellerimin arasından kayıp giderken, içimde hiç hissetmediğim bir öfke birikiyor. Kendi taktiklerimi bana karşı kullandılar, beni dışarıdaki lanet adam yaptılar, hepimizi içine soktuğum çemberin dışına ittiler. Şu andan itibaren, gerekçeleri ne olursa olsun kardeşlerime aynı şekilde güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum. Bu düşünce göğsümü ovuşturmama neden oluyor.

Tap. Tap. Dokun.

Roman'ı adalete teslim etmek için yaptığım onca fedakârlıktan sonra. Onlara sunduğum onca fırsattan sonra tek istediğim sadakat ve güvendi ve onlar bana bunu bile veremediler mi?

Öz kardeşim, düşmanımızın kızı olan bir kadın için bana sırtını döndü. Ve bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim.

"Biliyorsun, varsaymak seni bir pislik yapar." Dom'un sözleri aklımdan geçiyor ama başka neye inanabilirim ki? En az iki aydır bana yalan söylüyorlar, daha da kötüsü *beni kasıtlı olarak*

aldatıyorlar.

Dom kontrol istiyor mu? Bunun için beni incitmeye istekli mi? Bu bir çeşit yan hamle mi?

güç kazanmak için beni tahtadan mı atacaksın?

Eğer öyleyse, onunla dövüşmeyeceğim. Alabilir. Ben yalnızca birlikte inşa ettiklerimiz için, gelecekte yapabileceklerimizi paylaşma olasılıkları için yaşıyorum. Bu benim için yeterli. Ne kadar hırslı olsam da, bu yeterli.

Yeterince cömert olmadım mı? Yeterince destekleyici? Kardeşten çok patron mu oldum? Bu yüzden mi bana böyle ihanet etmesi bu kadar kolay oldu? Ailemize ihanet etmek?

"Yüce Tanrım." Kravatımı çıkarıp yakamı ilikledikten sonra şoförümü tersledim. "À la maison." *Eve.*

Renkli camdan yeni bir dünyaya bakıyorum, her zamankinden daha yalnız hissettiğim, kesinlikle yanımda kimsenin olmadığı bir dünyaya. Sokakta umutsuzca iyi bir yüz, bir işaret, bana mantıksız düşündüğümü söyleyecek lanet olası bir kuş arıyorum. Ve işte o zaman onu görüyorum; tanıdık bir yüz, ilk Triple Falls acemilerimizden biri, köşeyi dönüyor, ben geçerken cep telefonunu kaldırırken çenesini eğiyor.

Dom beni takip mi ettiriyor?

Her zaman nerede olduğumu bilen tek kişi o. Kardeşim.

Benim kanımdan.

Mücadele ettiğim, kendimi yoksun bıraktığım, fedakârlık yaptığım, ihtiyaçlarımı bir kenara ittiğim, isteklerimi görmezden geldiğim onca yıl, ben onlarla birlikte bu hayali inşa etmek için yorulmadan çalışırken kardeşlerimin dolu dolu yaşamasını izleyerek geçirdiğim onca yıl.

Peki ne için?

Ne için?

Cep telefonum çalışıyor ve telefonu kaldırdığımda lanet ediyorum, cevap verdiğim anda sesi tıslayarak çıkıyor. "Hiçbir yere gitmiyorsun, Ezeziel."

"Ses tonun hoşuma gitmiyor, Antoine."

"Umurumda değil," diye tersliyor. "İşimiz var."

"Palo'ya bilgi veririm. O halledebilir."

"Sabrımı sına, Ezeziel. Planların beklemek zorunda kalacak."

Eve dönmem üç haftamı aldı. Antoine'ın pençesinden kurtulup kendi işimi kendim halledecek kadar yakamdan düşmesi için üç haftaya ihtiyacım vardı. En güvendiğim adamların elleriyle parça parça beslendiğim yalanları ve aldatmacaları daha da derinlemesine araştırarak üç hafta geçirdim.

Ve şimdiye kadar bunun kasıtlı olduğunu anlayacak kadar bilgi topladım. Hatta o kadar ileri gittiler ki, bana haber ulaştırmak ve izlerini kaybettirmek için onu birkaç bölümün önünde herkesin önünde küçük düşürdüler. En iyi ihtimalle çaresizlik kokan zayıf bir girişimdi ve ben daha iyisini biliyorum. Bu da bana bildiğimi bildiklerini gösteriyor. O zamandan beri, içlerine korku salmak umuduyla onlarla tüm iletişimi kestim. Ve o zamandan beri gönderdikleri sayısız mesaja bakılırsa işe yarıyor.

Benim gibi, Roman gibi, lanet olası Antoine gibi adamları alaşağı eden her zaman kalp meseleleridir ve sırf bu nedenle bile uzak durdum.

Katı heykelleri tahtadan kolayca fırlatılabilecek piyonlara dönüştüren her zaman kalp meseleleridir. Aşk ve duygular her zaman zayıflıkla eşdeğer olmuştur. Ve ona karar verdiklerinde,

onu seştiklerinde bunu biliyorlardı. Bunu bildiklerinden emin oldum. Her fırsatta karşı ıııttım ama eninde sonunda-

En rahat bedenlerine büründüklerinde, seçtikleri eş için izin vermeleri gereken bir zaman gelecekti.

Buna hazırlıklıydım. Bu kaçınılmazdı.

Ama bu?

Bunun için bir hazırlık yok.

Öfke artık beni ele geçirmiş durumda ve havaalanından çıkışıma doğru ilerlerken kontrol edemediğim bir öfke bu. Bir yetişkin olarak ilk kez kardeşime vurmak istiyorum ama vurursam kendimi affetmeyeceğimi de biliyorum.

İyi ki kalbimi Paris'in dört bir yanına dağıtmışım çünkü burada kendimi aptal durumuna düşürebilirim. Ama bu öfke, daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Bu sınırsız bir öfke karışımı ve beni verebileceğim zararın tüm sorumluluğundan kurtaran güç dalgası için özgürleştirici ve ne kadar iyi hissettirdiği dehşet verici.

Onlarla yüzleşmeden önce bir şeye ihtiyacım var, herhangi bir şeye, üzerinde düşünebileceğim güzel bir anıya, böylece intikamcı bir şekilde tepki vermeyeceğim. O telefon görüşmesinden haftalar sonra bile hala çok hamım, asla onaramayacağımı bildiğim bir şekilde ağrıyorum.

Tek kardeşim.

Arkadaşlarım.

Lanet Tyler, onca insan içinde, bu aldatmacaya ortak oldu.

Hepsinin. Kulübüm, kuşlarım, kardeşlerim.

Triple Falls orijinallerinin her biri. Sırlarımla, hayatımla, kaderimle güvendiğim adamlar.

Hepsi bana ihanet etti.

Hepsi.

Bu dünyada tamamen ve tamamen yalnızım.

Arabamın kapısını çarparak, damarlarımda öfke kabarırken açıklığa doğru ilerliyorum. Söylediğim yalanlar ya da yaptığım ihmaller sadece onları güvende tuttu, ellerimdeki kanı görmelerini engelledi.

Tam ağaçların ilk sırasını geçerken gitar sesi beni durduruyor. Duraksayarak ormanı tarıyorum, tekrar açıklığa doğru ilerlemeden önce kaynağı bulmak için kulaklarım dikiliyor; ağaçların arasına ulaştığımda ormanın içine sürüklenen melodi daha da netleşiyor. Boş tarlaya vardığımda hayatın yokluğunu fark ediyorum, masalar gitmiş. Şarkı yeniden başladığında tam bir şaşkınlık içinde duruyorum, sözleri özümsemeye başladığımda tekrarlar içimi kemiriyor. Müziğin kaynağı Roman'ın evinden geliyor, bu kesin. Ağaçların örtüsü altındaki malikânesine doğru yürümeye başlıyorum, sonra da yirmisi için Kuzgunlar'a bir mesaj gönderiyorum.

Charlotte.

Bunun tek bir anlamı olabilir. Kaynak

Cecelia ve o evde.

Çimenlere doğru ilerlerken -kuşlarımla kameraları kontrol ettiğimi bildiğimden- açıklığa doğru yöneltilmiş büyük bir hoparlör setine rastlıyorum.

Ya ona söylediler ya da o anladı ve benim yerim tehlikeye girdi. Benim yerim, benim lanet yerim.

O zaman müziğin sebebini anladım. Cecelia'dan bir çağrı. Sean ve

Dom için bir çağrı.

Ve belli ki onu hayalete

çevirmişler. Çok geç, çok geç.

"Lanet olsun!"

Anlayamayacağım kadar öfkeli bir şekilde, İtalyan derilerimle kaygan çimenlerin üzerinde ilerliyor, Roman'ın mükemmel bakımlı çimenliğinin son elli metresini yürüyorum. Sarayına daha önce hiç bu kadar yaklaşmamıştım ve bir daha asla bu kadar yaklaşmayacağıma yemin ediyorum.

Bahçede uzun adımlarla ilerlerken yaz sıcağı kafa derimi yakıyor, sadece sinirlenmeme yardımcı oluyor, etrafımı saran şarkı sözleri sağır edici ama net bir şekilde iletiliyor.

Bu kız boyundan büyük işlere kalkışıyor.

Takım elbisemin içinde yanarken güneşten gözlerimi kısarak güverteye çıkmayı başarıyorum ve onu *üstsüz* bir şekilde şezlongda gördüğümde donup kalıyorum.

Öfkeyle ona doğru ilerliyorum ve on yıl önce kütüphanede gördüğüm küçük kızı artık tanıyamıyorum. Bacaksız kızın yerinde, bikini altından başka bir şey giymemiş, bronz teni parıltıyan, yüzü kusursuz, yüz hatları dingin bir kadın bedeni yatıyor. Beni hissedince, elini mükemmel göğüslerinin üzerinden kaydırıp avucunu karnının üzerinde düzleştirerek bikini altına doğru ilerlemeden hemen önce gür dudakları bir siren gülümsemesiyle kalkıyor. Gözlerimi korumak için elini kaldırmadan önce gözlerim onu takip ediyor. Sıcağa rağmen kollarımdaki tüyler diken diken oluyor ve o tanıdık his beni ele geçirince hemen paniklemeye başlıyorum.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

Farkındalığın elektrik şoku beni vuruyor, o konuşurken içimdeki her şeyle savaşıırken beni çaresiz, suskun ve tamamen aciz bırakacak kadar güçlü bir sarsıntı.

"Söyleyecek bir şey yok mu?"

Sessiz kaldığımda, gözleri yavaşça açılıp genişliyor ve işte o zaman ikinci sarsıntıyla lanetleniyorum.

Yıllar süren ilerleme raporları - yakın zamana kadar diğer tüm izler kadar yakından takip ettiğim ilerleme. Geçmişini bildiğim, büyümesini siyah beyaz gördüğüm yıllar. Yıllarca fotoğraflara bakmayı reddettim ve görünüşe göre iyi bir sebepten dolayı. Onu gördüğümde sadece bir çocuğu ve şimdi altımda yatarken, mükemmel bir şekilde olgunlaşmış ve sadece ulaşılabilecek bir yerde. Yıllarca çok derine inmeyi reddettim, ancak kaçındığım ayrıntılar şimdi kendi ölümüne bakarken çirkin kafalarını bana doğru kaldırıyor, yumruklarımı sıkıp onu uzaklaştırmaya çalışırken zihnimdeki tek isim döngüde tekrar ediyor.

Helen.

Tam bu düşünceye izin verdiğim anda, o da aynı şokla beni tanımlıyor.

"Sen Fransız'sın."

Cin şişesi boş, bırakıyorum ve kaldırımda bir yerde kırılıyor. Adrenalinin beni ayakta tutan tek şey olduğu noktaya kadar beni bastırmak için gerekli olan dolu içerik. Dom'un farları park yerine girmeden önce görüldüğünde Jaguar'ımın kaputuna yaslanıyorum. Bakışlarımı indirip sigaramdan bir nefes çekerek arabanın kapıları kapanana ve botları görüş alanımda belirene kadar bekliyorum.

"Sen tek kelime etmeden önce, sana bunu nasıl duymak istediğimi söyleyeyim." Henüz ikisine de bakmaya cesaret edemiyorum ve onlardan uzaklaşan korku ve gerginliği hissedebiliyorum, bu da beni hafifçe rahatlatıyor.

Bu asla benim pozisyonumu devirmek ya da yerimi almak için kasıtlı bir hareket değildi. Cecelia ile karşılaşmamdan ve buna eşlik eden karşı konulmaz dürtüden sonra, kendimi inkâr etmek için

içmek zorunda kaldım,

Özellikle de onun yalvarışlarını duyduktan sonra.

Ama gerçek şu ki, rahatlama yok.

Çünkü beni paramparça eden sadece onlara olan bağlılığı değil, bunun var olduğu gerçeği idi. Güzel bir kadının, onlar için her şeyi göze alabilecek bir kadının aşkına sahipler. Benim için sahip olduklarını düşündüğüm bağlılığın aynısı. Ve ona çok büyük haksızlık ettiler. Onu tehlikeye atarken, az önce boşalttığım şişe gibi ileri geri hareket ettirerek lekelediler. Bunu yaparken de benim için kutsal olan bir şeyi mahvettiler. Sadece bir saat önce şişenin kapağını açtığımda, onun koruduğum masumiyetin yüzü olduğunu kendime itiraf etmek zorunda kaldım.

"İkinizin de bana tam olarak ne zaman ihanet etmeye ve güvenimi yok etmeye karar verdiğinizi söylemenizi istiyorum - her ikinizin de. Sonra da bunu nasıl yaptığının ayrıntılarını tek tek anlatmanızı istiyorum. Ama önce, bunu ne kadar zamandır yaptığınızı bilmek istiyorum."

Önce kardeşime bakıyorum, gözleri ender rastlanan bir korkuyla parlıyor. "Üç ay."

Başımı sallıyorum ve öne doğru bir adım attığımda neredeyse tökezliyorum ama kendimi dik tutmayı başarıyorum.

Üç ay. Üç.

Güvende olduğundan emin olmak için kapıyı kaç kez kilitlediğimi.

İroni karşısında gülümsememe engel olamıyorum. "Bu her zaman benim numaramdı." "Tob-"

"Burada güvendiğim üç kardeş vardı, bu da içlerinden birinin temize çıkması için üç şans verdi. Üç ay." Yutkunuyorum ve gözlerimi Dom'dan ayırıp Sean'a bakıyorum. O da en az Dom kadar mahcup görünüyor ve bu beni hiç rahatlatmıyor.

"İkinize de şu anda haber vermeme izin verin, cezanız üç kat fazla. Dokuz ay. İyi bir önlem için bir tane daha ekleyelim."

"Tob-"

İkisine de ters ters bakıyorum ve bu bana sessizlik kazandırıyor. "Lanet olası bir kelime daha söyle, lanet olası bir kelime daha. Her şeyi bitiririm! Hepsini. İkiniz de beni işe yaramaz olarak görseniz de bunu yapacak gücüm hâlâ var. Birkaç gün içinde tüm kulübü feshedeceğim. Kalıcı olarak Fransa'ya taşınacağım ve lanet hayatımı yaşayacağım. Çünkü görünen o ki, burada yaşadığım tek şey bir yalanmış."

"Biz asla-"

"Üç kelime miydi o?" Aralarına bakarak soruyorum. "Yoksa bir şeyler mi duyuyorum?" Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, birkaç kez yutkunuyorum, konuşurken sesim titriyor. "İstisna yok. Kurallar böyle. Zaman bu. Ya kabul eder ve hizmet edersiniz ya da ikiniz de gidersiniz ve bu benim cömertliğim. Kabul edin ya da etmeyin."

"Nerede?" Soru Dominic'ten geliyor ve sesindeki pişmanlığı duyabiliyorum. Bu yeterli değil. Neredeyse yeterli değil.

"Nerede diye soruyorsun, sevgili *kardeşim*? Başka nerede mi? *Beni yaratan* yere. Hep Fransa'ya gitmek istemiştin. İşte sana fırsat."

Arabasının kaputuna yaslandı, yüzü çökmüştü. "Nerede olacaksın?" "Nerede olmak istersem."

"Ciddi misin lan sen?" Sean soruyor ve bakışlarımı ona çeviriyorum.

"On beş yıldır uğruna çalıştığım, emek verdiğim her şeyi aletini ıslatmak için tehlikeye attın. Söyle bana Sean, *ciddi miyim*?"

"Bu değil-"

"Bana *aşk* hakkında ders mi vereceksin, Sean?" Bir anda burun buruna geldik ve yumruklarımı

sıktım, kardeşime vurmamak için tırnaklarımı derime geçirdim. "Çünkü eğer bu senin

Bu düşünce tarzınızla devam ederseniz, bu konuda hiçbir şey bilmiyorsunuz demektir." Dominic, "Onu seviyoruz," diye konuşuyor ve bu göğsüne inen bir tekme gibi.

"Umurumda değil," diyorum. "Şu anda *benim* için hiçbir şeyin önemi yok ve kurduğumuz şeyi korumak istiyorsan beni tekrar umursamaya ikna etmen gerekecek çünkü bu noktada gerçekten umurumda değil. Gerçekten," sesim çatlıyor, "gerçekten umurumda değil."

"Yaralı olduğunu biliyorum, dostum," diyor Sean ben uzaklaşırken, Tyler kamyonetini durdurup atlarken farların aydınlattığı profili yaklaşıyor, bakışları üzerimde kalmadan önce üçümüzü tarıyor.

"Sen de mi? *Sen de mi* Tyler?" Üçünün arasına bakarken kalbim parçalanarak mırıldanıyorum. "Yaşadığımız onca şeyden sonra mı?" Tekrar tekrar yutkunuyorum ve gözlerini kaçırmadan önce gözleri dolan Dom'a bakarken görüşümü bulanıklaştıran zayıflığı tokatlayarak uzaklaştırıyorum. "Bana bak lan!" Bakışlarını benimkilere kilitliyor. "Bu annem ve babam içindi, Dom. Biz çok yakındık kardeşim. *Neden?*" Dom acı dolu bir nefes verip gözleri dolunca mırıldanıyorum.

Tyler bana doğru adım atıyor ve ben başımı sallayarak onu durduruyorum.

"Anlatın *bana* kardeşlerim, *kelimesi kelimesine*, beni üç ay boyunca nasıl kandırdığınızı. Yaptığınız her şeyi, söylediğiniz her maksatlı yalanı, bana bu şekilde ihanet etmek, beni karanlıkta bırakmak için yaptığınız her hareketi anlatın ve sonra," diye mırıldanıyorum, "bana nasıl sevdiğinizi söyleyin," gözlerim Dom'a kayarken sesim tekrar çatlıyor, "bana *beni* sevdiğinizi söyleyin."

Bocalayarak yüzümü tutuyorum ve Tyler kolumu kavıyor, beni dik tutmak için başını kolumun altına eğiyor. Sigaramı yere atıp, gözlerimi kardeşlerime kaldırıyorum. "Kalan kulüp işlerinizi bir an önce halletmenizi öneririm çünkü zaman siz Paris'e inene kadar başlamayacak. Merak etmeyin, ona *nazikçe* bundan sonra hiçbir zaman gelmeyeceğinizi ve onunla en ufak bir temas kurarsanız işimizin *biteceğini* söyledim."

"Tob-"

"Sana bakamıyorum bile!" Dom onu itip öne doğru tökezlediğimde nefes nefese kalıyor. Onların önünde kan kaybından ölürken, maskem tamamen kayarken Tyler beni yakalıyor. Göğsümde iğneler gümbürdüyor, Tyler beni kamyonetinin yolcu kapısına götürmeyi başarıyor ve ben bayılmadan hemen önce beni içeri çekiyor.

Sonraki sekiz ay boyunca, kendimi evim gibi hissettiğim tek yer olan kendi kulübümde bir yabancı gibi hissettim. Sekiz ay boyunca, güvendiğim, kardeş gibi sevdiğim diğer erkekler yanlarından geçtiğimde başka tarafa baktılar - Dom ve Sean'ı gönderdiğim için bana, davranışlarıma hayal kırıklığına uğradılar, sanki hatalı olan benmişim gibi.

Ve bu sekiz ay boyunca, Fransa'daki refahlarını ve ilerlemelerini kontrol etmek ve beni kandırdıkları kadını korurken yakın takipte kalmak arasında, onda gördükleri gizemi kendim için ortaya çıkarmaya çalışmak için günaha direndim. Çıplak ellerimle inşa ettiğim krallığı parçalayabilecek gerçek bir Truvalı Helen.

Sekiz ay boyunca babasına yaklaştım, kardeşlerim uçaktan iner inmez güvenimi yeniden kazanmak için yapacakları son hareketin Roman'ı alaşağı etmeye yardım etmek olmasını sağlamak için son hamlelerimi yaptım.

Onu bir daha görmeye kesinlikle niyetim yoktu. Ama kurduğum kulüpte dışlanmaya daha fazla dayanamayınca, her şeyin başladığı yere geri döndüm - neden başladığımızı hatırlamak, onları affetmeye çalışmak, hatalarıyla barışmak ve burayı kendime ait olarak geri almak için.

Perspektif kazanma niyetiyle ağaçların arasına girdiğimde, sadece onun onları çağırdığını duyduğumda, eğer bir Tanrı varsa, hayatımı planlarımda ona danışmadan düzenlediğim için onu bir şekilde kızdırdığımı şüphesiz biliyordum. Ve en acımasız tekme de onu ay ışığında sıırılsıklam

olmuş bir halde umutsuzca onları çağırırken görmek oldu. *O* zaman anladım ki, *O'nun planlarının* çok ötesindeydim.

Kefaret.

Gözlerimi tekrar günaha diktiğim anda kanıt onun aracılığıyla üzerime parladı. Masumiyeti benimle alay ediyor, içimde kalan her türlü dürüstlüğü silmek ve onlara olan aşkını ateşe vermek istediğim noktaya kadar sakatlıyordu. Çünkü o masum değildi, var olarak her şeyi tek başına yok etmişti ve kanıtlar boynunun etrafında parlıyordu.

Aynı öfkeyle, dudaklarını ayırarak, gözlerini kocaman açarak öfkeme karşı koyduğu anda, kendimi yüzlerce kez ya da daha fazla inkar ettiğim şeyle alay edildiğimi anladım. Yıllarca direndikten, onlar için, bizim için dürtülerimi bir kenara ittikten, yatkın olduğum tüm zayıflıklarımı uzak tuttuktan sonra, kendimi bir dakika daha inkar etmeyecektim.

Ve onun bir tadıyla özgürlüğü keşfettim.

Şimdi gözlerimi açtığımda onun ağzının beni çevrelediğini, derin okyanus gözlerinin sessiz taleplerle dolu **olduğunu** gördüğümde hissettiğim özgürlüğün aynısını.

En güçlü baştan çıkarıcı ve felaketim. Beni doyurabilecek tek kadın. Düşmanım ve dengim, işkencem ve aşkım.

Onunla çözülmek hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

Yumruğumu saçlarına dolayarak, dudaklarının sikimin etrafında gerilmesinden ve boğazında titreşen iniltiden zevk alıyorum.

İşimi ne kadar sık yaparsam yapayım, tréso'um hiçbir zaman kolay kolay doymaz. Hiç istifini bozmadan başını sallıyor, çenesini kararlılıkla sıkıyor ve benden bir inilti koparıyor. Daha iyi görebilmek için elimi arkama koyarak ıslak ağzının mükemmel basıncını hissediyorum. Ben yukarı doğru iterken beni serbest bırakıyor, beni avucunun içine alırken dudakları boğucu bir gülümsemeyle kalkıyor.

"Günaydın, Bay King."

Dudaklarımın geri kalkmasına engel olamıyorum. "Öyle."

Kalçalarımı pençeliyor, beni boğazının arkasına götürüyor ve yastığıma geri düşüyorum, kendimi dizginlemek için elimden gelenin en iyisini yaparak kalçalarımın çarpmasını reddediyorum.

"Putain." *Lanet olsun.*

Tekrar dalıyor ve ben başını tutup ona bakıyorum. Sadece bu görüntü bile beni kendime getirdi. Tamamen çıplak, kalçalarımın birine yaslanmış, mükemmel göğüsleri görünüyor, dudaklarının gerginliğini izlemeden önce bir elimi üzerlerinde gezdirirken meme uçları sivriliyor.

"Tellement seksi." *Çok seksi.*

Cinselliğe geri döndük ve bu şekilde uzun süre dayanamayacağım. Beni bırakmadan önce ucuna kadar emiyor ve gözleri beklenti içinde beni tekrar eline pompalıyor.

"Aklınızda bir şey mi var, Mon Trésor?"

"Becer beni," diyor, sesi arzu dolu. Parmaklarımı ipeksi saçlarında gezdiriyorum, sırtışıma gizleyemiyorum. "Daha fazla kâr payı mı topluyorsun?"

"Kesinlikle ve konuşma havamda değilim, Kral." Kıkırdatarak onu göğsüme kaldırıyorum ve aç ağzını alıyorum. Öpüşmemizde, dilinin benimkine sürtünme hissinde kaybolurken boğazımdan bir hırıltı kaçıyor.

Aramızdaki hiçbir öpücük, arkasındaki duygu ne olursa olsun, mükemmel olmaktan öteye gitmez. Talimat ya da yönlendirme olmadan beni tam olarak istediğim şekilde besliyor. Birbirimizin bedenlerini uzmanlık düzeyinde haritalandırdık ve son iki gündür onları tamamen yeniden tanımak lanet olası cennetten başka bir şey değildi. Gözlerindeki bakış, onu çok uzun süre aç bıraktığımı bilmemi sağlıyor, bu ihtiyacı gidermekten çok mutluyum. Onu üstüme kaldırarak, beni içeri

yönlendirmeden önce yarığını sikimin çıkıntısı boyunca gezdirirken kanatlarını okşuyorum, kilitlenene kadar yavaşça batıyorum.

Baskın ihtiyaç damarlarımda nabız gibi atıyor, ancak mükemmel miktarda sürtünme ile üstümde kamburlaşırken kontrolü elime alıyorum, sadece yeterince, böylece yukarı itersem en iyi şekilde ödüllendiriliyorum.

"Tobias," dudaklarını yalıyor, hızını artırırken ellerini göğsüme koyuyor, başını arkaya attığında uzun saçları kalçalarımı gıdıklıyor, kemer bana hayal edilebilecek en iyi manzarayı veriyor. Kalçalarını kavrayarak, bir saniye daha dayanamayana kadar birlikte çalışırken onun sıkı, ıslak sıcaklığına yenik düşüyorum.

Onu çevirirken, kalçasını belime doladığımda benden daha iyi olduğu için gözlerindeki tatmin kıvılcımını görüyorum.

Ama o hep öyleydi.

Bildiğim hayat, onu gördüğüm anda sona ermişti. Nefretimi aşkla değiştirdiğimde tüm eski hallerim silinmişti. Ondan nefret etmek çok daha kolay olurdu. Bir noktada ettim ve bana yapabilecekleri yüzünden zaman zaman hâlâ ediyorum. Ama hayatımı değiştiren, beni bir erkek olarak değiştiren, zihnimi rahatlatan ve ruhumu dolduran şey teslimiyetti.

Onu sevmek beni mahvetti, anlayamayacağım kadar yaraladı.

Onu sevmek aynı zamanda neyin önemli olduğuna, yerçekimine, kendi kişisel gerçeğime dair algıyı değiştirdi ve iyi ya da kötü, olduğum adamı yaratmama yardımcı oldu.

Bitti.

Yavaşça onu yakmaya başlıyorum, inlemeleri beni körüklüyor, dudakları tapınıyor, kalbi öpücüğümle kapladığım etin altında çarparken gözlerinde korku yok.

Artık aramızda bir nefeslik bile ayrılık yok. Boşluk hissetmiyorum, sadece bütünümlü ve şükrediyorum. Çözülüşüm için, altımda çarpan, nefes almayı kolaylaştıran, gerginliği azaltan ve beni zihnimin tuzağından kurtaran kalbim için şükrediyorum. Göğüslerim birbirine kenetlenmiş, adımımı haykırırken, gözleri benimkilerle kilitli kalırken parmaklarıyla saçlarımı çekerken ona doğru ilerliyorum. Kalbim aynı kararlılıkla onunkine çarpıyor ama artık geri dönmek için yalvarmıyorum. Kapı çoktan açıldı. İsmimin bir kez daha söylenmesiyle, onun içinde salıverildiğimi homurdanıyorum, aşağı inerken çenemi onun kabaran göğsüne bastırıyorum ve bunu hissediyorum, bir daha asla olacağımı düşünmediğim bir varış noktasının, *evimin* farkına varıyorum.

Chapter Thirty

Tobias

Beau ayaklarımın dibinde yattığı yerden sızlanıyor, tam o sırada buz gibi bir hava yüzüme çarpıyor. Yanımdaki yatağı avuçladığımda, soğuk rüzgar odanın içinde fısıldayarak beni tamamen uyandırırken elim boş dönüyorum. Gözlerimi açıp kaynağı gördüğümde -yatak odasının penceresi ardına kadar açık- yatağın kenarına oturmak için sarsılıyorum, Glock'uma uzanırken ayaklarım dondurucu parkeye çarpıyor. Bir sonraki saniyede vuruldum, ne tarafından vurulduğumu anladığımda çenemde bir sızı kaldı.

Kar.

Silahımı çekmeceye geri bırakırken içimi bir rahatlama kaplıyor ve çıkıntıda kısa süreliğine eldivenli bir eldivenin belirmesiyle gözlerimi kısıyorum. Bir saniye sonra başka bir top pencereden içeri süzülerek göğsüme çarpıyor; bu kötü niyetli hareketi Trésor'un manyak kahkahası izliyor.

"Ödümü kopardın, bunun için teşekkürler. *Kıçın benim.*"

"Üzgünüm," diye sesleniyor pencerenin hemen dışından.

"Yeterince üzgün değilim."

Yerdeki buzları yalamaya başlayan Beau'ya ters ters bakıyorum. "İşe yaramazsın," diye azarlıyorum, "git onu ye!"

Pencereye doğru yürürken kahkahası yatak odasında yankılanıyor, tam da ışıltılı lacivert gözler çerçevenin altından çıkarken. Pencerenin hemen altında durduğu yerden bana gülümsüyor ve ben de pencereyi yüzüne kapatıp kilitlemeden hemen önce aynısını yapıyorum, yatağa geri dönmeden önce onun "Heeeey," protestosunu kesiyorum.

Ve bekle.

Çok geçmeden arka kapının gıcirtısını duyuyorum, ardından yumuşak ayak sesleri eve doğru ilerliyor. Beau, şüphesiz kilitli ve dolu olan yatak odası kapısında oyalandığı yerde ona katıldığında onu tamamen ele veriyor.

"Özür dilerim," diyor içtenlikle. "Böyle düşünmemiştim."

"Her zaman *böyle* düşünmek zorundasın," diye azarladım, "bunu biliyorsun ve sadece bugün seni affedeceğim, ama uyarayım, Trésor, bunlardan birini bana atarsan, bunu bir deklarasyon olarak kabul edeceğim-"

Hızla üzerime fırlatılan üç topa karşı kendimi zar zor koruyabiliyorum. Çığlık atıp cephaneliğinin geri kalanını da yere düşürdükten sonra çizmeli ayaklarının üzerinde dönüp kendini kapıdan dışarı atarken, dudaklarından histerik kahkahalar dökülürken anında ayağa kalkıyorum. Onu evin içinde kovalarken kendi kıkırdamama engel olamıyorum, oturma odasında ona yetişip kanepeye yatırıyorum. Arkasına yaslanıp bana karşı mücadele ederken inliyor, gözleri muziplikle parlıyor.

"Bunun bedelini çok *ağır* ödeyeceksin," diyorum, ona bakarken gülümsememe engel olamıyorum. "Yeterince uzun süre uyumana izin verdim."

"İşe gitmiyor musun?"

"Güneyde yetişmiş biri olarak bilmelisin ki, o beyaz şeyin çeyrek santimi," diyor pencereye doğru başını sallayarak, "güney şehirlerine neyden yapıldığını bilmiyormuş gibi davranma ve kapanma şansı verir."

"Öyle mi?"

"Öyle," diye başını sallıyor, porselen teni soğuktan pembeleşmiş. Kendimi ona doğru bastırdığımda güzelliği beni bir anlığına soyuyor ve buz gibi eldivenleriyle beni pençeliyor. Rahatsızlığa karşı sarsıldığımda kıkırdıyor.

"Güzel bir kar günü geçireceğiz, Fransız. İyi bir dövüş için yeterince kar var, iyi büyüklükte bir kardan adam ve eğer gerçekten iyi bir çocuk olursan, sana *kar kremi* yapacağım."

Burnumu kırıştırıyorum. "Kar kremi nedir?" "İyi çocuklar için bir ikram, göreceksin."

"İyi bir çocuk olmak neyi gerektirir?" Eğiliyorum ve dudaklarımı üzerindeki katmanların altından ulaşabildiğim tene bastırıyorum. "Yetenekli bir dille yetinecek misin? Benden bunu istemenin çok zor olduğunu biliyorsun."

"Elinden geleni yapman gerekecek, Fransız."

"Her şeyim hazır," diye mırıldanıyorum boynuna doğru, üzerine iliklediği yorgan kalınlığındaki giysilere elimden geldiğince sürtünerek.

"Sakin ol kovboy," diyor, karla kaplanmış eldivenlerini yanlarımdan aşağı kaydırarak irkilmeme neden oluyor. "Benimle savaşmak mı istiyorsun? Daha iyi bilmen gerekirdi."

Meydan okumam karşısında gözleri kısılıyor. "Seni alt edebilirim," diye alay ediyor. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum."

Daha fazla ten arayışından vazgeçerek kendimi ondan ve koltuktan uzaklaştırıyorum ve savaşını kabul etmek için çenemi kaldırıyorum. "Beş dakika, Trésor. Ve *iyi* saklansan *iyi* edersin."

Dört ayaklı uşağım ilk dakika içinde bahçede kokusunu alıyor ve bir ölüm perisi gibi çığlık atarak evin etrafından ön bahçeye fırlamadan önce bana kötü yapılmış kartoplarından oluşan bir cephanelik fırlatıyor. Onu yakaladıktan sonra ön bahçedeki bir metre derinliğindeki battaniyeye sadece iki adım atabildi ve ayağını kaybedip yüzüstü düştü.

Orada yatarken gülmeme engel olamıyorum, vücudu kahkaha ve yenilgiyle titriyor, ona ulaşip her santimetresinin karla kaplı olduğunu görmek için onu çevirdiğimde. "ABD tarihindeki en kısa

savaş otuz sekiz dakika sürdü, Trésor. Beni hayal kırıklığına uğrattın."

O altımda kıkırdarken ben onun tozunu alıyorum. "Öyle mi, hangi savaştı o?" "Anglo-Zanzibar, 1896."

"Tam bir ineksin, Kral," diye cilveleniyor altımda. "Savaş bittiği için mutlu olursun sanmıştım."

"Eğer savaşımızı kastediyorsanız, çok memnun olurum. Aslında, teslim *olmanız* için tüm talepleri karşılamaya hazırım. Ama taktikleriniz üzerinde çalışmamız gerekecek. Uşağımdan bile kaçamadın." Beau'nun bacağını kaldırıp beyaz tozu parlak sarı bir çizgiyle noktaladığı yere doğru başımı sallıyorum.

"*Beau*," diye azarlıyor, "ne?" der gibi ikimize bakarken. Başını sallıyor ve tekrar bana bakıyor. "Bundan hoşlandığını sanmıyorum."

"Hiçbir erkek taşaklarının buzun içinde olmasından hoşlanmaz. Ama o taşakları kesmemiz lazım, hem de hemen," diyorum onu yerden çekerek. "Baldırlarımla fazla rahat olmaya başladı."

"Şşşt, seni duyacak," diye mırıldanan Beau'nun merakına yenik düşerek bizden uzaklaştığına yemin edebilirim. Ayağa kalktığında dönüyor ve beni yere düşürmek için bacağını benimkine doluyor. Beni sırtüstü yatırmak için gösterdiği boktan çabaya karşı koyuyorum ama sonra pes edip onun niyetlendiği düşüşü yaşıyorum.

"Kazanmama izin verdin," diye suratını asarak üzerime çöküyor, ellerini göğsümün üzerinde kavuşturup gülümserken havanın bir kısmını üzerimden atıyor. Yeni ıslanmış ve keçeleşmiş saçlarından bir kısmını boynundan koparıp omzunun üzerinden atıyorum.

"Bazen kazanmanıza izin vermenin en iyisi olduğunu düşünüyorum. Hayatı benim için çok daha kolay hale getiriyor. Ve kendini savunma konusunda bir derse ihtiyacın var," diye ekliyorum.

Bir eldiveni çıkarma gösterisi yapmadan önce kaşlarını kaldırıyor. "Öyle mi?" "Evet."

Bir sonraki nefeste, kot pantolonumun içinden sikimi mengene gibi kavrayıp boğarken küfrediyorum. "Ne diyordun?"

Bırakmadan önce kısa bir süreliğine elini sıkarken, "Dalga geçilmemeli," diye homurdanıyorum. "Erkeklerin orada bu kadar savunmasız olması utanç verici." Kirpiklerini kırıştırıyor. "Ve ben *kirli* dövüşürüm." "Ben de öyle," diye hatırlatıyorum, onu ayağa kaldırıp karanlığı inceliyorum.

"Çok güzel, değil mi?"

Başımı salladım. "Sadece bir toz bulutu olacağını sanıyordum."

"Bir soğuk hava dalgası geldi ve bu yüzden beklediğimizden çok daha fazlasını aldık." Başımı salladım.

"Son yaşadığımızdan sonra güzel bir kar gününü hak ettik," diyor usulca ve beni babasının arka bahçesinde, etrafımıza yoğun kar yağarken her şeyi itiraf ettiğim güne geri götürüyor. İkimizin de doğru olduğunu bildiğimiz şeyi kabul etmem için bana yalvarırken, donmuş, gözyaşları dökerken onu hayal ettiğimde suçluluk duygusu yeniden ortaya çıkıyor. Ve ben onu reddettim, tüm bu zaman boyunca parçalandım, gerçeği ya da o anıyı yaşayamayacağımı biliyordum.

"Özür dilerim," diyor tepkimi okuyarak. "Bu kadar kirli oynamak istememiştim."

"Ayrı kaldığımız süre boyunca o günü düşündüm." Örme şapkasının eteğini yavaşça kaldırıyorum, şapkayı geri çekmeden önce alına uzun bir öpücük konduruyorum. "Bu günü çok daha unutulmaz kılacağız, böylece o günü bir daha asla düşünmeyeceksin."

Başını sallıyor, yere doğru eğilirken gözlerindeki bulutlar yavaşça dağılıyor, elindeki karı toplarken gür dudaklarında bir kıvrım oluşuyor.

"İntikam soğuk yenen bir yemektir, değil mi?" "Aklından bile geçirme-"

Yüzümün yan tarafındaki buza bir tokat atıyor, sonra dönüp kaçmaya çalışarak iyi bir gösteri

yapıyor. Bu sefer *beş* adım atmayı başardı.

Cecelia

Konserve açacağıının üçgen ucuyla şekerli yoğunlaştırılmış sütün üstünü açarken Tobias burnunu yukarı çeviriyor. Karı iki kaseye ayırıp üzerine sütü gezdirdikten sonra yakındaki çekmecedan iki kaşık alırken etiketi inceliyor.

"Size söyledim, Trésor, kar yemeyeceğim." Açık bir tiksintiyle burnunu kırıştırdı. "Bu... sıhhi olamaz."

"Üstteki birkaç santim temiz."

"Hayır, teşekkür ederim." Gitmek için hamle yaptı, onu durdurdum ve bizi döndürerek onu tezgahla aramda sıkıştırdım.

"Bunu deneyeceksin," diyorum ama o çoktan başını sallamaya başladı. "Hayır, merci, ama hayır."

"Bu isteğe bağlı değil, Kral," diyorum, bir kaşık dolusu ağzına doğru kaldırarak. Başını çeviriyor. "Onu yemeyeceğim."

Başımı salladım. "Yemin ederim az önce geleceği gördüm, *senin* küçük bir kopyan olan Fransız bir veledi beslemeye çalışıyordum."

Gözleri hemen karnıma düşüyor ve yavaşça kazağını kaldırıp avucuyla etimi örttükten sonra sorgulayan bakışlarını benimkilere yöneltiyor. Orada derin bir keder var ve ben onun tepkisinden endişelenerek tehditkâr kaşığımı kaseye geri koyuyorum.

"Ne?"

"Çocuk istiyor musun?"

Onun temkinli ifadesi karşısında göğsümde alarm zilleri çalıyor. "Bunu o kadar da düşünmedim. İtiraf etmeliyim ki bebeğini taşıma fikri... bu konuda seksi, son derece çekici bir şey var ve anne olmak... Yani, *sonunda* anne olmaya karşı değilim. Yine de bunun beni yapacağını ya da yıkacağını düşünmüyorum. Neden sordunuz?"

Cevap vermek yerine gözlerini indirip parmaklarının etimde kayışını izliyor. "Çocuk istiyor *musun*?"

"Bunu yapacağımı hiç düşünmemiştim... Ama *senin* benim bebeğime hamile olma fikrin, kahretsin," dudaklarını yalıyor.

Gözleri arzuyla parlıyordu. "Belki, seninle. Sadece seninle."

Verdiği cevap içimi ısıtıyor, tam da temkinli tarafım konuşurken. "Peki, sorun ne?" "Hiçbir şey."

"Yüzüme karşı yalan söyleme, Tobias. Tehlike yüzünden mi?" "Bir kısmı, evet."

"Tamam, o zaman bunu ileride konuşabiliriz. Acelemiz yok, değil mi?" "Doğru." Çok hızlı. Bastırıyorum.

"Bana söylemediğin şey ne? Bir sorun mu var..." Gözlerimi indiriyorum. Çenesini sallıyor. "Hayır. Size çocuk verebilirim, Trésor."

"Tamam," diye iç geçirdim. "Bana buradan *bir şey* ver."

Kaselerimize doğru başını sallıyor. "Kar kremanız eriyor."

Sinirli bir şekilde homurdanıyorum ama bu tartışmanın bekleyebileceğine karar veriyorum.

Acelem yok ve açıkça görmemi istemediği şeyi geri almak çok zor.

Kaşığı yeniden doldurup ağzıma götürüyorum ve tatlı krema dilime değdiğinde inliyorum. Benizlerken gözleri biraz merakla parlıyor.

"Bir ısırik, benim için mi?"

Başını sallıyor, kazağını indirmeden önce parmak eklemleri hâlâ hafifçe karnımı okşuyor.

Kaşığı dolgun dudaklarına götürdüğümde ağzını açıp bir lokma alıyor, gözleri şaşkınlıkla biraz açılıyor.

Muzaffer gülümsememe engel olamıyorum. "*Sana söylemiştim.*"

Hiç tereddüt etmeden kendi kâsesini kapıyor ve kanepeye doğru ilerliyoruz, atılmış paltolarımız ve eldivenlerimiz kükreyen ateşin yanındaki askıda asılı.

Ben kına yakmamaya çalışırken o kar kremasını kürekle içine atıyor ve sonra bir ağız dolusu konuşuyor. Sözleri anlaşılmıyor.

"O neydi, Kral? Nom nom iyi mi dedin?"

Gözleri kısıldı. "Mawk'ı görmeye gitmem gerekiyor," diye mırıldanıyor, ikramını içine çekiyor ve sanki kaşığı zorla ağzına sokmak zorunda değilmişim gibi benimkini yemem için aceleyle işaret ediyor.

"Mark'ı mı görmek

istiyorsun?" Başını

sallıyor.

"Mark kim?"

Yutkunuyor, kocaman bir ısırik daha alıyor. "Hırdavatçıda. Kar günü malzemeleri için. O benim kasiyerim."

O kâsesini temizlerken dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Bugünlerde epeyce dolaşıyorsun, değil mi?"

Başını sallıyor. "Bana alışverişimde yüzde beş indirim yapmayı

kabul etti." İçimden bir kahkaha patladı. "Deanna

kıskanmayacak mı?"

Omuz silkiyor. "Farklı mağaza."

"Seni orospu," diye çıkışıyorum o kasenin geri kalanını höpürdeterek içerken ve benimkini paylaşmamı işaret ederken. Beklentiyle ağzını açtığında, kaşığımdaki yapışkan sütün kalıntılarıyla dudaklarını kapattığımdan emin oluyorum. Kasemi yere bıraktığımda kaşlarını çatıyor, dudaklarını iyice temizlemeden önce omuzlarından tutup onu kanepeye geri itene kadar hala özlemle kalanlara bakıyor. Saniyeler içinde terk edilmiş kar kremimi unuttu ve onun yerine *beni* yalamayı tercih etti.

Dudakları şişmiş, ıslaklık birikmiş, geri çekiliyorum ve ona bakıyorum. "Evcilleştirilmiş Tobias'ı seviyorum."

"Öyle mi?"

"Beni yanlış anlamayın, tuzlu, otoriter, takım elbiseli Fransız'ı ben de seviyorum, ama bu versiyonu seviyorum

seni çok seviyorum." Dudaklarımı çenesine bastırıyorum ve onun altına yerleştiğini, kollarının beni sardığını hissediyorum. "Belki daha fazla."

Saatler sonra, akşam haberleri sırasında arka planda hava tahmini mırıldanırken, uzun bir satranç oyunundan sonra şaraptan yarı sarhoş bir şekilde kanepede uzanırken ateşe bakıyoruz. Tobias bir uca oturuyor, ben de onun karşısına uzanıp yünle kaplı ayaklarıma masaj yapıyorum. Hava durumu raporuna göre kar yarın kalkacak, bu da beni biraz melankolik yapıyor. Haberlerin bir sonraki bölümü uykulu Fransız'ın dikkatini çekiyor ve ayak masajımı tamamen durduruyor. Kısa ama grotesk görüntüler sunucu tarafından oynatılıp özetlendiğinde sesi açıyor ve ikimizi de sersemliğimizden kurtarıyor. Bundan sorumlu olanlar gururla kendilerini suçlu ilan ediyor, yeni bir terör örgütü ve Tobias'ın tepki verme şekline bakılırsa bu lanet olası yarasa sinyali de olabilir - duruşu sertleşiyor ve çenesi titriyor. Tobias yanımda kıllanırken ensemdeki tüyler diken diken olmaya başlıyor, onun tepkisi de aynı. Özünde gizli bir empat.

İçgüdüsel olarak cep telefonuna uzanıyor, yıllar önce olsa yadırgayacağım bir şey. Amacı her zaman kurumsal savaştı, ancak aylar önce ayrıldığımızdan beri, hissesi, yeri, sözü ve gelecekte yapacağı her hareket bir sonraki seviye olacak. Henüz kullanabildiğinden emin olmadığım, kasıtlı olarak hesaplanmış bir avantaj.

Cep telefonunu avucunun içine alıp daha iyi düşününce bunun gerçekliği biraz daha batıyor ve tekrar yerine koymadan önce bana bakıyor. "Onlar zaten işin içindeler. Tyler ve Preston," diye açıklıyor.

Başımı salladım. "Eminim öyledir. Ama istiyorsan aramayı yap, Tobias. Seni durdurmayacağım. Senden bırakmanı da istemedim."

Televizyonu kapatıyor, dalgın bir şekilde ayağımı ovmaya devam ederken gözleri tekrar ateşte. Her ne kadar ona her şeyden haberdar olmasının benim için sorun olmadığını söylemeye çalışsam da, ilişkimizin onun önceliği olduğunu bildiğimden emin olarak bunu reddetti. Ve biliyorum ki onun için ya hep ya hiç. O kenarda oturacak bir adam değil. Bu kararı onun vereceğine kendimi inandırdım. Pencereden dışarı bakıp mükemmel inşa edilmiş ama yüzü olmayan kardan adamımıza bakıyorum ve sırtıyorum. O kısma geldiğimizde dikkatimiz dağıldı. Yeni kar günümüz kesinlikle hatırlamak istediğim diğerlerini geride bıraktı ve bu beni umutlandırıyor.

"Bu tür adamları anlamıyorum," diye yanımda konuşarak dikkatimi tekrar ona çekti. "Ne kadar kötülük yapabileceklerini kanıtlamak için herhangi bir sebepten dolayı masum insanları öldürebilen adam tipini." Koltuğa geri gömülüyor. "Bu yeni bir şey değil ve yine de ortaya çıktıkça, kendilerinden öncekileri geçmek için daha da çaresiz hale geliyorlar."

"Onları anlamak sizin işiniz değil. Onları durdurmaya çalışarak yeterince şey yapıyorsunuz."

Başını iki yana sallıyor. "Onları durdurmak için anlamaya çalışmalıyım ki yakalayabileyim."

Uzanıp parmaklarımı karışık saçlarında gezdiriyorum. "Onları anlamadığın için mutlu ol, Tobias."

"Korkunç şeyler yaptım," diye itiraf ediyor. "Ama her zaman sevdiklerimi korumak için, davamızı korumak için, ama bunun için uykuvarım kaçmıyor."

"Yapmamalısın."

"Belki de öyle yapmalıyım. Belki de içimde Abijah'dan çok daha fazlası var..." başını sallıyor, "Beni yaratan acımasız adam hakkında hikâyeler duydum. Hiç iyi değiller Cecelia."

"Onu bulduğunuzda nasıldı?"

"Çoğunlukla gitti." Konuşurken bakışları odağını kaybediyor. "Onu nadiren ziyaret ettiğimde, sadece birkaç kez aklı başındaydı. Garip bir şekilde, her iki seferde de nazikti, ama aklı başında olmadığında, konuşmalarının çoğu saçma sapan şeylerdi. Ve öfkesi... kötü niyetliydi."

"Tobias, kim olduğuna sen karar verirsın, bunu biliyorsun. Bunu bana sen öğrettin."
Gözleri bana doğru kayıyor. "Seni bir kez Paris'te görmüşüm. Üniversite ikinci sınıftayken.
Daha yeni

bir adam öldürdü."

Şok. O konuşurken tam ve mutlak bir şok beni sersemletip susturuyor.

"Pis bir orospu çocuğuydu, çocuklara el kaldırırdı, ailesine karşı acımasızdı, korkunç bir insandı. Karınca'lardan biri-," diye sözünü kesiyor, sadece incinmişliğini ve öfkesini su yüzüne çıkarıyor. "Tetiği çekerken bir saniye bile tereddüt etmedim. Bir saniye bile," diye fısıldar. "Onun ölümünü izledikten sonra sık gittiğim bir bara gittim. Bana doğru geldiğin mesajını aldığımda ilk cinimi daha yeni içmiştim ve doğruca bana doğru geldiğini biliyordum. Köşeyi döndüğünü gördüğümde ancak bir blok uzaklaşabilmişim, saçların yüzünün etrafında uçuşuyordu ve sen içeri adım atmadan önce görüşümü engelliyordu." Gözlerini benimkilere dikti. "Paris'te olduğunu biliyordum. Nerede olduğunu hep biliyordum ama sen oradayken çok daha samimi geliyordu. Beni özlediğini biliyordum çünkü birlikteyken konuştuğumuz tüm yerlere sık sık gidiyordun. Bir gün seni götürmeyi umduğum tüm yerlere. Bir bakıma beni aradığını biliyordum." İlk gözyaşı yanağımdan süzülürken bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Ve sen beni neredeyse yakalıyordun," diye fısıldıyor, eli ayağımın üzerinde duruyor. "Sanki bana musallat olmuş gibiydin ve sonra oradaydın."

Tepkimi ölçtüğünde gözlerimi kapatıyorum. "Lütfen üzülme."

"Nasıl yapamam? Beni gördün ve lanet olası bir şey yapmadın-" Başımı sallıyorum, acım beni ele geçiriyor. "Nasıl-"

"Yapamazdım Cecelia, yapamazdım. Vurulduktan sonra daha yeni iyileşmiştim ve senden uzaklaşırken derimde oluşan acı verici gerilme, seni tekrar içeri sürüklemenin ne kadar tehlikeli olacağını yeterince hatırlatıyordu. Bunun ne kadar acı verdiğini bir bilsen. Bir adamı tereddüt etmeden öldürebilirdim ama seni orada bırakmak çok daha kötü hissettiriyordu. Tanrım, o bara geri dönmeyi ne kadar çok istediğimi bir bilsen, sadece o lanet pencereden seni bir anlığına görebilmek için. Ama kendimi bir canavar gibi hissettim. Ve o zamanlar, insandan çok canavardım." Başını sallıyor. "Orada olduğunu bilmek, bu kadar yakın olmak ve beni orada hissedip hissetmediğini merak etmek. Sana gitmeyi, sana dokunmayı o kadar çok istedim ki, ellerimde taze kan olsa bile. Ve kendimi... cezalandırılmış hissettim. İyice cezalandırılmış ve bir cana kıydığım için bu kadar az hissederken, sana ihtiyacım olduğu için nasıl bu kadar parçalanmış hissedebildiğim konusunda kafam karışmıştı. Benim için tam bir kaostu, iki taraf da hakimiyet için savaşıyordu ve ikisi de aynı şeyi istiyordu-seni. Ve ben de kaçtım, senden kaçtım, canavarı çok çok uzaklara kadar kovaladım, böylece o kanlı elleriyle sana dokunamayacaktı." Yüz hatları acıyla buruşuyor. "Ondan sonra Paris'ten nefret etmeye başladım, Paris'le ilgili her şeyden nefret ettim. Orada olmak, asla sahip olamayacağımız bir geleceğe ihanet etmek gibi geliyordu." Gözlerini kapatıyor. "O bardan uzaklaşmak her şeyimi aldı. Geriye kalan her şeyimi ve o noktada bu çok fazla değildi. İnsandan çok intikam peşindeydim ama o gün bana hâlâ etten kemikten olduğumu hatırlattın... Bana hatırlattın. Hayatımın en kötü gecelerinden biriydi çünkü kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim."

Onun bu itirafı karşısında yanaklarımdan sıcak gözyaşları süzülüyor. Kaybettiğimiz zaman için, birbirimizde bulabileceğimiz ama onun beni koruma ihtiyacı yüzünden asla bulamadığımız rahatlama için öfke.

"Bana sana mal olan her zaman işimdi. Her zaman işim oldu. Diğer canavarları yakalamak için bir canavar olmak zorundayım ve iş, özünde, kaybedilmiş bir dava için savaşımdır. Çoğunlukla, çünkü bunun gibi adamlar gelmeyi asla bırakmayacak." Ciddi gözlerini benimkilere kaldırıyor, "Ama sadece bir tane sen varsın... ve," gözleri duyguyla parlıyor, "Lanet olası hayatım boyunca yalnızdım. Artık yalnız olmak istemiyorum."

Kendimi ona doğru fırlatıyorum, etrafına öyle sıkı sarılıyorum ki, ona hiç alan bırakmıyorum. Onun baharatlı tenini içime çekiyorum, o beni aynı sıklıkla kavrarken ben de onu sarıyorum,

örtüyorum. "Yalnız değilsin Tobias," diyorum usulca. "Elimden geldiğince *hiçbir yere* gitmiyorum."

Başımı kavırıyor ve bana bakıyor, saniyeler önce gördüğüm keder yerini bir tür huzura bırakıyor. Dudaklarımızı birbirine yapıştırıyor ve nazik bir keşifle diliyle ayırıyor. Kendimi kaptırıp onu öpüyorum, öpücüğündeki sevginin her zerresini hissederken kendi sevgimi de ona veriyorum.

Çok geçmeden kaybolduk. Beni koltuğun üzerinden kaldırıyor ve sözsüz bir şekilde yatak odasına taşıyor. Ve her adımda onun kararını hissediyorum.

Bekleyebilirler. Biraz daha bekleyebilirler.

Cecelia

Yorucu bir günden daha çıktığımda Tobias'ı Beau ile birlikte ön bahçede buluyorum, köpek ayaklarına atlayıp elindeki bir şeyi almak için can atarken gülümsemesi içimi ısıtıyor. Audi'mden çıkarken konuşmalarının sonunu yakalıyorum.

"Devrions-nous montrer à maman sur quoi nous travaillons?" *Anneme ne üzerinde çalıştığınızı gösterelim mi?"*

"Tobias dans eden Beau'nun üzerinden uzanıp beni kavıyor ve nefes nefese öpüyor.

"Salut Maman." *Merhaba anne.*

"Bonjour Frenchman." *Merhaba, Fransız.* "Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?"

Tobias'ın bakışları üzerimde parıldıyor, gülümsemesi gözlerine ulaşıyor. "Bir sürprizim var." İlk emrini vermeden önce Beau'ya sert bir bakış atıyor.

"Assis." *Otur.* Beau hemen kalçalarının üzerine oturur. "Kendine pay çıkaramazsın. Bunu ona ben öğrettim," diye alay ediyorum.

"Roule." *Yuvarlan.* Beau hemen yuvarlanıyor ve Tobias onu bir ödülle ödüllendirirken ben de sevinçle alkışlıyorum.

Tobias ikramı göz hizasına kaldırırken Beau pantolonunu indirmiş, bir sonraki emrini bekliyor. "Pattes en l'air." *Eller yukarı.*

Beau arka ayakları üzerinde yükselip pençelerini teslimiyetle havaya kaldırırken gülüyorum.

"Ah, ah," Tobias elini hayali bir silaha dönüştürmeden hemen önce onu havada tutar. "Bang, bang."

Beau prova edilmiş bir yığın halinde yere düşüyor.

"Aman Tanrım!" Her iki adamı da öfkeyle öperken onlara övgüler yağıdırıyorum.

"Ne zamandır bunun üzerinde çalışıyorsun?" Tobias ikimizi de içeri sokarken soruyorum. "Birkaç haftadır."

"Köpek eğitmeni olabilirsin."

"Ona zar zor tahammül edebiliyorum," diye alay ediyor ve bana züppe bir yan bakış atıyor.

"Onu seviyorsun."

"Sen yapmadığında bana merhamet etti," diye omuz silkiyor ve ben de göğsünü tokatlıyorum. Sırıttıyor ve buzdolabından malzemeleri almak için hızlıca işe koyuluyor.

"Gününüz nasıl geçti, Trésor?"

"Sadece bir gün," diyorum, gözlerimi yatak odasına doğru çevirerek, başka bir günlük girişi için endişeleniyorum. Son birkaç haftadır bana hayatından büyük kesitler sunuyor, kaçırdığım yıllardan parçalar hatırlıyor. Bazen akşam yemeğinde yazdıklarını genişletiyor, bazen de daha derinlemesine konuşmayı reddediyor. Ancak hikayesi şimdiye kadar okuduğum en büyüleyici hikayelerden biri. Exodus'u başlatmak için her şeyini ortaya koyduğu at yarışındaki gün en sevdiklerimden biri. Her paragrafta kendisinin, Sean'ın ve Dom'un geçmişlerine dair ufak tefek bilgiler veriliyor, bu da geçmişlerindeki gizemin bir kısmını ortadan kaldırırken onları daha da ilgi çekici hale getiriyor. Her detayın tadını çıkarıyorum, bu da sadece sevgimi ve takdirimi artırıyor.

Tobias buzdolabını kapatıp beni elimden tutarak kendisine doğru çekerken, "Ben duş alacağım," diyorum.

"Neden bu kadar heveslisin?"

"Nedenini biliyorsun, bir bok olma."

Dudakları seğiriyor. "Hikâyelerimi seviyor musunuz, Trésor?" "Bayılıyorum onlara."

Yüzünü avuçluyorum. "*Ve seni.*"

Yüzümdeki hevesi okuyor ve kaşlarını çatıyor. "Korkarım bugün seni hayal kırıklığına uğratacağım." "Umurumda değil."

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Trésor, bu sizi üzecek."

Son birkaç hafta bir rüya gibiydi, daha da ötesi bir tür balayıydı. Pek tartışmadık. Sanki Triple Falls'taki hayatımıza geri dönmüş gibiyiz. Geçmişimiz üzerine paylaştığımız kısa üzgün bakışlar, yarattığımız yeni gerçekliğin zaferiyle kolayca aşıyor.

Her sabah kana susamış hayvanlar gibi sevişiyoruz ve her gece sevişiyoruz. Kötü rüyalarım azalıyor ve uyandığımda yanımda, beni öpüyor, içimde, kalan kalıntıları kovalıyor. Ne yazık ki kaygıları azalmadı ve bunun sebebinin sakladığı sırlar olduğunu biliyorum. Her geçen gün geçmişinin daha fazla parçasını ortaya çıkarmaya devam ediyor ve beni geçici olarak tatmin ediyor.

Bir keresinde onu satrançta yenmeye çok yaklaştım ve o gece boşalmama izin vermeden önce beni yarım saat boyunca cezalandırdığı için çok uzun süre sevindim. Yıldızları seyretmek ve Louis içmek gibi eski alışkanlıklarımız burada, Virginia'da edindiğimiz yeni alışkanlıklarla birleştikçe, yeni birlikteliğimizde bu kadar kısa sürede mümkün olabileceğini düşünmediğim bir adım attık. Şükran Günü'ne bir hafta kala, mücadelemizin en kötüsü geride kalmış gibi görünüyor.

"Her neyse, bununla başa çıkacağız," diyorum, durumun böyle olduğundan tamamen emin bir şekilde.

Bana başıyla selam veriyor ve her gün yapmak için sabırsızlandığı ve özenli bir çaba harcadığı yemek pişirme işine geri dönüyor - ki ben de bunun meyvelerini topluyorum.

Son bir güven verici öpücükle yatak odasına koşuyorum, çantamı yatağın üzerine atıyorum ve masadaki koltuğa oturuyorum.

Cher Journal,

Son haftalarda daha da yakınlaştık, eskisinden daha da yakınlaştık ama

aramızda hala bir boşluk var ve ikimiz de bunun nedenini biliyoruz.

Ondan bir şey saklıyorum ve o da bunu biliyor. Ama bu itirafi yıllardır kendime saklıyorum ve sonunda ona ne olduğunu söylediğimde, bunu istediğim şekilde anlamayacağından korkuyorum. Ona anlatmayı çok istiyorum ama zaman geçtikçe daha da güçleniyoruz. Bunu onunla paylaşmak aramızdaki her şeyi yeniden değiştirebilir. İkimiz de bunu istemiyoruz ama bunu ona söylemek için bir sebepten dolayı beklediğimi bilmesini istiyorum. Bencilce bir neden çünkü yıllardır kafamda ve kalbimde bitmek bilmeyen savaşta ilk kez mutlu olmaya yakınım. Benim korkularımın onunkilere dönüşmesini istemiyorum. Bu yüzden biraz daha beklemesini istiyorum. Anlayacağını umuyorum.

Benden bir şeyler sakladığını çok uzun zamandır biliyordum ve her gün yaptığı itiraflarla bunu teyit etmesine ihtiyacım yoktu.

Sözlerini tekrar okuyup günlüğü tokatlayarak kapatırken öfke yüzeye çıkıyor. Eğer bir kinim ya da kızgınlığım kaldıysa, bu yüzdendir.

Bir kavganın içinde olduğumu ve bu işin peşini bırakamayacağımı bildiğim için ayağa kalkıp duş almaktan vazgeçiyorum ve mutfığa geri döndüğümde onu kayıp, doğranmış sebzeleri tezgahın üzerinde terk edilmiş halde buluyorum. Arka kapıyı açtığımda, Beau bahçede bir yerlerde havlarken sessiz bir konuşma duyunca duraksıyorum.

"Bu öylece geçip gitmeyecek. Benimle yaptığın iki görüşmeyi de kaçırdın." Bir kadın sesi.

FaceTime'da ve ona bakmak için bir adım daha yaklaşıyorum. Onu gördüğümde içimi kıskançlık kaplıyor ve tabii ki çok güzel. Otuzlu yaşlarının başında ya da ortasında görünüyor, siyah saçları ve gözleri var, sesinde melodik bir Fransız tınısı var.

"Farkındayım, Sonia. Çok meşguldüm."

"Benimle konuşmaz ya da telefonlarıma cevap vermezsen senin için çaba göstermeye devam edemem." "Anlıyorum. Yakında irtibata geçeceğim."

"Benim *sana* sahip olduğum gibi, *senin de* bana öncelik vermeni istiyorum." Başını sallıyor. "Sana söz veriyorum."

Gözleri onun arkasında benimkileri buluyor ve Tobias'a işaret ediyor, o da bana bakıyor, arkasında durduğumu ya zaten biliyor ya da fark ettiriliyor. Hangisi olduğunu anlayamıyorum. Görüşmeyi sonlandırıyorlar ve ben onun hemen arkasında durarak bir açıklama bekliyorum, kanım kaynıyor.

"Exodus işi," diyor basitçe ve bana bakmadan önce ayağa kalkıyor. Yalanı fark etmek çok kolay.

"Tamam," diyorum, topuklarımın üzerinde dönüyorum ve arka kapıyı çarparak açıyorum.

"Cecelia," diye homurdanıyor, beni içeri kadar takip ediyor, ben ona doğru dönerken yumuşak bir küfür savuruyor. "Duşta olduğumu sanıyordun," diye çıktım.

"Hiçbir şey saklamıyorum."

Alay ettim. "Az önce yüzüme karşı yalan söyledin."

"Cecelia," diye kolumdan tuttu. "Bu daha sonraki bir zaman için bir itiraf." "Onu beceriyor musun? Onu becerdin *mi*?"

"Tanrım, hayır." Kolumu bıraktı. "Güven bana, er ya da geç anlayacaksın. Ateşkes ilan etmiştik, hatırladın mı?"

"Ateşkesinizin canı cehenneme," diye çıkışıyorum, kıskançlığım mantığıma galip geliyor. Yakalandığında çekinmedi ama bu yeterince iyi değil.

"O da sakladığın şeyin bir parçası mı?"

"Evet, ama yapmayın, Trésor, hemen sonuca varmayın." Sesinin tınısı korkulu olmaktan çok kederliydi. "Düşündüğünüz gibi bir şey değil. Bu açıklamayı en ince ayrıntısına kadar alacaksınız. Sizinle konuşmak istiyor."

"O zaman onu tekrar telefona bağla, King. Can *kulağıyla dinliyorum*." "Henüz değil."

"Sadece senin için uygun olduğunda, değil mi? Mesela bana neden geceleri uyumak yerine volta attığını ve nöbetteki kuşları gereğinden sık kontrol ettiğini söylemiyorsun. Ya da neden bazen kafanın içinde kaybolduğunu, gözlerini dikip bana baktığını. Belki bana söylersin, belki de *Paris*'te yaptığın gibi hak ettiğim açıklamaları yapmaktan kaçarsın. Sana güveniyorum, değil mi? *Sana* güveniyorum. Vermeyeceğin bir şeyi benden nasıl isteyebilirsin?"

Yatak odamın kapısını çarpıp çıktım. O gece, sözsüz bir şekilde etrafımı sardı. Sessizliği beni uyanık tutuyor.

Cher Journal,

Bu sabah kavga ettik ve çok çirkin bir kavgaydı. Benim 'dizginleri biraz gevşetmesi gereken, Tanrı kompleksi olan, küstah, kibirli bir mağara adamı' olduğumu düşünüyor. İki saat boyunca ona İngilizce bağırdım ve içimden Fransızca küfrettim, sonra da hışımla evden çıkıp bacaklarım tutmayana kadar koştum. Ama beni böyle davranmaya iten korkuyu anladığından emin değilim. Onu kaybetmeye dayanamayacağımı söylediğimde beni yeterince anladığından emin değilim. Belki bencilim ama birlikte başladığımız bu hayattan daha fazlasını istiyorum. Yanlış bir hareketin her şeyi bitirmesinden çok korkuyorum. Beni dinlemesine ihtiyacım var çünkü korkum gerçek. Ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım onu yatıştıramıyorum.

Sadece anlamasına yardımcı olmak için bile olsa bu korkuyu birkaç saniyeliğine de olsa yaşamasını çok isterdim. Kafamın içinde durmaksızın devam eden ve göğsüme saplanan bıçaklara dönüşen iğnelerle boğulmama neden olan felakete tanıklık etmesine izin

verebilseydim. Keşke nasıl bir his olduğunu bilseydi, belki o zaman bu kadar 'göğsünü döven' biri olmazdım.

moron.' Ya da belki de erkek gibi davranıp ona üzgün olduğumu söylemeliyim. Ama bunu yapsam bile, yine böyle davranacağımı biliyorum. Onun içgüdülerine ne kadar güvenmek istesem de ve çantasındaki Beretta'dan ne kadar korkmaya başlasam da çünkü yemin ederim, dövüşün ortasında gözlerinde cinayet gördüm.

İtirafım şu: Bu duyguların beni ele geçirmesini engellemek için her zaman bu şekilde davranacağım, bu şekilde hissedeceğim, onun korunması söz konusu olduğunda kendi yolumda ısrar edeceğim. Onu yanımda tutmak için.

Yazısını tekrar okudum ve bir mesaj attım. **Ben de özür dilerim. Eve gel. Seni seviyorum. Yola çıkıyorum.**

Koşuya çıktım.

Koşularını günde üçe çıkardı. Son bir haftadır giderek daha fazla tetikte. İyi günlerde, işten eve döndüğümde onu elinde nefes açıcı bir şişeyle mutfakta beklerken buluyorum, nefes kesen bir öpücük vermeden önce. Akşam yemeğinden sonra, genellikle geç saatlere kadar satranç oynuyoruz, konuşuyoruz, gülüyoruz ve kendimizi tüketene kadar birbirimizin bedenlerini keşfediyoruz. Şükran Günü'nde baş başa yemek yedik, karnımızı doyurduk ve lades kemiğini paylaştık, onun galibiyeti, atış talimi Hindi Atışı'na yepyeni bir anlam kazandırdı.

Gizlilik yeni bir şey olmasa da, itirafından bu yana sürekli içimi kemiriyor ve sabırla göğsüne hangi kartları yapıştırdığını sonunda açıklamasını bekliyorum. Çoğu zaman onu sersemlemiş, yüz hatları çarpılmış, gözleri dalgın, tamamen düşüncelerine dalmış bir halde yakalıyorum ve itiraf etmesi için ona bolca zaman tanıyorum.

Ve beni hayal kırıklığına uğratmaya devam ediyor.

Birden fazla kez bayılana kadar içtiğine şahit oldum, onu yatağa götürmeyi başardığımda dudaklarında bir özür vardı. Ve geçmişte dudaklarını gevşeten içkinin bile itirafını ortaya çıkarmaya hiç yardımcı olmaması çileden çıkarıcı.

Vücutuna bu kadar kusursuz bakmasaydı içki içmesi beni daha çok endişelendirirdi. Şimdilik, kabul ettiği için buna izin veriyorum. Serseri düşüncelerini durdurmaya yardımcı oluyor ve onu uyuyabileceği noktaya kadar sakinleştiriyor ki son zamanlarda bunu giderek daha az yapıyor.

Şimdi itiraf etseydi, yükünü hafifletebilirdim. Bana verdiği sözleri tutardı ama tutmadı ve büyük ihtimalle de tutmayacak.

Şu andan itibaren, dikkatli kuşlarımız acımasız hale geliyor, sık sık kafede yemek yiyorlar ve birkaç gün önce, ayak işlerini yaparken beni kuşatmaya, arabama kadar bana eşlik etmeye

başladılar. Tetikler ve nedenini biliyorum. En az patronları kadar tedirgin olmaya başladılar.
İşin aslının bu olduğunu bilmek beni çileden çıkarıyor ve o hala ateşkesimizin arkasına saklanıp

Bana söylemekten.

Bu noktada aldatma bu kadar barizken kendimi korumak zor değil. Sırlar bizi ayırdı ve eğer izin *verirsem* bunu tekrar yapacaklarından hiç şüphem yok.

Ama o sürüsünü keskinleştirip hazırlarken, ben de kendi kararlarımı verdim. Tam bir şeffaflığa sahip olabilmemiz için onu teslim olmaya zorlamalıyım.

Bizi tamamen iyileştirecek tek şey budur.

Bunu öğrenene kadar ondan gerçeği öğrenmeye çalışmaktan vazgeçmeyeceğim.

Bu konuda, kırılmayacağım. Öpücüğü ne kadar yalvarırsa yalvarsın, gözleri ne kadar yalvarırsa yalvarsın tereddüt etmeyeceğim.

Dolayısıyla, şimdilik, ateşkesimiz yürürlükte olsa bile, daha önce hiç olmadığı kadar yakınlaşsak bile, konuşulmayan bir çıkmazda kalmaya devam ediyoruz.

Onu, güvenimi tamamen yeniden kazanmaktan umutsuzca istediği yerden sadece bir nefes uzakta tutacağım.

Bu bir savaş. Artık sadece gerçekler için savaşmıyorum, gelecek için sınırlar koyuyorum. Bu sefer, o beni kırmadan ben kralımı kırmaya kararlıyım.

Tobias

Yaş Otuz Üç

Okyanus mavisi gözleri üzerimde gezinirken bana bakıyor, ateş böcekleri etrafımızı saran uzun otların arasında dans ediyor, ay ağaçların arasında yarı saydam. Sıcaklık kollarıma dolanıyor, onları ağırlaştırıyor, kaldırmam neredeyse imkansız hale geliyor, içlerinde dolaşan rahatlatıcı telaş beni karanlığa geri çekmekle tehdit ediyor. Yine de buna karşı koyuyorum çünkü o burada benimle birlikte, bana fısıldıyor, beni öpüyor, varlığı daha önce hissettiğim hiçbir rahatlığa benzemiyor. Onunla kalmak için mücadele ederken fısıltılarını duyamıyorum, arkasındaki ay şimdi daha parlak parlıyor, ağaçların üzerinde yükseliyor. Bana doğru uzanırken dudakları tekrar kıpırdıyor ama ne söylediğini anlayamıyorum. Tehditkâr küre şimdi tam tepemde duruyor, parıltısı güneşten daha parlak ve onu da beraberinde götürmekle tehdit ediyor.

Bip. Bip. Bip.

"Gitme," diye yalvarıyorum sıcaklığa karşı koyup yüzünü okşamak için uzanırken. Şaşkınlıkla başını eğiyor ve aşırı güçlü ışık tekrar görüşümü engellediğinde kısa süreliğine gözden kayboluyor.

Bip. Bip. Bip.

Ağaçların ötesinden uzak bir ses geliyor ama bu onun sesi değil. "Savaş onunla, dostum. Hadi, T."

Burada güvendeyim, onun altında yatıyorum, koyu mavi gözleri beni biraz daha kalmaya çağırıyor. Ama ay tehdit ediyor ve şimdi soluyor, bana fısıldarken hala gülümsüyor. Ona seslenip biraz daha zaman istediğimde tekrar yer değiştiriyor ve içindeki adam gülümsemesiyle benimle alay ediyor, onun görüntüsünü tamamen çalarak bana ihanet ediyor. Kaybettiğim için haykırıyorum ve gözlerim kör olana kadar daha da parlak bir şekilde parlıyor

-Görebildiğim tek şey o olana kadar.

Gözlerimi yakarken bir anda içine düşüyorum ve acı beni ele geçiriyor. Onu kaybetmenin acısı, her yerde, hissedebildiğim tek şey bu.

Gitmiş.

"İşte buradasın." Bir yüz beliriyor, genç bir kadının yüzü, yukarıdaki ışığı engelliyor, ama onun yüzü değil.

"Ce-," diye mırıldanıyorum ama boğazım düğümlendiği için konuşamıyorum.

"O iyi, dostum." Erkeksi bir el benimkini kavrarken sesi tanıyorum. "Sana yemin ederim. Onu koruyoruz. O iyi." Tyler. Tepemde dururken gölgeli yüzü netleşiyor, gözlerine endişe kazınmış. "Kavga etme. Kavga etme, dostum. Bırak işlerini yapsınlar." Gözleri kadına kayıyor ama o değil. Cecelia değil.

Öfkeyle, ona karşı mücadele ediyorum. Ona geri dönmeliyim.

"Tres-," dilim bakırla kaplandı, Tyler küfrederken kelimelerim engellendi ve zihnimden bir resim geçti - Eddie Vedder başkasının gökyüzündeki bir güneş hakkında şarkı söylerken ayaklarım kaldırıma çarpıyor. Kendi gökyüzümde önemli olan her şeyi kaybettim. Güneşimi, ayımı, aralarında yanan her yıldızı. Ayı geri istiyorum, benimle alay etse bile ve benim için fark etmeyecek, çünkü en azından onunla birlikte olacağım. Ama ben...

Koşuyordum. Koşuyordum.

Farkındalık bir yük treni gibi içime giriyor ve ben gerçekliğe geri dönerken Tyler tepemde duruyor, kız beni sakinleştirmek için benimle konuşurken eli beni arkamda sabitliyor. Ama o Cecelia değil.

Cecelia burada
değildi. Hiç burada
olmadı.

Gözlerimi kapattığımda gerçekten gözlerim kabarıyor, sıcak öfke içimden sızarken tüm ağırlığını hissediyorum ve sessiz bir çılgılık atıyorum.

O kurşunlar beni hayal kırıklığına uğrattı.

"Tanrı aşkına, dostum," diye mırıldanıyor Tyler. "Lütfen, kardeşim. Lütfen yapma." Tyler üzerimde geziniyor, kırmızı çerçeveli gözleri benimkilerdeki gerçeği okurken doluyor.

Burada olmak istemiyorum.

Burası hariç her yer. Artık olmaz. Dom olmadan olmaz. Onsuz olmaz.

Cecelia.

Etrafımda bir grup yabancı toplanırken sokaktaydım, arkalarındaki bulutlarla dolu mavi gökyüzüne sabitlendiğimde yüzleri bulanıktı, rahatlamıştım. Çünkü o kaldırımda kan kaybından ölürlen artık yaşama yalanını zorlamak zorunda değildim. Rahatlama geliyordu. Belki Dom benimle buluşurdu. Belki ailem.

Ama o kurşunlar beni hayal kırıklığına uğrattı. Beni hayal kırıklığına uğrattılar. Ve buraya geri döndüm, onsuz. Sebepsiz yere tekrar nefes alıyorum. Bu hayatı istemiyorum. Hiçbir hayatı istemiyorum. Öfkeli gözyaşları gözlerimi yakıyor ve beni yatağa geri bastırdığında tamamen yenilmiş bir şekilde mücadele etmeyi bırakıyorum.

"Kahretsin," diyor Tyler kısık sesle, gözleri odanın diğer tarafında Sean'ın oturduğunu ve aynı acıma duygusuyla bana baktığını bildiğim tarafa kayıyor. Bakışlarımı kaçırıyorum çünkü gerçeği gördüklerini biliyorum. Ben artık aynı adam değilim. Kim olduğumu bilmiyorum. Ve umurumda da değil.

O lanet kurşunlar beni hayal kırıklığına uğrattı.

Kulaklıklarımı çıkarırken **Pearl** Jam'in "Black" şarkısı çalıyor ve hastanede uyandığım günün anısı zihnimde tazeyken araba yolundan aşağı doğru yürüyorum. Kafamı boşaltmak için nefes veriyorum, ellerimi dizlerime dayıyorum ve şakağımdan aşağı terler süzülüyor. Beni rahatsız eden şeyle bir kez daha yüzleşmeye çalıştıktan sonra kalp atış hızım dengelenmeye başlıyor. Vurulduğumda o şarkıyı dinliyordum. Zaman zaman kendimi bunu yeniden yaşamaya zorluyorum, sonunda etkisinin

azalacağını umuyorum. Çoğunlukla da öyle oluyor. İronik olan şu ki, hastanede kendime geldiğimde uyandırdığı kalp ağrısının anısını azaltmıyor.

Ama şimdi ay benim lehime doğuyor. Artık uzanıp ona dokunabiliyorum ve morfine ya da hayal kırıklığına ihtiyacım yok. O benimle, kollarımda, her lanet gece. Bu artık bir rüya değil. Bu bizim gerçekliğimiz.

Julien'in telefonunun cebimde gürlemesiyle bu onaylama kısa kesildi. Korku içeri sızıyor

Son üç buçuk haftadır aldığım aynı mesajı görmek için çekiyorum.

Durum nedir?

Bir cevap yazmadan önce uygun bir süre bekliyorum.

Değişiklik yok.

Geçmişte gönderilenlere benzer şekilde çektiğim iki fotoğrafı ekliyorum. Biri Cecelia'nın kafesinin penceresinden çalışırken, diğeri de bir kuşa nalburdan çıkarken çektiğim, onu tatmin etmelerini umduğum ve bundan nefret ettiğim bir fotoğraf.

Yanıt gelmesi sadece birkaç dakika sürüyor. Cevabı okuduğumda içimde anlık bir korku dolaşıyor; bir saat ve uçuş numarası. Antoine onu eve istiyor.

Sahip olduğum tüm kontrol parmaklarımın arasından kayıp gidiyor. Kontrol, işlevimi yerine getirmek, onu korumak ve akıl sağlığımı korumak için ihtiyacım olan şey.

Onu o uçağa bindirdiğim anda, planlarının ne olduğu ya da nasıl ilerleyeceğim konusunda hiçbir fikrim olmadan körlemesine uçuyor olacağım.

Her neye karar verdiyse, Cecelia'yla ev mutluluğu içinde hayatımı tamamlamama izin vermeyeceği açık. Daha önce de böyle hissetmişim, Dom ölmeden önceki gece, Cecelia ve ben Dom ve Sean tarafından keşfedildikten saatler sonra. Kardeşlerimin benden kaçtığı, bana sırtlarını döndükleri gece.

George Michael'ın "Father Figure" şarkısı ağaçların arasından süzülüyor, ne yapacağımı şaşırmış bir halde açıklıkta ilerlerken bana açık bir mesaj veriyor. Bir saat önce buraya geldiğimden beri şarkıyı tekrarlıyor, balkondaki ticari boyuttaki hoparlörlerinden bangır bangır çalıyor, aldatmacamı açıklamak için doğru kelimeleri bulmaya çalışıyor. Onları gönderdiğimi ve ona defalarca yalan söylediğimi biliyor ama neden bu kadar aşırıya kaçtığımı tam olarak anlamıyor. Yaptıklarımın dolaylı hissettiği duygular, tüm bunların nedenini tam olarak kavramasını ya da bazıları onu güvende tutmak için olmak üzere yıllarca yaptığım fedakarlıkları anlamasını imkansız kılacak.

Ve az önce bana bakışına bakılırsa, ona ulaşabileceğimden emin değilim. Onun güvenini kazanma şansımı kaybettim ve tek yapmak istediğim onu alıp kaçmak. Onu aramıza girmekle tehdit eden her şeyden uzaklaştırmak. Benden ve bu durumdan kaçmak için çoktan toparlanmaya başladı bile, dakika dakika, aramızdakinin bir başka yalan olduğuna kendini ikna ediyor. Kendimi açıklamakta tereddüt ettiğim her dakika, kaybedilmiş bir dakika demek.

Onu şimdiden kaybettim mi?

Uyandığında işaretlendiğini görünce tepkisi ne olacak?

Belki bu sabah isteseydim işareti alırdı. Ama o hala çok genç ve gerçek şu ki, hala bundan kurtulabilir.

Buradan planladığı gibi devam edebilir ve benimle geçirdiği bu zaman başka bir şeye, daha güvenli bir hayata giden yolda sadece bir kırılma noktasıymış gibi yaşayabilir, daha fazlası değil.

Onu dışarı atabilirim, kaçmaya zorlayabilirim ve belki onun yokluğunda kardeşlerimle ilişkiyi kurtarabilirim ve kulüp toparlanabilir.

İş açısından bakıldığında, onu bırakmak çok daha kolay olurdu. Ancak, bir saniye bile onsuz bir sonraki yaşamı hayal edemiyorum. Onu bulmam çok uzun sürdü.

Şişenin kapağını kapatırken, boğazımdaki cinin yakıcılığına şükrediyor ve doğru çözüm için koşuşturan düşüncelerimi susturması için dua ediyorum.

Ayrılabiliriz, duman dağılana kadar birlikte kaçabiliriz, onlara öfkeleriyle başa çıkmaları için zaman tanıyabilirim ve geri dönüp suları test edebilirim. Aklıma gelir gelmez bu fikri

reddediyorum. Onları hiç terk etmedim ve şimdi bunu yaparak kendi ihanetime bir yenisini eklemeyeceğim, onu alıp götürmek ne kadar çekici olursa olsun.

Bu bencillik ve beni bu duruma getiren de bu.

Dom onu sadece bir amaç için işaretlemenin mantığını görecektir, korunmak için. Sean bunu benim sahiplenmemden başka bir şey olarak görmeyecek.

*İkisi de haklı olacak. Ama
o gerçekten benim mi?*

Bu sabah gözlerindeki bakış bana bunun gerçek olduğunu söyledi ve ben hala bunu hissediyorum. O benim, benim için yaratılmış, bu dünyada kendimi eşleşmiş, güvende ve evimde hissettiğim tek ruh. Birkaç saat önce onu kucağıma aldığımda hissettiklerim, dudaklarından dökülen şehvet sarhoşu ismim ve etrafımda kenetlenirken gözlerindeki aşk dolu bakış beni başka hiçbir şeyin bu kadar doğru olmadığına ikna etti.

O benim. Onları tekrar gördüğünde kalbinin kırılmasına ve beni sevdiği için, bana ait olduğunu bildiği için hissettiği ihanete rağmen bunu hala tüm benliğimle hissediyorum.

Bu iş çok ileri gitti.

Bir sigara yakıyorum, tütünü derin derin içime çekiyorum ve biraz daha cin almadan önce nefes veriyorum. Tik tak.

Her saniye göğsüne inen bir kırbaç gibi. Onu işaretleme emrini çoktan verdim. Uyuduğu an, benim olarak damgalanacak.

Gençliğimden beri cesur ve hesaplı hamleler yaptım ama riskler hiç bu kadar yüksek olmamıştı. Kalbim karar vermiş olabilir ama aklım darmadağın. Tamamen parçalanmış durumdayım ve hangi yöne gideceğim konusunda hiçbir fikrim yok.

Dom'un yüzündeki ifade, duruşundaki öfke, gözlerindeki acı ve Sean... Gözlerimi kapatıyorum ve onun perişan ifadesini ve özgürce akıttığı gözyaşlarını net bir şekilde hayal ediyorum, asla tahmin edemeyeceğim bir şey.

İlişkilerinin doğası gereği duygularının derinliğini tamamen yadsımıştım. Ve gerçek bugün çok açıktı. Onları seviyor. Bizi keşfettiklerinde gözlerindeki bakış ve üçünün arasında dönen duygular beni parçalıyor.

Geçmişte oynadığım tüm kumarların karşılığını aldım. Ancak diğerleri gibi, bir kez harekete geçtikten sonra, bu geri alınamayacak bir şey.

Yapamam. Bunu yapamam.

Cep telefonumu açarak, emri yerine getirmek için hızlıca bir mesaja dokunuyorum, parmağım gönder üzerinde geziniyor.

Bu işarete ihtiyacı var. Onu buluşmada gören herkes önemini bilir. Onlarla ilişkiye girdiği anda kulübün düşmanları için bir koz haline geldi. Ve anladığım kadarıyla, Sean birlikteyken onu Triple Falls'un her yerinde sergilemiş. İkisinin de ne düşündüğünü hala anlayamıyorum ve onlara açıklama şansı vermek yerine, yargıç ve jüri gibi davranıp cezalarını verdim. Beni yatıştırmak için isteyerek ve fazla mücadele etmeden cezalarını çektiler.

Ve karşılığında... Bizi yok ettim.

Ne kadar pişman olmak istesem de olamam. Başımıza gelenlere rağmen, onun aşkı bildiğim en saf şey.

Ve bunun için onu cezalandırmak üzereyim.

Şarkının sözleri kalbimi sarıp sarmalayıp bana umutsuz bir umut aşılarken başımı öne eğiyorum. Baba figürü. Beni böyle mi görüyor? Ona ulaşmanın bir yolunu bulmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışırken, şarkı sözleri zaten yırtık pırtık olan göğsümün ortasını tırtıklı bir şekilde kesiyor.

Şimdi ona gidip nedenlerimi ve mutlak gerçeği söylersem bana inanır mı? Yoksa önemli olan

şeyi dinlemeyecek kadar tamamen onun merhametine mi kalmış olacağım?

"Allah kahretsin!" Ceketimi çıkarıp yere atıyorum ve gece gökyüzüne bakıyorum.

Burası çocukluğumdan beri cevaplarımı bulmak için geldiğim, ay ışığının dans eden ışınlarıyla bana geldikleri yer. Ama görünürde ay yok. En çok ihtiyaç duyduğum anda o ışınlar yok. Sanki bana bahşedilen armağan her neyse, aşık olarak yoluma ihanet ettiğimi biliyor.

Onsuz bir hayatı hayal etmeye çalıştıkça göğsümdeki yangı on kat artıyor. Kararlarımı her zaman siyah ve beyaz olarak aldım, duygular hiç dikkate alınmadı.

Duygu yok, hata yok.

Şarkı tekrar başladığında telefonuma bakıyorum, parmağım hala elimde çalarken göndermenin üzerinde g e z i n i y o r .

"Konuşacak zamanım yok," diye çıkışıyorum.

"Anlaşmamız neydi, Tobias?" Antoine cevap olarak tıslar.

"Senin lanet teklifini yaptım. Paris'ten yeni ayrıldım. Anlaşmanın yapıldığını gördüm-" "Kız kardeşime bu gece tek oğlunun öldüğünü söyleyen sen olmak ister misin?"

"Sana bensiz taşınmamamı söylemiştim," diye öfkesi kabarıyor, bir çıkış yolu arıyor. "Sana onu göndermemeni söylemiştim. Hazır olmadığını söyledim."

"Senden emir almam," diye karşılık verdi. "Ve şimdi ölü bir yeğenim var ve sen bana mal oldun. Bu senin anlaşmandı."

"Sana birkaç dakika içinde döneceğimi söylemiştim-" "Anlaşmamızı bozdun."

"Sana beni beklemeni söylemiştim!" Telefona kükrüyorum, göğsümün derisine iğneler batmaya başladığında avuçlarım terliyor.

"Ve sen de küçük tatil evinle zamanımın çoğunu boşa harcadın." Ses tonunu eşit tutuyor ve o zaman bir gündemi olduğunu anlıyorum. "Korkarım bu dikkatsizlik bu sefer sana çok daha pahalıya mal olacak Ezekiel." Evden gelen müzik aniden kesilince duraklıyorum ve siparişi iptal etmek için mesaj göndermek, onu izimden kurtarmak, onu bu hayattan kurtarmak için dakikalarım olduğunu biliyorum, özellikle de burada bulunarak, onu şımartarak kendimi Antoine'a borçlu bıraktığımı bildiğim için.

"Geleceğimiz hakkında uzun bir tartışma yapmamız gerekiyor."

Yeğeni umurunda bile değil. Benden istediğini almak için kendi anlaşmasını sabote etmesine de göz yumamam. Kulübümün onun umurunda olmadığını bilmek beni rahatlatıyor. Peşinde olduğu şey kontrol. Onu durdurmak için ona verebileceğim bir şey.

"Charlotte'taki ofisime gidip size parayı havale edeceğim. Kız kardeşinize en içten taziyelerimi bizzat iletacağım."

"Korkarım bu yeterli olmayacak."

Beni yakaladığını bilerek başımı öne eğdim. Bir kez bile başarısız olmadım ama yokluğumla ona beni tuzağa düşürmesi için bir fırsat verdim. Ve sonraki sözleri şüphelerimi doğruluyor.

"Seni bir hafta içinde evde bekleyeceğim." "Fransa benim evim değil!"

"O zaman belki bir uzlaşma olabilir. Ben mantıksız bir adam değilim ve senin ev olarak gördüğün yeri her zaman merak etmişimdir, Tobias."

Tobias.

Bana bir kere bile o isimle hitap etmedi.

Bu bile başlı başına bir tehdit. Benim sözde çuvallamamda bir koz buldu ve bunu elinden bırakmıyor.

Yıllar boyunca Palo aracılığıyla kulüple ilgili ufak tefek bilgileri kaşık kaşık ona aktardım, böylece her şeyden haberdar olduğu yanılsamasına kapıldı, ancak görünen o ki bu taktik geri tepmeye başladı. Yapamam.

Onun hayatıma herhangi bir şekilde dahil olmasını göze alamazdım, özellikle de şimdi. "Çizgiyi aşıyorsun," derken şakağımdaki nabzın attığını hissediyorum. "Bu umursamazlığın beni de rahatsız ediyor. O benim tek yeğenimdi."

Sırf onu görebilmek, alacağım düşmanca karşılamaya rağmen sadece varlığından biraz rahatlamak için Roman'ın evine doğru ilerlemeye başladım ve yatak odasının ışığı söndüğünde ona doğru sadece birkaç adım atabildim. Açıklık ile Roman'ın malikanesi arasında yarı yolda durmuş, yenilgi içime işlemeye başlarken tam bir kararsızlık içinde duruyorum. Antoine'dan kaçmanın bir yolu yok ve eğer onun önüne geçmek ve onu benim için en önemli şeyden çok ama çok uzakta tutmak istiyorsam önceliklerimi değiştirmem gerekiyor.

"Birkaç saat sonra ofisime döndüğümde seni arayacağım ve geleceğimizi konuşabiliriz."

Daha fazla yırtılmadan önce kanamayı durdurmaya çalışmak için kardeşlerime ulaşmalıyım. Antoine'ın tehdidi gerçeğe dönüşürse onlara keskin ve odaklanmış bir şekilde ihtiyacım olacak. Bu farkındalık, ondan sadece yüz metre uzakta durmamı ve Jaguar'ıma ulaşmak için yön değiştirmemi sağladı.

Duygularımın karar vermesine izin verdiğim her saniye, kaybetmeyi göze alamayacağımız bir saniyedir. Hasta herifin ayrılırken söylediği sözlerden duyduğu memnuniyeti duyabiliyorum.

"Beni bekletme, Ezeziel."

Tehdidi havada asılı kalırken hat kesiliyor ve ben de içim felç olmuş bir halde ağaç sınırını geçerek koşmaya başlıyorum. Her yönden boku yediğimi bilerek olası her hamleyi dikkatlice gözden geçiriyorum.

Direksiyonun başına geçtiğimde, metni açıyorum ve parmağım saniyeler boyunca geziniyor, sonra da yavaşça geri alarak siliyorum.

Benim için karar verildi.

İleride kulüpten korunmaya ihtiyacı olacak. İşaretlenmiş olarak uyanacak ve bunun için benden nefret edecek. Affedilemez bir aldatmacayla daha yaşamak zorunda kalacağım.

Saatler sonra telefonumu masama bırakıp Dom ve Sean'la hasar kontrolü yapmak için King's Garage'dan ayrıldığımdan beri bulunduğum Charlotte'taki ofisimde sandalyeme gömüldüm. Neredeyse tüm günümü yıllar önce yaptığım yatakta lanet olası bir deliyle pazarlık yaparak geçirdim. Zorbayı uzak tutmak, kardeşlerimden, kulübümden ve sevdiğim kadından mümkün olduğunca uzak tutmak için önemli miktarda öğle yemeği parası verdim.

Ve bunu yaparken, beni bir süre daha onun boyunduruğu altında tutacak yeni bir anlaşmayı kabul ettim. Ama beni canlı canlı yiyen şey ona olan yeni bağlılığım değil. Kulübümü ve ilişkilerimi kontrol altına almayı başarabilirsem, Antoine ile başa çıkmanın bir yolunu daha iyi bulabilirim, bu savaş ilan etmek ve onu alaşağı etmek anlamına gelse bile. Birkaç saat önce garajımızda kardeşlerimle yaşadığım olay beni hiç tahmin etmediğim bir şekilde yenilgiye uğramış hissettiriyor.

Bu noktadan sonra ne yaparsam yapayım, şimdiden her şeyimi kaybetmiş gibi hissediyorum.

Saatler önce uyandı, hiç şüphesiz anlaşılmaz bir şekilde tecavüze uğramış hissediyordu. Ve ben orada değildim. Kendimi ya da yaptığım şeyi neden yaptığımı açıklamak için orada değildim. Ve bu noktada, bunların bir önemi olmayacağını biliyorum.

Suçluluk duygumu bastırarak Charlotte silüetini tarıyorum, ellerim hiç olmadıkları kadar bağlı. Hissettiğim çaresizlik kaçınılmaz, kaderim ve geleceğim mühürlenmişken Shelly elinde bir fincan kahveyle içeri giriyor. "Tatlım, berbat görünüyorsun. İç şunu." Sean ve Dom'un kınayıcı sözleri zihnimde dönüp dururken, Sean'ın attığı yumruk yüzünden çenem ağrırken, bana söyledikleri ayrılık

sözleri içimi parçalıyor. Shelly masamda oyalanıyor ve nihayet konuşmadan önce endişesini, tereddütünü hissedebiliyorum. "Bunun zamanı olmadığını biliyorum ama bir telefon görüşmen var-"

"Bir mesaj al."

"Cecelia adında biriyle ilgili acil bir durum olduğunu söyledi."

Masamdaki yanıp sönen ışığa doğru yönelip ahizeyi kaldırdığımda ensemdeki tüm tüyler diken diken oluyor. "Bir isim verdiler mi?"

Başını sallıyor. "Roman Horner."

O telefon görüşmesi ve sonrasındaki saatleri şu anda o kadar çok tekrar ettim ki, canlı bir şekilde yeniden yaşıyorum. Roman'la yaptığım ve onun hakkında düşündüğüm her şeyi değiştiren görüşmeden, ona ulaşmaya çalışmak için Triple Falls'a hızla dönerek geçirdiğim iki korkunç saate kadar. Dom'un onun kollarında can çektiği dakikaya ve ona asla geri dönmemesini emrettikten hemen sonra göz göze geldiğimiz saniyeye kadar. Yirmi dört saat içinde hayatım patladı ve bir savaş başladı.

O gece gerçekten her şeyi kaybettim. Kontrolümün her parçasını, kardeşimi, Cecelia'yı, kulübümü, benim için önemli olan *her şeyi*, çünkü duygularım nedeniyle karar verirken tereddüt ettim. Bu hatayı bir daha yapamam. Tereddüt edemem. Bu yüzden onu kaybedemem. Antoine'a karşı üstünlük sağlamak istiyorsam duygusuz askerin -içimde yaşayan canavarın- beni ele geçirmesine izin vermemeliyim.

Aşkın benim için tek bir karar bile vermesine izin veremem.

Bir fırtına yaklaşıyor ve ben bunu göremiyorum ama hissedebiliyorum, tıpkı yıllar önce hissettiğim gibi. Onun niyetini, oyunlarını çözmem gerek. Ve bundan daha fazlası, ondan birkaç hamle önde olmalıyım.

Palo olmadan ben kolay hedefim. Antoine ile yapacağım bir telefon görüşmesi beni öyle ya da böyle ikna etmeyecek. Ve son bir aydır ondan tek bir kelime bile duymadığım için, beni aramasının an meselesi olduğunu biliyorum. Bu sefer hazır olacağım. Son altı yılımı kendi pisliğimi temizlemeye çalışırken onun isteklerini yerine getirerek geçirdim. Ondan kurtulma planlarım, kulübün toparlanması için ikinci planda kalıyor. Yeniden inşa ederken onu uzak tutmaya niyetliydim ve Cecelia'nın ani gelişi ve ona geri dönme çabalarımınla birlikte, ona yaklaşmak için çok uzun süre bekledim.

Aynı hatayı asla iki kez yapmam.

Aşk yüzünden, bu açıklamayı bir yalan haline getirdim. Ve ben bir erkeğim. Lanet olası. Aşık.

Bu orospu çocuğunun peşinde olduğu şey savaşa, benim barışı koruma günlerim çoktan bitti.

Kararımı verdim, eve doğru ilerledim ve yirmi dakika sonra Camaro'yla garaj yolundan hızla çıktım.

Cecelia

Ben Tobias'a bir mesaj atarken Travis, "Sipariş ver Cecelia," diye sesleniyor. Bütün sabah sessizdi, bu da beni biraz geriyor. Bu sabah onu uyurken bıraktım ve dudaklarına kısa bir öpücük kondurarak sıvıştım, o da beni kendine çekmeye çalışırken hala uykuya dalmıştı.

"Buldum patron," diye anons ediyor yeni çalışanım Alena, park yerinde tanıdık bir motorun belirgin sesi tüm gözleri sesin kaynağına doğru çekerken. Bir saniye sonra, kollarımdaki tüyler diken diken olurken ve paniğe kapılırken Tobias kapıların hemen önünde cırtlak bir sesle durdu. Beretta'mdan çok uzakta, tehdit oluşturabilecek herhangi biri için restoranı tarıyorum. Bir saniye sonra Camaro'dan iniyor ve koyu renk yıkanmış kot pantolonu, siyah tişörtü ve gergin omuzlarındaki her santim kası gösteren uyumlu hırkasıyla hem işkence görmüş hem de yıkıcı görünüyor. Ama beni alarma geçiren, yürüyüşündeki amaç ve yüzündeki ifade. Kapıdan içeri girdiğinde tüm konuşmalar kesiliyor. Marissa arkamdan seslendiğinde neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

"Kahretsin, kızım. Ne yaptın sen?"

Tam bir gözdağı. Ateş dolu gözleri tezgâhın karşısında bana doğru ilerlerken benimkileri buluyor, çenesi sabit ve gözlerinde cehennem ateşi parlıyor. Bana doğru yaklaşıyor ve tezgahın etrafında dönüyor, yaptığı gösteriyi hiç umursamıyor. Yutkunarak, bana ulaştığında kendimi bir kavgaya hazırlıyorum, gözleri tam olarak tanımlayamadığım duygularla uçuşuyor. Göğsü kabarıyor, bana bakarken dikişleri patlayacakmış gibi görünüyor, açıklama talep ediyor ama hiçbir şey istemiyor. Elini uzattığında neredeyse irkiliyorum.

"Benimle gel." Sesi boğuk, sanki yol boyunca çığlık atmış gibi. "Tobias, çalışıyorum."

Omzumun üzerinden Marissa'ya başını sallıyor ve ben de onun görüş açısını takip ederek Marissa'nın deli gibi sırtıttığını görüyorum.

Hain.

"Günün geri kalanında dışarıda olacak."

"Tobias," diye itiraz etmeye başlayınca başımın arkasından tutup göz göze gelecek şekilde eğildi.

çalkantılı bakışları kararlılığımı delip geçiyor. Busabah vedalaşırken öptüğüm adam bu değil. Bu, ikinci kez karşılaştığımızda bir öpücükle ruhumu parçalayan adamın ta kendisi.

"Tartışmaya açık değil." Ağzımdan daha fazla itiraz çıkarken ve hafif kahkahalar etrafımızda yankılanırken beni bir itfaiyeci tutuşuyla ayaklarımdan tutup kaldırıyor. Marissa beni restorandan dışarı taşıırken, Marissa her şeyi hallettiğine dair güvence verirken, hızlı emirleri zar zor söyleyebiliyorum. Ağırlığıma rağmen arabanın kapısını kolaylıkla açarak beni Camaro'ya bindiriyor ve bir saniye sonra otoparktan çıkıyoruz. Sadece hız yüzünden koltuğa kilitlenmişken, profilinin güzelliğine ve arabayı bir vitesten diğerine kolayca geçirirken yaydığı güce hayran olmaktan kendimi alamıyorum.

"Ne haltlar dönüyor?" Kelimelerim korku ve talebin karışık bir karışımı olarak çıkıyor.

Başını bana doğru sallayarak protestomu kesiyor, çenesi sertleşiyor, gözleri kararlılıkla parlıyor. Kontrolün resmi olmasına rağmen, yanımda parçalandığını hissedebiliyorum.

Boyun kıran bir hızla virajı alıyor ve sonra evime giden yola doğru hızla sağa dönüyor. Garaj yolunda patinaj yaparak durmadan hemen önce aklımdan onun üzülmesine dair bin ya da daha fazla senaryo geçerken o sessizliğini koruyor. Göz açıp kapayınca kadar beni arabadan indiriyor ve eli bileğimde eve doğru götürüyor. Kapının kilidini açarken kelimelerimi karıştırıyorum.

"Tobias-"

İçeri girdikten sonra beni ona doğru bastırıyor ve bana bakıyor. "Açıkla kendini, hemen şimdi, Kral. Ne oldu?"

"Ne oldu?" Ses tonu çakıllı. "Seni kaybettim. *Seni kaybettim*. Ve bunu bir daha yapmayacağım."

Yüzünde buna neyin sebep olduğuna dair bir ipucu ararken dikkatim birkaç adım ötede duran dolu spor çantasına takılıyor. Görüş alanımı takip ediyor ve bana dönüyor, niyeti açık.

Bu dövüş için hazır.

"BENİ TERK ETMEYE CÜRET ETME!" Bu ses bana ait, bu yakarış bana ait ama konuşan kalbim değil. Şu anda çığlık atan ruhum.

"Yapmak zorundayım. Sadece birkaç gün.

Geri döneceğim-" "Hayır!" Başımı öfkeyle sallıyorum. "Hayır!"

"Trésor," sesi hafifçe titriyor, "lütfen bana bakın." Beni terk etmeye tamamen niyetli. Darbe o kadar derine işliyor ki nefes alamaz hale geliyorum. Ama içimde bir şeyler çatırdıyor ve bedenim öfkeyle kavrulurken mücadelemi bulmayı başarıyorum.

"Kararlarımızı birlikte vereceğimize söz vermiştin. Beni asla terk etmeyeceğine söz vermiştin!" "Ve *sen de* seni korumama izin vereceğine söz verdin. Her şeyin üstünde bir söz."

"Hayır! Sana *verdiğim* söz diğerlerinin üstünde, *bana* verdiğin sözlerin değil. Bundan kurtulamayacaksın. Bu kapıdan çıkıp gidersen, işimiz biter. Bu kapıdan çıkıp gidersen. Seni bir daha *asla* içeri almam. Asla."

"Yapmak zorundayım. Yapmak zorundayım. Ve sen de bana güvenmelisin."

İnanamayarak başımı sallıyorum. "Kalbimi kırmaktan asla vazgeçmeyeceksin, değil mi? Bana yalan söylemeyi asla bırakmayacaksın!" O zaman hissediyorum, duvarlar yükselmekle tehdit ediyor ve o da bunu hissedebiliyor çünkü istediği yanıtı almak için bastırırken acı dolu homurtunun ondan kaçtığını duyuyorum.

"Başka seçeneğim yok, beni dinle." Bu bir emir. Yıllar önce kalbime zorla giren adamdan gelen bir emir. Dirilen Kralım konuşuyor. Şu anda dinleyici arayan o. Hayatı boyunca planlar yapan, entrikalar çeviren o adam. Yıllar önce karşıma aldığım aynı adam ve şimdi bana bakarken gözlerini

dikmiş, kararını vermiş aynı adam.

"O paketlenmiş çanta var olduğu sürece dinlemeyi bırakıyorum. Siktir git, Tobias."

"Kes şunu, Cecelia," diye azarlıyor, ama ben buna katlanamıyorum. Ne bu sefer, ne de başka bir zaman.

"Gidersen işimiz biter. Bu kadar basit."

Ondan yayılan yoğunluk ve duygular başka tarafa bakamayacak kadar güçlü. Sadece elimin tenine çarpması rahatlatıyor, verdiğim acı öfkeyi serbest bırakıyor. Yaptığı şey yüzünden onu parçalara ayırmak istiyorum. Saçlarımı avucunun içine alıp göz göze gelmemiz için eğildiğinde gözlerimden acı yaşlar akıyor.

"Bana güvenmek zorundasın. Bu hayatı birlikte *daha fazla* yaşayabilmek için bunu yapıyorum."

"Sana güvenmiyorum. Güvenimi henüz geri kazanmadın. Yakınından bile geçmedin. Ve eğer bu kapıdan çıkıp gidersen, ona asla sahip olamayacaksın ve bana da asla sahip olamayacaksın. Asla!"

Kavrayışıyla gözlerimi kendi gözlerine doğru zorluyor ve gözlerimi kapatıyorum, yavaş yavaş kapanmaya başladığımda yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. "Bunu yapma," diye uyarıyorum. "Eğer yaparsan, bize bir kurşun sıkmış olursun. Blöf yapmıyorum, Tobias. Sana *bundan* başka *her şeyi* veririm."

Bakışlarından tanıma sızıyor ve ciddi olduğumu anlıyor.

"Güvenmesi gereken kişi sensin, Tobias. *Bana* güvenmek zorundasın ama güvenemiyorsun, değil mi? Yaşadığımız onca şeyden sonra *bize* hiç güvenemiyorsun. Ne olursa olsun, yolumuza ne çıkarsa çıksın, hangi tehlikeyle karşılaşırsak karşılaşalım, bununla *birlikte* yüzleşebileceğimize inanmayı reddediyorsun. Ama bunu yapmamak için kendini zorluyorsun. Ama beni dinle, buna boyun eğmeyeceğim. Bunu affetmeyeceğim. Bizi bu şekilde kırarsan asla arkama bakmayacağım."

"Bana bak, Cecelia."

"Şu anda sana bakmamı istemezsin Tobias, çünkü baktığımda göreceğim tek şey kalbimi ve verdiği sözleri sürekli kıran lanet olası bir yalancı olacak. Ve on dakika öncesine kadar, uğruna ebedi cehennemde yürüyebileceğim bir adam gördüm. Bizi sonsuza dek bitirmek için yapabileceğin tek şey bu."

Avuçlarımı göğsüne bastırıyorum. "Çok yakındım. Çok yaklaştım. Sanırım üçüncü sefer senin için cazip, değil mi?"

"Cecelia-"

Bunu gerçekten yapacak. Beni terk ediyor.

"İşte bu, Tobias, verdiğin onca karar arasında bu karar bizi kurtaracak ya da yıkacak olan karar olacak. Ve bu kararı sen vereceksin. Ben kendiminkini verdim. Tek yapman gereken *bana* güvenmek. Başka yolu yok. Doğru sonuca varmanı beklemiyorum ve zamanın çoktan tükeniyor. Bana bir söz verdin. Ve bana neler olduğunu anlatmayı reddederek ilk ikisini bozdun bile. Bir şeyler sakladığın gerçeğinden habersiz olduğumu mu sanıyorsun? *Sana* karşı cahil olduğumu mu sanıyorsun? Benden saklanamazsın!"

"Neler olduğunu bilmiyorum," diye patlıyor, "ve gerçek bu! Sahip olmadığım bir gerçeği sana veremem! Neler olduğunu bilmiyorum ve eğer karanlıkta kalırsam bizi koruyamam."

"Ama *bir şeyler* biliyorsun, değil mi? Bir şey hakkında *nereye* bakacağını bilecek *kadar*, değil mi?" Karşı koyuyorum, gözleri kısılıyor ve daha fazla gözyaşı serbest kalıyor.

"Bunu mahvediyorsun. Birbirimize daha yeni kavuştuk ve sen bunu mahvediyorsun çünkü bana güvenmeyi reddediyorsun!"

Beni kapıya sabitlerken gözleri titriyor. Artık kimin kimi engellediğinden emin değilim, ama umudum azalırken, lanet olası kalbim hala savaşıyor ve söylediğim her kelimedede ciddi olduğumu hiç şüphesiz biliyorum. Bunu affedemem. Bunu affetmeyi reddediyorum.

Ağzımı yakıcı bir öpücükle kaparken acı dolu bir homurtu kopuyor ve dudaklarına yapışarak geri çekiliyorum, buda bana sadece zevkli bir inilti kazandırıyor. Göğsünü itiyorum. "Benden veda

öpücüğü falan alamayacaksın, seni hasta piç. Sebep olduğun gözyaşlarının tadını her zaman sevdin."

"Oh, ben hastayım, tamam. Göremediğim şeylerden korkmaktan bıktım! Neler olduğunu bilmezsem hiçbir şey yapamam! Neyin geldiğini bilmezsem seni koruyamam!" Başını sallıyor.

Sanki hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi beni döndürüyor ve ağırlığını kullanarak beni kapıya doğru itiyor. Hayal kırıklığı içinde çılglık atıyorum, hareket edemediğim için öfkeliyim, gücünü beni zapt etmek için kullandığı için öfkeliyim. O çok güçlü ve ben ona karşı güçsüzüm. "Senden nefret ediyorum" diye bağıyorum, tüm ağırlığıyla üzerime bastırırken içimden, öfkesi bedeninden taşıyor.

"Je t'aime," *seni seviyorum*, diyor göğsünü sırtıma bastırarak, alnını omzuma yaslayarak. "Beni dışlama, Cecelia. Beni bekle."

"Hayır!"

"Beni dışarıda bırakma. Yapma bunu. Geri geleceğim. İki güne ihtiyacım var. İki gün. Bana bunu veremez misin?"

"İki dakikanız bile yok. Bundan daha uzun sürerse, kalsanız da kalmasanız da biter."

"Cecelia-"

"Hayır!"

Beni göğsüyle eziyor, iradesini içime sokmaya çalışıyor, kolu karnıma dolanırken kalbi kürek kemiğimin altında düzensiz bir şekilde çarpıyor ve kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı yırtmadan önce çözüyor.

"Kes şunu!" Spor ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarırken bağıyorum. Bir eliyle beni kapıya doğru kolayca sabitlerken ona karşı koyuyorum.

Gömleğimi kavırıyor, ben de kollarımı kavuşturuyorum.

"Kes şunu! Beni şu anda çıplak bırakamazsın!"

Yumruğunu kapıya vuruyor, çerçeve takırdıyor.

"Bana söz vermiştin, Cecelia!"

"Sen de bana söz verdin!"

"Anlamıyor musun? Zamanını, dikkatini ve hatta bedenini çalabilirim ama uğruna geri döndüğüm şeyi *alamam*!"

"Bu doğru ve bunu alamayacaksın. Bunu bana bir daha yaparsan olmaz! Bu kapıdan çıkıp gidersen, geri dönmek yok."

Gırtlaktan bir kükreme sesi çıkarıyor ve beni kollarının arasında döndürüyor, ben onu uzaklaştırmak için omuzlarını tırmalarken gömleğimi parçalıyor.

"Kes şunu, Kral! Ne yapıyorsun lan sen?"

Sabrı taşı, beni soydu, tamamen çıplak kalana kadar sütyenimi ve külotumu indirdi.

"Bunu yapamazsın ve benim *hiçbir* parçamı alamazsın." Etrafında dolaşmaya çalışıyorum ve beni kanepenin yanına yatırana kadar tırmalayıp pençelerken beni kolayca kaldırıyor. Kollarımdan tutarak beni koltuğun arkasına doğru itiyor ve kollarımın ikisini de kendi kollarından biriyle arkamda birleştiriyor. Altında debelenirken, beni rehin tuttuğu ve tamamen merhametine bıraktığı için kıpırdanıyorum.

"Seni lanet canavar!"

Konuşurken bile sesi eşit. "Sadece olmam gerektiğinde ve senin için olacağım."

Ona karşı sarsılıyorum, beni gücüyle hareketsiz tuttuğu için çabalarım boşa gidiyor. İhanetine karşı içimde hiç bilmediğim bir öfke dolaşıyor.

"Bu saçmalığı yapacaksın, sonra da benimle yüzleşeceksin, seni korkak!"

"Neden zahmet ediyorsun? Kim olduğum için benden nefret ediyorsun."

"Sakladığın şey için senden nefret ediyorum!"

"Artık saklanmıyorum." Öfkeli gözyaşları görüşümü bulandırırken eğiliyor, bedenini benimkinin üzerine katlıyor ve kulağıma fısıldıyor. Konuşurken sesi zehirle dolu.

"Hissettiğin bu öfke, *şu anda hissettiğin* çaresizlik, neyin geleceğini bilmemenin korkusu, seni aşağılayan ve çileden çıkaran bir şekilde ifşa edilmiş hissetmek, seni güçsüz bırakmak," diye homurdanıyor, her kelime daha acı verici, "her tehdit edildiğinde *hissettiğim* şey tam olarak bu ve ne ya da kim tarafından olduğunu bilmiyorum ve yine de lanet korumamı reddediyorsun."

Beni serbest bıraktığı anda sözleri yerine oturuyor ve ben de dönüp göğsüne, yüzüne, boynuna tokatlar atarak cehennemi yaşıyorum. Ben kendimi tüketirken o her darbeyi gözünü bile kırpmadan alıyor, gözleri öfkeyle parlıyor. Dövüşüm zayıfladıkça sözleri zar zor kaydediliyor, avuçlarımı kabaran göğsüne çarparken gözlerine sızan çaresizlik öfkemin bir kısmını yok ediyor. Patlamanın eşiğindeymiş gibi görünüyor. "Sadece kazanmanın benim için nasıl bir his olduğunu bilmeni istedim," diye yutkunuyor, gözleri yenilgiyle parlarken sesini öfke kontrol ediyor. "Sen kazandın Cecelia, kazanmana izin veriyorum ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum, tüm gücüm beni terk ediyor, gözlerim öfkeyle dolup taşıyor.

"Sana yaptığım ve yapacağım her şey için bir nedenim var. Yeterince iyi değillerse özür dilerim, ama kalbin atmaya devam ettiği sürece umurumda değil ve atmasını sağladığım için beni affetme şansın var." Sesi her kelimede çatlıyor. "Ama bunu benden alırsan, elimde hiçbir şey kalmaz. Beni hiçbir şaysız bırakırsın."

Yaptığı fedakârlığın ciddiyeti içime işlerken öfkemden geriye kalanlar beni terk ediyor ve yüzünü ellerimle kavıyorum. Öfkeyle, dokunuşumdan uzaklaşıyor.

"Bana sahipsin," diyorum onu daha sıkı kavrarken ve gözleri başka yöne kayarken. Öfkeden titreyerek tekrar tekrar yutkunurken çenesine, boğazına bir öpücük konduruyorum. Gömleğini kavrayarak ayak parmaklarımın ucunda yükseliyorum ve boğazını yalıyorum. "Güvenimi kazanacaksın. Bağlılığımıza sahip olacaksın. *Her şeye* sahip olacaksın."

"Aşk bizi kurtarmayacak," diye tersliyor.

"Olmayabilir. Ama *seni ve beni* kurtarabilecek tek şey sevgi ve güvendir. Bana güvenmek zorundasın, Tobias."

Ben öfkesini yatıştırmak için elimden geleni yaparken o kafesteki bir boğa gibi küfrediyor, bedenimi onunkine bastırıyor ve ereksiyonunu kavramadan önce elimi göğsünde aşağı yukarı kaydırıyorum. Beni durdurmak için bileğimi kavıyor, irkilmeme neden oluyor, ateş dolu gözleri bir bakışla beni hırpalıyor.

"Tobias, ben varım," diye mırıldanıyorum üzerine bastırırken. Reddederek çenesini sallıyor ve uzaklaşarak aramıza -reddettiğim- bir mesafe koyuyor.

Niyetli bir şekilde öne çıkıyorum, o bana küçümsemeden başka bir şeyle bakmazken ellerim dolaşüyor ve aşk ile nefret arasındaki çizginin inceldiğini hissediyorum. Ama bu sınırı biliyorum, daha önce de geçtik ve bizimle neyin kazanacağını, neyin her zaman kazanacağını biliyorum.

Gözleri tenimde geziniyor, öfkesi arttıkça ve aramızdaki tanıdık, güçlü ihtiyaç arttıkça nefesleri hızlanıyor.

"Lanet olsun sana," diye homurdanıyor, ellerimi tokatlayarak uzaklaştırırken sesi öfkeyle kalınlaşıyor, gözleri farklı bir cehennem vaadiyle yanıyor.

Geri adım atarak hırkasını çıkarıyor, kazak yere düşmeden önce gözleri vücudumdaki sıcaklığı yalıyor. Tişörtünü yumrukluyor, yığının üzerine atmadan önce etek ucu yontulmuş gövdesine doğru kayıyor. Kehribar gözleri alev alev yanıyor, botlarını çıkarıp kot pantolonunun fermuarını açıyor ve ben de onu izliyorum, boxer'ı ve çoraplarıyla birlikte atarkenki görüntüsüyle büyüleniyorum. Sikini gördüğümde ağzım sulanırken, siki aramızda ağır ağır sallanıyor. Çırılçıplak ve nefes nefese, ruhlarımız çıplak, kalplerimiz çığ bir şekilde birbirimizi içimize alıyoruz. Bir sonraki nefesimde beni

sabitliyor, öpücüğümü reddediyor ve dizlerimi kalın kenara yaslamak için kaldırmadan önce beni tekrar kanepeye doğru çeviriyor.

Yavaşça ve acı verici bir şekilde saçlarımı yumrukluyor, boştaki avucunu karnımdan aşağı kaydırıyor, iki parmağını bacaklarımın arasına sokuyor ve benden düşük bir inilti kaçıyor. Sırtımda nasıl olduğunu hissettiğinde göğsünden bir inilti kaçıyor

Parmaklarıyla beni acımasızca sıkılmaya başlamadan önce kayganlaşıyorum. Bir ısırığın acısıyla nefes nefese kaldığımda, göbeğimde daha fazla ıslaklık toplanırken bacaklarımı daha geniş açıyorum.

"Benden nefret mi ediyorsun? Belki ben de senden nefret ediyordum." Fısıltısı zehirli ve parmaklarını benden çekerken tehditkâr bir orgazmın gelişile ürperiyorum. Bu benim galibiyetimin cezası ve ben buna fazlasıyla hazırım.

"O zaman benden nefret et."

Dolaşan eliyle kıcıımı kavırıyor, ereksiyonu yanaklarımın arasından geçerken ve karnımda gerilim sarmalları oluşurken beni yayıyor. Arkadan, parmakları tekrar merkezimde toplanan ıslak sıcaklığa dalıyor, beni daha da gererken boğazından acı dolu bir inilti çıkıyor, klitorisim beklentiyle zonklarken kalp atış hızım fırlıyor. Bir avucunu boğazıma dolamadan ve sıkmadan önce sırtımdan yukarı kaydırıyor, horozunun ucunu içime iterken sırtım hareketle yaylanıyor, gözlerimiz birleşene ve bana yukarıdan bakana kadar başımın arkasını göğsüne çekiyor. Yerimize kilitlendiğimiz anda tamamen içime giriyor ve gözleri kapanırken vücudum istilayla geriliyor.

"Putain." *Lanet olsun.*

İlk birkaç hamlede onun etrafında sıkılaşıyorum ve ayrılmaya başlıyorum, kalçalarım kontrolsüzce titriyor, eli tekrar boğazımda sıkılıyor ve gözleri alev alev açılıyor, bana bakarken bakışları tereddütsüz.

İstila.

İddia

etmek.

Öfkeli.

Boynunun arkasını kavrayarak, beni cezalandırıcı itişlerle sikerken kendimi ona karşı destekliyorum. Ben hoşnutlukla sertleşirken gözleri parlıyor, gözlerimizi kilitli tutup içime girerken uzuvlarımda bir orgazm ortaya çıkıyor.

Bir sonraki hamlesiyle patlıyorum, çıldırtıcı, amaçlı bir hızla devam ederken vücudum kontrolsüzce sarsılıyor. Hayatımda hiç bu kadar vahşice sikilmemiştim ve doyamıyorum.

Her birkaç hamlede hızlanıyorum, sırtım daha da kamburlaşıyor, tekrar çözülüyorum ve tekrar ve tekrar bana bakarken, ele geçirilmiş bir adam, gözlerindeki arzu, yüz hatlarının geri kalanı acımasızca bükülürken tek söylediği, niyeti açık.

Ceza.

Tekrar bir coşku dalgasıyla tanıdık küllere daldığımda, kıcıma şiddetli bir tokatla karşılaşmak için kollarında gevşiyorum.

Zevk her gözeneğimden sızarken tüm vücudum bu acıya kilitleniyor. Kendini kısa süreliğine kaybederken dudakları aralanıyor ve ben sırtımı daha da kamburlaştırıp, bakışlarından sıvı ateş damlarken onu daha fazla içime almak için kıcıımı kaldırıyorum. Saniyeler içinde tekrar boşalıyorum, orgazmlar içime çöküyor, beni acımasızca sikerken, tüm öfkesini hareketlerine kanallı ederken, sonuncunun ardından dalga dalga geliyor.

"Her şeyi anladım mı?" Parmağıyla alay ediyor, parmağı yasağı işgal ediyor, parmağını içeri bastırırken tehdit havada asılı kalıyor.

"Yessss," diye tıslıyorum onun etrafında patlamadan önce, hızını artırdıkça kalçalarım pes etmekle tehdit ediyor, parmakları kararsızlık içindeymiş gibi boğazımın etrafında sıkılıyor. Birkaç saniye boyunca nefes almamı engellediğinde bir memnuniyet parıltısı görüyorum, bu da başka bir patlayıcı orgazma yol açıyor, bu seferki çok daha yoğun.

Ağırlığından gevşediğimde küfrediyor ve beni koltuktan çekiyor. Bir sonraki saniyede,

saçlarımı avucunun içinde kavrarken ve ben boğulana kadar şişmiş sikini dişlerimin arasına iterken parke dizlerimi zedeliyor. Kalçalarını birkaç kez iterek homurdanıyor, ağzımı dolduruyor, serbest bırakıyor

boğazımın arkasına vuruyor. Hepsini alıyorum, her saniyenin tadını çıkarıyorum, onu kökünden ucuna kadar yalarken vücudum yenilenmiş bir arzuyla doluyor, her santimini emerek temizliyorum. Gözleri hafif bir şaşkınlıkla parlayarak beni izliyor. Sonunda onu ağzımdan bıraktığımda, tek bir istekle dudaklarımı yalıyorum.

"Daha fazla."

Beni yatağa götürmeden önce aynı cezalandırıcı tutuşla yerden kaldırıyor ve bana tam olarak bunu veriyor.

Tobias

Yaş Otuz Bir

Sean'ın Nova'sıyla hızla uzaklaştığını görmek için tam zamanında garaja yanaşıyorum, vızır vızır geçerken bana bir bakış bile atmıyor ama öfkesini aynı şekilde hissedebiliyorum. Camaro'sunun yanına park edince garajın ışığı yanıyor ve Dom'un yalnız olması beni rahatlatıyor. Ama biliyorum ki bu işin gidişatında bir fark yaratmayacak. Biri de olsa, ikisi de olsa sonuç aynı olacak. Bu şekilde öğrenmelerine hiç niyetim yoktu. Düşünceler hala hızla akıyor, Roman'ın arka bahçesinde bizi gördüklerinde yüzlerindeki ifadeden dolayı göğsüm ağrıyor, dudaklarımızdan dökülen aşk itirafları beni lobiden geçip doğruca ateşe götürüyor. Dom garajın ortasında durmuş, boşluğa bakıyor. Uzun, gergin saniyeler geçiyor ve ben kendimi her şeye hazırlıyorum. Ona ulaştığımda, zar zor tanıdığım bir adamın gözleriyle bana bakmak için dönüyor, bağlantımız hiçbir yerde bulunamıyor.

"Sana vurmamı, seninle dövüşmemi bekliyorsan, acınacak haldesin." Başını sallıyor, gözleri öfkeden kararmış. "Beni kardeşin olarak görmedin. Beni görmene, kardeşin olarak duymana ihtiyacım olduğu tek anda, ebeveynçilik oynamayı bırakamadın. Beni ciddiye alamadın. Dalga geçtiğimi düşündün. Yeni bir şey değil. Dominic'in Dominic olması. Ama bana inandığın anda anladım ve bu on ay önce senden istediğim zaman değildi. Çok geç olduğunu anladığın andı. Bu atabileceğim tüm yumruklardan daha iyiydi. Siktir git. Defol git."

Sessiz kalıyorum çünkü düşünebildiğim hiçbir savunmam yok ve onun sözleriyle, hiçbirini istemiyorum. Öfkesini istiyorum çünkü şimdilik kayıtsızlıktan daha iyi. Benimle savaştığı sürece, bizim için bir şans var demektir.

"Defol git," diye tekrarlıyor yumruklarını sıkarak.

"Yapamam."

"Artık benim için beş para etmezsin," diyerek alet çantasına doğru ilerliyor ve kapağını açıyor. "Bir süredir öyleydin. Artık kendi kendinin adamısın."

"Hayır, bende gördüğün şey bu değildi. Kontrolü elinde tutmak için, müdürü oynamak için bir bahane olarak bana ihtiyacın vardı."

"Her şeye tanık oldum Dominic, ilk günden beri oradaydım."

"Sen benim babam değilsin!" Bana boylu boyunca yaklaşıyor, gözleri parlıyor, dişlerini gösteriyor. "Benim kanımı zar zor paylaşıyorsun. Çık dışarı. Sana sormuyorum."

"Yapamam."

"Benden af dileyemezsin."

"Biliyorum."

"O zaman söyleyecek ne var? Git ona. Bu gece senin lanet yalanlarını dinleyebilir, ama o ben olmayacağım."

"Dom, ben ona aşığım."

"Tanıdık geliyor." Sonra iki eliyle göğsüme vuruyor ve beni arkamdaki körfeze tünemiş bir kamyona doğru itiyor. Kafasının içinde savaş sürerken ona karşı koymuyorum. Aylar önce onu göndermeden önce verdiğim savaşın aynısı, dinlemeyi reddederek, ona karşı hislerinin gerçek olduğuna inanmayı reddederek. Tam o sırada frenlerin gıcırdadığını ve kapıların hemen dışındaki çakılların seslerini duyuyorum.

Sikeyim.

Dominic bana dik dik bakıyor, gözleri aşağılama ve kınama dolu. O zaman ağabeyimin bana bir daha eskisi gibi saygı ve hayranlıkla bakıp bakmayacağını merak ediyorum. Ne yaptığını anladığı anda içindeki kırılmayı hissettim. "Sana buna değip değmeyeceğini bile soramam. Çünkü değdiğini *biliyorum*. İstedğini elde ettin. O senin kızın. Sonuçlarının ne olacağını, bize, Sean'a, ona vereceği zararı çok iyi biliyordun, peki benden ne istiyorsun?"

"Bu gece onu işaretliyorum. İlk senin bilmeni istedim." Tam o sırada Dominic'in omzumun üzerinden Sean'a baktığını görüyorum.

"Sen nesin?" Sean durduğu yerden öfkeyle haykırıyor ve ben de garajın eşiğinde yumruklarını sıkıp gevşettiğini görmek için ona bakıyorum. Beni bitirmek istiyor. Bu çok açık. Beni yakın zamanda affetmeyecek ve ne yapmak üzere olduğumu açıkça belirttiğimde de asla affetmeyecek.

"Açık nedenlerden ötürü ve korunması için onu işaretliyorum. Emir çoktan çıktı. Tamamdır."

"Sen ne sikimsin!" Sean bana saldırıyor ve Dominic aramıza giriyor, başı beni tam olarak duymamış gibi eğik.

"İşi bu kadar ileri götürecek misin?" Ses tonu ölümcül ve bedeninden yayılan ikinci ihanet darbesini hissediyorum.

"Başka seçeneğim yok."

"Senin bir seçeneğin var," diye patlıyor Sean, "*o da* öyle yapmalı."

Dominic duruşumu ve niyetimi anlıyor ve başını sallıyor. "Evet, bunu yapacaksın. Onu işaretliyorsun. Cesur olsan iyi edersin, sonra da bununla *yaşayabilirsin*."

"Dom!" Sean inanamayarak bağırır. Dom başını sallıyor ve ona dönüyor. Gerekçemi biliyor ama Sean bunu göremeyecek kadar kırılmış.

Sean ikimize doğru yaklaştı, saldırganlığın resmiydi. "Bir şeyi kanıtlamak için çok ileri gidiyorsun. Hepimizi siktiğin yetmedi mi?"

"Benim için değil," diye karşılık veriyorum, Dominic bana dönüp öyle kötü niyetli bir gülümsemeyle bakıyor ki nefretinin bir kısmını hak ettiğimi anlıyorum. Kardeşim benden nefret ediyor ve bunu hak ediyor.

Onu benden almaya çalışan herkesten nefret eder, sakat bırakır ya da öldürürüm. Herkes, ama onu aynı derecede şiddetle seven kardeşlerim, ama ikisini de öldüren şey, onun artık adil bir oyun olmaması.

"Sen dönmeden birkaç ay öncesine kadar ona elimi bile sürmedim," diyorum ikisine de, çünkü

tekrar etmeye değer, ama yine de bu bir savunma değil.

Sean bana doğru hamle yapıyor ama bir adım ötemde duruyor, gözleri kana susamış, öfkeyle maskelendiği için yıkımı görmek daha zor ama orada olduğunu biliyorum. "Evet, aynı zamanda savaşma yeteneğimizi de çaldın.

Bizi lanet hayvanat bahçende ağzımız bağlı tutuyorsun! Ve bahse girerim siz devreye girene kadar onu geri alma şansımız vardı!"

"Emirlerim bir kolye bırakmanı engellemedi," İkisinin arasına bakıyorum ve ikisi de konuşmuyor, ama ikisi de bildiğime şaşırmış görünmüyor. "Sen onu sevdiğin anda ben de özür dileyeceğim. Ama yaptığım şey," diye başımı sallıyorum, "affetmeni beklemiyorum."

"Onu alamayacaksın. Ve sen onu hak etmiyorsun," dedi Sean.

"Peki ya siz? Siz iki salak, fedakârlık hakkında hiçbir şey bilmediğiniz halde erkek gibi, asker gibi ortalıkta dolaşıyorsunuz. Ve onunla hiçbir şey feda etmediniz! Tek bir şey bile! Bunun ne olduğunu öğrenene kadar, onun ihtiyaç duyduğu erkek olma yeteneğine sahip değilsiniz." İkisini de kınadığım için kıskançlık kaynıyor. "Ve sen de çok iyi biliyorsun ki onu paylaştığın anda kaybettin," Dominic'e bakıyorum, "ve onun yerine bu hayatı seçtin."

"Ve sen de içeri girmek için hile yapmadın mı?" Sean tiksintiyle başını sallar. "Üzgün olduğum tek şey senin saçmalıklarına inanmış olmam." Ayakkabımdan birkaç santim ötede yere tükürüyor.

"Onu *tamamen* içeri aldım ve ona lanet gerçeği söyledim çünkü bu onun için daha güvenliydi, tüm bunları yaparken beni alaşağı edebileceğini, hepimizi alaşağı edebileceğini biliyordum! Bu benimle, seninle ya da şu anki gündemimizle ilgili değil. Bu onunla ilgili." Ona doğru yaklaşıyorum ve vücudundan yayılan gerilimi, ham şiddeti hissedebiliyorum. Beni düşmanı olarak belirlerken kardeşine saldırmak arasında gidip geliyor. "Çekiliyor musun, Sean? Eğer öyleyse, kanatlarını kapıda bırak. Bu gece iş için buradayım."

Sean bana aval aval bakıyor. "Bunu bana söylemeye nasıl cüret edersin?"

"Evet, öyle. Bu konuda ne kadar ileri gideceğini bilmem gerekiyor." "Sen de kimsin lan?" Sesi acı dolu.

"Ben ikinizden biri için sorgusuz sualsiz kurşunun önüne atlayacak bir adamım, ama aynı zamanda yumruk haline getirmeden önce lanet olası ellerinizi tutan adamım. Onunla tanışana kadar ikinizi de herkesten üstün tutan aynı adamım. Ama şu anda, şu anda ben kimim? *Kimsenin ya da hiçbir şeyin onun önüne geçmesine izin vermeyecek kadar onu seven adamım.*"

Sean bana doğru bakarken sesi nefretle titriyor. "Onu ilk benim gördüğümü mü söylüyorsun?"

"Evet, öyleyim. Ve bence hangi çizgiyi aştığını biliyordun, yoksa onu benden saklamazdın."

Sean geri çekildi, Dominic beni geri itip darbenin şiddetinden kurtarmadan bir saniye önce sağ eliyle çeneme vurdu. Dominic beni düzeltti ve bana dönmeden önce Sean'a ters ters baktı. "Bana inanmadın kardeşim, ama artık sana inanıyorum. Cecelia senin olabilir ama Triple Falls bölümü *benim* ve o burada olduğu sürece *benim* korumam altında olacak. Sen dünya turuna çıktığından beri buradaki işleri ben yürütüyorum ve eğer kurallara göre hareket ediyorsak ve iş iştir, başka hiçbir sebep yokken onu işaretlesen iyi edersin. Bundan sonra bizden bir şey istersen, *kibarca* istemen gerekecek. O zamana kadar, ikimizin de seninle işi bitti. Dinliyor musun, ağabey? *İş dışında* seninle *işimiz* bitti. *Al. Siktir. Siktir. Dışarı.*"

Ses tonunun canlılığı ve kesinliği içimde onarılması mümkün olmayan bir yeri yırtıyor. Kardeşimle olan ilişkim bir yıl önce asla sorgulayacağım bir ilişki değildi. Huzur bulduğum, dayanışma içinde olduğum, tutarlı olduğum tek yer orasıydı ve ben yaptıklarımla onu mahvettim. Ancak enkazın arasında, benim gibi bir adam için var olabileceğine asla inanmadığım farklı bir yer buldum.

Nefes verirken enseme tutuyorum ve kendimi bir şekilde onunla aynı seviyede buluyorum, beni duyması için bir yalvarış - öfkesi ve nefreti yerine dikkatini çekmek için savaşıyorum, kendi kanımla yapmak zorunda kalacağımı asla hayal etmediğim bir takas. Yetiştirdiğim çocukla ve şekillendirdiğim adamla. Ama değişimi hissedebiliyorum ve bu beni sakatlıyor. Aralarına bakmadan

önce konuşmam birkaç saniyemi alıyor. "Senden hiçbir şey istemedim ve senden beni affetmeni istemiyorum, şimdi değil, ama ikinizden de isteyecek kadar şey verdiğimi hissediyorum.

Bu. Onun için, benim için değil, Cecelia için. İkinci de onu bu işe bulaştırdınız ve ben de onun güvenliği ve açgözlülüğüm için onu bu işin içinde tutuyorum. Onu seviyorum. Ve bundan sonra ne olursa olsun, zamanı geldiğinde *onun* önce geleceğine dair söz vermeni istiyorum. Ve hiç kuşkunuz olmasın, nasıl bir rol oynadığımı biliyorum, ama gerçek şu ki, *hepimiz* bunu bir işten daha fazlası haline getirdik." Kütüphanedeki o günle ilgili gerçeği bildiğim, onu gördüğünü ve her zaman farkında olduğunu çok iyi bildiğim Dominic'e dönüyorum. "Sana onu bu işin dışında tutmanı söylediğim halde onu buraya getirdin. Sana ne olacağını söylemiştim. Sadece nasıl sonuçlanacağını bilmiyordum. Hepimiz suçluyuz. Hepimiz suçluyuz."

Dom arka kapıya doğru hücum ediyor ve kapıyı çarparak içeri giriyor. Peşinden bakıyorum, avucumu çenemde gezdirirken içimde bıraktığı delik yanıyor. Cecelia'ya geri dönme ihtiyacım on kat artarken yarattığımız dünyanın ellerimin arasından kayıp gittiğini hissedebiliyorum.

Şu anda onu aynı sebeplerden dolayı mı kaybediyorum? Açgözlülüğüm, ona olan ihtiyacım, kendim için bir şeylere olan ihtiyacım. Lanet hayatımda ilk kez -ve onunla, duvarlarımızın tamamen ortadan kalktığı o değerli haftalarda- kendimi özgürleşmiş, bu yola girmemiş olsaydım olacağım versiyonum gibi hissettim. Şimdi tek istediğim, onunla daha fazla zaman geçirmek için her şeyi bir kenara bırakmak. Bu bilgiyle, onların gazabını neden hak ettiğimi net bir şekilde anladım. Belki o da onlar için aynı sığınağı yaratmıştır.

Belki de Dom ve Sean onunla birlikte kendilerinin daha arzulanan versiyonları oldular. Hepimiz bu hayat için bir şekilde fedakarlık yaptık. Belki de o onların sığınağıydı. Ve eğer doğruysa bundan nefret ediyorum. Eğer onlar da benimle aynı zevki, aynı aidiyeti bulmuşlarsa. Duygularını görmezden geldim çünkü sırf haftalar süren mutluluğumu çalmak için cenneti ve dünyayı taşıdığım kadını paylaştıkları gerçeğini aklım almıyordu. Ve birlikte, onu bir ileri bir geri götürdüler ve hazinemden parçalar aldılar, asla geri alamayacağım parçalar.

Bu benim bedelim, hırsız olduğum için kefaretim. Aşık olduğum için, onu çaldığım için. Hayatımı bir kez olsun kendim için yaşadığım için.

Ancak yüzleşmem gereken ve işleri burada olanlardan çok daha karmaşık hale getirecek sonuçlar var.

Bunun sadece bir başlangıç olduğunu kabul ederek, hayatımıza girdiği andan beri kardeşim gibi sevdiğim adamla yüzleşiyorum. Saniyeler içinde acım değişiyor ve onun olduğu çocuk ve benim için anlam ifade eden adam için yas tutuyorum. Asla eskisi gibi olamayacağız. Hiçbirimiz olmayacağız. Varlığımın her lifi et ve kan için çılgılık atsa da, öfkenin ön plana çıkmasına izin vermemek için tüm enerjimi harcıyorum. Ama bu kana sahip olamam ve ona olan açgözlülüğüm asla yatışmayacak.

Sean bana doğru yaklaştığında, gözlerinde öfke ve aynı türden bir yıkımın karışımıyla bu gerçeğin acısı içimi kaynatıyor. "Neden?"

"Nedenini biliyorsun. Sen de yanımdasın! Ama onu paylaşmayacağım, ne seninle, ne kardeşimle, ne de başka biriyle! İşte orada çuvalladın Sean ve bunu sen de biliyorsun. Onun yeri benim yanımda. O kadar."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Küçümseyici sırıtsı kanımı kaynatıyor. "Ben olsam o kadar emin olmazdım. Bugün ne gördüğümü biliyorum ve belki de kaybedilmiş bir dava için savaşmam ve bu benim yüküm. Ama aynı zamanda o bahçede neye tanıklık ettiğini de biliyorum. Gözlerindeki korkuyu gördüm. Onun *asla sahip* olamayacağın parçaları için duyduğun korkuyu. Bir parçası *bana* ait, diğeri *kardeşine*. Onu istediğin kadar sahiplen, işaretle, etrafına işe, ama ona asla tam olarak sahip olamayacaksın. Olmayacak. asla. Asla. Ne yaparsan yap, onu hep bizimle paylaşıyor olacaksın. Hırsız ruhunun ona sahip olmak istediği gibi ona asla sahip olamayacaksın. Ve sen

bununla yaşayacaksın. *Hepimiz* bununla yaşayacağız." Beni iterek geçti ve ben de yumruğumu kamyonun kaputuna indirdim.

"Sean!" Sertçe yutkunuyorum, yanık sesimi çiğ ve tanınmaz hale getiriyor. Bunun doğru olduğunu bilmek acı veriyor ama önemli olan şey için kendimi zorluyorum. "Onun için. Onun için. *Benim* için değil. Ben soruyorum

bunun için. O önce gelir."

"Tanrım, dostum," diye alay ediyor, "hâlâ güvenceye ihtiyacın olması acınası bir durum. Onunla tanıştıktan sadece birkaç gün sonra *senin* için bulduğum bahane onu bir *araç* olarak kullanmaktı. Bu her zaman *onunla* ilgiliydi."

Saniyeler geçiyor, dışarıdaki rüzgârın uğultusu körfezin kapılarını sarsıyor. "Neden ona sahip çıkmadın?" Gözleri kesik kesik. "Çünkü aramızda dolaşan yalanlarla hiçbirimiz bunu yapmaya layık değildik."

Ve bu yalanlar sizin arkanızı kolladığımız için var oldu. Çünkü sana ve devamıza inanıyorduk. Ve o tüm gerçeği öğrenene kadar..." Başını sallıyor. "Artık bir önemi yok, değil mi?"

"Hiçbirimiz onu hak etmiyoruz," diyorum dürüstçe. "Hiçbirimiz."

"En azından sen, seni bencil pislik." Arkasından kapının çarpışını iliklerime kadar hissediyorum.

Dom'un bagajından bir şişe *alıp*, gece yarısı koşumdan sonra alnımdan akan terle evi terk ediyorum, arka verandaya yürüyüp şezlonga yığılıyorum, kalbim her *gün* yeniden yaşadığım anı yüzünden çatlıyor.

Şişeye bakarken, onu açmanın o gece sarf ettiğimiz tek bir kelimeyi bile silmeyeceğini ya da kalp ağrısını daha az yoğun hale getirmeyeceğini biliyorum.

Deliliğin tanımını bu.

Cecelia'yla kavga ve makyajla geçen yorucu bir günün ardından bile, onun kalbini geri kazandığımı bilsem bile, geri döndüğümünden beri özlemini çektiğim aramızdaki yakınlık on yıldan uzun süredir var olan deliğin bir kısmını kapatmış olsa bile, bundan kurtulamıyorum.

Ve bunun olacağını biliyordum.

Burada onunla ne kadar mutlu olursam olayım, bu musibetin beni terk etmeyeceğini biliyordum. Uzun ve acımasız hatıralarım yüzünden içindeki memnuniyet yok olmuştu. Dom'un ölümünden önceki gece yaşadığımız tartışmanın düşünceleri bu gece beni durmadan rahatsız etti ve uyumamı imkânsız hale getirdi. Cecelia uykuya daldıktan sonra saatlerce tavana baktım, göğsümün üzerine çıplak bir şekilde yayılmıştı, hayal kurarken kalçası gövdemin etrafına dolanmıştı. Ağrımı dindirmek için onun vücudunun dikkatimi dağıtmasına ne kadar ihtiyacım olursa olsun uyumasına izin verdim. Ama benim şeytanlarımla savaşmak ona düşmez.

Bu savaşı her gün veriyorum ve bir kez bile kazanamadım.

Ama yine de ona gitme ihtiyacından dolayı güçsüzüm. Onu uyandırmak, becermek ve kendimi onun içinde kaybetmek, sevgisinin, kollarının, sığınağımın güvenliğinin tadını çıkarmak için. Mavi Bombay şişesine bakıyorum, bunun boktan bir alternatif olduğunu biliyorum.

Bu gece tek hissettiğim huzursuzluk.

Belki de bugün kaybettiğim savaş yüzündendir, ama onu kaybederken bile biraz rahatladım. Onu asla terk etmek istemedim ama başka bir oyun planım da yoktu.

Saatler sonra onunla yatağa uzandıktan sonra Tyler'a bir mesaj atmadan önce aklımda canlandırmayı başardığım yeni plan bile bana huzur vermiyor.

Arka kapı pat diye açılıp Beau dışarı fırladığında, dizimi yalayıp Cecelia'nın kırmızı çerçeveli gözleri benimkileri bulmadan bir saniye önce kaçıp gittiğinde, gece havası tenimdeki teri ve nefeslerimi serinletmeye başlıyor. İşte o zaman ne kadar fena çuvalladığımı anlıyorum.

"Not bırakmadım."

Dudaklarından bir hıçkırık dökülürken yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor ve bunu görmek beni öldürüyor. Uzanıp elini tutuyorum ve onu kucağıma çekiyorum, içindeki rahatlama o kadar belirgin ki, bu kalbimi daha da kırıyor.

Yüzümü boynuna bastırıp kokusunu içime çekiyorum. "Özür dilerim, bebeğim. Çok özür dilerim. Düşünemedim." Buraya geldiğimden beri ilk kez korkudan dolayı teselli edilmeye ihtiyacı var - ona aşıladığım korku,

ve bu benden.

Elimde titrerken yüzünü avuçluyorum, yanaklarından daha fazla gözyaşı süzülüyor. Titreyen dudaklarını kendi dudaklarımla uzun uzun bastırarak durduruyor, başparmağımla gözyaşlarını okşayarak uzaklaştırıyorum. O ne kadar güçlü olursa olsun, ben kendi pisliğime fazla dalarak onu affedilmez bir şekilde korkutmayı başardım.

Başparmağımla çenesindeki küçük çukurun izini sürüyorum. "Bana inanman için sana birçok kez yalan söyledim ve verdiğim sözleri tutmadım. Ama bunu sana bir daha asla yapamayacağıma inanmanı isterdim. Bu yüzden sen kazandın, Trésor. Teslim oluyorum. Beyaz bayrağım senindir."

"Senden... nefret ediyorum, King," diyor bir başka kesik nefesle.

"Yapmalısın. Özür dilerim, Trésor. Bir yere gitmiyorum. Bunun için *sana* her şeyden önce *söz veriyorum*."

Öfkeli bir nefes üflüyor ve vücudu benimkine karşı gevşeyene kadar bekliyorum. Şu anda söyleyebileceğim hiçbir kelime yeterince iyi değil. Zamanla kendimi kanıtlayacağım. Yüzümü boynunun yan tarafına bastırıyorum ve içime çekiyorum. "Bunu durduramadığım için üzgünüm. Bu benim pisliğim. Senin için daha iyi olacağım."

Ardıç kokusunu içime çekerken, masanın üzerine attığım şişeye bakıyorum. Belki de tek ihtiyacım olan odur. Düşüncelerimi okuyor gibi.

"Yapma." Derin mavi gözler benimkilere yalvarıyor, "Onun yerine benimle konuş."

"Bu bir sorun değil. Olmasına izin vermeyeceğim. Hayatımı bu şekilde boşa harcamayacağım. Bunu kendim hakkında biliyorum."

Yaşlarla ıslanmış gözlerle bana bakıyor. "Senin ihtiyacın olmayabilir ama gece geç saatlerde yaptığın koşu sayesinde benim var." Şişeyi masadan kaldırıp vidasını açıyor ve beni öpmek için eğilmeden önce uzun bir yudum alıyor. Alkolün tadını çıkarıyorum, dilini emiyorum ve o öpücüğü kesene kadar bir inilti kazanıyorum. "Lütfen konuş benimle. Seni bu kadar inciten şeyin ne olduğunu söyle."

Dudaklarımı dişlerimle kazıyarak başımı sallıyorum.

"Seni o bahçede bıraktıktan sonra - Dom ve Sean'ın bizi keşfettiği gün - yanlarına gitmeden önce onlara biraz sakinleşmeleri için birkaç saat verdim. Aslında bir sürü saat. Geri döndüm ve arka bahçenizi arşınladım. *Benim* için "Baba Figürü"nü çaldığını duydum. Çok kötü acıttı. Ne kadar incindiğini biliyordum. Sana gelmeden önce onlara geri döndüm ve biliyorsun bunu asla başaramadım."

"Neden?"

"Ben de aynı sebepten teslim oluyorum. Sevdiğim insanları riske atan çok fazla kötü karar verdim. Bu beni paranoyak yaptı ve bazen içgüdülerimin mi doğru olduğunu yoksa paranoyadan mı kaynaklandığını bilemiyorum. Hangisi olduğunu ayırt etmek giderek zorlaşıyor. Bu lanet tatile gerçekten ihtiyacım vardı."

Başını sallıyor ve parmaklarını saçlarımda gezdirerek sabırla konuşmamı bekliyor. Bunu ona vermek istiyorum ve birçok kez günlüğümden o geceyi anımsatan sayfalar kopardım ama asla bitiremedim. Cinimden uzun bir yudum daha alıp şişeyi yere bırakıyorum ve Antoine'dan gelen telefon dışında o geceyle ilgili hatırlayabildiğim her ayrıntıyı aktarırken tüm dikkatimi ona veriyorum. Dikkatle dinliyor, her kelimedede bana daha da yaklaşıyor, beni daha sıkı kavıyor, bitirdiğimde gözleri empatiyle parlıyor.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, konuşmadan önce yüzünü tamamen bana dönecek şekilde kucağıma oturdu. "Biliyorsun, bir yargıç işlenen suçlar için suçun derecesinin ağırlığına göre ceza verir. Ne kadar hapis yatmayı planlıyorsun, Tobias?"

"O kadar basit değil."

"Hayır, değil, ama sence hayatının geri kalanını suçluluk duygunun kölesi olarak yaşamamı ister mi? Tüm kalbinle ve varlığıyla pişmanlık duyduğun eylemlerin suçluluğunu? Cevabı biliyorsunuz. Ne kadar zor olsa da, Dominic'in kalbi bu değil. O böyle biri değildi. O aşkla hareket eden aynı aşılmaz adamdı, senin ayna görüntüdü." Çenemi avuçlayıp gözlerimi onunkilere dikmeye zorlarken dudağıımı ısırıyorum.

"Hiç kardeşimi kaybetmişim gibi hissetmedim ve bunun tuhaf görünebileceğini biliyorum. Ama sanki..." "Bir oğlunu kaybettin," diye fısıldıyor. "Bu garip değil. Bu rolü sen üstlendin. İkisi de sendin."

Başımı salladım. "O sevgiyi *bilirim* Cecelia," diye itiraf ediyorum, "bir babanın sevgisi. Unvanıma rağmen çoğunlukla Dominic'in babasıydım." Başımı sallıyorum, acım yüzünden onu göremiyorum artık. "Ve ölmeden *bir* gün önce, dünyada en çok istediği şeyi ondan aldım. Sana *aşık* olarak öldü. Ondan çaldım ve kalbini, güvenini kırdım. O kurşunların önüne atlamamak için ne sebebi vardı?"

Gözleri irileşiyor ve başını öfkeyle sallıyor. "Böyle düşünmen mümkün değil. Böyle düşünemeyeceğini biliyorum."

"Belki de öyleyimdir."

"Kendine yalan söylüyorsun, Tobias." Lacivert gözleri benimkileri istiyor. "Frères pour toujours." *Her zaman kardeşiz.*

Dom'un son sözlerini bana tekrarlıyor ve göğsüme bir balyoz indirmiş gibi oluyor. "O kurşunları yemesinin sebebi *sendin*. *Önce* seni kurtararak ikimizi de kurtardı."

"Yapma," diye çözülmeye başlıyorum, göğsümdeki çiğlik boğazımı yakıyor. Şişeyi kaldırdığımda elimden alıyor.

"Bana bunu yapma," diye başımı sallıyorum, "*lütfen*."

"Onu hiçbir kadınla böyle ılık saçarken görmemiştim." O gece bana söylediği buydu.

Ayıkken bilmek istediğin şey buydu." Bakışlarımı kaçıyorum ama o bastırıyor.

"Bunu söylerken gülümsedi, Tobias. Keşke o gülümsemeyi görebilseydin çünkü orada olsaydın - eğer görseydin - beni kaybetmek anlamına gelse bile senin mutlu olmanı istediğinden hiç şüphen olmazdı. Yaşadığımız şey çok güzeldi, ama *yanlış* ilişkiye çok fazla önem veriyorsun ve gözlerinde görebiliyorum, bunun gerçek olduğunu biliyorsun, ama bunu kabul etmek onun *senin* için öldüğünü kabul etmek anlamına geliyor. Ve o *seni* kurtardı, Tobias."

"Cecelia," diye yalvarıyorum, boğazımdaki yanma boğulmama neden oluyor.

"O da seni senin onu sevdiğin kadar şiddetle ve koşulsuz sevdi. Kızgındı ama aynı zamanda seni ve mutluluğunu koruyordu ve bu yüzden *seni kurtardı*."

"Lanet olsun!" Beni oturduğum yere mıhlıyor, kararlı ve daha da bastırıyor.

"Gerçek şu ki, o gece *beni* korumak için herhangi bir kurşun yemeden önce *seni* yoldan itti. *Senin* hayatın için kendi hayatını verdi. Bunu kabul etmeyi reddediyorsun ve seni en çok inciten de bu." İçimden homurtular dökülürken titremeye başlayınca beni göğsüne çekti. Etrafımı sarıyor, unutmak için her şeyi yapabileceğim gerçeği fısıldarken beni serbest bırakmayı reddediyor. "Bununla yüzleşmenin ve kabullenmenin zamanı geldi de geçiyor. O gece kurtardığı tek kişi ben değilim, Tobias. Onun fedakârlığını kabul etmek zorundasın. Bu konuda kızgın olsan bile, sana olan sevgisinin de aynı derecede güçlü olduğunu ve seni affettiğini ve mutlu olmanı isteyecek kadar sevdiğini kabul etmelisin. Kendinizi bu suçluluk duygusundan kurtarmalısınız, yoksa size verdiği hediyenin geri kalanını asla kabul edemezsiniz."

Yüzümü göğsüne bastırıyorum ve onun gözlerinden hayat gittiğinden beri kaçındığım gerçeğin saldırısıyla ürperiyorum. Onu bebekken kucağıma aldığım, bana ait olduğunu bildiğim andan bana bakıp kaybolduğu güne kadar o benimdi.

"Je suis désolé, Je suis désolé, je suis vraiment désolé, Je suis vraiment désolé." *Özür dilerim. Özür dilerim. Çok üzgünüm. Çok özür dilerim.*

"Yaşayarak ona teşekkür etmelisin," diye mırıldanıyor, ben kendimi tüketirken, ruhumun derinliklerindeki pişmanlık içimi sarıyor. Bu bir ceza gibi hissettirmiyor. Ondan daha çiğ. Kan dökme, patlama ve aynı zamanda garip bir tür serbest bırakma. Bunu o kadar çok istemiyorum, çünkü eğer olursa, herhangi bir anının tek bir detayını bile unutursam, onu geri alamayacağım.

Kollarında parçalanırken bana mırıldanıyor, parmaklarını tenimde gezdiriyor.

saçlarımı okşuyor, elini sırtımda gezdiriyor. Sonunda kendime geldiğimde o sandalyede ne kadar kaldığımızdan emin değilim, mırıltıları sürekli, gözyaşları tenimi ıslatıyor, kendime, şimdiki zamanıma geri dönüyorum, bitkin ama boş olmaktan çok uzak. Bu bir rahatlama seli değil, ama küçük bir kurtuluşun eşiği.

Az önce olanlardan dolayı sarsıldım, yüzümü boynuna gömdüm ve içime çektim, kokusu beni sakinleştirerek tam nefes almamı sağladı. Gözlerimi onunkilere dikip konuşmak için ağzımı açtığımda başını sallıyor, duygularım o kadar yoğun ki zar zor kontrol edebiliyorum.

"Sakin benden özür dilemeye kalkma," diyor usulca.

"Aşık olduğun adam ben miyim bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Bir daha olabilir miyim bilmiyorum." "Biliyorum."

"Ben hiç kral olmadım, Cecelia."

"İşte burada anlaşıyoruz. Benim gördüğümü görmüyorsun. Belki de hiç görmedin. Gördüğün tek şey hataların ve ben bunu değiştirmeye kararlıyım. Ama benim için sen her şeysin."

Rahatsız edici bir his beni tehdit ediyor ama tamamen açıkta olduğumu bildiğim için bunu görmezden geliyorum. Ama onunlayken, içimden çektiği kontrolsüz arzu olsun, en karanlık düşüncelerim, en gerçek hakikatlerim ya da ona olan amansız ihtiyacım olsun, hep öyleydim. Beni her zaman katman katman soymayı başardı, temelimi çatlatarak başkalarının hiç gitmediği kadar derine indi.

Yaramaz gözlü küçük bir kızıdan, yüreğinde ateşten başka bir şey olmayan bir kadına kadar önce *ben*, ve bu hırsızın kalbinin en gerçek gerçeği bu.

Birkaç dakika oturup gecenin seslerini dinliyoruz, kokusunu tekrar içime çekip gözlerimi ona kaldırdığımda terim tenimde kuruyor.

"Ardıç," diye sırtıyorum, yorgunluktan gözlerim yarı açık. "Farkındasınızdır, Trésor, *cin* şu maddelerden yapılır

Ardıç meyveleri, değil mi?

"Kendini övme Fransız, bu tamamen tesadüf. On altı yaşımdan beri bunu giyiyorum."

"Bu bir tesadüf değil," elimi kanatlarında gezdiriyorum, gözleri her okşayıpta biraz daha kapanıyor. "Bizimle ilgili hiçbir şey tesadüf değildir. Bunu şimdiye kadar anlamış olman gerekirdi. Hayat bizi bir araya getirmek için berbat bir mizah anlayışına sahip olabilir ve tüm dış güçler bizi terk etmiş olabilir, ama eğer iki insanın birlikte olmak için lanet olası bir kaderi olduğuna dair bir kanıt varsa, yıldız çarpması olsun ya da olmasın, o biziz."

Garaj yolundan gelen çakıl sesleri duyulana kadar uykunun eşiğinde birkaç dakika sessiz kaldık. Cecelia canlanıyor ve kucağımdan fırlamasını engellemek için kollarımı onun etrafında sıkıyorum.

"Sorun değil. Misafir bekliyoruz."

"Saat sabahın üçüne yakın. Kim o?"

O göğsümü iterken dudaklarını ısıyorum, bir cevap için sabırsızlanıyor. "Yolculuğumuz."

Cecelia

Tobias, ben uyuduktan bir süre sonra kuş kuryesi aracılığıyla gelen yeni dikilmiş Tom Ford'un içine kayıyor, şüphesiz tam da bu nedenle. Düğmelerini iliklemek için gömleğinin manşetini çekiştiriyor, gözleri aynada benimkilere takılıyor ve yüzünü bir sırtıma kaplıyor. Ben saçlarımda sıcak bir ütü gezdirirken, o siyah dantelli sütyenim ve külotumdan başka bir şey giymeden beni incelerken aklımın alamayacağı kadar tahrik oluyorum. Şu anda onu becermek ya da öldürmek konusunda kararsızım, ama birlikte olduğumuz sürece bunun bir norm olacağından oldukça eminim.

Ancak şu anda sinirlerimin yıpranmasının nedeni, kendimi D.C.'de buluşacak. Başkan. Başkan.

Komplo ve entrikalarıyla yine benimle oynadı, farkında olmadığım başka planlar yaptı ve bunu bir 'sürpriz' olarak gizledi.

"Bu bir aldatmaca değil," diye beni temin ediyor, sesi eşit. "Bu benim B planım, benim Hail Mary'm." "Daha çok manipülasyon gibi geliyor. Ve sen *henüz* bana neler olduğunu anlatmadın."

"Kapıyı üzerime kilitledin," diyor kol düğmelerini toplayarak, "o yüzden bir pencere açıyorum." "Ne demek istiyorsun?"

"Yakında anlayacaksın." Kol düğmelerini takarken gözlerim parmaklarına kayıyor ve kaşlarımı kaldırıyorum. "Saçlarının dumanlı olması mı gerekiyor?"

Sıcak ütümü çıkarıyorum ve saçlarımdan onunla birlikte gelmediğini görünce rahatlıyorum. "Dikkatimi dağıtmayı kes," diye çıkışıyorum.

Dudakları seğiriyor. "Trésor sekiz saatini tam olarak doldurmadığında huysuzlaşıyor."

"Suçu uykusuzluğa atma Fransız, haftalardır tam bir gece geçirmedi." "Seni uyanık tutan inlemelerdi, itirazlar değil."

"Seni kendini beğenmiş piç."

"Ton salaud." *Senin için*. Bana doğru ilerliyor, takım elbisesi ağzımın suyunu akıtmaya yetiyor. Her ne kadar inkâr etse de, hâlâ aşık olduğum kibirli Kral'ın ta kendisi. Damarlarımdaki vızıltı artık cin ya da saatler öncesinin bitmek bilmeyen orgazmlarından kaynaklanmıyor.

Bu o.

Bu vızılı tamamen onun, *bizim*.

Kendinden emin iki adımda bana ulaşıyor ve askıdan seçtiğim vücuda oturan elbiseyi yavaşça kaldırıp içine girmem için fermuarını açıyor. Elbiseyi yukarı çekip saçlarımı kaldırarak enseme bir öpücük kondurmadan önce ben de öyle yapıyorum.

"Bu sadece bir ev ziyareti. Çok fazla düşünmeyin. Gelirken açıklarım." Beni kollarının arasında çevirip şifonyere yasladı, gözleri daldı.

"Bunu aklından bile geçirme," diye uyarıyorum.

"Bu şifonyerin karşısında ya da limuzinin arkasında, seçim senin." "Hayal kurmaya devam et dostum, köpek kulübesine geri dönüyorsun."

Çantamı alırken bana "Bu bir sürpriz," diye hatırlatıyor. Yatak odamdan çıkarken beni takip ediyor, Beau'ya bakmakla görevli kuzguna çenesini eğerek bakıyor. Adımlarında bir sıçrama var, dürüst olmak gerekirse benimkinde de, ama sevincimi görmesine izin vermeyi reddediyorum çünkü bir kez daha planlarının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Ön kapıyı kilitledikten sonra Tobias arkamdayken limuzine doğru dönüyorum ve o beni durduruyor, gözleri yoğun bir şekilde beni engelliyor.

"Kilitlemişsin."

"Öyle mi?" Şaşkınlıkla yukarı bakıyorum.

"Üç kez kilitledin," diye mırıldanıyor, gözlerinde duygular dönüyor. "*Üç kez kilitledin*, Trésor. Farkında bile değildin, değil mi?" Beni kapıya doğru itiyor ve alnını alnıma bastırıyor, sonra nefesini verip bana bakıyor, tekrar tekrar yutkunuyor.

"Tobias-"

Başını hafifçe sallıyor ve burnunu benimkinin üzerinde gezdiriyor. "Ben...siktir, Cecelia. Sana mutlu olmanın benim için mümkün olup olmadığını sordum ama bu adil değildi ve sen buna cevap veremedin," diyor usulca. "Ama ben verebilirim. Mutluyum. Beni mutlu ediyorsun."

Sesindeki duygu beni hızlı gözyaşlarına boğuyor.

"Elimde olsa şu anda dizlerimin üzerine çöküp sana evlenme teklif ederdim."

Ona bakarken iki elimi de avuçlarının içinde tutuyor. "Bazen keşke sana karşı eskisi kadar bencil olabilseydim diyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey," diyor usulca. "Ama şunu söylemek istiyorum ve bunu söyleyebileceğimi hiç düşünmemiştim." Yavaş bir nefes veriyor ve bana bakıyor. "Onu sevdiğin için mutluyum ve ölmeden önce senin tarafından sevilmenin nasıl bir his olduğunu bildiği için mutluyum ve bu senin sevme *şeklin* yüzünden, Cecelia."

"Tobias-" dudaklarımı yakalıyor ve nefesim kesilene kadar beni öpüyor, sonra geri çekiyor. "Senin üstünde bir şey yok," diye kısa bir göz teması kurduktan sonra elimi tutup beni limuzine doğru götürüyor, bu sırada kafam onun itiraflarıyla dolup taşıyor. Şoför kapıyı açtığında Tyler dışarı çıkıyor, ikimizi incelerken yüzünde göz kamaştırıcı bir gülümseme var.

"Aman Tanrım, bunca zamandır *burada* mıydın?"

"Hey, güzel kız," diyor ben kollarına atlarken. "Neden bu kadar uzun sürdü?" Beni bırakmadan önce çenesini omzuma dayayarak soruyor. "Sana düzgün bir sürpriz yapamayacak kadar sinirleniyordum."

Omzumun üzerinden başımı salladım. "Onu suçla. Giyinmesi yarım saat süren oydu."

Tobias gözlerini bana diyor. "O dakikaların *on beşini* adımı dilimle heceleyerek geçirdim, ilk, orta ve son," diye açıklıyor utanmadan, yanaklarım kızarıırken.

Ben Tobias'a ters ters bakarken Tyler kıkırdayarak başını sallıyor. "Nesin sen, on beş yaşında bir çocuk mu?" "Siz iki ucube limuzine binebilir misiniz lütfen? Geç kalacağız."

Tobias beni içeri buyur ediyor ve bacakları hâlâ görünür halde, sessiz konuşmalarını duyuyorum.

"Sanırım işler daha iyi gidiyor?" Tyler düşünüyor.

"Tanrı'ya şükür. Baba bedenine bürünüp çim biçme makinelerini araştırmaya başlamama ramak kalmıştı."

"Bunu duydum," diye bağıyorum ve ikisi de daralmış gözlerimi görmek için kafalarını limuzine sokuyorlar. Onlar içeri girmeden önce yüzlerinde beliren toplu 'bozulmuş' ifadelerine gülmekten kendimi alamıyorum. Tobias'ın karşısındaki koltukta oturduğum için şükrediyorum, böylece onu takım elbisenin içinde hayranlıkla izleyebiliyorum. Sadece bu da değil, yaşlandıkça daha da güzelleşen Tyler'ı da görme şerefine nail oluyorum. Sıcak kahverengi gözleri çok fazla yaşamaktan biraz yorgun düşmüş, etraflarındaki küçük kırıksıklıklar çekiciliğini azaltacak hiçbir şey yapmıyor. Tüm o çocuksu güzelliği gitmiş, yerini yontulmuş yüz hatları almış ama gülümsediğinde gamzesi hâlâ ortaya çıkıyor ve bunun için ona minnettarım. Onu son gördüğümünden beri kaslı duruşunda daha fazla aşınma var.

Onları bu şekilde bir arada görmek sarsıcı. Kim oldukları, nerede bulundukları ve birlikte neler başardıkları bilgisi de eklenince bu durum daha da büyüleyici hale geliyor.

Eğer dünya onların hikayesini bilseydi, buna inanmazlardı. Ben hala inanmakta zorlanıyorum.

Ben kıpırdanırken Tyler, "Gergin olma," diye konuşuyor. "Preston seni sevecek. Molly de öyle. O iyi bir insan. Çok güzel görünüyorsun, Cee."

"Ben de aynısını sana söylemek üzereydim. İnanılmaz görünüyorsun. Görüştüğün biri var mı?"

İltifatımın ve sorumun bana kazandırdığı alev alev yanan kıskanç bakışı görmezden gelerek, gözlerimi Tyler'dan ayırmıyorum. Başını hafifçe sallıyor, gözleri bir acı parıltısıyla donuklaşıyor. "Şu anda zamanım yok."

O hazır değil. Bunca zaman sonra bile. Delphine öleli yıllar oldu ve o henüz hayatına devam etmek istemiyor. Ne yazık ki bunu anlıyorum çünkü ben de aynı şeyi hissettim. Gerçek aşkı olarak gördüğü tek kadını kaybetti ve bunu bencillik, korku ya da insanları birbirinden ayıran diğer aptalca nedenlerden dolayı değil, kendi seçimiyle yaptı. Uzun bir sessizlik oldu. Tobias'la bakışlarımızı paylaşıyoruz ve aynı şeyi düşündüğümüzü biliyorum.

"Siz ikiniz sonunda ne kadar aptal olduğunuzun farkına vardınız mı?" Tyler araya giriyor. "Çünkü bunun için ikinizi de cidden kınıyorum."

"Öyleyiz," diyor Tobias, gözlerini benden ayırmadan.

"*Daha büyük* aptalın kim olduğunu bildiğimiz sürece," diye belirtiyorum.

"İkinizi bu kadar mutlu gördüğüme sevindim," diye araya giriyor Tyler. "Bunu hak ediyorsunuz." Bana sert bir bakış attı. "Sizi sık sık kontrol etmekle görevlendirildim. Daha önce ortalığı ayağa kaldırmadığınız için çok kızıştım."

"Bana geri dönmek için iyi bir nedenim olduğunu söylemeliydin." "Söyleyemezdim. Psikopat bir patronum vardı."

"Eh? Ne yapacaksın?" Omuz silkiyorum ve hüzünlü bir gülümsemeyi paylaşıyoruz, "Ama mutlu olmayı hak eden sadece biz değiliz."

Yanıt olarak göz kırpmıyor, ama gözlerinde konuşmayı daha fazla uzatmamak için yalvardığını hissedebiliyorum. Onun geleceği için sevgisiz bir hayat istemiyorum, bunu çok iyi biliyorum. Bu düşünceden nefret ediyorum.

Birkaç dakika sohbet ettikten sonra Tyler bölmeyi açıp saati kontrol ediyor. "Kalkışa yaklaşık seksen dakikamız var."

Tobias, "Rahatça konuş," diyor ve Tyler başını sallıyor.

"Size hemen hemen her şeyi anlatabilirim, ama Preston'un açıklamasını tercih ederim, böylece

iki kez duymak zorunda kalmazsınız."

Tyler'ın Başkan'a ilk adıyla hitap etmesine dikkat çekerek, "Lütfen beni bekletmeyin," diyorum aralarında. Gerçek şu ki, özgür dünyanın lideriyle buluşmaya gidiyorum. Muhteşem ruh eşim ve sevgilimin, gençken hazırladıkları bir planla göreve gelmesine yardım ettikleri Başkan. Ve korkarım oraya gittiğimde ayrıntılara yeterince dikkat edemeyeceğim. Sinirlerimin beni yenmesine pek izin vermem ama bu büyük bir mesele. Gözler Tobias'tan Tyler'a

ve geri, tereddütü görebiliyorum.

Tobias basitçe, "Bizi meşrulaştıracam," diyor.

"Ne?" Söylemesini beklediğim son şey buydu.

"Bir dereceye kadar," diye ekliyor Tyler.

"Anlamı?"

"Bunun anlamı, artık 'Büyük Birader'den saklanmak yok ve artık suç işlemekten dolayı risk altında olmayacağız veya

başka herhangi bir zaman türü."

Gözlerimi aralarında gezdiriyorum. "Ciddi misiniz?"

İkisi de başını sallıyor.

Ben konuşurken Tobias öne doğru eğiliyor ve elimi tutuyor. "Bu senin B planın, penceren mi?"

"Bu olmak zorunda, Trésor."

"Ama... bu savunduğunuz *her şeye* ters düşüyor. Neden..." Başımı salladım, "Hayır,

"Bunu yapmak için *beni* bahane olarak kullanamazsın."

"Seni güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Ama bu... Tobias. Bu *uygunluk!*" Çılgılık atıyorum. "Hayır." Tyler'a dönüp bir kez daha "*Hayır*"

demedenden önce Tobias'ı tersliyorum.

"Nefret edeceğimi söylemiştim," diyor Tobias, dudaklarında zar zor algılanabilen bir gülümsemeyle.

"Monroe *en fazla* yedi yıl daha görevde kalacak" diye hatırlatıyorum ona, "sonra ne olacak?"

Tobias omuz silkiyor. "O zaman bu süre zarfında başarmamız gereken çok şey olacak. Bu sonsuza dek süremez." "Peki ya diğerleri, ne olacak-"

Tyler, "Ya yola gelirler ya da taşları tekmelerler," diye konuşuyor. "Bu satmak değil Cecelia. Bu bir sonraki seviye. Yeni bir CIA ya da başka bir şey değil. Hemen sonuca varma. Ama daha fazla risk almadan gelişmemizin bir yolu varsa, o zaman keşfetmeye değer. Değişmek ve güvenilebileceğimiz bir hükümetle çalışmak *istiyoruz*. Tüm bunların amacı bu. Ve eğer bu geçici bir durumsa, ki tarih bunun böyle olacağını garanti ediyor, yapabiliyorken elimizden geleni yapacağız. İyi bir fikir olduğunu düşünmeseydim, bunu masaya koymazdım. Şu anda kendi kurallarımızı yazabilecek durumdayız."

"Anlamıyorum. Neden *şimdi?*" Ama cevabı biliyorum. Tyler'a bakıyorum, gözlerimi ona dikiyorum ve ağızımdan "Ne oluyor lan?" sözleri dökülüyor. Bana bakarken yüz hatları donuk kalıyor.

"Her şey yoluna girecek. Güven bana."

Başımı sallıyorum ve dikkatimi Tobias'a çeviriyorum. "Yapma bunu. Yapmak zorunda değilsin." "Zorundayız, Trésor."

"Ben lanet bir hazine, narin bir gül, küçülen bir menekşe, zor durumdaki bir genç kız ya da lanet bir fare değilim! Ben de en az ikiniz kadar yetenekliyim ve en kısa zamanda ikinizin de kışına tekme basacağım!"

Ben kollarımı kavuşturup içimi öfke kaplarken onlar kahkahalara boğuluyor. "Gerçek bir kraliçe gibi konuştun," diyor Tobias.

"Lütfen bunu *benim için* yapma," diye yalvarıyorum. Öfkeli gözyaşları tehdit ediyor. "İkiniz de bunun için benim kahramanım olmayacaksınız."

"Yine," dedi Tobias göğsünü işaret ederek, "*Kötü adam.*"

"Evet, korkunç bir adam. Benim için ne kadar kaybedeceksin?" "Her

şeyi," diyor tereddüt etmeden. "Ama bu kaybetmekle ilgili değil." "Lütfen bunu benim üzerime yıkma."

"Tamam, yapmayacağım."

İçimde umut yeşeriyor.

"Sean için yapacağım. Bir bebeği daha ol a c a k ." Tüm itirazlarım sona erdi. Bu haberi beni incitmek amacıyla vermedi, ama uzun uzun bakışmamız bana bunun olabileceğinden korktuğunu söylüyor.

"Cecelia," diyor Tyler, dikkatimi başka yöne çekerek. "Sana söz veriyorum. Bu iyi bir şey."

Yutkunuyorum ve ikisine bakıyorum, benim desteğim olsa da olmasa da bunun gerçekleşeceğini biliyorum. "Tüm hayatınız boyunca çalıştınız-"

"Kuralları değiştirmek için," diyor Tobias. "Ve değiştiriyoruz."

Tyler konuşmadan önce dostane bir sessizlik içinde yol alırken onun sözlerini çiğniyorum. "Artık büyüdün, Cee."

Ona doğru bakıyorum ve sıcak gözlerle bana baktığını görüyorum.

"Sen sadece..." Başını iki yana sallıyor. "Seninle tanıştığımda, şey, sen... çok vahşiydin, değişimler."

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim."

Tobias'a döner. "Bu kadına bir yüzük takacak mısın, takmayacak mısın?"

Tobias bana bakıyor, tamamen sessiz, cevap vermeye hiç niyeti yok. Bana çocuk isteyip istemediğimi sordu ve daha bir saat önce bencil olsaydı benimle evleneceğini söyledi, bu da kafamı daha da karıştırdı. Bakışlarımızı keserek pencereden dışarı bakıyorum. "Altı haftalık ev hayatını zar zor atlattı Tyler," diye sırtıyıyorum. "Onu biraz rahat bırakalım."

Cecelia

Ceketinin düğmelerini ilikleyen Tyler, kulaklığı yerinde, limuzinden iniyor ve bizi bir yeraltı girişine götürüyor. Uzun, cansız bir koridorda yürüyoruz ve asansöre giriyoruz. Dakikalar sonra Oval Ofis'e adım atıyoruz, Başkan kanepede oturduğu yerden ona cehennemi yaşıyor gibi görünen karısının üzerinde geziniyor.

"-seni inatçı eşek."

"Bebeğim, kabalık etme," diye başını kaldırıyor, politikacı gülümsemesi yerinde duruyor, "misafirimiz var." First Lady dikkatini bize yöneltiyor, ayağa kalkarken çatık kaşları yerini şakacı bir gülümsemeye bırakıyor.

Başkan'ın gözleri, birbirlerine doğru koşmadan bir saniye önce Tobias'a takılıyor, adam alkışlama hareketini yapıyor ve birkaç saniye boyunca kucaklaşıyorlar.

"Çok uzun zaman oldu," diyor Başkan, ara verdiklerinde ve gözleri takdirle Tobias'ın üzerinde gezinmeden önce birbirlerine saniyeler boyu baktıklarında. "Güzel takım. İyi görünüyorsun kardeşim."

"Ve sen de bok gibi görünüyorsun," diye takılıyor Tobias.

"İşle birlikte geliyor. İlk dönemimin sonunda kırklı yaşlarımda ortalarında görüneceğim tahmin ediliyor."

Karısı konuşur. "Bu saçmalıklara kulak asmaman gerektiğini sana binlerce kez söyledim."

Başkan'ın ışıltılı gözleri beni buluyor ve onu görünce o kadar telaşlanıyorum ki kızarıyorum. "Virginia'ya neden ilgi duyduğunuzu anlayabiliyorum."

Tobias dönüyor, bana doğru uzanırken gözlerinde gurur var ve beni ikisiyle de tanıştırıyor. "Sayın Başkan-"

"Saçmalamayı kes, Kral," diyor First

Lady. "Bu Cecelia Horner."

"Tanıştığımıza çok memnun oldum efendim," diyorum elini sıkarken, sesim şu anda içinde bulunduğum gerçeklik karşısında titriyor. Sadece birkaç saat önce Virginia'daydım, Tobias'la bir dolapta kavga ediyordum, külotumu yırtıp çıkarıyor, bir elbise seçmemi isterken beni anlamsızca yalıyordu. Şimdi Oval Ofis'te duruyorum.

"Bana Preston de."

"Ben de Molly," diye ekliyor karısı, gözleri beni tarıyor. "Demek kaçan sensin."

"Görünüşe göre yeterince uzağa kaçmamışım."

Gülüşüyle birlikte gözleri parlıyor. "Umarım ona cehennemi yaşıtırsundur." Tobias, "Öyle," diye ekliyor.

"İkinizle de tanışmak gerçekten bir onur," diyorum kendime o anı yaşatarak. Molly Monroe kampanya döneminden beri benim için bir tür idol olmuştur. Hem kamera önünde hem de kamera dışında hiç saçmalamıyor ve medyayı sürekli dizginliyor. 'Ne görüyorsanız onu alırsınız' sözünü 'yüzünüze karşı' bir şekilde söylüyor. Yaptığı işi gerçekten önemsiyor gibi görünüyor, harika bir moda anlayışı var ve dışarıdan gelen fikirler umurunda değil gibi görünüyor.

"Buraya geldiğinizde yaptığım patlamanın kusuruna bakmayın. Kocamın ahmağı işten ayrılma saatim konusunda blöf yapmamın iyi bir fikir olduğunu düşünüyor. *Kendini* patron sanıyor."

Preston bize doğru bakıyor, gözleri temkinli. "Her eyaletten seçebileceğim sosyete yeni girmiş kızlar vardı ve ben de ölüm bizi ayırana kadar başımın etini yiyecek en şımarık, en inatçı kadını seçtim."

Molly ona hiç bakmadan, "Çeneni oynatmaya devam edersen bu erken bir ölüm olacak," diyor ve ben de gülmeme engel olamıyorum. Tyler hepimize geri döneceğini işaret ediyor ve kapıyı kapatmadan önce bana göz kırpmıyor.

"Erkekler iş konuşurken, biz kızlar için bir helikopter gezisi, küçük bir D.C. hava turu ayarladım."

Tereddüt ediyorum çünkü bu gerçekleştiğinde odanın dışında olmak istemiyorum ama bu bir kulüp toplantısı değil, burası Birleşik Devletler hükümeti ve çocuklarımın beni gelişmelerden haberdar edeceğine güvenmek zorundayım.

"Kulağa inanılmaz geliyor," diyorum dürüstçe.

Preston kanepeye oturmadan önce, "Onu henüz çalma," diye konuşuyor.

"Mimoza ister misin?" Molly hazır tepsiden iki flüt kaldırarak soruyor. "Preston'ın seni erken uyandırdığını biliyorum ama önümde çok sıkıcı bir gün var ve biraz uyuşmak iyi gelebilir."

"Elbette," diyorum ve sanki odadaki en önemli kişi benmişim gibi bana bakan Tobias'a bakıyorum. Gözlerindeki net 'seni seviyorum' ifadesini görebiliyorum ve aramızdaki bağ durum için çok fazla olmaya başladığında benimkini uzaklaştırmak zorunda kalıyorum.

"Vay canına, bunu görmek çok ferahlatıcı, değil mi Pres?" Molly, ikram edilen içkiyi alırken Boston aksanından bir parça gizlice soruyor.

"Elbette öyle, not al," diye homurdanıyor, flütü dudaklarına götürdüğü anda bileğini kavıyor. "Senin için sadece bir tane." Tobias ve bana bakmadan önce talimat veriyor. "Tüp bebek yapıyoruz. Bu yüzden son zamanlarda aklını kaçırdı. Adamlarımızı bilek güreşine davet etmek üzere olduğundan eminim."

Medyada bir aile kurma yolculukları hakkında açık davrandılar, ancak bu konuda bu kadar açık konuştuklarını görmek beni biraz şaşırttı. Birinci Aile'nin gerçek tanımına benzemek için ebeveyn olmayı çok istedikleri acı bir şekilde ortada ve tüm kalbimle bunun gerçeğe dönüşmesini umuyorum.

"Eğer aklımı kaçırdıysam," diye espri yapıyor, "çünkü bir ülkeyi yönetebilecek kapasitede ama hiç boş vakti olmayan bir adamla evlendim."

"*Veriyor*, bebeğim, laf kalabalığına dikkat edelim, son zamanlarda sana sıfır takılma süresi *veriyor*," diye düzeltti. "Bugün erkekliğimde delik açmayalım, kaplan. Ve emin ol, bu *gece* içine bir bebek koyacağım." Preston sesini yükselterek karşılık verir. "Ve sonra beş tane daha, böylece her gün uğraşman gereken altı kopyam olacak."

Umutlu bir bakış paylaşıyorlar ve Molly'nin gözlerindeki kalp kırıklığının bir kısmını görebiliyorum.

Ben.

"Bu dördüncü denememiz. Ama bu sefer olacak," diye fısıldıyor, "Bunu hissedebiliyorum." O
kapat

Tepsiden bir mimoza daha alıp Preston'a itiraz etmesi için meydan okuyor. Arkasına yaslanıp bacağını diğer bacağının üzerine atarken onu cesaretlendirmek için dizini sıkıyor. Şahsen ne kadar güzel olduğunu görmekten kendimi alamıyorum. Kamera onun hakkını yeterince veremiyor.

"İkinizin aynı okula gittiğine inanamıyorum."

"Güzel günlerdi," diyor Preston. "Bahse girerim sana hayatımı kurtardığı geceden hiç bahsetmemiştir." Tobias, "Bu biraz abartılı," diyor.

Preston, "Öyle olsun," diye karşılık verir.

"Sanırım sana borçluyum, Tobias," diye omuz silkiyor Molly. "Yoksa borçlu *muyum*?"

"Devam et, kadın," diye gülümsüyor Preston karısına, gözlerini karısının üzerinde gezdirirken susamış, Tobias ve bana özel hayatlarına daha fazla göz atma fırsatı veriyor. Tobias elimi tutuyor ve Tyler içeri girdiğinde Preston boğazını temizliyor.

"Bunu yapmaya hazır mısın?" Preston ayağa kalkarak sorar.

"Canı cehenneme, önce kahvaltını yapacaksın, sonra işine bakacaksın."

"Molly-"

Kız ona dönüyor, bakışları öldürücü ve adam yumruğunu ısırıp ona doğru sallıyor. İşte o zaman ikisine de aşık oluyorum.

Tobias masada Preston'ın karşısında kahkahalara boğuluyor ve bu ses Molly ile konuşmamın ortasında duraksamama neden oluyor. Yıllardır, hatta *hiç böyle güldüğünü* duymamıştım ve bakışlarımı ikisi arasında gezdiriyorum, biraz şaşkınım.

"Şanslıyız, değil mi?" Molly ikinci bardaktan sonra geçtiği portakal suyunu yudumlarken soruyor. Konuşurlarken ikisinin arasına bakıyor. "Dünyanın en güçlü iki adamıyla oturuyoruz ama bunu bu kadar özel yapan şey bu değil. Aksine, onları sevmeyi, onlara saygı duymayı değil, onları sevmeyi zorlaştırıyor, değil mi?"

Başımı salladım.

"Ama *bizi* özel kılan da bu," diye devam ediyor. "Bu sadece bir erkeğin kızla tanışması değil. Aşık olurlar, falan filan. Bu, sıradan hayatlar yaşamaktan memnun olmayan erkekler için ömür boyu sürececek bir bağlılık. Bazen bir görevden çok bir saplantı gibi görünür. Bir kadını mutlak sınırlarına kadar test edebilecek bir şey." Bana doğru sırtlıyor, "Ama onun için, *o adam* için, bunu yapacağım. Ne kadar iyi olduğunu ya da yaptıklarını kutlayamayacak kadar kötü batırdığında yanında olacağım. Kendinden şüphe ettiğinde ve bu şüpheler yüzünden ilişkimiz zarar gördüğünde orada olacağım. Saçım yapılı, rujum sürülmüş, en iyi topuklu ayakkabılarımla, başım dik bir şekilde en karanlık günlerinde yanında olacağım, çünkü ihtiyacı olan şey bu. Ve ben onun değişmesini istemiyorum. Olduğu kişi olmaktan vazgeçmesini istemiyorum, asla, ne benim için, ne de yapacağımız herhangi bir bebek için." Bakışlarını bana çeviriyor. "Ama bana ihtiyacım olanı vermeyi bırakırsa, bu topukların uçlarını onun taşaklarını delmek ve sıkıştırmak için kullanacağım." Göz kırıyor ve meyve suyundan bir yudum daha alıyor, gözlerindeki ışıltıdan hepsinin meyve suyu olmayabileceğini görebiliyorum. Heat profilimi yalıyor ve onun beni izlediğini, sessiz konuşmamızı merak ettiğini biliyorum.

Tobias'a bakıyor, dönüp bana odaklanmadan önce dudaklarında yumuşak bir gülümseme var. "İyi bir topuklu ayakkabın var mı, Cecelia?"

Bardakları tokuşturduktan sonra içkimden bir yudum alarak, "Zaten giyiyorum," diye onu temin ediyorum.

İki saat sonra Beyaz Saray'ın Devlet Yemek Salonu'nda ayakta dururken Healy'nin

Lincoln'ün portresine bakıp burada olduğum gerçeğine hayret ediyorum. Yorgunum ama tüm bu olanlar ve First Lady'nin kişisel cep telefonu numarasına sahip olduğum gerçeği nedeniyle adrenalinle koşuyorum. Dürüst Abe'ye bakıyorum, gerçekten ne kadar dürüst olduğunu merak ediyorum ve ellerini hiç kirletip kirletmediğini ya da benimkine yakın bir canavarla karşılaşmış olduğunu merak ediyorum. *Onu* hissedene kadar büyülenmiş gibi bakıyorum, farklı türden bir adam, belimin etrafında dönüp bana sokulurken adalet arama yaklaşımında çok daha agresif biri.

"Nasıl geçti?"

"Gerçekten iyi."

"Ciddi misin?"

"Ne kadar mutlu olduğuma şaşırdım."

"Güzel." Yutkunuyorum. "Detayları yakında senden öğreneceğim."

"Biraz uyuduktan sonra hepsini sana vereceğim. Bir sonraki toplantıda sen de olacaksın.

Bundan eminim." Başımı salladım ve ona döndüm. "Bunun adil olmadığını biliyorsun," diyorum usulca.

"Adil olmayan ne?"

"Yaptıklarınızdan dolayı takdir edilmeyi en az diğerleri kadar hak ediyorsunuz. Hepsinin bir noktada ellerini kirlettiğini biliyorum. Belki kendi canavarları vardı. Hiçbiri masum değil. Sen çok daha fazlasını hak ediyorsun. Yaptıklarınla tanınmayı hak ediyorsun, Tobias."

"Bunu dürüst bir şekilde yapmadım," diyor rahatlıkla. "Elleri temiz olmasa bile öyleymiş izlenimi veriyorlardı. Birçoğu başkaları tarafından ezilmiş iyi adamlardı. Ve kötü şöhret umurumda bile değil."

"Bunu söyleyeceğini biliyordum."

"Çünkü bu doğru. Önemseydiğim tek görüş, tek yansıma bana doğru bakıyor.

Ve bana böyle baktığı sürece, kendimi hem onaylanmış hem de *tanınmış* olarak görüyorum."

"Seni görüyorum. Sakladığın şeyleri bile."

Beni kısa bir süre öpmeden önce duraksıyor ve arkamdaki Abe'e bakıyor. "Beyaz Saray'ı vaftiz etmek her ne kadar seksi görünse de, ki bir an için bunu düşündüm, Trésor, burada gözleri tetikte olan çok fazla ölü adam var."

Gülüyorum ve kulağıma tatlı tatlı fısıldarken ona sarılıyorum. "Hadi eve gidelim." "Yolu gösterin, Kralım."

Chapter Thirty Eight

Tobias

Motelin hemen dışına park ediyorum, kapıya yaklaşmadan önce etraftan geçen birkaç arabaya bakıyorum. Elimi kaldıramadan kapı açıldı. Ben masada oturan pisliğe odaklanırken Oz beni başıyla selamlıyor. Önünde bir dizi el değmemiş otomat atıştırmalığı duruyor. Gözlerini benimkilere diyor ve gözlerinde en ufak bir korku belirtisi göremiyorum ama duruşundan, kollarını masaya dayayışından kaderinden emin olmadığı belli oluyor. Karşısındaki döşemeli, lekeli sandalyeye oturup Glock'umu masanın üzerine koyuyorum ve odadan çıkmadan önce Oz ve Dave'e başımla selam veriyorum.

"Quels sont ses projets?" *Planları neler?*

Omuz silkiyor. Duruşu hâlâ sert ama gözlerinde haftalardır burada tutulduğu ve muhtemelen köhne bir otelde tutsak olmaksızın ölmeyi tercih edeceği gerçeğine dair açık bir küçümseme var.

"Pekâlâ Julien, saçmalamayı keselim. Senin kim olduğunu bildiğimi biliyorsun. Côte d'Azur'da varlıklı bir ailede büyüyen ve orduda kısa bir süre görev yapmadan önce sınıf birincisi olarak mezun olan doğuştan bir Fransız. Kısa bir süre sonra Antoine'ın saflarına katıldın ki bu tamamen dürüst olmak gerekirse benim hatam olabilir çünkü ona ne araması gerektiğini ben söyledim. Ayrıca İngilizce, İtalyanca ve İspanyolca biliyorsun. Ona katılana kadar iyi bir gelecek şansın vardı, ta ki şu ana kadar. Ama bana karşı neden cahil rolü oynadığını merak ediyorum."

Bir omuz silkme daha.

"Yani, Amerika'dan nefret mi ediyorsun?" Avuçlarımı masanın üzerine koyarak söylüyorum. Başını sallıyor.

"Nefret ettiğiniz şey tam olarak nedir? Ve lütfen kibrimizden demeyin, çünkü bu da bir Fransız özelliği. Ben bilirim. Ben ikisiyim."

Sessizlik.

"Size *Amerika*'nın nesini sevmediğimi söyleyeyim; açgözlülük. Bu ülke materyalist insanlar tarafından çalındı ve kuruldu. Bu, yüzlerce yıldır bizi rahatsız eden, fırsat ve özgürlük yanılsaması veren bir hastalık. Öyle de, ama sadece kendilerine ait olmayı alacak cesarete sahip olanlar için. Bu adamlar için her şey serbest. Al Capone'u hiç duydunuz mu?"

Çenesini eğiyor.

"Gelmiş geçmiş en azılı gangsterlerden biriydi. Hüküm sürdüğü süre boyunca adının anılması bile sayısız insanın yüreğine korku saldı. Çoğu kişi onun nasıl yaşadığını bilir ama siz nasıl öldüğünü biliyor musunuz?"

Başını hızlıca salladı.

"Nörosifiliz nedeniyle bok dolu bir bebek bezi içinde. Eminim bunun onursuz bir son olduğunu kabul edersiniz." Gözleri hafifçe genişledi.

"Bu beni de şaşırttı. Onun gibi yüzlerce pislik örneği daha verebilirim ama hiçbirinin sonu iyi bitmiyor. Onun gibi çok azı uykusunda rahatça, kalbinde huzurla ölür." Onu küçümsüyorum.

"Bu tür bir kötülüğün zihninde kaybolmanın nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musunuz? Hayal etmek istemiyorum. Ben o değilim. Sadece onun ve onun gibi düzinelercesinin hatalarından ders çıkardım çünkü sonuçta kimse o orospu çocuğu olmak istemez, değil mi?" Cebimden dönüş uçak biletini çıkarıyorum. Göz ucuyla bile bakmadı.

"Ancak açgözlülüğün var olduğu tek yer Amerika değil. Gezegenimiz açgözlülükle istila edilmiş durumda. Fransa da bir istisna değil. Sanırım yüz yıl süren bir savaş vardı ve genç delikanlılar, savaşmak için çok genç oldukları bir savaşa hazırlanmak için gece gündüz ok ve yay talimi yaptıkları için çirkinleşmek zorunda kalıyorlardı - yüz on altı yıl süren bir savaş. Birkaç yüz yıl sonra, aşırı hırslı bir Fransız piçi tarafından başka bir savaş ilan edildi. Bana onun adını söyleyebilir misiniz?"

"Napoléon," diyor ağzında kötü bir tat varmış gibi.

"Başka bir açgözlü adam, vesaire vesaire. Sanırım ne demek istediğimi anladınız. Günün sonunda hepimiz yapmamız gerekeni yapıyoruz, değil mi? Çünkü kazandığımı paylaşmaya razı olsam bile, bu yeterli olmayacaktır. Açgözlülük, yeterlilik kavramını anlamaz. Ama katıldığımız bu ağza alınmayacak eylemlerin hepsi gerekli çünkü bu oyunu oynamaya karar verdiğimiz anda ne kadar ileri gideceğimize karar verdik. Bütün gün erdemli bir adam olabilirim ama yüzeyin altındaki tortuyla savaşmayı reddetseydim bulduğum yere gelemezdim. Ve bu bir iş."

Göz hizamızda olacak şekilde eğildim. "Ama bu benim özel hayatımla *oynamaman* emredildi ve yapman gerekeni yaparak geleceğini kaybettin. Emin ol, Fransa'da hangi deliğe kaçarsan kaç, *Amerikan yapımı ben* senin için geliyor. En azından o zaman nefret etmek için iyi bir sebebin olacak. Ama sana şunu söyleyeyim, seni bulduğumda, bir *Fransız* dostunun ellerinde öleceksin."

İçimdeki her şey onu şimdi bitirmek istiyor ama bunu yaparsam mesajım yerine ulaşmayacak.

Bu noktada, Antoine'ın ordusuyla yüzleşmeye hazırım ve o lanet haydutun huzurumu daha fazla çalmasına izin verirsem lanetleneyeceğim. Bu maskaralık yeterince uzun sürdü. Eğer istediği savaşa, kazanmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Bu fikirden korksam bile, bir yanım tekrar harekete geçmek için can atıyor.

"Tu veux mourir? Et laisse-moi être clair, si tu hausses les épaules encore une fois, tu le seras."

Ölmek mi istiyorsun? Açık konuşayım, bir kez daha omuz silkersen öleceksin.

"Je t'ai dit tout ce que je sais." *Bildiğim her şeyi anlattım.*

Bunun doğru olduğunu biliyorum. Metinler, bu pisliğin Antoine'ın en güvendiği kişi olamayacak kadar belirsiz. "Tu n'es rien de plus qu'un putain de chien de garde, et tu n'es même pas bon à ça." *Sen*

bekçi köpeğinden fazlası değilsin ve bunda bile iyi değilsin.

Gözleri öfkeyle parlıyor, ama öfkesini yutarak sessiz kalıyor. Ve ben bir piç olduğum için daha fazlasını istiyorum. "Bana sorarsan yeteneklerini boşa harcıyorsun. Kendin için daha fazlasını talep etmeliydin." Gözlerimi açık bir tiksintiyle çerçevesinden aşağı yuvarlayarak, saldırmak için herhangi bir bahane bulması için onu yemliyorum.

"Tu n'es même pas digne d'être français." *Fransız olmaya layık değilsin.*

Cevap olarak alay etmesi zar zor fark ediliyor ama ihtiyacım olan tek cephane bu. Glock'umu kavrayıp masayı bir kenara fırlatıyorum ve üzerine çıkıp alnına dayıyorum. Hakkını yemeyelim, irkilmedi. Onu boğazından kavrayıp parmaklarımı adem elmasına geçiriyorum ve göz göze gelecek şekilde eğiliyorum. "Dis-lui que le temps ici est parfait." *Ona buradaki havanın mükemmel olduğunu söyle.* Nefes almakta zorlanırken eğiliyorum, gözleri motelin kapısına doğru kayıyor, "Et que l'eau est prête." *Ve su hazır.*

Glock'umla kafasını ezme dürtüsüne karşı koyarak hışımınla dışarı çıkıyorum ve çenemi kaldırarak dışarıda bekleyen Oz'a, "Onu uçağa bindir." diyorum.

Yirmi dört saat. Tyler en iyisini gönderene kadar yirmi dört saat. Kuşlarımın yanında Gizli Servis'in korumasına sahip olana kadar. Bu yeterli bir süre. Ve bu süre içinde, Antoine'la olan geçmişimden başlayarak her detayı anlatmalıyım. Julien Fransa'ya gelene kadar on saatim var ve ondan sonra gerçek saat işlemeye başlayacak. Cecelia ile başka bir kavga olacağından hiç şüphem yok, ama bunun bizi toparlanamayacağımız bir noktaya getirmeyeceğini de biliyorum. Bu koruma yolda olsa bile, ne olacağından emin değilim. Sırf bu yüzden ona doğru acele ediyorum, bizi mümkün olduğunca yakın tutmaya niyetliyim. İtirafım aramıza yeni bir kama sokmakla kalmayacak, bundan sonra ona kişisel alan tanımayacak olmam da bir o kadar kabus gibi olacak. Benden güven istiyor ama söz konusu öngörülemeyen bir şey olduğunda bunu veremem ve bu konuda geri adım atmayacağım. Kafenin önüne geldiğimde Audi'yi görmüyorum ve bir mesaj atmadan önce kaşlarımı çatıyorum.

Neredesin?

Cevap alamadığımda, hızla çarpan kalbimi rahatlatmaya çalışırken elimden geldiğince kendi kendime akıl yürütüyorum.

Sakin ol Tobias, muhtemelen para yatırmaya gitmiştir.

Genellikle eve gelmeden önce, önlüğünün içinde bir makbuzla birlikte bir banka çantası taşır. Kafeye girdiğimde Marissa'yı tezgâhın başında, bir müşteriyle ilgilenirken göğüs dekoltesini sergilerken görüyorum. Çenesini bana doğru kaldırıyor, gözleri hoş geldin dercesine parlıyor, barın arkasında oturan adam da aynısını yapıyor, gözleri benimkilerle birleşmeden önce yüzünde dalgın bir gülümseme var.

Bay Sikişken. Yakışıklı.

"Hey, Tobias," diyor Marissa endişeyle, dikkatimi ondan çekerek. "Az önce depozitoyu yatırmak için çıktı."

"Geri dönecek mi?"

"Söylemedi."

"Bekleyeceğim."

"Kahve ister misin?"

"Böyle iyiyim."

Telefonuma baktığımda ondan mesaj gelmediğini görüyorum ve panik yapmamaya çalışıyorum. Kuşlarıma bir mesaj gönderiyorum, Greg ayağa kalkıp birkaç banknot çıkarırken kapı aralığında oyalanıyorum.

Marissa yatak odası için daha uygun bir ses tonuyla, "Paranızın üstünü getireyim," diyor. "Gerek yok."

"Birkaç saat içinde çıkacağım," diyor ve adam başını sallıyor. Aralarında bir şeyler olduğu çok açık. Cecelia, Greg'i kafede birkaç kez gördüğünden bahsetti ve artık gözünün onun üzerinde olmadığına dair beni temin etti. Yeni avı tekrar tezgâhın üzerine eğiliyor, tam da ben bakışlarımı telefonuma çevirmeden önce

Cecelia'ya bir mesaj daha atıyor.
Muhtemelen araba kullanıyordur,
Tobias.

Bay Yakışıklı hiç umursamadan yanıma doğru eğiliyor ve Marissa'ya imalı bir şekilde fısıldıyor, ben de ancak kışından yakalayabiliyorum, "-tuttuğun arkadaşların hakkında."

Kaşlarımı çatarak, paltosunu koluna geçirip ıslık çalarak kapıya doğru yürürken gözlerimi kaldırıyorum. Bana ulaştığında duruyor, bana 'onu becerdim' dercesine göz kırpmıyor ve çenesini eğiyor. "Tobias."

Onu görmezden gelerek tekrar ekranıma bakıyorum.

"Muhtemelen eve gitmiştir," diye seslendi Marissa, "genelde depozitoyu yatırdıktan sonra gider."

Başımı salladım. "Tamam, sonra görüşürüz."

"Yakında görüşürüz," diyerek gülümsüyor ve gözleri BMW'sine doğru ilerleyen Greg'e kayıyor. Marissa tezgahı silmeye başlar ve Greg'in hayran kulübünün en yeni üyesi olarak onun ayrılık şarkısını ıslıkla çalmaya başlar.

Sinirli bir şekilde, elim kapıda, Paris'teki bir otel odasının görüntüsü zihnime tam olarak girmeden önce donup kalıyorum. O kadar net hayal ediyorum ki, kumandayı almak için çabalarken komodinin üzerindeki yarısı boş Bombay şişesini deviriyorum. Şarkı söyleyerek uykumdan koptum, sadece şarkıyı söyleyen kadını Ann-Margret olarak tanıdığımda durakladım, aynı kadın biz çocukken Beau'nun izlediği bir Elvis filminde de rol almıştı. Ama bu anının aklımda kalmasının nedeni Ann'in söylediği şarkıydı.

"Bye Bye Birdie."

Chapter Thirty Nine

Tobias

Camlı kapıdan içeri dalarken Greg'i görmeyi başarıyorum, camını indirmiş, gözlerini bana dikmiş ve bu kez dudaklarını kendini beğenmiş bir şekilde bükmüş. "Evde görüşürüz, *kuşum*."

Bir saniye içinde silahımı ona doğrulttum, ama o Beamer'ını yere indirdi ve ben de kovalamak zorunda kaldığım için lanet ettim. Kantağı çevirirken çılgınca arıyorum, daha önce hiç yaşamadığım bir panikle cevap alamıyorum.

Konsantre olmak için telefonu bir kenara bırakıp Greg'in kuyruğunu görmeyi başarıyorum ve vites küçültüp kaputun altındaki her şeyi vermek için gaza basıyorum. Eski bir Civic'in arkasına takıldığımda ve Greg görüş alanımdan çıktığında kendimi kaybediyorum, yoldan çıkıyorum ve kornaya basarak onu uyarıyorum. Son birkaç ayda kullandığım rotaları zihnimden geçirirken, beni oraya daha hızlı götürecek bir kestirme yol olmadığını biliyorum. Cecelia'nın evine doğru birkaç dönüş yaptığında korku beni tamamen sarıyor ve yol öfkesine kapılıyorum. Bay Yakışıklı bu gece ölecek, bunu biliyorum. Kaderim ne olursa olsun, o ölecek.

Ve ben onu görmemiştim.

Yalnız mı hareket ediyordu? Ve eğer varsa, az önce uçağa bindirdiğim Fransız sikikle bağlantısı nedir?

Tanıştığımız gün yaptığımız konuşmayı tekrar ediyorum.

"Çok güzel, değil mi?"

"O kadar belli oluyor muyum? Bu hafta her gün buradaydım."

"Öyle mi?"

Selamlamak için fincanını kaldırmadan önce başını

sallıyor. "Greg." "Tobias."

"Bu Fransız aksanı mı? Evinizden çok uzaktasınız."

"Siktir!" Kalbim çarpıyor, umudum azalıyor, Greg'e yetişmek için elimden geleni yapıyorum ama o çok ileride, hem de her şekilde. Dom'un motorunu patlatarak iyi zaman geçiriyorum ama bu yeterli değil. Cecelia'nın yoluna girdiğinde beni altı araba boyu geçmişti.

"Lütfen iyi ol, Trésor, lanet olsun!" Telefonumu kaldırdığımda hiçbir şey göremiyorum, ne kuşlardan ne de ondan gelen tek bir mesaj bile yok, içime daha fazla korku çöküyor. Bildiğim tek şey bir tuzağa doğru gittiğim ve başka seçeneğim olmadığı. Eğer benimle uğraşmak için onu uzak bir yere götürdülerse, onu kurtarmak için hiçbir şansım yok. Ama Greg'in gözlerinde bunu görebiliyordum, o farklı türden bir canavar, aç ve bunun canını yakmasını istiyor. Ve bunun yolunun o olduğunu biliyor. "Burada ol, bebeğim, lütfen burada ol, Tanrım, lütfen bir daha olmasın, bir daha olmasın!"

Greg uzun araba yoluna girdiğinde güneş tamamen batmış oluyor ve evin tamamen karanlık olduğunu gördüğümde midem bulanıyor. Bahçenin sonundaki sokak lambası ileride ne olduğunu ya da kimi görebilmem için yeterli değil ama Audi'sini gördüğümde içimi hafif bir rahatlama kaplıyor.

Muhtemelen nefes alıyor.

Lütfen Tanrım, senden tek bir şey isteyeceğim. Tek bir şey. Başka bir şey değil.

Pislik herifin kullanmaya karar verdiği araba yolunu kullanmayıp, zaman kazanmak için ağaçlarının arasından geçerek bahçesini paramparça ediyorum. Kapısının birkaç metre ötesinde duruyorum ve ilk kurşunu ön camın yolcu tarafına isabet ederken onu girişin hemen ötesine sıkıştırıyorum. Sığ bir delik belirirken ama delinmezken şaşkınlık yüz hatlarını bozuyor ve ben de ona sırtıyorum çünkü kardeşim lanet bir aptal değildi.

"Kurşun geçirmez cam, orospu çocuğu."

Evin zifiri karanlığından ve telsiz sessizliğinden Greg'in yalnız çalışmadığını zaten biliyorum. Bir şekilde kuşlarımı uzaklaştırmayı ya da en azından dikkatlerini dağıtmayı başarmış. Tek umudum Tyler'ın izliyor olması ve Dom'un arabasıyla yaptığım lanet gösteriyi görebilmesi. Greg'in beni yemlemesine bakılırsa, beni kendisi için istiyor. Henüz gizlenmek için eve girmedi, bu da bana çok şey anlatıyor. Ya berbat bir nişancı ya da benimle oyun oynuyor.

Getir onu, sürtük.

Camaro rölantide çalışırken, iki kapıyı da açıyorum ve hangi yoldan çıkacağımı görmek için gözlerini aralarında gezdirdiğini görmek için ön panele bakıyorum. Bunun yerine debriyaja basıyorum, arabayı geri vitesle takıyorum ve gaza basıyorum. Araba harekete geçiyor, yolcu kapısını etkili bir şekilde kapatıyor ve net bir atış yapmak için tamamen ona doğru dönüyorum. Onu ön kapıdan uzaklaştırmak için bir şarjör boşaltırken kaputun üzerinden atlıyor. Onu henüz indirmeyi göze alamam. Gaza basıp direksiyonu düzeltiyorum, o evin yanına doğru koşarken kapıya doğru hızlanıp onu tekrar sıkıştırıyorum. Geri dönüyor ve içgüdüsel olarak ateş ediyor, bu da beni kıkırdatıyor, ta ki lanet olası bir komando gibi kaputun üzerine atlayıp ön cama kurşun yağdırmaya başlayana kadar, açtığı delikler görüşümü bulanıklaştırıyor.

Ben camımı indirirken o pantolonundan yeni bir klips çıkarırken gözlerimiz son vuruşunun hemen üzerinde buluşuyor. "Berbat bir terzin var."

Elimi onu hareketsiz kılacak bir atış yapacak kadar konumlandırımadan, arabanın tepesine çıktı, ayak sesleri üzerimdeydi. Başka seçeneğim yoktu ve zamanım azalıyordu, dışarı atladım, Glock'u kaldırdım, tam o sırada püsküllü mokasen ayakkabısı çeneme denk geldi.

Ve siyah noktalar kaybolduğunda, birinin Virginia'daki küçük bir kasabaya *benim* için JCPenney'den giyinmiş bir Jackie-Chan gönderdiğini hemen fark ediyorum.

O zaman zihnim merhametli bir şekilde yavaşlıyor ve tünel görüşü devreye giriyor, ben onu görsel olarak tartarken o da aynısını yapıyor, sırtışı hala yerinde.

Bu orospu çocuğu beni alabileceğini sanıyor.

Glock'larımdan birini birkaç metre uzağa atıyorum, o da aynısını yapıyor, sonra diğerini atıyorum. Hazırlanmak için ellerini salladığında doğru kararı verdiğimi anlıyorum.

Tam ona ayak uydurup Bruce Lee'nin "gel buraya" işaretini yapacağım sırada bana doğru hamle yapıyor ve ben de karnına bir dirsek atarak nefesini kesiyorum. Darbe vücudunu kaldırdı,

Onu yeterince geriye fırlatarak karnına bir yumruk daha indirdim ve bir tane de belinin altına indirdim.

Cesur bir dövüş bekliyordu, kaçmak için bir yumrukla açılışı yapacaktı. Taşaklarını sıkıyor, ben hamle yaparken yüzü acıyla buruşuyor.

"Oraya ilk sen gittin, orospu çocuğu. Kız nerede?"

Onun tipini tanıyorum, küçük yaştan beri kendini beğenmiş, tıpkı Triple Falls okulunun bahçesine düştüğümde aksanımla dalga geçen veletler gibi - bilmedikleri şeylerden dolayı şımarmış, tehdit altında. Yeni birine yardım etmek için elini uzatmaktansa sözlü ya da fiziksel dayak atmayı tercih eden tipler. Böyle bir adamla çok az karşılaştım. Greg, iyi bir kalbi ve düzgün bir ruhu olmasaydı Preston'ın olabileceği türden bir adam. Ama sanırım böyle piçler için minnettar olmalıyım. Onlar sayesinde ve çoğu zaman sayıca az olduğum için sokak dövüşünü çabuk öğrendim.

-Kuralsız, acımasız ve pis.

Çok çabuk toparlanıyor ve çenesini kaldırıyor.

"Burada sadece sen ve ben varız, *kuş adam*." Parmaklarını esnetti ve ben de ona saldırdım. Yakasından tutup öyle sert bir kafa atıyorum ki neredeyse üzerime yığılıyor, bacakları tutmazken burnundan kan fişkırıyor.

Hayal kırıklığına uğramış bir hırıltıyla toparlanıyor ve gözlerini yere dikerek geri alamayacağı bir silah arıyor.

"Bu senin tek şansındı, sürtük ve sen onu kaybettin." Rezervlerini kullanmak üzere olduğunu bildiğimden, yumruklarımı suratına indiriyorum. Bu lanet olası pislikle ne kadar çok uğraşırsam, ona ulaşmak için o kadar çok zaman kaybediyorum. Aparkatı beni kıl payı ısıkılıyor ve işte o zaman vahşileşiyorum, altımda soluk soluğa kalana kadar öfkemin geçici olarak kontrolü ele geçirmesine izin veriyorum. Kendimi durmaya zorlamak zorundayım, hâlâ içeride ne ya da kimin beklediğinden emin değilim.

Neyle karşı karşıya olduğumu bilmek için tek şansım altımda kıpırdayan bok parçası.

Çoktan burada olması gereken kuşlar için bahçeyi tararken, gerçek bir korku başlıyor.

Hangi cehennemdeler? Destek şimdiye kadar burada olmalıydı.

Kimseden tek bir iz yok, dronlar bile. Beynimi zorluyorum, boku yediğimi biliyorum çünkü cep telefonumu arabada bırakmışım. Kimin ne zaman geleceğini bilmemin ya da haber vermemin hiçbir yolu yok.

Silahını kapüşonumun altındaki kotumun arkasına sokup Glock'larımı alırken Greg altımda inliyor.

Ben ona ters ters bakarken, o sönmeye başlıyor. "Hayır, hayır," diye yüzüne vuruyorum ve kendine gelmeyince parmağımı tahrip olmuş burnuna bastırıyorum. Kendine geldiğinde acı dolu bir çığlık atıyor, onu başka bir silahım ve fazladan şarjörümün olduğu yağmur giderine doğru sürüklerken acı içinde inliyor. Onları hem kotuma hem de kapüşonuma sığdırayabileceğim bir yere saklıyorum.

"İçeride kim var, Greg?"

Burnuna tekrar bastırıp başparmağımın büyük yarık boyunca kırılmış kıkırdağın etrafını kazdığımda Greg öksürüyor ve altımda balgam çıkarıyor. Çığlık atıyor ve içeridekilerin bunu duyduğunu bildiğim için ağzını kapatıyorum.

"Sadece bir kez daha soracağım, sik kafalı."

Başımın arkasında metali hissetmeden hemen önce boğazından kahkahaya yakın öfkeli bir ses geliyor.

Sikeyim.

Saniyeler içinde, Glock'larım ellerimden alındıktan sonra iki gölge tarafından kavranıyorum ve ikimiz de yerden kaldırılıp içeri sokuluyoruz. Ön kapıdan geçtikten sonraki sessizlik

Kalbim kaburgalarırma çarpıyor. Eğer çoktan gittiye, bunu hissedemem. Burada olmalı.

Bilmemek beni öldürüyor ve benim için ne anlama geldiğini göstermek için ona seslenme dürtüsüne direniyorum, sesimdeki korkuyu gizlemek için. Ensemdeki tüyler diken diken olmaya başladığında anlıyorum, sadece anlıyorum, yenildim.

Bir saniye sonra Antoine'ın sesi oturma odasından duyulduğunda doğrulandı.

"Beni daha ne kadar bekleteceksin, Ezekiel?"

Chapter Forty

Tobias

İçeri alınırken girişteki iki gölgeye bakıyorum, oturma odasının kapısında serbest bırakılmadan önce mutfakta birkaç gölge daha görüyorum. Gözlerim hemen karşı tarafta, yatak odasının hemen dışında duran Cecelia'ya takılıyor. Pijamalarını giymiş, saçları yeni aldığı duştan dolayı hala ıslak, elinde Beretta'sı var. Birkaç metre ötesinde ölü bir adam yatıyor ve görünüşe bakılırsa onun eliyle ölmüş.

Antoine, odadaki tek ışık olan kükreyen ateşin yanındaki yüksek arkalıklı sandalyede Cecelia'nın karşısında oturduğu yerden, "Silahını saklamakta oldukça ısrarcıydı," diye düşünüyor. Antoine sandalyede rahat bir şekilde oturuyor, sanki Cecelia silahıyla bir tehdit oluşturmuyormuş gibi ve durumumuza bakılırsa oluşturmuyor, çünkü iki yanında iki tanıdık, silahlı adam duruyor.

Palo ve Julien.

David ve Oz öldü mü? Havaalanına kadar gidebildiler mi?

Üçünü net bir şekilde görebilmek için Cecelia'nın yanında duruyorum ve Palo'nun sabit bakışlarıyla karşılaşıyorum, bana kesinlikle hiçbir şey vermiyor. Sadece yine saf değiştirdiği sonucuna varabilirim. Eğer bir umudum varsa, o da hâlâ onunkine sahip olduğumdu. Yine de haftalardır ondan tek kelime duymadım, bu da nerede durduğumuzu yeterince gösteriyor.

Erkekleri satın almakla ilgili sorun, onların satın alınabilir olmasıdır.

Cecelia'nın lanet silahını saklamasına izin verdiler çünkü bunu gülünç buluyorlar. Cecelia'yı inceliyorum, gözleri rahatlamış bir şekilde üzerimde gezinirken ve benimkiler de aynısını yaparken yüz ifadesi sabit kalıyor.

Nefes alıyor. Zarar görmemiş ve silahlı. İsteyebileceğimden çok daha fazlası ama yine de boku yedik.

Çok erken. Bitirmemiz için çok erken. Yeterince zamanımız olmadı. En başından beri zamanımız çalındı. Kaybımızın yasını tutmaya ve 'üzgünüm' demeye başladığımda bunun gerçekliği göğsümü tırmıklıyor.

Antoine ile yüzleşmek için döndüğümde başını hafifçe sallıyor.

Kuşlarım nerede?

Bu bir daha olamaz. Bu bir daha olamaz.

Kusursuz bir şekilde giyinmiş olan Antoine'a bakıyorum, yaşı nedeniyle onu son gördüğümünden daha kırılgan bir vücudu var. Greg onun yanına geliyor, bir elinde kan dolu bir havlu, diğer eliyle cebinden bir şişe çıkarıyor ve kapağını kapatıyor.

Kola.

Bu da birçok şeyi açıklıyor. Adam bir bok için dövüşemez, ama ilaç onu bir mümin yaptı. Tüketim aletini mahvettiğim için sırtıyorum ve o da boğazının arkasına atarken bana ters ters bakıyor.

"Sana söylemiştim," diyor Antoine, Greg'e yan gözle bakarak, "aptalca bir iş yapıyorsun."

"O burada, değil mi?" Greg tersliyor, gözleri benimle bakışlarını ona dikmiş olan Cecelia arasında gidip geliyor.

"Jerry'nin ayrı yaşadığı üvey oğlu," diye açıklıyor Cecelia, odadakilerin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "*Benim için burada çünkü ona mirasına mal oldum. Oops.*"

Ona bakıyorum, öfke içime doluyor, o yakaladı ve ben kıskançlık yüzünden kaçırdım. Ama ben buraya gelmeden önce Roman'ın eski iş ortağına bir kurşun sıkarak, bu olaylar zincirini başlattım ve bunun harekete geçmesine yardımcı oldum. Ona geri dönmek için acele ederken, yarım kalmış bir iş bıraktım.

Görünüşe göre çok fazla.

Greg araya giriyor. Gözlerini Cecelia'ya çevirmeden önce bana, "Sanırım o şişko domuzun kafasına bir kurşun sıktığın için sana teşekkür etmeliyim," diyor. "Yoksa şimdi annem akıl hastanesinde yaşadığı için mi teşekkür etmeliyim? Ve üstüne bir de kiraz? Artık *iflas etmiş* bir imparatorluğun vekiliyim." Dudağını ısırdı, gözleri Cecelia'daydı, niyeti açıktı. "Sen ve ben biraz eğlenebilirdik ve eğlenecektik de, ta ki senin serseri erkek arkadaşın ortaya çıkıp bana küçük aşk hikayeni anlatana kadar. Neyse ki sevgili üvey babam onun izini sürme konusunda hiç endişeli değildi. Bağlantılarını bulduğumda ve Antoine ile biraz sohbet ettiğimizde... parçaları bir araya getirmek çok daha kolay oldu." Tehditkâr bir adım atıyor ve Cecelia da öyle yapıyor, silahını ona doğrulturken elini sabit tutuyor.

Greg alay ediyor. "Beni vuracak mısın, tatlım?"

Cecelia tereddüt etmeden "Evet," diye yanıtlar.

"Sonra ne olacak?" Greg bizi yakaladığını bilerek odaya bakar. Cecelia omuz silkiyor, eli sabit bir şekilde ilerlerken niyeti çok açık.

Yatak odası hariç, bitişikteki her odadan bize doğrultulmuş silahlar var, silahını ateşleyerek çıktığı yer burası.

Lanet olası bir gün, korumamızın devreye girmesi için lanet olası bir güne ihtiyacımız vardı.

Düşün, Tobias.

"Cecelia," diye uyarıyorum ama bana doğru bir bakış bile atmıyor.

Antoine'ın elini kaldırmasıyla Greg geri adım atıyor ama Cecelia olduğu yerde kalıyor ve ben de ona katılıyorum. "Ortak düşmanlar, Tobias, bana bu konuda tavsiyede bulunmuştun," diye alay ediyor Antoine. "İkinizin arasında, ben olsam

Oldukça iyi bir liste topladığınızı söyleyebilirim, buraya gelmeden önce onları işaretlemeye başlayana kadar-" Cecelia onun sözünü kesti. "Güzel yüzlü rastgele bir pislik dört gün üst üste durup *dururken* kafeme geliyor ve özellikle benimle mi ilgileniyor? *Amatörceydi.*" Greg'e dilini şaklatır.

"İkinci gün senden hoşlanmaya başlamıştım, *dördüncü* gün de emin oldum," diyor sesini Greg'e yansıtarak.

"Ryan'ı sevmelisin."

"Ryan'ı aradın ve *bana* söylemedin mi?" Söyledim.

"O benim suç ortağım, sülüklerin kim olduğunu bulma konusunda iyi, ve sen ve ben bu cephede oldukça başarısız bir iletişim kurduk, değil mi? Ama merak etmeyin, eski iş ortağınız kendini tanıttı."

"Onu iyi saklamışsın, Tobias." Antoine'ın gözleri yanımda metanetle duran Cecelia'nın üzerinde geziniyor, tetikte

Bakışlarını Greg'e çevirmeden önce çenesini meydan okurcasına kaldırdı. Antoine'ın gözleri tekrar bana kayıyor.

"Bariz olanı söyleyerek birbirimize biraz zaman kazandıralım. Beni bekliyordun."

"Bir noktada, ama beni baş ağrısından kurtaracağını umuyordum. Ancak, doğru kaldıracı bulduğunuzda geleceğinizi biliyordum."

"Kaldıracım çok güzel," diye mide bulandırıcı bir şekilde Cecelia'yı değerlendiriyor ve ona saldırmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

"O hiçbir zaman anlaşmamızın bir parçası olmadı."

"Ahh, işte burada yanılıyorsun. Bedenim bana karşı dönüyor olabilir ama zihnim dönmedi, Tobias. Konuşmamızı çok iyi hatırlıyorum. Anlaşmamızı ve güvenimi uzun zaman önce bozdun."

"İşimiz bir süredir bitmiş durumda. Güveniniz sarsıldığı için burada değilsiniz." "Hayır mı? O zaman beni aydınlatın. Neden buradayım?"

"Çünkü son kullanma tarihin yaklaştı. Çünkü artık yaşamak için acı kinlerinden başka bir şeyin kalmadı ve bu noktada onları sen icat ediyorsun."

Cecelia yanımda sinirlenirken gözleri öfkeyle parlıyor, düşmanca bakışları Greg'in üzerinde, o ise sadece sırtıyor. "Beni hayal kırıklığına uğrattın Antoine... Yaptığım onca şeyden sonra," diyerek arkamda duran adamlara bakıyorum.

"Elinizdeki en iyisi *bu* mu?"

"Bu kadar kendini beğenmiş olmamalısın. Ön kapınızdan geçmek çok kolaydı ve Cecelia çok iyi bir ev sahibesi oldu - ilk birkaç dakika dışında," ayaklarının dibindeki ölü adama baktı. "Bunca zamandır onu benden uzak tutmak için bu kadar çaba sarf etmen bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor." Dilini tıkırdatıyor. "Yeminli düşmanın kızı. İnandığın her şeye karşı geldin." "Buna değdi," diye yutkunuyorum. "Ve beni hemen şimdi bitirebilirsin. Onu alarak beni hemen şimdi bitirebilirsin."

uzakta. Bunu inkar etmiyorum."

"Suça uygun görünen bir ceza."

"Ne suçu? Her zaman çok hayalperest oldun ve bu yüzden asla benim sadakatimi kazanamadın. Hiçbir anlaşmayı bozmadım. Sana hiçbir borcum yok. *O* neden sana bu kadar hakaret ediyor?"

"Çünkü yıllar önce sen ona düşkünken yeğenim ve adamlarım öldü. Seni neyin tuttuğunu merak etmiştim. Şimdi mantıklı geliyor."

"Bir yeğen ve hiç umursamadığın adamlar. Sana hiç karşı gelmedim. Uzun bir hayat yaşadın ve senin güvenliğin hiçbir zaman benim önceliğim olmadı. Ama işte buradasın, *benim sayemde* yaşıyor ve nefes alıyorsun. Bu sana yeterince şey anlatmalı."

"Beni ve erkeklerimi nasıl eğittiğinizi belirtmekte çok hızlısınız, ancak kararlarınızı penisinizin vermesine izin veriyorsunuz, ki bu size göre *acınası bir durum*."

"Kendi tavsiyemi dinleseydim ne için yaşamak zorunda kalırdım? Yaptığım hatanın farkına vardım. Ve bir numaralı hedefim asla senin bir klonun olmak değildi. Kimse beni hatırlamayacak. Mirasımı devralacak kimse olmayacaktı. Oyun dışında yaşamak için bir nedenim yoktu ve daha sonra sadece kötü eylemlerimi düşünmek için tek başıma var olacaktım. Ben farklı bir yol seçtim. Bunu benden aldın, sonra ne olacak? Kimin peşinden gideceksin? Gerçekten istediğin bu mu?"

"Kanayan kalbinle beni aşağılama, Tobias. İkna edilemeyeceğimi biliyorsun." "Onun için yalvarmamı mı istiyorsun? Çünkü bunu yapamam."

"Tobias, yapma," diye fısıldıyor Cecelia usulca, Greg'in dudakları lanet bir kedi gülümsemesine dönüşürken.

Pantolonumun arkasından Greg'in silahını çıkarıyorum - Glock'larımı emniyete aldıktan sonra

kontrol etme zahmetine girmemişler - ve en az altı kişinin daha üzerimizde olduğunu biliyorum. Dördü mutfakta, ikisi de girişte. Birkaç el ateş etsek bile bu savaşı kaybedeceğiz. Her şeyin böyle biteceğini düşündükçe içimde öfke kabarıyor. Nefret ettiğim bir adam tarafından alt edildim, değersiz bir adam ve

Onsuz yaşayamayacağım tek şeyi almak üzere.

"Onun için, kazandığım her kuruşu sana vereceğim. Hepsini vereceğim. Paramı al, hayatımı al, ama onu bırak."

Alay ediyor, "İşte bu asalet. Korkarım bu sefer size çok daha pahalıya patlayacak."

Hazır hakaretlerimi kendime saklıyorum, en azından bir şekilde onu güvenli bir yere götürebileceğimi umuyorum. Onu bu evden uzaklaştırabilirsem, kuşlarıma ulaşma şansı var, ama bunun için hiçbir seçenek, hiçbir şans göremiyorum.

Antoine cezalarını verirken her zaman acımasız olmuştur ve bu onun bana karşı her zaman sahip olacağı bir şeydir.

Kararlılık beni kaplarken umut kayboluyor. Elimde hiçbir şey yok, kesinlikle hiçbir şey. Burada ikimizden birinin ölmeyeceği bir senaryo yok.

"Eğer onu alırsan, gazabım hoş karşılanır, değil mi? Gitmeden önce son bir heyecan, yaşlı adam?" Glock'u şakağıma doğru kaldırıyorum ve Cecelia nefes nefese adımı söylüyor. "Bu zevki tatmana izin vermeyeceğim ve eğer ona bir daha bakarsan ölürüm ve almaya geldiğin şeyi alamazsın. Beni test etmek ister misin?"

Gözleri şaşkınlıkla parlıyor. Bu hep olacaktı. Her zaman. Geçmişimle bugünüm arasına ne kadar mesafe koyarsam koyayım, Antoine her zaman ikisinin arasındaki ipti.

Hayatımda ilk kez kendi ihtiyaçlarıma teslim olduğumda, onunla geçirdiğim o ayları çaldığımda, onun için -oyun için- işe yaramaz hale geldim. O zaman geçmişteki, şimdiki ya da gelecekteki tüm düşmanlarıma karşı üstünlüğü kaybettiğimi biliyordum.

Duygusal bağların bir çöküş olduğu konusunda hep haklı çıktım. Sadece bu seferlik, keşke yanılmış olsaydım.

Antoine için onu buraya getiren kıskançlık ve açgözlülüğün yanı sıra hayatının şu anki tatsız halidir.

Bir zamanlar onun bugününü kendi geleceğim olarak görüyordum. Tüm bunlara başlarken kararlaştırdığım, kendim için birden fazla kez kabul ettiğim bir gelecek, ta ki o hayatıma geri dönüp bana bir seçeneğim olduğunu hatırlatana kadar. Bu yüzleşmenin asla gerçekleşmeyeceğinden emin olmak için mutluluğumuzu defalarca feda ettim. Ama o ve ben her zaman talihsiz olduk, akla gelebilecek her şekilde birbirimize ters düştük. Sonunda, onsuz bekleyişe katlanmak yerine onu seçtim. Antoine bakışlarını benimkilerden ayırmadan silahı şakağıma dayarken, duygularım beni tehdit ediyor ve öfkemi yutuyorum.

"Bırak gitsin."

Antoine alay ediyor. "Lanet olası senaryo. Kim zavallı, Ezekiel mi?"

Cecelia'nın geleceğini de gördüm; aylar önce onu tekrar sevmem için yalvarırken, hâlâ ne olabileceğimizi görmem için bana yalvarırken, bir yandan da Delphine'in kan çanağına dönmüş gözlerinden kendi hayatının nasıl görüldüğünü hayal ediyordum. Kalplerimizi feda edersek, ikimizin de hayatı yaşamaya değmezdi. Benimki duygusuz ve içi boş bir adam, onunki ise sevgisiz bir kadın olarak. Ve tüm bunlara rağmen, bunu hissettiğimi biliyorum ve eğer fırsat verilse o da şimdi bunu söylerdi, buna değerdi.

Kafama silah dayamış, Antoine'a meydan okurcasına bakıyorum. İsteddiği benim ve tehdidine rağmen asıl pazarlık kozunun ben olduğumu biliyorum. Beni ödülünü almaktan vazgeçirmeye çalışacağına ve onu bağışlayacağına inanmak zorundayım. Bu benim tek hamlem.

"Buna değdi, Trésor. Buna değdi," diyorum, tetiği Antoine'ın kanepenin kenarlarını kavramasına yetecek kadar sıkıyorum, gözleri bana sabitleniyor. Bana inanmaya başlıyor.

"Ateşböcekleri," diyor Cecelia usulca ve ben de dikkatimi ona çeviriyorum.

"Bu bizim dış gücümüz, Tobias. Bize göz kulak olanlar onlardı." Başıma dayadığı silahı incelerken gözleri doluyor. "Sence de öyle değil mi?"

Başımı sallıyorum, sözlerini tartarken kendi gözlerim de yanıyor.

"Asla yalnız değildik Tobias," diye mırıldanıyor usulca, sesi kalbimin etrafında kıvrılıyor. Kendimizi ittiğimiz uçurumun kenarına doğru adım atarken gözlerindeki kararlılığı görebiliyorum. Şimdi bile, uçurumun kenarındayken, aramızdaki bu gerçeğin inancını hissedebiliyorum. Buna değer.

"Başım ağır, aşkım," diye mırıldanıyor sanki yalnızmışız gibi, "sadece bu seferlik, seni bu yükten kurtarmama izin ver."

Bakışlarını tekrar Bay Yakışıklı'ya çeviriyor ve ben de aynısını yapıyorum, tam niyetini anladığım sırada evin her penceresinden kırmızı lazerlerin ışıldadığını görüyorum.

"Cecelia, hayır!" Tam tetiği çekerken ona doğru hamle yaptım.

Cecelia

Tobias beni kanepenin arkasında yere yatırdı, sayısız ses camı kırdı ve her iki kapı da patlayarak açıldı. Saniyeler içinde, Tobias İngilizce ve Fransızca karışımı bir dilde küfürler savururken, gözleri ve elleri çılgınca yaralarımı ararken ev bulanık hareketlerle doldu.

"Trésor," diye mırıldanıyor, her santimetremi avuçlarken elleri boş çıkıyor. Bir göz attığımda, Antoine'ın ölümcül bir şekilde hareketsiz durduğunu görüyorum - yakmayı planladığım berjer koltukta - birden fazla lazer onu başından göğsüne kadar kaplıyor. Antoine'ın adamları -ayakta kalanlar- emniyete alınıp ayağa kaldırılırken, korku dolu gözlerle etrafa bakarken mutfakta ve çevredeki odalarda ışıklar yanıyor. Bay Yakışıklı birkaç metre ötede ölü yatıyor, gözleri kocaman ve cansız. Yer değiştirerek Tobias'a bakıyorum ve bana mırıldanmaya devam ederken yüzünü okşuyorum, avuç içleri vücudumda bir aşağı bir yukarı dolaşırken yüzü panik içinde.

İfadesindeki korku ve kafa karışıklığı kalbimi sızlatıyor ve sevgim aşk noktasının ötesine geçiyor - ya da ona karşı hissettiklerimi hangi kelime temsil ediyorsa - onu aşan bir şey, tarif edilemez bir şey, asla yeterli kelime bulunamayacak bir şey. Zarar görmediğimi görünce, bakışları Palo ve Julien'e kayarken duruşu sertleşiyor.

"Bu ikisinin kelepçeli ne işi var?" Mutfakta kalan birkaç kişinin güvenliğini sağlayan adamlara bağıyor. Altında yere uzandığım yerden yüzünü kavriyorum.

"Her şey çoktan bitti, aşkım," diyorum ona, bakışlarını kısa süreliğine bana çevirip Glock'unu yeniden doğrulttuğunda. Ona ulaşmaya kararlı bir şekilde, elimde debelenirken yüzünü iki elimle kavriyorum.

"Tobias, *bana* bak," diye emrediyorum gözlerinin yavaşça odaklanmasını sağlayan bir ses tonuyla, "*bitti*."

Dudaklarını ayırarak bana bakıyor, gerçeği tam olarak anlayamıyor. "Seni seviyorum Ezekiel Tobias King, hem de çok seviyorum," diye mırıldanıyorum, "beni kendimi sana tekrar tekrar kanıtlamaya zorlasan bile. Sana tereddüt etmeyeceğimi söyledim ve bunda ciddiydim." Kaşları derin bir V şeklinde kırışıyor. "*Beni bir Kuzgun yaptın. Bana kanatlarımı sen verdin, ben de onları kullanmayı kendime görev edindim.*"

"Ne?"

Palo'nun yanında duran adama sesleniyorum. "Julien, s'il te plait," *Julien, lütfen*. Julien öne çıkıyor, Tobias'la göz hizasına gelecek şekilde diz çöküyor ve Glock'unu halının üzerine bırakıyor. Tobias

Julien gömleğinin düğmelerini açıp taze mürekkebi ortaya çıkarmak için yavaşça sarana kadar üstümde kıllar var.

Tobias'ın çenesi, kendisinden biriyle karşı karşıya geldiğinde ve ona yaşattığı cehennemin sonuçlarını fark ettiğinde tamamen gevşer.

"Dün gece aldı," diyorum sırtarak. "Neredeyse ona verdiğin beyin hasarından sonra en azından bunu yapabildim. Julien neredeyse altı yıldır kuzgun."

Antoine küfrediyor ve dudakları bir gülümsemeyle seğiren Julien'e ölümcül bir bakış fırlatıyor. Palo sessiz kalıyor ama gözlerinde dans eden eğlenceyi görebiliyorum. Tobias uzun saniyeler boyunca ikisini de inceliyor ve sonra bakışlarını tekrar bana çeviriyor.

"Teşekkür ederim, Julien," diyerek onu kovuyorum ve başını sallayarak silahını alıp yerine geri dönüyor. Tobias konuşmaya hazırlanıyor ama parmaklarımı dudaklarına bastırıyorum. "Ama bana *meşdan okuyor* olman muhtemelen seni en çok sevme nedenlerimden biri. Seni tanımak, seni sevmek ve seni anlamak beni şu an olduğum kadın haline getirdi."

Yutkunuyor, her kelimeyi dikkatle incelerken duygularım ona çarpıyor.

"Birkaç hafta içinde," diye açıkladım. "Seninle ilgili bir şeylerin doğru olmadığını biliyordum. Ve ne olduğunu bir türlü bulamıyordum. Greg zaten radarımdaydı ve eski ortağım Ryan sayesinde onu kontrol etti ve oyununun zayıf olduğu sonucuna vardık. Kabul edelim, Greg'in hiç şansı yoktu." Sesimi fısıltıya kadar alçalttım. "Ama *seni* neyin ya da kimin bu kadar tetikte tuttuğunu öğrenmem gerekiyordu. Seni rahatsız eden söze dökülmemiş tehdidin ne olduğunu öğrenmeliydim; söz verdiğin halde bana söylemeyi *defalarca* reddettiğin bir tehdit. Bir noktada sana çok kızdım çünkü yine eski alışkanlıklarına döndüğünü, beni karanlıkta bıraktığını biliyordum, bu yüzden Sean'ı aradım."

"Sean da bu işin içinde mi?"

"Şüpheleri vardı ama haklı olduğundan emin olmak için Julien'i gönderdik." Gözleri büyüdü. "Beni... yemlediniz mi?"

Etrafımızdaki kargaşa sesleri yükselirken sesimi alçak tutuyorum. "Evet. Antoine benden hiç haberdar olmadı. Asla. İzlerinizi, *izlerimizi* mükemmel bir şekilde örtbas ettiniz. Bizi asla keşfedemezdi. Ama o noktada Antoine'ın bir tehdit olup olmaması umurumda değildi. İçinde bulunduğu durum yüzünden ne olursa olsun gitmesini istedim. Greg'i öğrendiğimde, onu Antoine'a götürmek için ufak tefek bilgiler *verdim*. Ama Antoine *benim* davetim üzerine geldi. Kavgayı buraya ben getirdim."

Bana bakakaldı. "Sen *ne* sikimsin?"

"İki kuş vurmak için, kelime oyunu yapmadan." Aklıma geldikçe başımı öne eğiyorum. "Bu kaçınılmazdı. Ben sadece süreci hızlandırdım, *kendi yöntemimle*."

"Onu buraya sen mi çektin?" Yüz hatları öfkeyle buruşmuş bir halde geveliyor.

"Yaptım. Ve sen de Gizli Servis'ten koruma şartıyla bizi meşrulaştırarak planlarımı neredeyse bozuyordun. Size kendi kulübünüzün gücünü göstermek için bunun kurum *içi* bir iş olmasını *gerçekten* istiyordum ama neyse ki tanıdığım biri vardı. Bunu aşmanın bir yolunu bulduk."

"Bunca zamandır biliyor muydun?" Alev alev yanan gözleri üzerimde daralırken farkına varıyorum. "İşte *bu* yüzden annenin geldiği gün beni neredeyse hadım ediyordun... sır sakladığımı anladın. Ertesi gün..." Julien'e ve sonra tekrar bana döndü.

Başımı salladım. "Julien'le yaşadığın olayı bana anlatmadığında çok sinirlenmişim, ki Julien tüm bu süre boyunca bana rapor veriyordu - bu arada fotoğraflar çok güzeldi - ve sen de itiraf etmediğinde çok öfkelenmişim. Bu yüzden geçmişteki sırlarını ve aramızdaki sorunları sana bağlamak için bahane olarak kullandım. Bu öfke sahte değildi. Ve sen bana söylemedikçe ben daha

da sinirlendim. Çünkü..."

"Artık sır saklamayacağıma söz vermiştim," diye bitiriyor ve başını kısa bir süreliğine eğiyor, kaldırdığında gözleri özürle doluyor. "Cecelia-"

"Kapa çeneni, Kral. Ve ayak uydurmaya çalış," diye azarlıyorum elimi çenesinde gezdirirken.

"Bir sonraki adımım

kaşık büyüklüğünü seçmekle ilgili."

"Kaşık mı?" Avucumla yüzünü okşuyorum ve gözlerinin içine bakmadan önce dudaklarına kısa bir öpücük kondurmak için kalkıyorum. "İlacı içirmek için. *Şah mat*, aşkım."

Tam ve mutlak bir inançsızlık. Yüzündeki ifade paha biçilemez, bu anı yüzde yüz çabaya değer kılıyor.

"Ee, Palo?"

"Ölmedi," diye cevap veriyor bir metre ötede durduğu yerden ve ben kıkırdamama engel olamıyorum. "Belli ki," diye tersliyor Tobias, sırtışını yakalamak için başını çevirip ona bakıyor. "Sean ikna edici olabiliyor," diye omuz silkiyor, dudakları kısa bir süreliğine kalkıyor.

Tobias gözlerini Palo'ya diker. "Bundan senin çıkarın ne?"

"Bir eş. Tam olarak *Antoine'ın* karısı," diye onun yerine cevap veriyorum. Antoine'ın yüzü, üzerine doğrultulmuş silahlardan dolayı kıpkırmızı oldu.

Antoine'ın diğer adamları götürülürken ev sessizleşmeye başlıyor, mücadele ederken bileklerini bağlayan fermuarlar, Fransızca küfürler ve intikam vaatleri. Tobias bana bakıyor, eski dünyası yeni dünyasına odaklanırken kendi ekseninde dönüyor.

"Çok yorucusun. Bunu biliyor muydun? David, Oz ve Julien'le yaptığım gizli toplantılar, Greg'in Antoine'ı buraya çekmesi için Sean ve Tyler'la birlikte çalışmam ve diğer çocukları senin gazabına uğramamak için gemiye atlamaya ikna etmem arasında, *tatilini yaptığından* emin olmak için bir an bile dinlenemedim."

"Tyler, Russell, hepsi *biliyor* muydu?"

"Bana tamamen güvenmenin tek yolunun bu olduğu konusunda hepimiz hemfikirdik." "*Tüm* bunlar bir tuzak mıydı?"

"Greg'i saymazsak, hepsi. Julien'in sizi kasıtlı olarak içine çektiği ve beceriksizce davrandığı o gün iki kuşu atacağınızı bile tahmin etmiştik. Tyler'ın yedek kuşları hazırды. Böyle bir hatayı görmezden gelmeyeceğini biliyordu."

"Antoine'ı nereden biliyorsun?"

"Sean'a sor."

Geçmişe dönüp baktığında başını sallıyor. "*Bu* yüzden mi her gün işe gidiyorsun?"

"Yapmam gereken büyük bir iş vardı. Benim görevim yaralı, kızgın, bıkkın eski sevgiliyi oynayarak dikkatini dağıtmaktı, ki açıkçası bu hiç de zor değildi. Birkaç kez peşimde olabileceğini düşündüm, özellikle de Rambo'yu oynamaya karar verdikten sonra kafeye daldığın o gün. Kafe, sen farkına varmadan çocuklarla düzenli iletişim kurabildiğim tek yerdi. İlk defa *ben de* işin içindeydim ama *sen değildin*. Benim *planım*, *benim planım*." Gurur dolu gülümsememe engel olamıyorum. "Şimdi o ilacı yut, King, ve yerleşmesine izin ver."

Birkaç dakika durduktan sonra kollarını yere dayıyor ve başını kaldırıp iki eliyle kavıyor. "Tanrım, kadın," diye başını sallıyor, yüz ifadesinde hayranlıktan başka bir şey yok. "Bu *harikaydı*."

"En iyisinden öğrendim. Ama sana söylediğim gibi, kime döndüğünü unuttun. Ben kim olduğumu biliyorum Tobias ve *senin de* kim olduğunu hatırlama zamanın geldi - değerli bir ordu kuran ama tek başına çok fazla savaş veren bir adam. Biz *sana* sahibiz. Sana sahiptik," diyorum usulca. "*Bana* güvenmenin, bize güvenmenin zamanı geldi."

Farkına vardıkça sözlerim niyet ettiğim yere çarpıyor. "Siz bir koruyucusunuz, Kralım. Bu senin kim olduğun, kim olmak için doğduğun ve bunun için sana kızgın kalamıyorum. Ama ben de bir koruyucuyum aşkım ve bunu görmenin zamanı geldi."

Yüzünü boynuma gömüyor, göğsü pompalanmaya başlarken gerginlik omuzlarından ayrılıyor

ve bunun kahkaha olduğunu anlıyorum.

"Kızgın değil misin?" diye sordum.

Başını kaldırıyor, yüzünde ısıt ısıt bir gülümseme. "Çok öfkeliyim."

"Ezekiel?" Antoine oturma odasının diğ er tarafında oturduğı yerden, sesi çaresizlikle dolu bir şekilde tıslıyor.

Tobias tembel başparmaklarını yanaklarımda gezdirirken ona bir bakış bile atmıyor, sonra bir gülümseme daha onu ele geçiriyor. "Az önce bana yaşattığın çift terapisinin en hızlı seanslarından biriydi."

"Ve tamamen gerekli," diye mırıldandım, "pişmanlık yok."

Kehribar rengi gözlerini benimkilere dikeyor ve sevgiyle ıslanmış ifadesindeki samimiyeti görebiliyorum. "Bir daha asla ama *asla* seni hiçbir konuda karanlıkta bırakmayacağım."

Homurdanıyorum ve gözlerimi deviriyorum.

"Bunu daha önce de duymuştum." Yüzünü

buruşturdu. "Ben sadece... istedim-"

"Bunu neden yaptığını biliyorum. Ve bunu yapmakla hala hatalısın. Seni erkek arkadaş konusunda eğitmek için çok şey gerekecek."

"Bir daha asla, bir daha asla," diye beni temin

ediyor. "Hı hı," dudaklarımı büzüyorum, "bir

dahaki sefere kadar."

Dudakları yukarı kıvrılıyor. "Seni ikna etmek için ne yapmam gerekecek?"

"Hem de çok. Sende olmadığı belli olan sabrın bende olması iyi bir şey." Pazularının kıvrımlarını okşarken adrenalin damarlarımda dolaşıyor ve garip bir şekilde... tarif edemeyeceğim bir şekilde tahrik oluyorum. Yüz ifademi okuyor, gözlerinde ateşli bir vaatle çenemi okşamaya devam ederken dudakları daha da kalkıyor.

"*Bunu* mümkün olan en kısa sürede halledeceğiz."

Tam o konuşurken ön kapıdan isimlerimiz anons ediliyor.

Sean yanımıza çömelmeden önce çevremizde yağ lekeli sarı botlar ve solmuş kotlar beliriyor. "Siz ikiniz şu anda ciddi misiniz?"

"Çok," diye takılıyor Tobias, sonra ikimiz de dikkatimizi altın yelesini Glock'unu tutan eliyle kaşırken teni kıpkırmızı olan Sean'a çeviriyoruz. "Biri bana burada Gizli Servis'le neler döndüğünü anlatabilir mi?"

"Tyler seni bilgilendirmedi mi?" Gözlerim şişerek soruyorum.

"Hayır ve kendilerini tanıtmadan önce beni durdurduklarında neredeyse kalp krizi geçiriyordum. Buraya zamanında gelemeyeceğimi düşündüm. Ne zamandan beri hükümetle aynı yataktayız?"

"Yaklaşık on dakika öncesinden beri," diye söze karışan Tyler, bir anda belirerek odaya girdi Ha

va. "Ne zamandır buradasın?" Tobias homurdanıyor, ayağa kalkıyor ve beni yerden kaldırıp yanına çekiyor. "*Ateş böceklerinden çok* önce ve ilacını aldığını görmek için tam zamanında geldim."

Bana göz kırptıyor ve ben

muzaffer gülümsememe engel olamıyorum. Tyler dördümüzü yatak odama götürüyor ve Sean'a dönmeden önce kapıyı kapatıyor. "Üzgünüm kardeşim, ama bu *benim* rolümdü. Ve yıllardır bu benim görevim olduğu için, şampanyayı patlatacak olanın *ben* olmam gerektiğini düşündüm."

Sean onu dövmeye hazır görünüyor. "Belki bir dahaki sefere Gizli Servis'e ateş etmemek için küçük bir uyarı?"

"Test sürüşü, bir daha olmayacak," diye garanti veriyor. "İyi ki berbat bir

nişancısın." "Siktir git, karım ve üç çocuğum varken hapse girmesem de olur."

"Hücrenin içini asla görmeyeceksin," diye garanti veriyor Tyler, elini Sean'ın omzuna vurarak.

Sean'ın gözleri hemen açılıyor ve sonra yavaşça başını sallayan Tobias'a kayıyor.

"Ne yaptın sen?" diye aralarında bakışıyor ve yüz ifadelerini okuyor. "Tobias-"

"Hepimiz için, senin için ve oğlun için af," diyor Tyler gururla. "Eğer Dom mürekkep dökmeye karar verirse." Sean'ın gözleri düşüyor ve duygularını dizginlemeye çalıştığını biliyorum, ama gözlerini Tobias'a kaldırdığında duyguları ona galip geliyor ve uzun bir bakışmayı paylaşıyorlar.

"Gördün mü, beklemeye değdi," diye fısıldıyor Tyler dudaklarını hafifçe kaldırarak Tobias'a, "sadece yüzündeki ifadeyi görmek için."

"Kahretsin," diye sertçe nefes veriyor Sean, bir avucunu çenesinde gezdirerek. Fiziksel olarak, gerginliğin onu terk ettiğini görebiliyorum. Belli ki bu bir aile babası olarak yıllardır onu rahatsız eden bir şeydi, böyle bir şey olursa diye kendini hazırlamıştı ve şimdi bir daha asla endişelenmesine gerek kalmayacak bir şey. Ela gözleri tekrar Tobias'a kayıyor ve Tyler konuşuyor. "Detayları sonra konuşuruz."

Sean başını sallıyor, başını birkaç kez sallarken gözleri Tobias'tan hiç ayrılmıyor. "Peki, şimdi ne olacak?" Tobias'a dönerek soruyorum.

Tobias omuz silkiyor, dudaklarını hafifçe kaldırıyor. "Bana sorma.

Yetkili ben değilim." Tyler sırtıyor. "Nasıl bir his?"

Tobias da gülümsüyor. "Çok korkunç," beni kendine daha sıkı çekiyor ve parmaklarımızı birbirine doluyor, "ama ben... *alışacağım*."

Sean bana doğru bakıyor, ela gözleri gururla parlıyor. "İyi iş çıkardın, Pup."

Bana taktığı isim karşısında neredeyse irkiliyorum ve parmaklarımı kendi parmaklarının arasında sıkıca kavrayan Tobias'a bakıyorum. Tüm bunlar sırasında Sean ve ben gerekli olduğu için yakın temas halindeydik ama bu süre zarfında farklı türde bir ilişki kurmayı başardık, yıllar önceki arkadaşlığımıza yakın bir arkadaşlık. Bunun bu kadar kolay olması ikimizi de şaşırttı. Benim rahatsız olduğum şey bu arkadaşlığın *nasıl* ortaya çıktığıydı. Sean'a karşı süregelen hislerimden dolayı değil, Tobias'ı nasıl etkileyebileceğinden dolayı. Sean'a dönüp baktığımda Tobias sessizliğini koruyor, yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyor. "Bunu sensiz yapamazdım."

"Evet, kolay olmadı," diye sırtıyor ve Tobias'a doğru başını sallıyor. "Haftada birkaç kez kalp kalbe konuşarak dikkatini dağıtmak zorunda kaldım. Mızımızın teki bu arada, bu konuda bir şeyler yapmak isteyebilirsin."

Tobias kaşlarını çatıyor, hepimiz kahkahayı paylaşırken boğazından alçak bir hırıltı geliyor. Göğsünü avuçluyorum, "Ne yapabileceğime bakacağım."

Sean Tobias'a bakıyor ve sanki yıllardır ilk kez birbirlerini gerçekten görüyorlarmış gibi aralarındaki havanın değiştiğini hissedebiliyorum. Sean'ın gözleri birlikte üzerimizde geziniyor ve başını sallıyor, ela gözleri kabullenmişlikle parlıyor. "Ama görünüşe göre artık her şey yolunda."

Bir yanıt beklemeden dikkatini Tyler'a çeviriyor. "Seni görmek güzel dostum," diyerek onu yarı kucaklamak için kendine çekiyor. Birbirlerinin sırtını sıvazlarlar ve ayrılırlar.

"Arayı kapatmamız gerek," diye onaylıyor Tyler ve

Sean başını sallıyor. "Şimdiki zaman gibisi yok. Bir bira iyi giderdi."

Hepsi birden konuşmaya başladığında boğazımı temizliyorum, oturma odamda bir Fransız gangster olduğu gerçeğini tamamen görmezden geliyorlar. "Çocuklar," diyorum onlar gevezelik ederken. "Çocuklar," diye tekrarlıyorum, kapıya doğru başımı sallamadan önce üçünün arasına giriyorum.

Sean Antoine'a yaklaşıp burnunun üstünden ona bakarken üçümüz dışarı çıkıyoruz. "Sırada ne var?" Antoine'a manyakça bir sırıtış attı. "Çöprü dışarı çıkaracağım."

Tyler pencerenin önüne gelir ve bileğinin bir hareketiyle lazerler Antoine'ın yüzünden ve

göğsünden kaybolur.

Sean, Antoine'la neredeyse burun buruna gelecek şekilde eğilir, duruşunda açık bir şiddet vardır. "Umarım bu gece iyi beslenmişsinizdir, orospu çocuğu, çünkü bu senin *son akşam yemeği* oldu."

Antoine Sean'dan döner ve Tobias'a hitap eder. "Birkaç ortağım var.

ortadan kaybolursam senden memnun olurum."

"Ben olsam o kadar emin olmazdım," diyor Sean, onun dikkatini tekrar çekerek, "seni sattılar ve sen de *ucuza* geldin."

Sean elindeki kozu açıkladığında Antoine gözle görülür bir şekilde solgunlaşır. "Para konuşur, sık kafalı, ve biz *seninkini* onlara ödeme yapmak için kullandık. O bokla bir dakika güreş ve hemen seninle geri döneceğiz." Sean vurgulamak için Glock'uyla Antoine'ın şakağına vurur.

Antoine siyah gözlerini Tobias'a çeviriyor, Tobias da ona bakıyor, gözlerinden cehennem ateşi fışkırıyor ama sessiz kalıyor. Tyler sorumlulardan biri tarafından bilgilendirilirken Sean mutfağa doğru başını sallıyor ve Sean ikimize hitap ediyor.

"B planını çoktan ortadan kaldırdık ve eğer bir C planı varsa, onu bulup halledeceğiz, ama Palo haftalardır onun yanından ayrılmadı ve bir tane olduğundan şüpheliyim." Sean Tobias'a bakar. "Palo'ya bir dizi anahtar veriyoruz, ama o kanatlanıp adamlarını kanatlandırmayı kabul etti, bu yüzden *paylaşmamız* gerekiyor."

Sean tekrar konuşurken Tobias sadece başını sallıyor ve düşünceli görünür. "İleride halletmemiz gereken çok şey olacak ve halledeceğiz de, ama artık hükümet tarafından korunduğumuza göre, neden ben bu pisliği temizlerken siz de küçük bir geziye çıkmıyorsunuz?"

Tobias hiç itiraz etmeden bana dönüyor ve hâlâ her şeyi çözmeye çalıştığını görebiliyorum. "Bir fikrin var mı?" Dudaklarımı yukarı kaldırdığımda gözlerini kısıyor. "Aklımda bir yer var."

Chapter Forty Two

Tobias

Son bavullarımızı da rölantideki Audi'ye atarken, yola çıkmadan önce Beau'yu yürüyüşe çıkarırken Ryan'la kullan-at telefonda konuşan Cecelia'ya bakıyorum.

Lanet Ryan. Greg'le ilgili her şeyde onun kaynağı. Ben daha Virginia'ya inmeden onu yakalamış.

Yaşananlar karşısında hâlâ o kadar şaşkınım ki, kendimi toparlamak için sürekli savaşmak zorunda kaldığım binlerce başka duyguyla birlikte şok olmuş durumdayım. Yaptığı şey, benim dikkatli gözetimim altındayken yapmayı başardığı şey benim için anlaşılmaz. Ve gururla dolu olsam da, hala ona şaplak atma ya da onu beceme ya da her ikisini de yapma dürtüsüyle savaşıyorum. *Kesinlikle* aynı anda. Sorun şu ki, o cezayı çok seviyor.

Ama en çok ona, gücüne, yeteneğine ve dönüştüğü kadına hayranlık duyuyorum - vahşi, cesur, zeki, güçlü ve korkusuz.

Sanki ikimizin de lanet olası hayatını kurtarmamış, geleceğimizi garanti altına almamış, omuzlarımdan binlerce kiloluk bir yükü kaldırmamış ve bir savaşı önlememiş gibi telefonda sohbet ederken köpeğini her günkü bir yürüyüşmüş gibi kısa bir süre azarlamasını izlerken yüzümdeki aptal gülümsemeye engel olamıyorum.

Az önce kraliçem tarafından eğitildim.

İnanılır gibi değil.

Ve benimle uzman seviyesinde oynadı.

Sean sandığın başında durduğum yerde bana katılıyor, gözlerim kalbimi geri alan, ruhumu iyileştiren ve hayatımı binlerce kez kurtaran kadına sabitlenmiş.

Konuşmadan önce Sean'ın dikkatli bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. "Her şey hazır." Başımı sallıyorum. "Onu arabaya bindireyim."

Sean'ın burada olduğu gerçeğini ve bunun nedenini kafamda oturtmaya çalışırken aramızda rahatsız edici bir sessizlik geçiyor. Kendisi de bana benzer bir noktayı kanıtlamak için büyük çaba sarf etmişti.

Düşüncelerimi okuyarak, "Bunu bir araya getirmek haftalarını alacak," diyor.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Sanırım bana her şeyi kendi başıma çözme şansı vermeyecek kadar çok b   rlenecek."

"Bence bunu hak etti." Sean ona doğru dönüyor ve o da ikimize bakıyor, Sean tekrar konuşurken gözleri gergin bir şekilde aramızda gidip geliyor.

"Sence üçümüz arasında işlerin bu kadar garip olmadığı bir zaman gelecek mi?" "Bilmiyorum," diyorum dürüstçe.

"Ya da ona baktığımda kendinizi kötü hissetmediğinizi mi?"

Kollarını kavuşturup sandığa yaslanırken profiline bakıyorum, bakışları hâlâ Cecelia'da. "Ben karıma aşığım, Tobias." Bana dönüyor, yüzünde samimi bir ifade var. "Beni ikna eden Hayatta birden fazla kez sevmenin mümkün olduğunu kendi deneyimlerimle gördüm. Ve dürüst olmak gerekirse, Triple'dan ayrıldıktan sonra onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Ben de öyle."

"Sonunda seni onun peşinden gitmeye iten neydi?"

"Çünkü belki sen yapabilirsin ama ben yapamam. Benim için ondan başka kimse yok. Ne önce, ne sonra."

"Anladım." Bir sessizlik daha. "O fazlasıyla hazır."

"Öyle, ama ne *zaman* olacağını ona bırakıyorum. O zamana kadar ne kadar süreceğini bilmiyorum ve gerçekten umurumda değil. Bu onun kararı, *süresiz olarak*."

Başını sallıyor ve ben de ona bakıyorum, birkaç dakika önce bu kadar yakınlaştığımız için hâlâ gerginim. Ne kadar iyi sonuçlanırsa sonuçlansın, onun zarar görmesinden asla tam anlamıyla rahat olamayacağım.

"Dom sana Antoine'dan bahsetmiş," diyorum yüzümü ona dönerek.

"Uzun, çok uzun zaman önce. Mezardan bile hâlâ seni arıyorum." Başını sallıyor. "Sadece Dom."

Bunun gerçekliği ortaya çıkıyor.

"Fransa'da geçirdiğimiz zamandan kalan tek iyi şey bu."

Şaşkınlığımı gizleme zahmetine girmedim.

"Evet dostum, tabii ki oradayken onu araştırdık. Her zaman arkanı kolladık. Her zaman. Ve eğer onun hakkında bu kadar ketum olmasaydın, bundan çok daha önce de arkanda olacaktık. Bizi gönderdiğinde, Dom'un yıllar boyunca topladığı bilgilerden onun izini sürdük. Birlikte, operasyonunun tamamını, içini ve dışını öğrendik ve bildiğin her şeyi onlara senin öğrettiğini anlamak zor olmadı."

"Neredeyse her şey."

Başını sallıyor. "Kafalarını karıştırmak, değil mi? Palo'nun zaten cebinde olduğunu belli belirsiz bir mesaj izinden anladık, ama destek istedik, bu yüzden zaman içinde onun saflarına işaretlenmemiş birkaç adamımızı gönderdik. Ordusunda tahmin edebileceğinden çok daha fazla kuşumuz var. Soru şu ki, bunu neden yapmadınız?"

"Antoine'ın kirli işlerini yapabilecek adamların benim için çalışmasını istemedim. Onlar farklı bir tür. Ama şimdi bunun bir hata ve gerekli bir kötülük olduğunu görüyorum. Ve ben de hatalar yaptım, Sean. Hem de çok."

"Keşke yardım isteseydin." "Bilmeni istemedim. O-"

"O sadece değerli bir düşmandı çünkü sen onu öyle yaptın."

"Her gün pişmanlık duyuyorum."

"Artık buna gerek yok. Onun sahibi biziz," diyor ve Zippo'sunu yakmadan önce kotundan bir sigara çıkarıyor. Bileğinin bir hareketiyle sigarayı kapatıyor ve ardından düzenli bir duman veriyor. Uzun bir sessizlik daha oluyor ve bana dikkatle baktığını görmek için ona doğru dönüyorum.

"Hayatımızın en kötü günü senin kalbini kırdığımız gündü."

Bizi ayıran o geceden beri ilk kez göz göze geldiğimizde kelimeler derinden vuruyor ve konuşma yeteneğimi elimden alıyor.

"Eğer kendi isteğimizle ayrıldığımızı, *onu bir amaç uğruna kendi isteğimizle bırakacağımızı* düşündüyseniz, çok yanıldınız. Elbette önemsiyorduk ve onu kaybetmek istemiyorduk ama ayrıldık," göğsüm dayanılmaz bir şekilde daralırken bir nefes daha verdi, "isteyerek ayrıldık ve *bizim için yaptığın* fedakârlıklar yüzünden ondan geçici olarak vazgeçtik, Tobias. Bizim için her şeyi yaparak, hayatını riske atarak geçirdiğin yıllar *için*, çünkü bize böyle bir adam olmayı öğrettin." Konuşurken sesi titriyor, gözleri aramızdaki çakıllara dalıyor. "Ve kaybettiğimiz anda senin sevgini ve sadakatini özlemeye başladık." Bir duman çıkarıyor ve sulu gözlerini tekrar benimkilere dikeyyor. "Hayatımızın en kötü ikinci günü *kalbimizi* kırdığın gündü." Boğazını temizliyor ve boğazındaki yanma şiddetlenirken ensesini avuçluyor.

"Orospu çocuğu," diye başını sallıyor, kalbim tam ortasından çatırdıyor ve aramızdaki ayrılık yıllarını, nasıl olacağını bilmeden bizi geri getirmek için duyduğum özlemi hissediyorum.

"Ama tam da o gün kalbimizi kırdın, bize gerçek aşkın nasıl bir şey olduğunu gösterdin ve bunu *onun* için *biz* ve devamız *dahil* her şeyi feda ederek kazandın." Cecelia'ya ve sonra tekrar bana bakıyor. "İkimizin de yapamadığı bir şey. Buna karşılık sen de onu *kazandın* ve bunun için onu hak ediyorsun." Sesli bir şekilde yutkunuyor. "Kendini savunmaya çalıştığında haklı olduğunu biliyorduk ama o kadar derinden yaralandık ki bunu duymak bile istemedik. Çünkü onu tamamen kaybetmek sana kızmak için yeterince iyi bir nedendi ve sen de aynı derecede suçlu olsaydın ellerimiz o kadar kirlenmezdi."

Sert bir nefes üflüyor. "Ama haklı olduğunu biliyorduk ve sanırım içten içe ikimiz de onunla zamanımızın kısıtlı olduğunu biliyorduk. Ve lanet olsun, bunun için senden nasıl nefret ettim." Tekrar nefes veriyor, omuzları öne doğru yuvarlanıyor. "Dom bunu o gece fark etti çünkü her zaman yaptığı gibi çok daha hızlı anladı. Anladı. Ben anlamak istemedim. Ama o her zaman her şeyi olduğu gibi görürdü, acı verse bile. Benim bunu çözmem çok daha uzun sürdü. Ve Tessa, o kadın, bana nerede yanlış yaptığımı göstermek için çok uğraştı, ama sandığından çok daha uzun bir süre boyunca benim affıma sahip olduğunu bilmeyi hak ediyorsun."

Patlamanın eşiğinde duruyorum, gözlerim yanmaya başlarken boğazındaki yanma çok fazla.

"Ama gerçek şu ki..." Sean kısık sesle itiraf ediyor, ağlamaklı gözleri benimkilere dikiliyor, "Sadece lanet olası kardeşimi geri istiyorum."

Bir anda ensesini kavradım ve alnımızı birbirine bastırdım.

Omuzlarımı kavradığında ikimizden de acı dolu bir nefes çıkıyor, ben bırakana kadar baskı dayanılmaz oluyor, sürekli yutkunup konuşmaya çalışırken duygularım beni ele geçiriyor. Sean omuzlarımı kavıyor ve orada sonsuz saniyeler boyunca duruyoruz.

"Her zaman kardeşiz," diye fısıldıyorum titrek bir nefesle, birbirimize sıkıca sarılıp yıllardır bizi ayıran köprüyü onarken. Duygularımızı topluca boğarken birkaç saniye geçiyor.

"Hepimiz sır saklamakta çok iyiyiz, birbirimizden bile," diye itiraf ediyorum sıkıca. "Özür dilerim kardeşim."

Başını sallıyor ve yılların acısını silerek ayrılıyoruz.

"Hepimiz korkunç hatalar yaptık, Tobias, ama şu *anda* bulunduğumuz yere bak ve bu büyük ölçüde *senin sayende oldu*. Kendine biraz pay çıkar ve bu hataları bir kenara bırak. Kendini affetmenin zamanı geldi." İç çekiyor, bir elini yüzünde gezdiriyor, gözleri yeniden parlıyor, sesi yalvarıyor, "Ama gitmesine izin vermelisin. Kendini bu şekilde mahkûm etmeni istemezdi. Hepimiz bunun geri kalanının nasıl sonuçlanacağını görmeyi hak ediyoruz, özellikle de sen. Onu bırakmalısın, dostum."

Zar zor cevap verebildim. "Deniyorum."

"*Daha sıkı* dene." Ben birkaç kez başımı sallarken omzumu kavıyor ve sıkıyor. "Sana ihtiyacımız var."

Beni bıraktığında Cecelia'nın bahçenin ortasında donmuş bir şekilde ikimize baktığını görüyorum. Ona iyi olduğumuzu göstermek için çenemi kaldırıyorum ve o da bize doğru ilerlemeye başlıyor.

Bir dakika geçiyor, belki daha fazla, ve Sean bir sigara daha yakıp bana uzatıyor. Derin bir nefes alıyorum, neredeyse on yıldır hiç olmadığım kadar hafif hissediyorum.

"Ondan şüphelenmem için bana hiçbir sebep vermedi ama şimdi her şey mantıklı geliyor. Her şey çok açıktı, Sean. Çok açıktı. Jerry'den, ben onu vurmadan önce Miami'ye gönderdiği bir itiraf aldım ama *kaynağını* hiç sormadım. Cecelia'ya dönmek için o kadar endişeliydim ki daha fazla baskı yapmadım. Antoine'ın yeterince donanımlı olduğunu hiç düşünmemiştim. Benimle iyi oynadı, kendi dramıyla dikkatimi dağıttı ama gerçek şu ki, kulübümüzdeki bir sadakat anlaşmazlığını başka kim bilebilirdi ki? Kim öğrenmek için bu kadar ileri gider ki?" El bombasını fırlatan adamın - yaşadığım cehennem yıllarının olaylarını harekete geçiren adamın- neredeyse paçayı sıyırdığı fikri damarlarımda öfke tomurcukları oluşturuyor.

"Bu oyunda tesadüf diye bir şey yoktur, bunu hepimiz biliyoruz ama işte bu yüzden biz varız." "Bunun için teşekkürler."

"Ve benim için, *ailem için yaptıkların*-"

"Yapma Sean, en azından bunu yapabilirim. Hiçbir şey yapmadan ailemin intikamını almaya yardım etmek için bir haçlı seferine katıldın-"

"Her şeyi kazandım kardeşim, *her şeyi*. Ve hepsini bir kalp atışında tekrar yapardım. Az gidilen cehennem gibi yol buna değdi, dostum. Keşke hâlâ bizimle olsaydı."

Cecelia, Beau'nun yedeğinde bize doğru ilerlerken, yüzündeki sakin ifade uzun araba yolunun sonundaki tek sokak lambasıyla aydınlanırken ona yavaşça başımı sallıyorum.

Sean düşünceli bir ifadeyle, "Oyununu gerçekten geliştirmiş," diyor. "Tüm bunları bir araya getirdiğinde aklım başımdan gitti."

"Ona her konuda güveniyorum, Sean. *Her konuda*. Umarım gelecekte kulüp için kararlar almasında bir sakınca görmezsin."

"Onunla altın gibiyim. Sanırım hepimiz onda bunu gördük." Bana döndü. "Ve siz ikiniz hazır olduğunuzda, işe geri dönme zamanı." Sigarasını bıraktı ve eve doğru başını sallamadan önce botuyla ezdi. "İçeride görüşürüz."

Sean, durduğum yerden birkaç adım ötede Cecelia'nın önünü keserek uzaklaşıyor. Fısıldaşırlarken etkileşimlerini izlemek için kendimi zorluyorum. Cecelia kollarını kısa bir süreliğine Sean'a doluyor, Sean da Cecelia'yı bırakmadan önce ona sarılıyor. Paylaşılan yakınlık beni düşündüğüm gibi kemirmiyor, gülümsemesi ya da ayrıldıklarında birbirlerine bakışları da öyle. Beau'yu arka koltuğa götürmeden önce gözleri benimkilere kayıyor ve bana düşünceli bir bakış atıyor.

Kalçalarını kavriyorum ve tam kapıyı kapatırken onu döndürüyorum. "Suçlu hissetme."

"Elimde değil."

"Bay Yakışıklı'yı eğlendirmek mi? Beni kışkırtmayı seviyorsun." Sırıttıyor çünkü hâlâ parçaları birleştirmeye çalıştığımı biliyor.

"*Yapılacaklar* listesini oldukça uygun bir yerde bırakmışsınız, Trésor. Ama bu listedeki en son şeydi."

Dudaklarını büküyor. "Bu seni onun izinden uzaklaştırmak içindi. Onu alt etmek bana düşerdi. Sadece bu gece sana yem atacağını bilmiyordum. Antoine son anda izin verdi ama onu alt

edebileceğini biliyordum."

"Tanrım, bir canavar yarattım."

"Evet, yarattın, kralım."

Başımı salladım. "Hala bir kral değil."

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul ediyoruz."

"Senin için sorun yok..." Sean'ın gittiği yöne doğru bakıyorum, "onunla nasıl bir arkadaşlık kurarsan kur."

"Onunla her gün arkanızdan konuştuğumu düşünürsek, bu çok şey ifade ediyor, ama ben daha çok onunla olan *ilişkiniz* hakkında endişeliyim. Bir an için güreştiğinizi düşündüm, ta ki sarılmanın erkek göğüslerinizin birbirine sürtünmesini engellemenin bir yolu olduğunu anlayana kadar."

Endişelenmeden önce dudakları yukarı kalkarken gözlerimi deviriyorum. "Sen... iki... iyi misin?"

"Evet," diye başımı salladım, "öyleyiz." "Bu doğru mu?" "Sana yalan söyler miyim?"

Gözlerini kısıyor ve büzülmüş dudaklarını dilimle ayırmadan önce yüzünü kavradığımda kıkırdamama engel olamıyorum. Aletim kıpırdıyor ve görevime odaklanmaya çalışarak öpüşmeyi kesiyorum. "Bu gece yolda fazla ilerleyemeyeceğiz," diyorum huysuzca. "Seni becermek zorundayım, hem de *yakında*."

"Benden şikayet duymayacaksınız." "Kâr payı mı?"

"Paraya çeviriyorum King," diyor, "ceplerini boşaltmaya hazır ol." "Sahip olduğum her şey senin," diye onu temin ediyorum. "Gitmek istediğin yerin burası olduğuna emin misin?" "Olumlu."

Az önce yaşananların ışığında yüzünde gölgeler arıyorum ama bulamıyorum.

"Ben iyiyim," diye beni temin ediyor, düşüncelerimi okuyor. Az önce iki adam öldürdü. Biri silahını korumak için, diğeri de odadaki tek gerçek tehdidi ortadan kaldırmak için, ama pişmanlıktan, vicdan azabından eser görmüyorum. Ama onun kalbini biliyorum ve işlediği bu eylem onu yiyip bitirmeye başlayabilir. Ama şu anda tek gördüğüm *beni* korumak için yapması gerekeni yapan bir kadın.

"İçeride bir şey unuttum." Eve doğru başımı salladım.

"Hayır, yapmadın," diyor sakın bir şekilde. Yüzünde herhangi bir kınama işareti arıyorum ama bulamıyorum. Dudaklarıma bir öpücük kondurmadan önce usulca "Bitir şunu," diye fısıldıyor.

"Hemen döneceğim."

Başını sallayıp yolcu koltuğuna oturuyor, ben kapıyı avuçlarımla çerçevenin üzerine kapatıyorum ve Beau arka koltuktan bana havlıyor.

O zaman aklıma tüm hayatımın onun Audi'sinde, küçük ama tomurcuklanan bir ailede var olduğu düşüncesi geliyor. Ve eğer sahip olduğum tek şey buysa, bu fazlasıyla yeterli.

Duygularımı dizginleyerek elimdeki görev için omurgamı düzeltiyorum ve içeri girmeden önce birkaç adım ötede nöbet tutan adamlara başımla selam veriyorum.

Chapter
Forty Three

Tobias

Sean beni ön kapıda karşıladığında, elinde yüklü bir ikramla, değişim anında gerçekleşiyor. Mutfağa ve plastiğin üzerine adım atmadan önce oturma odasından ihtiyacım olanları topluyorum.

"Tobias-"

"Gerçekten acınası bir durum Antoine," diye kestim sözünü, "yıllar boyunca sana öğrettiklerimden sonra seni böyle görmek. Belli ki dikkatini vermemişsin."

"Yardım istediğin kişinin ben olduğumu o kadar kolay unutuyorsun ki."

"Yardıma hiç ihtiyacım olmadı. Bunu size söylemiştim. Kaynaklara, insan gücüne, paraya, bana uygun bir zamanda elde edemediğim şeylere ihtiyacım vardı. Sabırsızlığım her zaman bir kusur olmuştur. Ve seni aramak benim en büyük hatamdı. Sana bir hırsız olduğumu söyledim. Ve sen bunu bilmeyecek kadar cahildin, bana akıl hocalığı yapmaya çok hevesliydin. Senden daha iyi bir yol vardı ama işe yaradı çünkü ilk hafta senden çalmaya başladım. Harç parası için teşekkürler."

Antoine'ın gözleri parlıyor.

"Öncelikle, bana karşı en iyi oyununu itiraf etmeni istiyorum."

Hiç tereddüt etmiyor, böbürlenmeye çok hevesli. "Jerry'yi arayıp *senin* sorununla ilgilenmesi için Miami'den haberdar edebilirdim. Sana iyilik yapıyordum Ezekiel. Roman'a taşınmak için çok geç kaldın."

Roman'ın kızına aşık olduğumu ve ailemin ölümüyle ilgili gerçeği keşfederek ona karşı olan kan davamı kaybettiğimi asla bilmiyordu. Fransa'da onun yanında olmamı engelleyen tek şeyin Roman'a olan saplantım olduğunu sanıyordu.

"Yani Roman'ı aranızdan çıkarırsanız, koşarak Fransa'ya döneceğimi ve ayak işlerine bakacağımı mı düşündünüz?"

Omuz silkiyor. "Kardeşinin tetiğini ben çekmedim."

Sean ona doğru hamle yapıyor ve ona ulaşmak için benimle mücadele ederken, neredeyse beni geriye savururken dönüp onu tutuyorum ve kollarını kavırıyorum. "Bana bak kardeşim," diye ısrar ediyorum, bileklerimi kavrayıp bana karşı koyarken. "Sean, bana bak."

Sean'ın nükleer bakışları benimkilere kayıyor. "Bunu bitirelim, bizim için, *Dom* için."

Sean bana güvenini belirten ciddi bir baş selamı veriyor ve geri çekiliyor, ölümcül bakışları tekrar Antoine'a kayıyor.

Kendimi tutmamla birlikte şakaklarımda ter birikirken içimi öfke kaplıyor. Maskemi tekrar yerine takmak ve hayatımın en kötü yıllarından sorumlu olan adama bakarken sesimi eşit tutmak için sahip olduğum tüm gücü kullanıyorum.

Beni Fransa'ya geri götürmek için Roman'ı dışarı çıkarmak yerine, bana bir ders vermeye çalışmak için kendi lanet kulübümü manipüle etti, tüm bunları yaparken ellerini temiz tuttu, böylece beni kullanmaya devam edebildi. İşin aslının bu olduğuna kanaat getirdim, onunla barıştım. Her şey burada bitiyor. Bu gece.

"Satranç oyununu bilir misiniz?"

"Tiyatroyu bana bırak, Tobias. Müzakerelere açığım." "Bunu aklımda tutacağım, ama bence bunu ilginç bulacaksın."

Antoine ikimize de ters ters bakarken Sean sırtıyor.

Cebimden ilk satranç taşını çıkarıp onun görüş alanı boyunca gezdiriyorum. "Büyükbabamın bana verdiği ilk ders piyon hakkındaydı." Piyonu takip etmek için gözlerini indirdiğinde, ona ters bir vuruş yapıyorum. Dudaklarından kan damlamaya başlarken kafasını geriye atıp aval aval bana bakıyor. Piyonu tekrar yüzüne doğru sallayıp canavarı oynaması için serbest bıraktığımda damarlarımda tatmin duygusu dolaşıyor.

"Piyonu görüyorsun..." Gözleri odaklanır odaklanmaz yumruğumu tekrar burnuna indiriyorum ve gözleri sulanırken kıkırdak çatırdamasıyla ödüllendiriliyorum ve plastiğin üzerine bir ağız dolusu kan tükürmeden önce onu bir lanet terk ediyor.

"Dikkatini veriyor musun, Antoine? Bunu kaçırmayı istemiyorum." Odaklandığı anda yumruğumu tekrar yüzüne indiriyorum ve kan serbest düşüşle fişkirirken acı dolu bir çığlık atıyor ve nefesinin altında anlaşılmasa bir şeyler mırıldanıyor.

"Bu da ne?" Alay ediyorum.

"Dinliyorum," diye mırıldanıyor.

Sean'a bakıyorum.

"Neredeydim ben?" "Piyon."

"Bu doğru. Dediğim gibi, piyon bir kez harekete geçtiğinde en güçlü oyuncularından biri olabilir. Eğer doğru oynanırsa şahı bile kontrol etme yeteneğine sahiptir." Taşı parmaklarımda sıkıştırıyorum. "Piyon kendini nasıl sunarsa öyledir. İlk buluşmamızda sana tam olarak kim olduğumu söyleyerek kendi zayıflığımı erkenden ortaya koydum. Bu benim açımdan bir çaylak hatasıydı, *kale* ile karıştırılmamalı." Yumruğumu yüzüne gömüyorum ve bu sefer boğazını tıkayan kanla boğulmadan önce çığlık atıyor.

Toparlanması için ona birkaç saniye verip saçlarından tutuyorum ve yüzüme bakması için sarsıyorum. "Hâlâ dinliyor musun?"

"Yesss," diye tıslıyor, gözleri nadir görülen bir korkuyla doluyor.

"Ama tanıştığımız gece sen de aynı şeyi yaptın. O zaman ya da gelecekte beni bir tehdit olarak görmediğin için bana zayıflığımı gösterdin ve birkaç kelimeyle bana ihtiyacım olan her şeyi verdin. O zaman aynı oyunu oynamadığımı anladım."

Kaşlarını çatıyor.

"İllüzyon güçlü bir şeydir, Antoine. Çok şeyi gizleyebilir. Ama elimde ne olduğunu *bir kez bile* kontrol etmedin, çünkü etseydin kendini bu utançtan kurtarmış olurdun."

Başımı sallıyorum ve iç çekiyorum. "Sanırım bana kim olduğumu, amacımı hatırlattığın için sana biraz kredi vermeliyim, ama *zayıflığım asla uğraşmaya* çalışman gereken bir şey değil. Sen

benim için her zaman sonradan düşünölmüş bir şeydin ve asla resmin bir parçası olmadın. Aksine, sen benim ilk *hedefîmdin*, değerli bir akıl hocası değil. Hiçbir zaman saygıma, kulağıma ya da tüm dikkatime sahip olmadın. Benim gibi *olmak* istiyorsun, ama gerçek liderlerin gelişmek için kendilerini alçaltmaları gerektiğini öğrendim. Zayıflıklarının farkına varmalı ve bunları kendilerini güçlendirmek için kullanmalılar." Gözlerimi Sean'a çeviriyorum.

İlacımın ağızda bıraktığı tat dilimi kaplıyor. "Ve ne zaman *yardım* isteyeceklerini bilmeliler."

Gözlerimi Sean'dan ayırmadan bu gerçeği kabulleniyorum. Belki de bir zamanlar hepimiz anka kuşuyduk, hatalarımızın küllerinden doğmadan önce bireysel ateşlerimizle vaftiz edilmiştik. Ancak dönüşümden sonra kendimizi farklı bir kuş olarak ilan ettik ve birbirimize geri dönmenin yolunu bulmayı başardık. Bu gerçek, şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha rahatlatıcı. Hiçbir zaman yalnız değildim, bir kez bile ve bu şimdi çok açık. Birimiz sendelediğinde, kanatlarımız bizi yarı yolda bıraktığında ve yönümüzü kaybettiğimizde, her zaman bize destek olacak bir başkası vardır.

Yıllarımı akıntıya kapılmış bir şekilde geçirmeme, etrafımdakileri gizli yolumun yıkımından kurtarmak için tek başıma kıyıya çıkmaya çalışmama rağmen, yalnız uçmama izin vermeyi reddettiler.

Sinerji geri geldi ve çok güçlü. Aynı esintinin üzerinde kanatlarımızı açmış, ayrılık yaralarımız aynı derinlik, şekil ve renkleyken bunu aramızda hissedebiliyorum. Sean çenesini eğerek, asla unutulmayacak birinin yokluğunu hissederken benim düşüncemi doğruluyor. İşte o zaman öfkenin beni tamamen tüketmesine izin veriyorum.

"Bu bir illüzyon, Antoine. Hazır mısın? Yakından izle." Şahı avucumun içine alıyorum ve el çabukluğuyla taşların yerini değiştirmeden önce onun da gördüğünden emin oluyorum. "Ama ben buyum." Piyonu parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum ve ağzı açık burnundan bir santim öteye kaldırıyorum. "Ben *hep böyleydim* ve bunu erkenden kabul ettim."

Başının arkasını kavrayarak satranç taşını açık burnuna bastırıyorum, o acı içinde feryat ederken, ben eğilip her kelimeyi fısıldarken vücudu sandalyesinde şiddetle titriyor.

"Ama sana en başta da söylediğim gibi, aynı hatayı asla *iki kez* yapmam. Ve bu yüzden, ilk buluşmamızda bana zayıflığını gösterdiğin için bir korkak olarak *öleceksin-ego*."

Sean'a bakıyorum, kralı ona uzatıyorum. "Açgözlülüğünü besleyelim mi?"

Sean başını sallayıp şahı elimden alırken Antoine şiddetle sarsılıyor ve satranç taşını boğazının arkasına iterken bazı dişlerini kırıyor. Antoine boğulmaya başlıyor, yutkunurken yüzü kıpkırmızı oluyor.

Sean parçayı tükürmek için elinden geleni yaparken biraz hava almasına izin verir, nefes alıp vermeler arasında ağızından kan akmaktadır.

"Şimdi kontrol listesine geçelim, olur mu Sean?"

"Hadi," diyor, çırpınan Antoine'ı demir pençesiyle tutarken.

"Parasını mı çaldık?"

"Evet."

"Palo karısını mı

aldı?" Başını salladı.

"İtibarını mı zedeledik?"

"Tam bir alay konusu ama aslında bunu kendisi yaptı."

"Krallığını çaldık ve karısını beceren teğmene bir dizi anahtar verdik ve onu kendi avantajımıza göre konumlandırdık?"

Sean'ın tehditkâr gülümsemesi belirir ve başını sallır. "Palo çok iyi bir yıl geçirecek."

"Atladığım bir şey var mı?"

"Metresi Fransa'dan yeni kaçtı." Omuz silkiyor. "Bir şey onu korkutmuş olmalı."

Antoine bakışlarını ikimizin arasında gezdiriyor, ben ona doğru yaklaşıp Glock'umun namlusunu alınının ortasına dayadığımda yüz hatları tam bir yenilgiyle çarpılıyor. "Ve parmağımı bile kıpırdatmama gerek kalmadı çünkü ben sadece bir *vezir* bulup onu kendime aşık etmeyi başarmış bir *piyonum*. Ama *eşi* olmadan şah *çekebilen* bir piyon ne işe yarar ki?"

Silahı kafatasına dayadım, başını yukarı kaldırdım, gözlerini bana çevirmeye zorladım ve lanet silahı çektim.

Tetikleyici.

Chapter
Forty Four

Cecelia

"Hayır, hayır, hayır. Hadi ama dostum, hayır!" Bara girdiğimizde Eddie çığlık atıyor. Tobias ona kaşlarını çatarken içimden kopan kahkahalara engel olamıyorum. Buraya en son geldiğimizde, Tobias aramızdaki çekişme yüzünden burayı yerle bir etmişti. Görünüşe bakılırsa Eddie ona bıraktığım teselli parasını kullanmış. Etrafa göz gezdirirken ona alçak sesle ısıklık yapıyorum. "Burası harika görünüyor. Yeni ışıklandırma."

Eddie bir bardağı havluyla sildi. "Ne kadar süre saklayacağımı merak ediyorum."

Arkamızdan bir ses yükseldi. "Sakin ol Eddie, bu gece avizelerden sadece bir kez sallanabiliriz." Döndüğümde Jeremy'nin kapıda olduğunu görüyorum, ben ona doğru koşarken yüzünde bir sırıtma beliriyor ve beni uçarken yakalıyor.

"Vay be kızım, daha da güzelleşıyorsun," diye fısıldıyor beni ayaklarımdan kaldırıp kollarımdan tutmadan önce ayı gibi sarılırken. "Nasılsın?"

Omzumun üzerinden bir işaret yapıp kaşlarımı kaldırıyorum. "Evet, anlıyorum. O pürüzlü küçük bir hap, değil mi?"

"Dikkat et," diye tersliyor Tobias ve ikimiz de ona bakıyoruz. Tamamen rahatlamış, elinde bir cin, tepeden tırnağa yeni kesilmiş bir Armani giymiş. Bir an için cazibeme kapılıyorum ve Jeremy bir kolunu omuzlarıma atıyor.

"Bilardo oynamaya var mısınız?"

"Senin kışını yerden yere vuracağım," söz veriyorum.

"Ya öyle yapacak ya da sopasıyla taşaklarına vuracak. Bu pis bir numara." Russell'ın sesiyle Jeremy'nin elinden kurtuluyorum, Russell beni kucaklamadan bir saniye önce.

"Seni göt, bunu sadece bir kez yaptım." "İki kez, taşaklarım sayılıyordu."

"Onlara ihtiyacın olduğundan değil. Asla bir yuva kuramayacaksın," diyorum Tobias'a bakarken. "Eğer seni uzun süre güvence altına almak istemiyorsa-"

"O cümleyi bitir," diyor Tobias sakın bir sesle. "Lütfen, o cümleyi bitir."

Russell gözlerini devirir. "O takım elbiseyi kırıştırmanı istemem Hugo."

Tobias cinini barın üzerine bıraktı ve ceketini çıkarıp kollarını sıvayarak bana bir kadeh

Kol pornosu. Boğazımda yanma başladığında ve Jeremy bilardo toplarını dizerken Eddie bir sürahi bira getirdiğinde burada geçirdiğim zamanlara, geçmiş günlere dair anılar su yüzüne çıkıyor. Elinde sopa, Tobias bana bakıyor ve soru sormak için çenesini kaldırıyor, ben de cevap olarak başımı sallıyorum, tam "Wish You Were Here" müzik kutusundan çalmaya başlarken duygularım beni ele geçirmekle tehdit ediyor.

Mükemmel değil ve umduğum gibi bir buluşma da değil. Bazılarımız burada değil. Ama bu o zaman değil. Aşkımın gözlerinde de aynı hüznü görüyorum ve ikimiz de bakışlarımızı ayıracak kadar güçlenene kadar bakışlarımızı ayırmıyoruz. Sonraki bir saat boyunca üçünün içmesini ve saçmalamasını izliyorum, orada burada konuşuyorum. Çoğunlukla, neredeyse bir ömür boyu birbirlerini tanıyarak, birlikte büyüyerek, benden çok önce inşa edilmiş bir temelden gelen dostluğu izlemekten keyif alıyorum. Bazı şeyler değişse de sevgi aynı kalıyor. Biz de buna içiyoruz. Yeri doldurulamaz birkaç Kuzgun'un -geçip gidenler ve hepimizin zamanı geldiğinde yapacağı gibi farklı bir günümüze taşınanlar- yokluğunun etrafında dolanırken bile şimdi yeni normali kutluyoruz. Ve bizim zamanımız çok yakında gelecek.

Ama bu gece var ve bu yeterli.

Çocuklarla birkaç saat bira içmenin sarhoşluğuyla, bando Noel şarkıları çalarak yürürken kırmızı maytabımı yakıyorum ve Tobias'ı sokağın kenarında durduğum yerden kalabalığı bilmem kaçınıcı kez tararken yakalıyorum. Kıvılcımlar bittiğinde oturduğu yere doğru yürüyorum.

"Bu seni geriyorsa gidebiliriz."

"Biz hallederiz," diye beni temin ediyor, arkasına yaslanmış, kardan adam battaniyesine sarınmış bir halde, yolculuk sırasında aldığımız bir çim sandalyede otururken duruşu sert.

"Bu yüzden mi kabız görünüyorsun?"

"Evet," diyor dalgınca ve ben kahkahayı basıp sandalyede ona katılıyorum, ifadesindeki şaşkınlığı silmek umuduyla onu öpüyorum. Bunun yerine, öpücüğüme karşılık vererek başını eğiyor, böylece bir gözü kalabalığın üzerinde oluyor. Ağzının içine gülerek öpücüğümü geri çekiyor ve dudaklarını mahcup bir şekilde yukarı kaldırıyor.

"Bu şekilde yaşayamayız, Tobias."

"Alışmam için bana biraz zaman verin," diye güvence veriyor. "Ne kadar süre?"

"Yaklaşık yetmiş yıl," diyor kesin bir ifadeyle ve ben başımı sallayıp gülümsüyorum. Sandalyenin plastik koluna vuruyor, ben de parmaklarını kaldırıp öpüyorum ve endişesinin bir kısmını yatıştırmaya çalışıyorum.

"Her yerde gözlerimiz var, peki seni bu kadar rahatsız eden ne?" "Cecelia, seninle evlenmek istiyorum."

Kucağında dönüyorum ve yüz ifadesinin ciddi olduğunu görmek için ona bakıyorum.

"Kafam karıştı Fransız, ama bu konuda pek heyecanlı görünmüyorsun."

"Bu artık sona eriyor. Artık önemli şeyleri arka plana itmeyeceğim ve bu itirafı kendime yeterince sakladım. Bu konuşmamız gereken bir konu."

"Her şey bekleyebilir, Tobias. Ben... yani... şöyle söyleyeyim, biyolojik saatim şu an için tamamen sessiz."

"Başka bir saati bekleyeceğini umuyorum." Yutkunuyor. "Bir şey yapmadan önce kalıcıdır."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Ben..." başını sallıyor, yüz hatlarında duygular uçuşuyor. "Seninle hemen şimdi evlenirdim Cecelia. Şu anda sana bir yüzük verirdim, büyük ya da küçük bir düğün yapardım, aşkımı vaat ederdim, ama sana bu sözleri veremem çünkü onları yerine getiremeyebilirim, onları tutamayabilirim."

"Eğer sadakatten bahsediyorsak, seni vurabilirim." "Hasta olabilirim."

Voltlarca şok damarlarımdan geçerken vücudum sarsılıyor. Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. "Ne demek hasta?"

"Biliyorsun. Her zaman biliyordun."

Gözlerindeki gerçeği bana aktarması iki saniye sürdü.

"Yaptığım her şeyin arkasında bir neden var."

Aylar önce yaptıklarının çoğunun nedeni, yüz hatlarını gölgeleyen utançtır - gerçek zayıflığı, onu en çok rahatsız eden korku.

Benim aşkım.

Benim lanet aşkım.

Ne kadar körmüşüm. Korkularının tamamını bildiğimi varsaymakla ne kadar da yanılmışım, özellikle de ofisinde hayatından çıkıp gitmeme izin verdiği o gün. Beni kendisinden uzaklaştırmasına neden olan şeyin tehlike olduğuna hep inandım, bana karşı olabileceği tehlikeden *başka bir* şey değildi. Yıllar geçtikçe, kaçamakları yüzünden pek çok gerekçesini varsaymak zorunda kaldım ve bu onun suçu - ama ikimizin de nerede yanlış yaptığına dair suçlama oyununu oynamaktan bıktım.

Şu andan itibaren varsayımlarla işim bitti çünkü bu adamla hiçbir şey görüldüğü gibi olmadı. Ve bunu yaparken, geçmişteki bazı davranışlarının nedenlerini de görebiliyorum.

"Şizofreniden mi korkuyorsun? Baban gibi hasta olmaktan mı korkuyorsun?" Gözlerim doldu.

"Konuştuğum kadın, Sonia," diye zorluyor sanki sözcüklerin kendisinden korkuyormuş gibi, "babamın akıl hastanesindeki psikoterapistiydi. Babam orada tedavi görürken benimle konuşmaya başladı. Korkuyla ve kendi sorunlarımla mücadele ettiğimi anlayabiliyordu. Zihnim bazen bana ihanet ettiğinde odak noktamı bulmama yardımcı oluyordu. Bunun için genetik bir test yok... ama bazı davranışlarım hasta olabileceğimi gösteriyor."

"Bu anksiyete ve OKB. Arada büyük bir fark var. Teşhis konulduğunda yirmi sekiz yaşındaydı, Tobias. Sen bunun üzerinden neredeyse on yıl geçmişsin bile."

"Hâlâ olabilir." Yutkunuyor. "'Ya olursa' saatinin dolmasına yedi yıl var ve sonrasında bile bir şans var. Gerçekleşme ihtimali var, Cecelia. Ve bazen kendimi kaybediyorum. Özellikle de paranoyada."

"İçinde bulunduğunuz iş kolunda bu beklenen bir şey."

"O da öyle diyor." Gözlerini yere indirdi ve bu beni mahvediyor - o kadar utanıyor ki. "Ama o senden daha gerçekçi. Bir şans var, Cecelia. Bunu kabul etmeni istiyorum."

"Tamam," gözlerimi kapatıyorum ve daha birkaç ay önce ona korkak dediğim gerçeğinden nefret ediyorum çünkü her gün yüzleştiği savaş onu benim için her şeyden daha kahraman yapıyor.

Beni kucağında kaydırıyor, parmak eklemleri çenemde geziniyor.

"Benim... alışkanlıklarımı biliyorsun. Virginia'da kafamın içinde kaybolduğumu gördün. Bunun gibi birkaç *şüpheli* eyalette bulundum..." Bana bakarken gözleri korkuyla parlıyor, tamamen kaybolmuş. "Bunun bana olup olmayacağı konusunda hiçbir kontrolüm yok. Seni annemin düştüğü duruma düşürmeyeceğim, kocası delirirken büyütmesi gereken küçük bir çocuk."

"Geldiğimde beni reddetme sebebiniz bu muydu?"

"Onlardan biri. Sen gençsin, Cecelia. Seni zaten soyup soğana çevirdim. Daha ne kadar

Almak mı? Ben o kadar açgözlü değilim." Bu sözle birlikte kalbim milyonlarca parçaya ayrıldı.

"Her şeyi al, Tobias, çünkü ben başkası için iyi değilim. Asla da olamayacağım. Sadece sen varsın. Ne düşündüğünü biliyorum ve haklısın, yapmayacağım. Senin lanet olası yanından asla ayrılmayacağım. Asla bu sebepten dolayı. *Asla*. O yüzden bana sorma." Sessizliğini koruyor, ben onu tekrar yüzüme bakmaya zorlarken gözleri düşüyor.

"Lanet olsun, Fransız, artık benden saklanamazsın. Anlıyor musun? Bana inandığını söyle, Tobias. Bunun için seni asla bilerek terk etmeyeceğim. Seni inciten, beni de incitir. Seni korkutan şey beni de korkutur." Burnunu çenemde gezdirirken ona mırıldanıyorum. "Eğer başarısız olursak," diye temin ediyorum onu, "birlikte başarısız olacağız. Bir daha asla yalnız olmayacaksın. Asla."

Kırmızı çerçeveli gözlerini benimkilere kaldırdı. "Eğer yapamayacağım bir zaman gelirse..." "Durun. Bunu yapmayacağız."

"İşte burada gerçekçi olmama izin veriyorsun."

Gözlerindeki kararlılıktan dolayı kabul ediyorum. "Ben yapamaz hale gelmediğim sürece bunu birlikte yapacağız, bu da beni bir sonraki noktaya getiriyor. Sen karar ver."

"Neye karar vereceğiz?"

"Ne zaman geri döneceğiz, eğer gidersek."

"Peki ya senin istediğin ne olacak? Kralım ne olacak?"

Bana sokuluyor. "Hâlâ yapım aşamasında. Şimdilik tahtanın kontrolü vezirde."

Chapter Forty Five

Tobias

Otelin kapısını açarken, Cigarettes After Sex'in "K" şarkısının tanıdık melodisini duyunca duraksıyorum. Kadının havaya girmiş. Sırıtarak kapıyı kapatıyorum ve onu aramak için süitin oturma odasına giriyorum. Antika bar arabasının üzerinde yeni yapılmış bir içki bekliyor ve sağlıklı bir yudum alarak onu alıyorum.

"Trésor?"

Beklediğim gibi, cevap alamadım. Yatak odasına girdiğimde, yatağın üzerinde duran ve bir not iliştilmiş giysi çantası dışında boş olduğunu görüyorum.

Bir kral için

dikilmiş. Mutlu

Noeller.

X

İçkimi şifonyerin üzerine bırakıp, fermuarını açıyorum ve ince kravatlı, yeni kolalanmış beyaz cep mendilli klasik bir Armani ortaya çıkıyor.

"Trésor," diye iç geçiriyorum, parmaklarımı takdirle kumaşın üzerinde gezdiriyorum, sırtımama engel olamıyorum. Mükemmel bir şey bu.

Bu kadın beni, hikayemi, başlangıcımı ve ortamı, kusurlarımı, yaralarımın geçmişini biliyor -Güçlü ve zayıf yönlerimi. Zırhımın ötesini çok net görebiliyor ve daha ileri gidebilen, ete ve kana nüfuz ederek altında atan kalbe ulaşabilen tek kişi o. Bu gücü ona verdim, elinde tutsun ve onunla istediğini yapsın diye. Ve bununla bile -bana neler yapabileceğini bilerek- sevmeye devam ediyor, sadık ve vefalı kalırken yükü tamamen kabul ediyor.

Onun beni kabul etmesiyle gelen özgürleşme, bilmeden aradığım ve onda bulduğum bir şeydi. Bu değerli saniyelerde, kendimi paylaşabileceğim birine sahip olduğumu anlamanın tadını çıkarıyorum.

ortağım, sevgilim, sırdaşım ve arkadaşım. İhtiyacım olan tek şey onun sevgisi.

Yakanın hemen altında küçük bir deri kutu duruyor. Elime alıp açtığımda, özenle ve en ince ayrıntısına kadar işlenmiş, özel yapım iki kol düğmesi görüyorum. Bir kuzgun, kanatları tamamen gerilmiş. Giysilerimi çıkarmaya başladığımda mesajı hakkındaki tüm şüphelerim yok oldu.

Cecelia

Anahtar kartımı ekranda gezdirip kapıyı açtığımda içimde bir beklenti oluşuyor. Melodi hâlâ saatler önce bıraktığım gibi çalıyor. Tobias'ın geçmişte pek çok kez yaptığı gibi bugün de kişisel planlarımı uygulamak için güçlerimi kötüye kullandım. Geçtiğimiz birkaç saat boyunca kuşlarımı onun hareketlerini izlemek için kullandım, ne zaman geleceğini biliyordum.

Adımlarımdan emin bir şekilde salona girdiğimde salonun boş olduğunu görüyorum ama baharat kokusu yönümü değiştirmeme neden oluyor; kollarımdaki tüyler diken diken olurken, sıcaklık içimde toplanıyor. Yatak odasına girdiğimde boş çıkıyorum ama veranda kapısının açık olduğunu görüyorum. İçeri girdiğimde onu balkonun uzak tarafında görüyorum ve bu beni duraksatmaya yetiyor. Sırtını dönmüş, bir elini balkona dayamış, diğer eliyle içkisini kucaklamış görüntüsü nefesimi kesiyor ve beni anında tahrik ediyor. Saçları yeterince geriye kaymış, şimdi daha uzun ve uçları kulaklarının etrafında hafifçe kıvrılıyor. Yüzünü tamamen bana döndüğünde bütünüyle ödüllendiriliyorum.

Yüce İsa.

Zamansız, korkutucu, ürkütücü ve parlak bir tehdit. Huzursuzluğun en inanılmaz resmi. Gözlerindeki alevler içime işliyor. Erkeklerin en çekicisi ve en ölümcül olanı. Aramızda yayılan sıcaklık zaten çok fazla. Dokunduğunda yakmaya fazlasıyla muktedir olduğu gerçeği beni ona doğru çekiyor, kendimi onun cehennemine itmeye fazlasıyla hazırım. Bütün bir günü onun gözlerindeki bakışı ödüllendirmek için cilalanarak, parlatılarak, boyanarak ve kesilerek geçirdim. Çenesini hafifçe kaldırarak ilerlememi emrediyor, ben de itaat ediyorum, ona doğru adım atıyorum ve yürüyüşümü bozmadan yol boyunca ceketimi atıyorum. Gözleri çerçevemde geziniyor, çivili deri botlarımda duraksıyor ve her kıvrımımı saran kılıf elbisemi takip ediyor. Olasılıklar içinde kaynarken, elini saçlarımdan arasından geçirip acısını hissedeceğim kadar sıkıldığında çabalarımın karşılığını alıyorum.

O geri döndü, benim kırık kralım. Sonsuza dek yara almış olsa da, yeniden bir bütün ve tamamen benim. "İstediğin bu mu?"

"Evet. Zamanı geldi."

"Emin misin?"

Saçlarımdaki tutuşunu gevşetiyor, eğilirken sıcak nefesi dudaklarıma çarpıyor. Erimiş gözleri benimkilerin içine giriyor, aksi halde soğukkanlı olan ifadesindeki tek duygu belirtisi bu. Birlikte ölme ihtimalini ancak bu adam romantik gösterebilirdi. Ama şimdi herhangi bir korku izi arıyor. Artık var olmayan ve içinde birlikte olduğumuz sürece de olmayacak olan korkuyu.

"Olumlu."

Cevabı, gözleri dalmadan önce yavaşça başını sallamak oluyor ve boştaki eli elbisemin yırtmacına gidiyor, parmağı kalçamdan yukarı kayıyor. Beni çıplak bulduğunda burun delikleri

alevleniyor, parmaklarının ucunda ona olan ihtiyacımın kanıtlarını topluyor.

"Umarım bu gece bu odadan çıkmayı planlamıyorsunuzdur, Trésor."

Parmaklarını içeri bastırmadan önce beni ayırıyor, arzumu hissettikçe beni tutuşu sıkılaşıyor. Eğilip dilini alt dudağımda gezdirirken ağzım parçalanıyor. Vücudum mırıldanırken, elimi kravatının ipeksi kumaşından aşağı kaydırıyorum ve muhtaç dokunuşuma tepki olarak sarsılan sikini örtmek için aşağı indiriyorum. Parmakları saçlarıma dolanıyor, dolgun dudaklarını boğazıma bastırmadan önce erişimden yararlanarak başımı eğiyor. İnlemem parmağının hareketini körüklüyor ve saniyeler içinde onun adını inliyorum.

Acele etmeden ensemdeki açıkta kalan her santimi iyice kaplıyor ve bana tatmin olmuş bir şekilde bakıyor; yanan bir adam, tüm yaşadıklarından sonra bir erkek ne kadar bütün olabilirse, ben de onun beklediği sözleri fısıldıyorum.

"Hadi işimize dönelim."

Chapter Forty Six

Tobias

Büyükbabamın saatinin tık takları ve karşımda oturan kadının yoğun bakışları beni geriyor. Oturduğumuzdan beri tam bir dakika boyunca rahatsız edici bir sessizlik oldu. Ben boğazımı temizlerken o çay fincanını kaldırıyor ve daralan bakışlarını benden hiç ayırmıyor. Triple Falls'tan cehennem çukurlarına kısa bir yolculuktan ve bu benim kefaretimin bir parçası ve Cecelia'nın yeniden giriş için birkaç şartından biriydi. Geçmişimdeki yanlışları düzeltmemin ve davranışlarımı özel dünyamızın dışında onun için en önemli olan insanlara açıklamamın nasıl 'benim sorumluluğumda' olduğu bana ayrıntılı bir şekilde anlatıldı. Bunlardan biri şu anda bana yavaş ve acılı ölümümü planlıyormuş gibi bakıyor.

Cecelia kahkahalara boğulmadan önce yanıma yaklaşıyor. "Christy, onu rahat bırak. Adamın bu kadar terlediğini hiç görmemiştim."

Bakışlarımı Christy'den ayırmıyorum, bir başka gözetim ve geleceğimin 'en iyi arkadaşı'. İlişkimizin doğası gereği yıllar boyunca parçalarını toplamak zorunda kalan bir arkadaş. Cecelia'nın bolca uyarısına rağmen, Atlanta banliyösündeki kolonyal tarzdaki evinin ön kapısını açtığı anda yeterince hazırlıklı olmadığım artık açıktı. Oraya vardığımızda Christy kocasını iki çocuğuyla birlikte aceleyle Home Depot'a götürdü; tahminimce kaçınılmaz mantar bulutunun görülemeyeceği kadar güvenli bir mesafedeydi.

Benim için bu hem kefaret hem de Cecelia'nın bedeli, Christy içinse bir hesaplaşma günü.

Fincanından tekrar höpürdetirken ve gözlerini Cecelia'dan bana suçlayıcı bir şekilde dikerken patlamaya hazır görünüyor.

"Dinliyorum."

Cecelia bana baktı. "Yer senin."

Konuşmak için ağzımı açıyorum ve kapatıyorum, neden cehennemden gelen Atlanta Ev Kadını'na sebeplerimi açıklamayı kabul ettiğimden emin değilim. Kabul ettim ama bundan memnun değilim.

"Artık birlikteyiz," diye bir elimi havada gezdiriyorum, "*bu kadar.*" "Tobias," diye tıslıyor Cecelia açık bir uyarıyla.

Christy'nin kulaklarından çıkan buharı neredeyse görebiliyorum ve sakinleşip sabırlı bir nefes

alıyorum. "Neden bana bilmek istediğın şeyi sormuyorsun?"

İçeri giriyor, silahlar ateşleniyor. "Kardeşinle yattığı için onu cezalandırmayı bıraktın mı?" Cecelia nefesini tutuyor ve ben de Christy'ye dönmeden önce ona doğru bakıyorum.

"Affedilecek bir şey yok."

"Saçmalık, ona yıllarca işkence ettin."

"Christy, bilmediğin çok şey var," diye araya giriyor Cecelia. "Çok şey var."

"Evet, ne gibi? Bu pislik seni sevdiğini iddia edip sonra da bir kenara atmadı mı? Bir yıl önce kalbini ikinci kez yerinden söküp iyi bir önlem için üzerinde tepinmedi mi?" Aniden ayağa kalkıyor, çayını ve tabağını masaya bırakıp iki elini kalçalarına koyuyor. "Kardeşinin yasını tuttuğunu anlıyorum ve bunun için gerçekten üzgünüm, ama bu bir kadına ona davrandığın gibi davranmanın bahanesi olamaz. Bu affedilemez ve şu anda buradasın, ne için, benim lütfum için mi? *Hiç şansın yok.* Cehennemde soğuk bir gün olacak. O seni yıllarca sadakatle sevdi ama sen sevdin mi? Bir kez olsun *onun* hayatını ya da içindeki insanları sordun mu? *Annesiyle* tanışma zahmetine bile katlandın mı?" Christy'nin azarı Cecelia'ya yönelir. "Ve sen de onu buraya getirerek benim için sorun olmayacağını mı düşündün? Ben bunu kabul etmiyorum!"

Beni güvende tutmak için ona defalarca yalan söyledi, benim güvenliğim için kendisine en yakın insanlarla olan ilişkilerine zarar verdi ve bu süreçte kendisini yabancılaştırdı. Ve tüm bunlar boyunca, yalnızdı - bilgisiyle yalnız, gerçekle yalnız ve bu nedenle izole edilmişti, onun modeli benimkini taklit ediyordu.

"Christy," diye hitap ediyorum ona ve dikkati yavaşça bana kayıyor. "Lütfen, onun için, benim için değil, *onun* için, söyleyeceklerimi dinle."

"Şimdi söyleyecek bir şeyin mi var?"

"Hem de çok. Haklısın, ben kötü adamım ve ona korkunç davrandım. Onu hak etmiyorum."

"Hadi canım! Belki de mazeretlerini duymak istemiyorum." Ayağa kalkıp halının üzerinden oyuncaklarını kapmaya başlıyor ve düşmanca temizliğinin arasında bana attığı ölümcül bakışla, onları bana fırlatmamak için büyük çaba sarf ettiğinden eminim. Onu izlediğim birkaç huzursuz saniyeden sonra ayağa kalkıp ona katılıyorum ve bir diş çıkarma halkası alıyorum. Elimden kapıyor ve onunla aynı seviyeye gelmeye çalışırken gözlerindeki korkuyu görebiliyorum.

"Onu seviyorum."

"Bu işte çok kötüsün."

"Daha iyisini yapacağım."

"Yeterince iyi değil. Senden sonra hayatına devam ettiği için onu gerçekten suçlayabilir misin-"

"Kardeşi bir araba kazasında ölmedi," diyor Cecelia yumuşak bir sesle ve Christy bunu duyunca irkiliyor, "babamın malikânesindeki silahlı çatışmada aldığı kurşun yaralarıyla öldü ve ikimizi de kurtardı." Ağzı bir karış açık, elinde plastik anahtarlar, Christy'yi titrek bacakları üzerinde koltuğuna geri götürüyorum.

Bana bakmadan önce Cecelia'ya bakıyor ve ben de gerginliği biraz olsun azaltmak için bir espri yapmaya çalışıyorum. "Ve JFK'yi kimin vurduğunu biliyoruz."

Cecelia

Josh ızgaranın başına geçerken Tobias iki yaşındaki kızını oyun alanında kovalarken Christy bilmem kaçınıcı kez "Vay anasını!" diyor.

İtirafımızın ortasında çayını şarapla değiştirdi. İlk şişesini bitirdikten kısa bir süre sonra Josh eve geldi ve kışın ortasında barbekü yapmaya karar verdi, bu da iki adamın hem ızgarayla hem de küçük çocuklarından biriyle hokkabazlık yaparken arka verandada toplanmamıza neden oldu.

"Bu delilik, biliyorum. Ve Josh'a söylememen gerektiğini düşünüyorum. En azından *hepsini* değil."

Yüzüne kazınmış binlerce sırrın stresiyle bana bakıyor ve adeta çılgılık atıyor. "Nasıl yapamam!?"

"Yani, yapabilirsin, ama yaparsan bizi eve geri alacağından şüpheliyim. Bunu istemiyorum." "Sen beni tehlikeye atmazsın," diyor kendinden emin bir şekilde.

"Asla."

"Şu anda bizi koruyan bir Gizli Servis var ve haklısın, ben olsam bunu yapmazdım."

"Bu kesinlikle çılgınlık. Sinirlensem mi, şaşırsam mı, heyecanlansam mı, yoksa Tanrım, bu adam bende bir bebek daha yapma isteği uyandırdı mı bilemiyorum."

Bebek kaydırağı işaret ederken Tobias kucağında yürümeye başlayan çocukla ayakta duruyor. "Beni yanlış anlamayın, Josh'ı seviyorum," diyerek kapüşonunun üzerine "etimi yiyin" önlüğü giymiş kocasına bakıyor, "ama iki numaralı kapı kesinlikle çekici."

"İki numaralı kapı, hayatımın geri kalanında her gün savaşmak zorunda kalacağım, ıslah olmuş bir egomanyak ve devasa bir göt."

"Ateşli," diyor Tobias'a bakarak ve sözlerimden hiç etkilenmeden bana dönüyor. "Biliyorsun, Josh'a söylesem bile inanmaz."

"Buna inanıyor musun?"

Kesin bir baş sallama. "Her kelimesini. Diğer hikâyelerinizde çok fazla boşluk ve çok fazla tutarsızlık vardı. Şimdi hepsi mantıklı geliyor. Bir süre aklını kaçırdığınızı düşünmüştüm, sonra Collin'e karşı dürüst göründün, ben de bunun sadece bir büyü olduğunu anladım."

Ayrıldığıımızdan beri Collin'in adını duymadım, bu da suçluluk duygusunu biraz hafifletti.

Şimdi ondan bahsetmek bile içimde ani bir vicdan azabı yaratıyor. Kederli halimle ve

Yeni bir hayata başlama arzusuyla, bir yas tutmaktan diğerine geçtim ama yıkıcı yolumun tüm ağırlığı şimdi çirkin başını kaldırıyor.

Christy yüz ifademi okudu. "O iyi, biliyorsun. Biriyle tanıştı." "Nereden biliyorsun?"

"Son randevu gecemizde onları şehirdeki havalı bir restoranda birlikte gördüm." "Gerçekten mi? Mutlu görünüyor muydu?"

"Evet, öyle yaptı."

"Neden bana mesaj atmadın?"

"Çünkü Nowhere, Virginia'ya taşındığından beri sen de pek mesaj atmıyorsun." "Yine aklıma takıldı ve sana yük olmaktan yoruludum."

"Mesele bu değil," diye tersliyor. "Arkadaş olmanın, bir arkadaşın *yanında* olmanın sınırı yoktur. Sınır yoktur."

"Mesafem seni incittiyse özür dilerim." "Evet, incitti."

"Özür dilerim. Ve bir daha olmayacak. Yemin ederim. Sana bir daha asla yalan söylemeyeceğim. Birbirimizden uzaklaşmamızı istemiyorum."

"Ben de bilmiyorum ve bunu neden yaptığını biliyorum. Şimdi anlıyorum. Ve senin arkadayım. Ama Tanrım, Cecelia... Hâlâ deli gibi uyuşmuş durumdayım. Bu bok gerçek mi?"

"Yüzde yüz, çoğunlukla da onun sayesinde." Tobias, Josh'un kendisine uzattığı taze biranın kapağını açtıktan sonra ikimize bakıyor. Tucker kışlık paltosuna sarınmış bir halde koşarak yanımıza geliyor.

"Anne, kay, kay, kay, anne!"

Bir anda yerden kaldırıldı ve Josh'un omuzlarına alındı. Tatlı gözleri özür dileyerek bize bakıyor. O düşünceli bir koca ve birlikte geçireceğimiz zamanın sınırlı olduğunu biliyor. "Bunu baban halleder." Josh eğilip Christy'yi öpüyor ve onun içten içe bayıldığını görebiliyorum. Mutlu, gerçekten mutlu ve kısa bir süre için benim hayatımın da onunkine benzeyip benzemeyeceğini merak ediyorum. Ama gerçek şu ki, ikisi de yanımda olduğu sürece umurumda değil. Şu anda bana alev alev yanan gözlerle bakan, oğluyla boğuşan Josh'a ve sonra da bana bakarken aynı şeyi merak ettiğine şüphe olmayan adam yanımda olduğu sürece.

Bizi onun senaryosunda, banliyöde hayal etmeye çalışıyorum ve bu hiç de mantıklı gelmiyor. Ve yakın zamanda bunun biz olmayacağından eminim.

"Peki, şimdi ne yapacaksın?"

"Geri dönüyoruz." Şarabımı yudumluyorum. "Ciddi misin?"

"Hükümetin koruması ve yardımıyla hepsinin peşine düşeceğiz. Monroe hala görevdeyken ulaşabildiklerimizin. Ayıyı dürtmeyeceğiz. Onu tokatlayacağız."

"Bu... çok çılgınca."

"Biliyorum, ben bu işin ortasında bir yere geldim ve her şeyi tam olarak kavramam yıllarımı aldı."

"Seni gerçekten görmezden gelmeliydim ve yine de seni görmeye gelmeliydim." "Christy, seni korumak zorundaydım."

"Biliyorum. Kin tutmamaya çalışacağım ama bu biraz zaman alacak. Ama iyi olacağız. Sen ve ben, her zaman iyi olacağız. Ve ben yüzde yüz arkadayım. Ama," bakışlarını bana çeviriyor, sesi ciddileşiyor, "bu anlaşmanın bazı avantajları olması gerekmez mi?"

"Gibi mi?"

"Bizi vergi ödemekten kurtarabileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

İkimiz de kahkahalara boğuluyoruz ve iki meraklı erkek kafası bize doğru dönüyor. Tobias yüz ifademi okuyor ve Josh ile konuşmasına geri dönmeden önce bana fısıltıyla gülümsüyor.

"Bu ikisi ne hakkında konuşuyor olabilir?" Christy onları izlerken düşüncelere daldı. "Ortak noktaları ne olabilir ki?"

Bu noktada, banliyöde pratik bir yabancıyla tamamen rahat olan Tobias'ı inceliyorum. Benim için burada çünkü bu aile, bu insanlar benim için önemli - çünkü beni seviyor. Ve umarım, geleceğimiz Baldwin'lere hiç benzemese de, geleceğimiz böyle buluşmalardan ibaret olur. "Pahalı bir takım elbise içinde zarif, neredeyse aşılmaz bir adam görüyorsunuz. O da öyle ama ben artık öyle görmüyorum. Yetim olarak başlayan ve kardeşini korumaya kararlı bir çocuk görüyorum. Kötü bir sokakta yaşayan, anlamadığı bir dünya tarafından korkutulan ve onu kendisi, kardeşi ve bizim için değiştirmeye kararlı fakir bir çocuk. Ne kadar gelişirse gelişsin, nereden geldiğini ve onu nasıl şekillendirdiğini asla unutmayan bir adama dönüştüğünü görüyorum."

"Takdire şayan... o gerçekten... o bir tür adam."

Tobias'ın bakışları bana doğru kayarken aramızdaki havada elektrik yükseliyor. "Öyle," diye kabul ediyorum.

Gerçek bir kral.

Christy'ye dönüyorum. "Bugün senden çok şey istediğimi biliyorum ama bir iyiliğe ihtiyacım var."

Gözyaşlarımla savaşarak parmaklarımı Beau'nun kulaklarında gezdiriyorum. Tobias eğilerek benim hareketimi tekrarlıyor, takım elbisesinin ceketini donmuş çimlere sürtünüyor. "Onu burada bırakmak zorunda değiliz. Yapabiliriz."

"Buradan daha güvenli bir yer yok. Her şey yolunda. Ben iyiyim."

Çenemi yukarı kaldırıyor ve yalanımın kanıtlarını parmaklarıyla yok ediyor. "Seni inciten şey, beni de incitir." Gülmeyi başarıyorum. "Onu özlemeyeceksin."

Yüz ifadesinden bunun artık doğru olmayabileceğini söyleyebilirim. Köpeğim ona alıştı. Belki bir gün ona bir yuva verebiliriz ama şimdilik bizim dünyamıza ait değil. Elini Beau'nun sırtında gezdiriyor.

"Emin misin?"

"Sonunda nereye gideceğimizi bilmiyoruz. Bunu çözene kadar iyi bir yuvaya ihtiyacı var." Christy bir adım ötede duruyor, ben tasmasıyla ona doğru yürümeden önce gözleri aramızda dolaşıyor.

"O iyi bir çocuk. Size fazla sorun çıkarmayacaktır." Sesimdeki titreme beni ele veriyor ve Tobias arkamdan küfrediyor, şüphesiz suçluluk duygusuyla. Ama bu benim kararımı ve ben verdim. Gücümü toplayarak, Christy'nin beni kollarına almasından sadece birkaç saniye önce başarıyorum.

"Seni bir daha ne zaman göreceğim?" Onu kendime sıkıca sararken soruyor. "Emin değilim ama bir yere varır varmaz seni arayacağım."

"Seni

seviyorum."

"Ben de seni

seviyorum."

Karartılmış Mercedes kaldırıma yanaşıp bildiğim hayatın sonunu işaret edene kadar sarılıyoruz.

Christy beni bırakıyor, yalvaran bakışları Tobias'ın üzerinde. "Peşinden gelmem için bana bir sebep verme." Beni rölantideki cipin içine sokmadan önce başıyla onu onaylıyor.

Ve kapıyı çarparak kaldırımdan uzaklaşıyoruz. Tobias'ın bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum.

şoföre bağırmadan bir saniye önce.

"Arrêtez!" *Dur.*

Tobias başını sallayıp İngilizce emir verirken şoför kaşlarını çatıyor. "Dur!"

Patlamasıyla kafam karıştı, cipten atlamadan bir saniye önce ona döndüm. Çantamdan Glock'umu alırken kaçırmış olabileceğim herhangi bir tehdit için sokakları tararken sürücü de aynı şaşkınlıkla bana bakıyor. Bir dakika sonra Tobias elinde diğer Fransız'ımla kapıyı açıyor, arabaya geri tırmanırken ikisi de nefes nefese, Beau çenesini yalarken köpeği sıkıca kucağında tutuyor. Tobias bakışlarını bana çeviriyor, onunla tartışmam için bana meydan okuyor, sonra dudakları bükülüyor ve konuşuyor. "Ona ateş etmeyi öğretebilirim."

Beau kucağımıza yerleşip başını Tobias'ın kalçasına yaslarken, o da kulaklarını sevgiyle okşarken içimden rahatlamış bir kahkaha yükseliyor.

"Gittikçe yumuşuyorsun,

King." "Umurumda değil."

"Onu sevdiğini biliyordum," diye ısrar ediyorum kalkık dudaklarını öperken.

Kaldırımdan uzaklaşıp bilinmeyene doğru savrulurken, kalplerimiz çarparken ve geleceğimize doğru hızla ilerlerken aramızda heyecan oluşurken parmaklarımızı birbirine kenetliyoruz.

"Aşktan da öte bir sevgiyle sevdik."-Edgar Allen Poe

Yaş Kırk Üç
Saint-Jean-de-Luz, Fransa

Bitiş çizgisinde buluşalım.

Balkonun ortasında çarpıştık ve onu ayaklarından kaldırdım.

"Allah belanı versin, seni piç!" Boynuma doğru ağlıyor. "Lütfen bana burada olmanın düşündüğüm anlama geldiğini söyle."

Kollarımda titrerken gözlerim parlıyor, kokusunu içime çekiyorum. Çok yakındı, çok yakındı ve ikimiz de bunu biliyorduk. Son yedi yıldır, çoğu benim olan binlerce rüya maceraya atıldık ve o bir kez bile şikâyet etmedi. Seviştığımız kadar sık kavga ettik. On iki kez taşındık, kurşunlardan kaçtık, arkadaşlarımızı kaybettik, birlikte ve çoğunlukla yan yana iyi bir savaş verdik - ki bu en büyük savaştı. Mücadele ettik, yenildiğimizi hissettik, toparlandık ve geri döndük. Konumumuzu akla gelebilecek her şekilde kullandık, en büyük tehditlerle, çoğunlukla yozlaşmış şirketler ve derin devlet tarafından kontrol edilen medya holdingleriyle kafa kafaya verdik. Cecelia'nın yardımıyla Molly, daha az şanslı olanlara yardım etmek için çeşitli programlar uyguladı ve çok sayıda yasa tasarısı geçirdi.

Çok savaştık ve çok kanlı oldu ama çok şey başardık ve çoğunlukla yara almadan çıktık. Preston her iki dönemini de demir yumrukla yönetti ve hükümetin desteği ve halkın desteğiyle büyük miktarda pisliği ortadan kaldırmayı başardık. Son yedi yıl boyunca tek odak noktam, Preston'ın görevdeki ikinci yılında kötü şöhret kazanan teröristleri temizlemek oldu. Yıllar önce karlı bir günde Virginia'da kanepede otururken bana kendilerini tanıtan düşmanlar. Ensemdeki tüyler diken diken olduğunda ve o tanıdık titreşim beni bir şimşek gibi çarptığında, onları avlamak ve kendi ellerimle yok etmek zorunda kalsam bile dünyayı onlardan kurtarmayı kendime görev edineceğimi biliyordum.

Ve iki gün önce, ABD ordusunun yardımıyla, hareketin beş sorumlusunu öldürdük, geri kalan kilit oyuncularını da etkisiz hale getirip hapsettik. Savaş resmen sona erdiğinde ve kurşunlar rahat edemeyeceğimiz kadar yaklaştığında ve havaya uçtuğumuzda hepimiz rahat bir nefes aldığımızda kardeşlerimle uzun uzun baktık ve yıllar önce yürüttüğümüz savaşın bizim için de sona erdiği sonucuna vardık.

Yozlaşmış bir hükümetin kontrolünü geri almak için üzerimize düşeni yapmış, hayatlarımızı ve

sevdiklerimizin hayatlarını yeterince uzun süre riske atmıştık. Çabalarımızın başarısız olduğunu düşünmek için çok fazla savaş kazandık. Ve

Uğruna savaştığımız şey, bir zamanlar olduğumuz ve yeniden olacağımız insanlardı, dünya vatandaşlarıydı - bekâr, mücadeleci bir annenin kızı olan Cecelia ve benim gibi kalbi olan bir adama dönüşen açgözlü beyaz yakalı bir imparatorun ardında bıraktığı bir yetim olan ben. Bu insanlar olarak dünyalarımız çarpıştı ve o zamandan beri farklı bir gerçeklik ortaya koyduk. Bir ömür boyu bunun için çalıştık.

Mirasımızı devam ettirmek ya da yok olmasına izin vermek için yeterince kuşumuz var - seçim onların.

Acı gerçek şu ki, yeni ve görünmeyen bir tehdit zaten geliyor çünkü her zaman daha fazlası olacak. Hiç kimse dünyaya hükmedemez. İyiliğe karşı kötülükte her zaman iki taraf, bir karşıtlık olacaktır.

"Tobias, bu düşündüğüm anlama mı geliyor?" Mavi gözleri neden burada olduğumuza dair cevaplar arıyor benimkilerde, o da biliyor ama ben onun kelimelere ihtiyacı olduğunu biliyorum.

"Pazarlık halinde olduğumuz anlamına geliyor," diye fısıldıyorum kısık sesle. "Özür dilerim, Trésor. Seni korkuttuğum için özür dilerim." Kendini geri çekiyor ve neden olduğum endişeyi açıkça görebiliyorum - gözlerinin altında küçük siyah halkalar. "Sean?" Sesi titreyerek soruyor, ellerini aşağı yukarı gezdirirken cevaptan çok korkuyor.

Göğsüm.

"O iyi. Birkaç saat içinde Charlotte'a inecek. Tamamen iyileşecek.

Herkes iyi."

Başını sallıyor, elleri dolaşmaya devam ederken duruşu büyük ölçüde gevşiyor. "Tamam." Başını sallıyor. "Tamam."

"Sana bunun olacağını söylemiştim-"

"Bu işleri kolaylaştırmıyor! Yedi lanet yıldan sonra, aklımı kaybediyorum! Tobias, şansımız yakında bir gün tükenecek-bundan kıl payı kurtuldun. Çılgın planlarını gerçekleştirmek için daha kaç kez kendi boynunu riske atman gerekecek?" Tüm bunları haykırarak söylüyor ve beni okul bahçesindeki jimnastik salonundan düşmüşüm gibi inceliyor. Gözümün altındaki kesiği okşuyor, ben de elini tutup arkasından öpüyorum.

"Onları yakaladık, Cecelia. Onları yakaladık. Başardık, bebeğim." Bana bakıyor, dudakları benim ifşaatımla aralanıyor. "Gerçekten bitti mi?"

"Evet, bitti."

Uzun, rahatlamış bir nefes veriyor.

"Uçak pistine giderken sinyali kaybettik. Sana mesajı gönderdiğimde uçağa doğru koşuyorduk. Tyler işi çözene kadar tam bir gün boyunca sınırdan alıkonulduk. Ve ben sana ulaşana kadar sen çoktan havalanmıştın."

"Bana ulaşmak istiyorsan *Fransız*, o zaman kendini aptal bir Rambo komandosu gibi bu pozisyonlara sokma. Bu riskleri almak için *çok yaşlısın!*"

Elimde olmadan başımı arkaya atıyorum ve sertçe gülüyorum, bu da göğsüme iki öfkeli yumruk yememe neden oluyor. Saldırısını durdurmak için kollarını kavırıyorum ve o da bana isteksizce gülümsüyor. "Tanrım, senden nefret ediyorum."

"Ben de seni seviyorum. Ve daha kaç kere seni sevdiğimi göstermem gerekiyor? Değil. Yaşlı. Yaşlı?"

Ellerini boynuma doluyor, ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor ve mükemmel göğüslerini göğsüme bastırıyor. "Belki bir kez daha."

"Sadece bir tane mi?"

"Ya da iki." Başını göğsüme yaslayıp beni daha sıkı kavrarken yüzündeki tüm yapmacıklık kayboluyor. "Tanrım, çok endişelendim."

Başını yukarı kaldırdım. "Biliyorum, özür dilerim. Özür dilerim. Bir daha asla, Trésor. Sana yemin ederim." "Evet, bunu duymuştum-"

Küstah cevabını kesmek için onu sertçe öpüyorum ve o da beni daha fazla içine çekiyor, boğazından bir inilti kaçıyor. Kısa bir süreliğine arzumu tatmin ediyorum ve tatlı ağzını dilimle süpürüyorum.

amacım üzerine. "O konuya geleceğiz."

"*Tamam.*" Omzumun üzerinden bakıyor. "Tobias, bu ev bir rüya."

"Öyle mi?"

"Görmedin mi?"

"Hayır. Kumsaldan doğruca sana geldim. Seni bekliyordum."

Gözleri yumuşar. "Gel de gör. Bu günü çok uzun zamandır bekliyordun." Elim tutuyor ve ben tam zamanında çekmeyi başarıyorum.

"O da bekleyebilir. Dediğim gibi, pazarlık

halindeyiz." Kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Ne için?"

Onu kendime çekerken içim titriyor. Gözlerinde her şeyi görüyorum, kurtuluşum da dahil. "Hayat."

"Hayat pazarlığı mı yapıyoruz?" Duygularım içimde kabarırken yüzümü tutuyor, tutma noktasını aşılıyor. Konuşmadan önce birkaç kez boğuluyorum.

"Tobias, ne oldu?"

"Seni seviyorum."

"Biliyorum. Lütfen bana neler olduğunu anlat. Beni

korkutuyorsun." "Korkma. Senden bir iyilik isteyeceğim."

Bendeki gözle görülür değişimi görünce oldukça sakinleşti. "Tamam, dinliyorum."

"Seni korkutmaktan bıktım. Tamamen bitti. Seni endişelendirmekten bıktım. Komplo kurmaktan bıktım.

Kurulla işim tamamen bitti." "Ciddi misin?"

"Asla *tam* olarak bitiremeyeceğiz. Bunu biliyorsun. Ama ağır işlerin her kısmıyla işim bitti."

Yutkundu. "Tamam."

Elini kaldırıyorum ve arkasından öpüyorum. Avucunu açıp kum tanesini içine yerleştirmeden önce gözleri dudaklarımın tenini okşadığı yere sabitlenmişti. "Bunu senin için saklıyordum. *Bugün* için."

"Bu çok güzel." Parmağını kabuğun üzerinde gezdiriyor.

"Babam onu son gördüğümde bana bir anısını hatırlattı. Sahildeki gündü, onunla olan tek anım. İkiye böl. Tam ortadan." Ganimeti yakalamak için ellerimi altına koyuyorum.

Bir doları ortadan ikiye ayırıyor ve içindekiler avucuma düşüyor. Avucumda kemik şeklinde beş mükemmel güvercin belirlediğinde şansa selam veriyorum. Elimdeki kanıtları inceliyor ve incelemek için birini kaldırıyor. "Küçük kuşlara benziyorlar."

"Biraz ironik, değil mi? Kaderimin ne olduğunu bilmeden önce bile, hiç tanımadığım bir adam tarafından bana verildi. Daha da ironik olan, bu kuşların beşimizi temsil ediyor olması." Kuşları teker teker kaldırıyorum. "Ben, Sean, Tyler, Dom ve *sen*. Başlangıç ve son - teknik olarak Güvercin olsalar da - dini anlamda fedakârlığı ve barışı temsil ediyorlar."

"Bunu bilmiyordum," diyor usulca, parçaları incelerken, "bu... gerçekten çok güzel." Derin okyanus gözlerini benimkilere diyor.

"Kanatlarımızı değiştirmenin zamanı geldi Cecelia."

Dudakları titremeye başlıyor ve duygularımdan beslendiğini biliyorum. Birlikteliğimizde zerre kadar ayrılığın olmadığı bir noktaya ulaştık. Uzun zamandır bir bütündük.

Kuşları dolardan alıp balkona koyuyorum.

"Sen," boğazımdaki yumaktan boğulmayı başarıyorum, "bunu benim için yaptın. Fedakârlığı ben istedim ama sen, Cecelia, huzuru sen getirdin."

Dudaklarında müstehcen bir gülümseme oynasırken gözleri parlıyor. "İçki mi içiyordun?"

"Bir damla bile."

"Kusura bakmayın, bu kadar duygusal olmanız çok nadirdir."

"Bu sefer olmaz," diyorum ve içimden daha fazla duygu sızarken gözlerimi kapatıp başımı öne eğiyorum. Ona karşı hissettiğim her şey kafamda ve göğsümde öfkeleniyor ve bir saniye daha geri çekilmeyi reddediyor. "Alkole ihtiyacım yok ve senden bir şey saklamama da gerek yok."

"Tobias, ne diyorsun?" "Ben nereye gidersem, sen de oraya mı gideceksin?"

"Seni her yerde takip edeceğimi biliyorsun," diyor tereddüt etmeden.

"Ben de seni takip edeceğim. Ve bugünden itibaren sen yanımda olmadan tek bir adım bile atmak istemiyorum. Seni seviyorum Cecelia, hem de çok." Çenemi avuçluyor, elini ıslatan, geri çekilmemin kanıtı.

"Ben de seni seviyorum. Tobias, ama beni hâlâ korkutuyorsun."

"Korkma. Artık *hiçbir şeyden* korkmuyorum. Ve bunu bana sen verdin. Bizim için yeterince güçlü bir rakip yok, Cecelia. Buna şimdiye kadar inanmış olmalısın."

"İstiyorum."

"Tanrım, ben," çenemi göğsüme doğru eğiyorum. "Söyleyecek çok şeyim var ama hepsini anlatabileceğimi sanmıyorum... Beni affedecek misin?"

Diz çöküyorum ve o da niyetimi anlıyor. Bu en güzel manzara. Yüzündeki ifadeyi ve gözlerindeki sevgiyi hafızama kazıyorum.

"Ben..." Başımı eğdim. "Siktir..." Yüzümü gömleğimin kolunda gezdiriyorum ve onun da benim gibi gözle görülür bir şekilde çözölmeye başladığını görüyorum.

"Dünyada hiçbir erkek bir kadını benim seni sevdiğim kadar sevmemiştir. Bunu hayatımızın sonuna kadar her gün kanıtlayacağım. Seni her türlü amaçtan, her türlü hırstan daha çok seviyorum. Yüzünün görüntüsünü dünyadaki her şeyden çok seviyorum." Her kelimedede boğuluyorum, planımı uygulayamadığım için hayal kırıklığına uğradım ama umursamayacak kadar da duygusalım. Kendimi milyonlarca kez küçük düşürebilirim çünkü o bana çıplak, soyulmuş bir kalpteki güzelliği defalarca gösterdi. "Bana sahipsin. Beni çok mutlu ediyorsun. Sen benim amacımsın, şimdi ve *sonsuz* dek."

Yüzüğü serçe parmağımdan çıkarıp pırlantayı görüş alanına doğru kaldırdığımda gözleri parlıyor ve akıyor. Nefesi kısa bir süreliğine kesiliyor, ben ona bakıp göz kırparak görüşümü temizlerken gözleri yüzükten bana kayıyor.

Ben çoktan gittim.

"Bunu ben çalmadım," demeyi başarıyorum, dudaklarımı hafifçe kaldırarak. Cevap verirken dudakları titriyor. "Değil mi?"

"Hayır. Bunu hak ettim."

Yavaşça çenesini eğiyor.

"Güvenini kazandım mı?"

"Evet."

"Sadakatin mi?"

"Evet."

"İnancınızı kazandım mı?"

"Evet."

"Kalbini kazandım mı?"

"Tamamen."

"Vücudun benim mi?

"Senin. Sadece senin" diye yemin ediyor.

Yüzüğü parmağına taktım. "Beni kral mı yapacaksın?"

Bir ay sonra

Cecelia

Düğün günümüzün en sevdiğim fotoğrafını asıyorum ve mat düz beyaz çerçeveyi toz bezimle parlatıyorum. Fotoğraf tavandan tabana pencerenin hemen yanında asılı ve bolca deniz manzarası sunuyor. Ben ona bakarken Tobias'ın yüzük parmağına öptüğü siyah beyaz bir fotoğraf, tamamen aşık bir kadın.

Yeminlerimizi ettiğimiz küçük kilisenin kemerli kapısının hemen dışında duruyorduk. Sadece ikimiz, rahip ve onun belirlediği şahitler vardı ve her şey mükemmeldi. Balayımızı evde geçirdik ve daha sonra ailemizi ve arkadaşlarımızı bilgilendirdik; birçoğu yarın gecikmeli bir resepsiyon için burada olacak. Yurtdışından nihayet gelen son kutularla uğraşarak görevimi tamamlamaya koyuldum. Son bir aydır rüya gibi bir durumda yuvalanıyor, kendimi zihinsel olarak çimdikiyordum, sadece artık kalıcı olarak ikamet ettiğimiz saray yüzünden değil, aynı zamanda parmağımdaki üç karatlık gözyaşı damlası pırlantanın ışıltısı ve bunun ne anlama geldiği - uzun zamandır taşıdığım hastalığa bir çare, kalıcı bir son.

Son birkaç hafta içinde, sahilde uzun yürüyüşler yaparak, yeni kasabamızı ziyaret ederek, deniz kenarında yemek yiyerek, kendimizi yeni hayatımıza tanıtarak bir rutine oturduk. Tüm bu uyum sürecinin en zor kısmının Virginia'dan ayrıldığımızdan beri yaşadığımız hayattan gerçekten kopmak olacağını düşünmüştüm. Tamamen kardeşliğe gömüldüğümüz, hesaplanmış hamleler yaptığımız ve Tobias'ın düzinelerce planını harekete geçirdiğimiz bir hayat. Tüm bunları nasıl kurguladığını asla tam olarak anlayamayacağım ama bu da onun dehasının gizemlerinden biri.

Yıllarca çalıştıktan ve geri adım attıktan sonra, büyük resmi, en akıl almaz senfoniye bestelemek için seçtiği her notayı açıkça görebiliyorum. Ben bir kral ve efsaneyle evlendim ve onun yansımasında gördüğü tek şey kusurlu bir adam.

Eve döndüğünde günlerce uyudu. Sanki sonunda bedenini ve zihnini dinlendirecek kadar rahatlamış gibiydi. Şimdi içinde, ateşli gözlerinde bir huzur var ve dürüst olmak gerekirse, bunun geleceğini hiç düşünmemiştim, en azından bu kadar çabuk değil. Yıllardır onu rahatsız eden suçluluk duygusuyla olan savaşını büyük ölçüde kazandığını bildiğim için ben de aynı memnuniyeti hissediyorum. Bu sabah başka bir dönüm noktasıydı. Uyandığımda onu çırlıçıplak, beyaz pamuğa sarılmış bir halde gördüm, gözleri yüzümde geziniyordu, uyandığımda vücudum acil bir ihtiyaç içindeydi, yastığımın üzerinde ona bakıyordum.

"Puis-je demander une faveur de plus?" *Bir iyilik daha isteyebilir miyim?*

"Şimdi ne istiyorsun, benim muhtaç Fransız'ım?"

"Un autre trésor." *Başka bir hazine.*

Tamamen şaşırmış bir halde, inanmadığım bir kahkaha attım. "Beş dakika önce evlendik ve sen şimdiden bebek mi istiyorsun? Önce küçük bir evlilik denemek ister misin?"

"Hayır," diyor usulca, bileklerimi tutuyor ve bacaklarımın arasına yerleşiyor, gözleri göğüslerime ve ötesine iniyor, sonra tekrar benimkilere getiriyor.

"Hâlâ doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Eğilip beni öpüyor. "Almayı bırak."

"Ciddi misin?"

Çenesini bana doğru eğiyor, gözleri umutla dolu. "Tu apprendras à notre bébé à aimer

comme toi." *Bebeğimize senin gibi sevmeyi öğreteceksin.*

"Sen de aynı şiddetle seviyorsun, Tobias."

Kaşlarının arasındaki endişe kırıışıklığını kaldırıp öptüğümde, tartışmamız küçük bir bebek yapma alıştırmasıyla sona erdi. İçime boşalmasından dakikalar sonra, o duş alırken banyoda ona katıldım, makyaj çekmecemi açıp doğum kontrol hapımı çıkarıp çöpe attığımda gözleri benimkileri aradı. Gözlerindeki ışık, dudaklarının neşeyle kalkışı ve o saniyeler içinde paylaştığımız bakış asla ama *asla* unutamayacağım bir şey. Hiçbir parçam acele ettiğimizi düşünmüyor. Birlikte geçirdiğimiz hayatı yeterince uzun süre askıya aldık, ama saatin tik takları bizim için bir tehdit değil, artık değil. Çok şey başardık, çok yol kat ettik; şimdi kutlama zamanı ve biz de tam olarak bunu yapacağız.

Ve şimdi, Georgia'da annemle paylaştığım tek odalı daireden çok uzakta, içinde yaşayacağımı hiç hayal etmediğim bir sarayda eşyalarımızı yerleştirirken, bizi buraya, bu noktaya getiren yol için minnettar olmaktan kendimi alamıyorum. Bu minnettarlık, kat ettiğimiz yolun doğası nedeniyle daha da tatlı bir hale geldi. Delphine öldüğünde, Tobias onun evini tek başına toplamış, ikisi çok erken sona eren üç hayatın eşyalarını özenle korumuştur. Bunu ve bu kadar çok zorluğu tek başına atlatmış olmasını, etrafındakiler için güçlü olmaya çalışırken aslında hiçbir zaman kendine ait bir sabite sahip olmamasını hayal bile edemiyorum. Kutuların görünüşüne ve ağırlığına bakılırsa, tek bir şeyi bile atmaya kıyamamış gibi görünüyor.

Bir puro kutusunu açarak resimleri karıştırıyorum ve genç bir Delphine ile kocası olduğunu tahmin ettiğim bir adamın resmine takılıyorum. Bir arabanın arka koltuğundalar, Delphine adamın kucığında oturuyor ve birbirlerine gülümseyerek bakıyorlar, inkar edilemez bir şekilde aşıklar.

Bu, onu kıran aşkın bir görseli ve ben sadece aynı kaderi paylaşmadığım için minnettar olabilirim. Çok yaklaştım.

Hikayesinin çoğunu biliyorum ama ayrıntılarını bilmiyorum ve onu terk ettiğinde hayatını ve kendisini olasılıklardan koparmış olması beni üzüyor. Onun hakkında, hayatımda oynadığı rol ve benim için oluşturduğu tehdit hakkında her zaman karışık duygulara sahip olacağım. Ama aynı zamanda kalbinin sadakati nedeniyle bir şekilde onunla özdeşleşiyorum. Eğer kendimi toparlamasaydım, ben de onun gibi olabilirdim, kayıp aşkın beni geri dönüşü olmayan bir noktaya kadar mahvetmesine izin verebilirdim. O aşkın bir kurbanı olarak yaşadı ve onun yolu, en güçlü kadınların bile aşkın yıkımına kurban gidebileceğinin kanıtıdır. Tyler'la geçirdiği zaman ve bunun her ikisine de getirdiği iyileşme için şükrederek, meraklı gözlerden uzak tutmak için fotoğrafları kutuya geri koyuyorum. Nike ayakkabı kutusunun kapağını kaldırırken, katlanmış bir yığın çizimin üzerinde duran kibrit kutusu arabayı görünce duraksıyorum. Arabayı görüş alanıma doğru kaldırırken kalbim kanamaya başlıyor.

"Elimde ne tuttuğumu biliyorum. Onun değerini biliyorum."

Bu bir yankı, göğsümde çarpan kalp atışlarımın bir parçası, uzun zaman önce yaşadığım bir hayatın ve yağmurlu günlerimi birlikte geçirdiğim sevdiğim bir adamın yankısı. Ona olan sevgim hala çok belirgin ve bunun için minnettarım. Tobias yıllar önce Virginia'da bana onu sevecek kadın olduğum için mutlu olduğunu söylemişti ve ne kadar bencilce olsa da bu yüzden kendimi ayrıcalıklı hissetmekten kendimi alamıyorum. Parmağımı kaputun üzerinde gezdirirken, fısıldaşarak geçirdiğimiz yıldızlarla dolu geceleri anımsıyor ve bu anıların bende uyandırdığı suçluluk duygusunu kabullenmeyi reddediyorum. İkinci aşkıyı unutamıyorum ve asla da unutmak istemiyorum. Onu hala yanımda taşıyorum -zaman boyunca.

"En sevdiği," diyor Tobias usulca, arkamdan seslenerek. Döndüğümde, onun kapı aralığında durduğunu, gözlerinin elimdeki arabaya sabitlendiğini görüyorum. "Küçükken bile ne istediğini

biliyordu. Sanki geleceğini görmüş gibiydi. Şimdi geriye dönüp baktığımda, hatırlayabildiğim kadarıyla, ne kadar çılgınca görünse de, öyle olduğuna inanıyorum."

"Ben de inanıyorum," diyorum arabaya bakarak. "Onda öyle bir şey vardı ki...

tarif edilemez."

Bana katılıyor, ayakkabı kutusuna bakıyor ve bu görüntünün onun için acı verici olduğunu hissedebiliyorum, ama geri çekilmiyor.

"Herkes buraya gelmeden önce işleri halletmeye çalışıyordum. Bunu başka bir odaya koyacağım." Kutuyu kapatmak için hamle yaptım ama beni durdurdu. "Yapmayın, Trésor. Yanlış şeyleri hatırlamak için çok zaman harcadım." Yüzük parmağımı öpmeden önce arabayı yavaşça elimden alıyor. Ondan yayılan acıyı hissedebiliyorum, özlemi, asla geri alamayacağı kendisinden bir parçayı. Kardeşinin yasını tutmaktan asla vazgeçmeyecek ve ben de ondan bunu asla istemeyeceğim çünkü aslında hiçbirimizin bunu yapacağını sanmıyorum.

"Bana söyleyebilirsin," diyorum usulca. "Ne düşünüyorsan."

Eliyle arabayı kavıyor ve başını sallıyor. "Biliyorum," diyor usulca. "Onu pijamaları içinde, ağzı laf yapan küçük bir çocuk olarak düşünüyorum." Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Ben yürüyüşe çıkıyorum."

"Fırtına geliyor." Pencereye doğru başımı salladım.

"Çabucak halledeceğim, karıcığım." Odadan çıkmadan önce dudaklarıma bir öpücük kondururken bu unvana gülümsüyorum, ardında hüznü bırakarak. Merdivenlerden inişini izledikten sonra tekrar kutuya bakıyorum; merakım, birkaç dakika önce hissettiğim huzuru yeniden yakalama ihtiyacıma galip geliyor.

Katlanmış bir inşaat kâğıdının en yakın parçasını açtığımda bunun bir çizim olduğunu görüyorum. Sayfanın altında öğretmenin el yazısıyla yazılmış bir etiket var: Başlık-Ailem-Dominic King-Yaş altı. Sayfanın sağ üst köşesinde koyu mavi bir gökyüzünü tamamlayan limon sarısı bir güneş yer alıyor. Ortadaki kabarık bulutlardan birinin içinde Maman, Papa yazan iki çubuk figür var. Aşağıda, açık kahverengi renkli dağların ortasında Tobias ve Dominic duruyor. Tobias boyut olarak çok çok daha büyük. Dominic'in kendisini çizdiği şekle kıyasla bir dev bile olabilir.

El ele tutuşmuşlar ve aralarındaki ilişkinin dinamiğini açıkça görebiliyorum - çok fazla güven, sevgi ve hayranlık. Dominic, Tobias'ın detaylarına çizimin diğer tüm yönlerinden daha fazla zaman harcamış. Ve bunun nedeni onu sevmesi, idolleştirmesi, Tobias'ın onun dünyası, kardeşi, öğretmeni, akıl hocası ve özünde babası olmasıydı. Gözlerim yanarak, bir kardeşin diğerine olan bağlılığının net resmine bakıyorum.

Bu adamları ne kadar tanıdığımı düşünsem de, onları ne kadar derinden sevsem ve hayatlarına girdiğimde oldukları gibi anlasam da, Tobias haklıydı - benden *çok* önce gerçekleşen, beni içermeyen ve benimle kesinlikle *hiçbir* ilgisi olmayan bir evrim vardı. Ve Tobias'ın en çok üzüldüğü zamanlar da bunlardı; trajedi yaşanmadan önce nadiren görebildiğim bir ilişki için. Hiç bilmediğim bir tarihin sonu. Tobias bana hikayeler anlatmış olsa da, bu ana kadar her eylemin, her detayın ardındaki anlamı tam olarak anlayamadım, çünkü orijinal planı elimde tutuyorum.

Bu sadece benim aşk hikayem değil. Hiç olmadı.

Çizimi dikkatlice katlayıp kutuya geri koyuyorum ve pencereye doğru yürüyüp Tobias'ı tam sahile ulaşırken görüyorum.

Kasten inşa edilmiş zırhının altında, çok erken büyümeye zorlanmış yetim bir çocuğun kanayan kalbi var. Yıllarca ihmal edilmiş, reddedilmiş bir kalp -kendisi de dahil olmak üzere. Ben onu geri alana kadar kendini ve etrafındakileri korumak için onu bu şekilde sakladı. Ve en savunmasız haline geleceğini bile bile onu keşfetmeme izin verdi.

Bir keresinde bana olan hayranlığının, benim kalbim hakkında her zaman açık sözlü olmamdan kaynaklandığını söylemişti; oysa o sevdiklerini korumak için kendi kalbini özenle saklamıştı. Ve burada, benimle birlikte, sonunda kendini bu kadar özverili olma zorunluluğundan kurtardı. Burada

benimle birlikte, olması gerektiği gibi sevmek için kendini özgür bıraktı. Avucumu pencereye doğru kaldırıyorum. "Bir daha asla yalnız olmayacaksın. Asla yalnız olmayacaksın. Sana söz veriyorum. O *benim kalbim* değildi, Tobias. *Senindi*."

Tobias

On Bir Yaş

"Hadi Dominic, sırt çantanı al. Gitmemiz gerek." Dominic kımıldamıyor. Bunun yerine halının üzerinde diz çökmüş, arabasını yıpranmış halının üzerinde elektrik bandından yaptığı bir iz boyunca itiyor.

"Beni duydun mu? Hadi, yoksa geç kalacağız."

"Ne olmuş yani?"

"Bana cevap vermeye devam edersen kırmızı kışın ne olacak, işte bu."

"Neden *beş* gün boyunca okula gitmek zorundayız?"

"Çünkü kurallar böyle," diyerek elindeki arabaya uzandım. "Kuralları kim koyuyor?"

"İnsanlar."

"Hangi insanlar?"

"Dom," diye iç geçiriyorum onu ulaşamayacağı bir yere çekerken. "Bu saçmalık için vaktimiz yok." "O zaman bana kuralları kimin koyduğunu söyle."

"Size söyledim, millet."

"Neden insanları dinlemek zorundayız?"

"Çünkü kuralları onlar koyuyor."

"Kendi kurallarımızı koyabiliriz. Babam öyle dedi."

Duraksıyorum. Son zamanlarda anne babamız hakkında pek konuşmuyor ya da onlarla ilgili anılarını hatırlamıyor ama ben her zaman anılarını taze tutmak için onlarla ilgilenmeye çalışıyorum.

"Babam kendi kurallarımızı koymamız gerektiğini, yoksa kötülerin kazanacağını söyledi." "Öyle mi dedi?"

"Evet. *İki* gün okul var."

"İşler öyle yürümüyor, Dominic."

"Neden?"

"Dom," diye bağıriyorum ve arabayı elinden kapıyorum. Bana bakarken dudağı öfkeyle titriyor. "*Bizler* insanız. Kötü adamların kazanmaması için kurallar koyabiliriz."

Bana öyle bir inançla bakıyor ki, o birkaç saniye için ona inanıyorum. Bana söylediği her şeye inanırım.

"O zaman belki bir gün onları

değiştiririz." "Söz mü?"

"Söz veriyorum."

Fırtına bulutları ufukta güneşi örterken ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Denizin hırçın dalgaları önümdeki ipeksi kumun üzerinde yuvarlanırken, olayların oluş biçimine güçlü ve uygun bir paralellik kuruyorum. O gecenin büyük bir bölümünde, Dominic'in sözleri kafamda dönüp

dururken, açıklığımda durdum; bu sözlerin sadeliğı ve parlaklığı, her sorunun çözümüne yönelik ağır bir ima.

Kuralları değıştir.

Onun sözleri bir kelebek etkisi yarattı ve bana ilk notalarımđan bazılarını, ilk

Planımı oluşturan, çarkları harekete geçiren ateşlemeyi sağlayan görüntüler.

Vefat ettiği günden beri onunla tek bir kelime bile konuşmadım - hatta mezarını ziyaret ettiğimde bile çünkü kelimeler beni hep başarısızlığa uğrattı - çünkü onu başarısızlığa uğrattığımı hissettim.

Ama yıllar boyunca beni dilsiz bırakan farklı kelimelerdi. Dominic'in öldüğü gece söylediği ve beni en çok rahatsız eden sözler. Düşünce tarzının, kendisi ve kaderi hakkında inandığını bildiğim şeylerin göstergesi. Onu kişisel olarak anlamayanlar bile - ki bunlar sadece birkaç kişiydi - onda daha fazlası olduğunu fark edebilirdi.

Ölümden sonraki yaşam hakkında neye inandığımı hala bilmiyorum. Umuyorum ki, en çok da sevdiklerim için, hiçbir şeyin söylenmeden kalmadığı bir yer vardır. Kaybettiklerimize söylemek için acı çektiğimiz her şeyi itiraf edebileceğimiz bir yer var - çünkü benim söyleyecek çok şeyim var.

Göğsümdeki yanıkla uğraşırken ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Okulun hâlâ beş gün olduğunu bildirdiğim için üzgünüm." Başımı sallıyorum ve sırtarak boğazımı temizliyorum. "Perdenin arkasındaki adam olduğum için tüm övgüleri üzerime almam için beni zorladın ama her şey böyle başlamadı, değil mi Dom? Ve her şeyi harekete geçirenin, dünyayı olduğu gibi gören beş yaşındaki bir çocuğun önerisi olduğuna kimsenin inanacağını sanmıyorum."

Zihnimde uçuşan bitmek bilmez anlık görüntüleriyle boğulurken gözlerimi kapatıyor ve arabayı avucumun içine alıyorum. "Sana bir söz verdim Dom, ama sözümü tutmak için seni kaybettim. Geriye dönüp baktığımda, buna değdiğini düşünmüyorum. Ne kadar bencilce olsa da, seni geri almak için yaptığımız her şeyi takas edebilirim."

Her zaman kardeşiz.

Sözlerini o kadar net duyuyorum ki dizlerim kuma çarpıyor. Sanki kulağıma fısıldamış gibi. Gözlerimi kapatarak, vücudumdaki tüm tüyler diken diken olurken onun benimle biraz daha kalması için dua ediyorum.

"Sezgilerin o kadar kuvvetliydi ki... gerçekten biliyor muydun?" Yutkunarak, sıcak kederin yüzümden aşağı akmasına izin verdim. "Seni çok özliyorum. Her gün. Her lanet gün. Ve eğer kaderimde sensiz uzun bir hayat yaşamak varsa, sanırım en azından sana teşekkür edebilirim. Teşekkür ederim, Dominic. Teşekkür ederim. Kahretsin." Gözlerimi açıp hızla kararan gökyüzüne bakıyorum. "Sanırım... Sanırım beni duyabiliyorsan, bana yolcu koltuğunda bir yer ayır." Annemle babamı düşünüyorum ve sanki bir ömür önce var olmuşlar gibi geliyor - farklı bir hayat. "Umarım onlarla birliktesindir. Umarım sen..." Rüzgâr hızlandıkça kederin beni ele geçirmesine izin veriyorum. Beyaz köpüklü dalgalar kıyı şeridini kapıp götürürken, arabanın avucumun etinde ileri geri yuvarlandığını görmek için elimi açıyorum. Daha güçlü bir esinti beni ayağa kaldırırcasına beni takip ediyor ve pantolonumun tozunu alıp deniz duvarına doğru yürüyorum ve güvercini duvarın üzerine bırakıyorum.

"Yorgunum Dom, o yüzden bize göz kulak olmama yardım et, tamam mı?"

Uçurumun kenarına doğru yürümeye başladığımda, arkamda gök gürültüsü sesleri duyulurken yağmur yüzüme vurmaya başlıyor. Bir başka rüzgârla geleceğime doğru adımlarımı hızlandırıyorum ama onu hâlâ hissedebiliyorum ve bir kez daha konuşuyorum.

"Başardık kardeşim."

Son

[The Finish Line çalma listesini dinleyin](#)

Üçlemeyi bitirdiniz ve Kuzgunluk ile ilgili HER ŞEYİ tartışmak mı istiyorsunuz?
[İyileşme odama buradan katılın](#)

Sizin de grubumda olmanızdan büyük onur duyarım.

[Asskickers'a buradan katılın](#)

Thank You

Okuyucularıma teşekkür ederim. Siz olmadan, anlatmaya değer bir hikaye olmaz. Bana çok keyif veriyorsunuz ve size minnettarım.

Maïwenn-Kitabın ithaf edildiği kişi. Yoğun hayatından zaman ayırıp Fransızca çeviri için her kelimeyi titizlikle inceleyerek olabilecek en iyi hale getirdiğin için sana minnettarım. Arkadaşlığımız açık ara en büyük nimet, ancak bu projeye olan bağlılığın akıl almazdı ve sana minnettarım. Sen, Cherie, nadir bulunan bir hazinesin.

Donna-Bunların birçoğu için ilk günden itibaren oradaydın ve bir sonrakinin ilk gününe *kadar* orada kalmaya devam ediyorsun. Senin için Tanrı'ya şükrediyorum. Sen muhteşem bir insansın ve hayatımda olduğun için çok şanslıyım. Bu kitaplar için harcadığınız çılgınca ve sayısız saatler için teşekkür ederim. Fedakârlıkların ve uykusuzluğun asla unutulmayacak. Yine başardık, Mon bébé.

Grey-İlham konusundaki tüm yardımların için, boşalmaya çok yaklaştığında kuyumu doldurduğun için teşekkür ederim. Hem sevgi hem de kelimelerle aran iyi olduğu için kutsanmışsın ve bana yardım etmeye kendini adadığın için çok minnettarım. Sana tapıyorum.

Sonbahar - Konuşmalarımız, fikir alışverişlerimiz - özellikle de mizah - kesinlikle her şeydir. Arkadaşlığımız en büyük nimetlerimden biri olmaya devam ediyor. Her gün şükretmem gereken şeylere bir yenisini daha ekliyorum. Telefon aramalarınız ve 'seninle gerçekten gurur duyuyorum' sözleriniz çok şey ifade ediyor. Sensiz hiçbir şey yapamıyorum.

Sevgili betalarım Christy, Maïwenn, Maria, Marissa, Kathy, Malene ve Rhonda'ya hem eleştirileriniz hem de cesaretlendirmeleriniz için bir kez daha teşekkür etmek istiyorum. Sizi seviyorum hanımlar.

Sevgili asistanım Bex-a-million-Kettner'e bir kez daha bana, taleplerime, çılgın şakalarım katlandığı ve kampı yönettiği için teşekkür ederim. Sen *milyarda* birsin, dostum.

Bu seride birlikte rol aldığımız sevgili asistanım Christy'ye unutulmaz bir varlık olduğu için teşekkür ederim. *Gerçek hayattaki* ölüm kalım meselem olduğun için teşekkür ederim. Aşkım, senin gibisi *yok ve* seni tanıdığım için çok şanslıyım. Yirmi dördüncü kitap bebeğim!

Marissa-Öncesinde ve sonrasında yaptığımız telefon görüşmeleri için ve baş ağrımı hafifletmek ve bu komployu çözmeme yardımcı olarak endişe çizgilerimi yumuşatmak için yardım ettiğin için çok minnettarım. Seni seviyorum bebeğim. Yazdığım hiçbir karakter senin hakkını veremez.

Düzeltenlerim -Bethany ve Joy- Kateizmlerimi ayıklatıldığınız, kelimelerimi parlattığınız ve beni kendinize getirdiğiniz için çok teşekkür ederim. Sizi çok seviyorum. Siz olmasaydınız kitaplarım bu hale gelmezdi. XO

HER ŞEYİ kurtaran telefon görüşmesi ve öncesindeki sayısız telefon görüşmesi için kız kardeşim Angela'ya kocaman bir teşekkür ve haykırış. Benim kayam, en iyi arkadaşım ve kız kardeşim, seni seviyorum.

Diğer kayam Krissy Bear'a da beni güldürdüğü, organize ettiği ve zaman zaman elimi tokatladığı için kocaman bir teşekkür daha. Sen çok neşelisin, çok parlak bir ışıksın. Sana kardeşim diyebildiğim için çok şanslıyım ve seni delicesine seviyorum.

Muhteşem ASSKICKER'larıma teşekkür ederim, teşvikiniz ve desteğinizle beni her gün şaşırtmaya devam ediyorsunuz. Bu karakterlere olan sevginizi her gün paylaşan ve tüm bu çabaya yüzde bin değer katan Kurtarma Odası'ndakilere çok teşekkür ederim. Çılgınlıkların arasında bana

çok fazla neşe getirdiniz.

Her zaman beni destekleyen, arkamı kollayan ve beni güldüren aileme teşekkür ederim.

Seni seviyorum.

Bu turda çok fazla saçmalığa katlanan ve tüm bunlar boyunca beni seven sadık kocam Nick'e teşekkür ederim. Sen inanılmaz bir adam ve kocasın.

About the Author

USA Today çoksatan yazarı ve Teksas doğumlu Kate Stewart, kocası Nick ve yaramaz köpeği Sadie ile Kuzey Carolina'da yaşıyor. Dağınık, seksi, endişe dolu çağdaş romantizmin yanı sıra romantik komedi ve erotik gerilim de kaleme alıyor. Kate'in *Drive* adlı romanı *The New York Daily News* ve *Huffington Post* tarafından 2017'nin en iyi romanları arasında gösterildi. *Drive* ayrıca Goodreads Choice ödüllerinde 2017'nin en iyi çağdaş romantik romanı dalında finalist olmuştur. Eserleri *USA TODAY* ve *BuzzFeed*'de yer almış ve beş dile çevrilmiştir.

Kate 80'ler ve 90'larla ilgili her şeyin, özellikle de John Hughes filmlerinin ve rap'in aşığıdır. Fotoğrafçılıkla biraz uğraşıyor, ihtiyaç için basit dikişli bir atkı örebiliyor ve ara sıra viskide çok iyi.

Kate'in şu anda mevcut olan diğer kitapları

Romantik Gerilim

Kuzgunluk Serisi

[Sürü](#)

[Göçü](#)

Bitiş Çizgisi

[Cinsel Uyanışlar](#)

[Aşırılık](#)

[Predator ve Prey](#)

[Şehvet ve Yalanlar](#)

[Kutu Seti](#)

Çağdaş Romantik

[Oda 212 Asla](#)

[Ben](#)

[Beyaz Yalancıyı](#)

[Sevmek Sonbahar](#)

[Zihin](#)

[Kalp](#)

[Cesur Çizgi](#)
[Sürüşü](#)
[Gerçek](#)
[Başkasının Okyanusu](#)
[Kalp Kırma Savaşı](#)
[Yöntem](#)

Romantik Dramedi

Oyun Topları Dizisi

[Seriye Süpüren](#)
[Küçük Büyük Aşk](#)
[Dışında Her Şey](#)

[Balls in Play Kutu Seti: Anything but Minor, Major Love, Sweeping the Series, The Golden Sombrero](#)

Underdogs Serisi

[Sağdaki Adam Soldaki](#)
[Adam Ortadaki Adam](#)

İletişimde kalalım!

[E-posta](#) | [Facebook](#) | [Bülten](#) | [Web Sitesi](#) | [Instagram](#) | [Kitap Grubu](#) | [Spotify](#)

Haber bültenine şimdi kaydolun ve Kate's Library'den ücretsiz bir e-Kitap kazanın!

[Bülten kaydı](#)

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

